

ΟΗΣΑΝΔΟΣ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησίς — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ♦ ΤΗΛ 27.135 - 29.967 ♦ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 1000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Οι παραβάτες

Πολλές φορές τα είπαμε. Τι θγάνει, Χρειάζεται η επανάληψις. «Επανάληψις» υπήρξεν η επίσημη γνώμη των εισηγητών. Και είχαν δίκιο. Το μαρτυρούν τα γραμμάτια. Τα περισσότερα επανέρχονται σε θέματα που νομίζουμε εξαντλημένα.

Από τα σπουδαιότερα — οι έρωτες χωρίς έρωτα. Σ' αυτό επιμένουν περισσότερο απ' όλα. Θα σας εξηγήσω αμέσως: Όνομάζω έρωτες χωρίς έρωτα τους συνδέσμους που αναπτύχθηκαν με τεράστια φλόγες και από τα δύο μέρη. Υποχρεώσεις και έρωτες. Ο ένας στο πλευρό του άλλου να διανύσουν τις ημέρες τους και ούτε ο θάνατος να είναι ικανός να τους χωρίσει.

Αλλά θέε μου, συμβαίνει κάποτε — όχι δε σπάνια — ο ένας από τους δύο που ακολουθούσε τον άλλο και στο θάνατο να τον ακολουθή με δυσφορία και σ' αυτή ακούσα την πρόσκαιρη ζωή, και η να ζούνη χωρίς κανένα πρόσκημα, η να στριβή με τρόπο η να ζητή αφορμή για να κόψη, η να δείχνει την ψυχρότητα και την αγνότητα, η να μένει μεν, αλλά να εκτελεί την υποχρέωση σαν κατάδικος που αποτίει την ποινή του.

Συνήθως ο παραβάτης είναι ο άντρας. Αυτός κουράζεται, πρώτος στην κοινή ερωτική πορεία. Θα είχα όμως να σας αναφέρω αναρίθμητα περιστατικά που και η γυναίκα παραβιάζει τη σύμβαση.

Η εγκατάλειψις πραγματοποιείται, ταυώς όλα τα στάδια: Στην αρχή, που δεν έχει ακόμη δημιουργηθεί η κοινωνική ή νομική υποχρέωση. Η περιόδος των αδεσμευτών ερωτών. «Σ' αγαπούσα. Δεν σ' αγαπώ. Γεια και καλή τύχη». Πραγματοποιείται ακόμη η εγκατάλειψις όταν οι σχέσεις προχωρήσουν τόσο ώστε να τις μάθω όλος ο κόσμος και να είναι η κόρη εκτεθειμένη απέναντι των δικών της και της κοινής γνώμης. Παραβιάζεται επίσης η σύμβαση ύστερα από μακροχρόνιους συνδέσμους, που για λόγους οικονομικούς ή τυπικούς, δεν νομιμοποιήθηκαν με το γάμο.

Περιπτώσεις που η κόρη δόθηκε ψυχικά και σωματικά στον άντρο που αγάπησε. Του χάρισε τη δροσιά της νιότης της. Πέρασε κοντά του τα καλύτερα χρόνια της ζωής της. Και ακούει ένα πρωί να της λέει: «Λυπηθείς πολύ, αλλά τι θέλεις να σου κάνω; Δεν σ' αγαπώ πια». Υπάρχει ακόμη ο γάμος. Αγοστήθηκαν, παντρεύτηκαν, έκαναν παιδιά. Και ξαφνικά νοιώθουν να μη τους θερμαίνει πια η αγάπη και το διαλύουν.

Καταστάσεις αλήθεια, δραματικές. Οδυνηρές ενχειρίσεις. Το κενό εκεί που νομίζεις γεμάτο τη ζωή σου. Ο πάγος εκεί που πιστεύεις πως δεν θάκανε ποτέ την έντασή της η θερμότης. Άνθρωποι που μένουν στη μέση του δρόμου, δίχως συνδεσμούς και χωρίς ανταπόκριση. Βαθύτατα τραύματα που πολλές φορές μένουν ανεπούλωτα, η άβυσσος θάβει ούλες.

Και είναι ιδίως για τα κορίτσια, και μάλιστα για τα κορίτσια της Ελλάδας, και η κοινωνική πλευρά. Δεν σου φτάνει ο πάγος σου, έχεις και τον κόσμο απ' έξω που φωνάζει. Οικτερεί, χαιρετάει, περιφρονεί, εμπαίζει...

Θα ήταν ωραία και άρνησις της πραγματικότητας γ' άρνησις κανείς την εικόνα που δημιουργεί η κάθε προδομένη αγάπη. Δεν είναι η τραγικότητα της εικόνας που άρνηθήκαμε. Άλλα ρωτήσαμε και

Το τελευταίο ψάρεμμα

Πρωτότυπο διήγημα

Το Παρίσι ήταν αποκλεισμένο, πεινούσε, ψυχόρραγο. Μέσα η δυστυχία κι απ' έξω οι Γερμανοί!...

Οι δύο φίλοι, ο Μοριώ και ο Σωβάς, καθώς συναντήθηκαν έξω από το δρόμο, ύστερα από τρία χρόνια χωρισμού, έσφιξαν τα χέρια τους συγκινημένοι που ξαναδύθηκαν. Ο Σωβάς, διαφορετικές περιστάσεις, θυμήθηκαν τις ώριμες εκείνες Κυριακές που τακτικά άλλοτε τις περνούσαν ψαρεύοντας, τις απογευματινές στο ποτάμι έξω απ' την πόλη. Άφου περπάτησαν και μίλησαν αρκετά ο Σωβάς πρότεινε στο φίλο του να επαναλάβουν και πάλι την παλιά τους διασκέδαση του ψαρέματος.

—Κι ο Γερμανός; είπε ο Μοριώ. —Δεν έχουν φτάσει ακόμη ως την όχθη αυτή του ποταμού. Είναι εντελώς απόμαρη κι έρημη. Και... πεινάμε τόσο!... Μας θέρισε η πείνα. Πρέπει να πάμε να ψαρεύουμε.

Ο Μοριώ δέχτηκε. Και ύστερα από μία ώρα κρατώντας τα καλά, και τις πετονιές τους βρέθηκαν στην ερημική όχθη του Σηκουάνα.

Κύτταξαν για μία στιγμή τις κορυφές του Ντορνεμόν και του Σα-ντεν-α-ντιν.

—Εκεί πάνω είναι οι Γερμανοί! ψιθύρισε ο Σωβάς δείχνοντας με το δάκτυλο.

Και στην ιδέα αυτή μία άνησυχία έκανε τους δύο φίλους ν' ανατριχιάσουν.

Μόλις έφτασαν στο συνηθισμένο τους μέρος έσφιξαν μία ματιά με φόβο γύρω τους μην τυχόν έγιναν αντιληπτοί. Η τους κατασκοπεύουν. Κι αφού βεβαιώθηκαν πως ήταν μόνοι, καθόσαν κι' αρχισαν να ψαρεύουν.

Ο Σωβάς έπιασε τον πρώτο κωβό, ο Μοριώ τον δεύτερο κι' από στιγμή σε στιγμή σήκωναν τα καλάμια τους μ' ένα ψαράκι σπερτωμένο από τ' αγκίστρια. Τα έخوان στο καλάθι τους κι' εξακολουθούσαν το ψάρεμά τους.

Για πολλά ώρα είχαν αφοσιωθεί σ' αυτή την ήσυχη διασκέδαση όταν ξαφνικά ένας ήχος υπέκρυψε εδω-νός το έδαφος. Συγχρόνως το έκθρικό κανόνι άρχισε να βροντά απ' τις γύρω κορυφές. Ο Μοριώ κι' ο Σωβάς αναταράχθηκαν με τρόμα. Άντικρυς τέσσερες άνδρες, με όπλισμένους δε έρχονταν προς το μέρος τους. Ήσαν Γερμανοί. Θέλησαν ν' απομακρυνθούν, να ξεφύγουν, να σε λίγο λεπτά τους έπιασαν και τους έβριζαν σε μία βάρκα.

Πίσω από ένα μικρό σπιτάκι που οι δύο φίλοι το νομίζουν για έρημη, είδαν τώρα καμμία είκοσιάρια Γερμανούς στρατιώτες.

Ένας γίνεσθας που κίνησε καθισμένος καθάλακτα σε μια καρέκλα τους ρώτησε γαλλικά:

—Λοιπόν, κύριοι, πως πήγε το ψάρεμά; Άλλα δεν πρόκειται ν' αυ-τό τώρα. Κάτι άλλο μ' ενδιαφέρει. Ακούστε μ' και μην ταραχήτε! Για μένα είσαοτε δυο κατάσκοποι. Σας έστειλαν για να μας κατασκοπεύετε. Λοιπόν σας συνέλαβα και θα τουφεκισθώ. Έκονατε, δέσφεν πως ψαρεύατε, α; Λοιπόν πολύ άσχημα κάνατε. Αυτό έχει ο πόλεμος κύριοι. Γοττόσο γιά να έζερετε θέ-βαια το σύνθημα για να επιστρέψετε στο Παρίσι. Δότες μας λοιπόν αυτό το σύνθημα και θα σας δώθω χάρις.

Οι δύο φίλοι ταραγμένοι, κλω-μοι, ο ένας κοντά στον άλλον, έτρεμαν και σιωπούσαν. Ο αξιωματικός τους ξανάπεί.

—Κανείς δεν θα το μάθω ποτέ, θα ξαναγυρίσετε ησυχάσοντας στα σπίτια σας. Λοιπόν, ευπρός. Αν άρνησθε θα τουφεκισθώ και τώ-ρα αμέσως μάλιστα! Διαλέξτε.

Εκείνοι έμεναν ακόμη θουδοί, ά-κίνητοι. Τα τηλεβόλα θροντούσαν διαρκώς γύρω τους. Τότε ο Γερ-μανός απειλημένος και θυμωμένος μαζύ τους έδωσε μία διαταγή σε γερμανική γλώσσα στους στρατιώ-τες του. Έπειτα πήρε την καρέ-κλα του και πήγε και κάθισε μα-κρότερα. Αμέσως δώδεκα άνδρες πήγαν και παρατάχθηκαν σε από-στασι έξιοσι βημάτων, άντίκρου απ'

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ της στρατοσφαίρας

Και το πρόβλημα του καρκίνου

Στο κέντρον μιας απέραντης κι' έρημης εκτά-σεως του Νέου Μεξικού, μία μικρή ομάδα Αμερικανών επιστημόνων έχει εγκαταστήσει μία βάσι εκ-σφενδονισμός ρουκετών V-2. Άφου τα γερμανικά αυτά βλήματα έπέφεραν, τόσες καταστροφές στον πόλεμο, τώρα προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στις έρευνες για την ανακάλυψη των μυστικών της στρα-τοσφαίρας.

Ξεκινούν απ' το έδαφος με ταχύτητα 1 μιλίου (1600 μέτρων) στο δεύτερο λεπτό κι' ανεβαίνουν σε ύψος μεγαλύτερο από 160 χιλιόμετρα. Εισχωρούν δηλαδή στη στρατόσφαιρα και στέλνουν με πημπύες άουράτου στη γη επιστημονικές πληροφορίες για την ατμόσφαιρα και κυσπηριώδη ατμοσφαιρική ζώνη, που δεν είχε εξερευνηθή ποτέ άλλοτε από άν-θρώπινα όργανα.

Προβλέπεται ότι θα εκσφενδονισθούν 50 τέτοιες ρουκέτες όλες γερμανικής κατασκευής, κατόπιν δε και άλλες, ειδικώς κατασκευασμένες.

Οι παρατηρήσεις που γίνονται ως τώρα, παρουσιάζουν εξαιρετικό ενδιαφέρον. Απεδείχθη εν πρώ-τοις ότι υπάρχουν διάφορα ατμοσφαιρικά στρώματα, όπου η θερμοκρασία ανεβοκατεβαίνει, απ' τους 60 βαθμούς υπό το μηδέν ως τους 100 υπέρ το μηδέν. Στα πρώτα 13 χιλιόμετρα απ' το έδαφος η θερμο-κρασία πέφτει συνεχώς, ως τους 60 βαθμούς. Έπει-τα διατηρείται σταθερή επί 20 χιλιόμετρα. Αρχίζει κατόπιν ν' ανεβαίνει, επί 24 χιλιόμετρα. Σε ύψος 57 χιλιομέτρων φτάνει τους 16 βαθμούς υπέρ το μηδέν και διατηρείται εκεί ως τα 64 χιλιόμετρα. Έπειτα ξανακατεβαίνει. Στα 80 χιλιόμετρα, έχει ξαναγίνει 60 βαθμοί υπό το μηδέν. Κατόπιν ανεβαίνει πάλι, και σε ύψος 120 χιλιομέτρων φτάνει τους 100 βαθ-μούς, τη θερμοκρασία δηλαδή που βράζει το νερό. Τα όργανα μετρήσεως των ρουκετών πορέχουν στοι-χεία μόνον έως αυτό το ύψος.

Η μέτρηση της θερμοκρασίας δεν γίνεται με κοινά θερμόμετρα αλλά με ηλεκτρικά όργανα. Τα όργανα αυτά περιέχουν λεπτά σύρματα απ' τα ό-ποια περνάει ηλεκτρικό ρεύμα. Η αντίσταση στη διάδοσι του ρεύματος μεταβάλλεται αναλόγως της εξωτερικής θερμοκρασίας και πιέσεως, όσο ανεβαί-νει ή ρουκέτα στην ατμόσφαιρα. Ένας ειδικός ποι-μός μεταδίδει κάθε στιγμή με ηλεκτρικά κύματα τη θερμοκρασία του σύρματος. Κι' απ' αυτήν οι επιστή-μονες υπολογίζουν τη θερμοκρασία και την πίεσι των διαφόρων ατμοσφαιρικών στρωμάτων.

Οι παρατηρήσεις αυτές δίνουν σπουδαίες πρακτι-κές εφαρμογές στο προσεχές μέλλον, γιατί θα επι-τρέψουν να προβλεπτούν με ακρίβεια οι μεταβολές του καιρού σ' ολόκληρη τη γη.

Οι επιστήμονες θέλουν να εξακριβώσουν ακόμη την επίδρασι των διαφόρων ακτινοβολιών (ήλιακού φωτός, κοσμικών ακτίνων κλπ.) πάνω στα ζωντανά ζωικά και φυτικά κύτταρα και στην κληρονομικο-τή. Έβαλαν λοιπόν μέσα σε μία ρουκέτα μία συλ-λογή από καλοδιαλεγμένους σπόρους και μικροορ-γανισμούς διαφόρων ειδών. Ήξεραν ότι η ρουκέτα θα γινόταν χιλιά κομμάτια, όταν θα ξανάπεφτε στη γη. Έλπιζαν όμως να ξαναβρούν εκεί γύρω τους πολυτίμους σπόρους, που θα είχαν ήδη υποστή την ατμοσφαιρική ακτινοβολία.

Δυστυχώς δεν μπόρεσαν να βρουν ούτε ένα, κι' αποφάσισαν να επαναλάβουν το πείραμα. Καθώς ο-μως δεν διέθεταν τη δεύτερη φορά εκλεκτούς σπό-ρους, αγόρασαν απ' το πλησιέστερο χωριό κάμπο-ους κοινούς κόκκους καλαμποκιού και τους έκει-σαν στη ρουκέτα. Κατά συμππτωσιν, η ρουκέτα αυτή έφτασε καλύτερα από κάθε προηγούμενη. Οι επιστή-μονες κατανόησαν κατόπιν να μαζεύουν άκετο απ' αυτό το καλαμπόκι και το έστειλαν για εξέταση στο Πανεπιστήμιο Χάρβαρντ. Έλπίζεται ότι η μελέτη της επιδράσεως των ακτινοβολιών της στρατοσφαίρας πώ-νω στα ζωικά κύτταρα θα βοηθήσει σημαντικά στη διασφάλισι του προβλήματος του καρκίνου.

Ο. ΝΤΡΙΟΥ

Πρωτότυπη αίτησις διαζυγίου

Μία πρωτότυπη αίτησις διαζυγίου υπεβλήθη στο δικαστήριο της αγγλικής πόλεως Άμμανορντ. Πριν από λίγον καιρό, είχαν γίνει εκεί οι γάμοι του Ντόναλντ Άλλεν με μία νέα, την Μίλσιεντ Άτ-λεττον. Ο Ντόναλντ όμως είχαν ένα δίδυμο αδελ-φό, τον Ρόναλντ. Ως εκείνη τη στιγμή δεν είχαν χωριστεί ποτέ. Ακόμη και κατά τη διάρκεια του πο-λέμου, είχαν υπηρετήσει στην ίδια μονάδα και εί-χαν επιτύχει την ειδική εύνοια να κοιμούνται μαζί. Ήταν σσθήτε τώσα την έκκλησι της Μίλσιεντ, όταν είδε τον Ρόναλντ να πέφτι για να κοιμηθ σ' ένα κρεβάτι πλάι σ' εκείνο όπου βρισκόταν αυτή μαζί με το σύζυγό της.

Στις διασωρτίσεις της, ο Ντόναλντ — ο άνδρας της — άπαντσε ότι για τιποτε στον κόσμο δεν θ' άπομάκρυνε τον αδελφό του.

Η Μίλσιεντ, άγανακτισμένη έφυγε μισόγυμνη ά-πό το σπίτι του συζύγου της και την άλλη μέρα υ-πέβαλε αίτησι διαζυγίου.

ΕΠΙΘΕΣΙ ΚΑΤΑ ΜΕΤΩΠΟΝ... (Σκίτσο Π. Παυλίδου)

Λυρικά τρανούδια

Γυναίκες πού περάσατε...

Γυναίκες πού περάσατε, σάν αύρες και σάν χάδια, — σ'όταν σ'όταν της ζήσης μου διαστικά πουλιά — τώρα πού οι ώρες μου κυλούν άδειες και κρούα τά (Βράδυ) με πνίγουνε σ'ής μοναξιάς την άκαρη άγκαλιά έλάτε, απόψε πού βαρεία με ζώνει η συννεφιά, — να μου κρατήστε συντροφιά...

Μαράκι, πρώτη αγάπη μου, σ'τα δεκαέξη χρόνια πού σ' έβλεπα σ'τη γειτονιά κάποιες στιγμές κλε- (Φτά) και σ' όρκιζόμουν ντροπαλά — τί αφέλεια! — πώς ci- (Πώς) θάμουν δικός σου ενώ άστραφτε η ματία σου γε- (Λαστά) έλα για λίγο πλάι μου και θά σ'αφ πώ ξανά πώς σ' αγαπώ παντοτείνά...

Πόπη, με τα ξανθά μαλλιά και τα φλογάτα χείλια σά χέλι πού μου γλυστράγες μεσ' απ' την άγκαλιά Τάνια μου, μυστικοπάρη, πού σ' έτρωγεν η ζήλεια κι' άρες πολλές σ'το πλάι μου δεν έδναζες μιλιά, σ'έρτε μου πίσω φέρτε μου τ' άγνα τά χρόνια κείνα πούχα όνειρα σάν κρίνα...

Άλιν, κοσμοπολίτισσα, πού σ'τα μπουλβάρ του Πα- (Ρισιού) και σ'τών Κανών τις φίνες πλάζ τον έρωτα είχα (Ζήσει) 'Υδόννη, άριστοκρατίσσα, πού το φιλι σου του κρα- (Οιού) της Βουργουνδίας θύμιζε τό αλλόκοτο μεθύσι, τ'άρτε με, ταξιδέψτε με μακριά π'ά σ'ω για λίγο, θέλω πολύ να φύγω...

Μένα παιδούλ' αφίλητη, άσε με άγνός να γείρω απάνω σ'τα παρβενικά στήθια σου άπαλά και σ'ό φαίδρα, παράξενη, της σάρκας σου το υψος να το ρουφήξω ώρες πολλές άσε με σιωπηλά κι' ύστερα ώ ύστερ' άς έρθή σάν αύρα ή και σάν (Μπόρα) ή τελευταία μου ώρα...

Γυναίκες πού περάσατε κι' όδες θυμάμαι κι' όδες τα όνόματά σας έδωστε του χρόνου το σφουγγάρι απόψε πού οι λαχτάρες μου κι' οι λύπες μου είναι (Τόδες) ενώ η ψυχή μου λαχταράει σ' άννωτο να σ'αλ- (Πάση) νοιώθω, καθώς η μοναξιά με πνίγει κι' η έρημιά, πώς όλες σας αγάπες και δέ μ' αγάπες καμ- (Μιά!...)...

ΗΛΙΑΣ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΛΟΓΙΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Εἰς Γλυφάδαν...

A black and white line drawing of a man in a top hat, a long coat, and a waistcoat, leaning on a cane. He has a mustache and a serious expression.

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

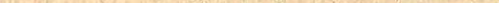
Πιχάντιχο ρεπορτάζ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

θένας. ἀναγγέλλουν τὴ
γέννησι τῆς κόρης των».

Τὰ τρεμερὰ παιδιά

«Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία
παιδί, ἡλικίας 14 ἐτῶν ὁ
παιδί. ἀναγγέλλουν τὴ
ἐννοιαν τῆς κόρης των».

Εὐνοροπαῖος
Chr. Gallia

ΕΙΜΟΤΟΧΡΑΦΙΣ
C. Mx. Gail

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Τά ρόδα
ΤΑΝΑΘΙΖΟΥΝ

18ον

— Δεν υού μιλάς, Στέλιο; τού είπε, σκέπτεσαι ακόμα το γάμο σου με τη Λούση;
— Σάν παραλογισμένους εκείνους, σαν να μιλούσε στον εαυτό του, απάντησε:
— 'Ο γάμος;... 'Α, ναι, ναι... θα είνε εξαιρετικός!
— Μιλάς σοβόρα, Στέλιο;

'Ο γάμος

— Εκείνους δέν, απάντησε. 'Εμεινε συλλογισμένος. Κι' έπειτα άρχισε πάλι να λέν σαν ονειροπαρμένους:

— 'Εχει καλέσει όλη την 'Αθήνα. 'Ο γάμος θα γίνει φανταχτερός. 'Ετσι της άρεσαν, όλα, φανταχτερά και πλούσια.

— Την άγαθα ακόμα πολύ; ψιθύρισε η Παυλίνα.

— Η φωνή της έτρεμε. Τόν κτύπαζε στα μάτια, κρεμόταν από τα χείλη του.

— Αγωνίζεις;...
— Τι θα τις απαντούσε; Τι σκεφτόταν; Τι αποφάσεις είχε πάρει;...

— Άραγε έπληναν όλα χαμένα, δέν τόν συγκίνησε η αλήθεια που τού φανέρωσε, ούτε τα γλυκά λογικά της Βάντας;

— Τι συνέβαινε στην καρδιά του; 'Ο Στέλιος είχε σκύψει το κεφάλι του και συλλογίζονταν.

— Σιγά - σιγά κατόπιν οήκωσε τα μάτια του, την κτύπαζε έπιμονα, χωρίς έκφραση στο βλέμμα του και της είπε:

— Θες να μάθης την αλήθεια;
— Ναι, Στέλιο, σε παρακαλώ, σε παρακαλώ πολύ. Θέλω να ξέρω.

— Μάε λοιπόν πως δέν την αγαπώ πειά! 'Η Παυλίνα απόρησε.

— Φαντάζονταν πως θα την βασάνιζε ακόμα όπως τόν είχε βασάνισει κι' αυτή. 'Η καρδιά της πλημμύρισε από συγκίνηση.

— Δέν την αγαπάς;... ψιθύρισε. Κι' όμως...
— Τι θες να πής;

— Προ όλιγου μου μιλούσες για το γάμο σας.

— 'Ο Στέλιος χαμονέλασε πικρά.
— Ναι, έτσι είνε, έχεις δίκιο, της είπε. 'Ωστόσο σου μιλάω ειλικρινώς Παυλίνα. Δέν την αγαπώ πειά τη Λούση.

— Μεσολάβησαν λίγες στιγμές σιωπής. Κατόπιν ο Στέλιος συνέχισε:

— 'Η αγάπη μου γι' αυτή έσβυσε... έ-ξαστιόθηκε... 'Ιωση να την μισώ μάλισ-στα... ίωση να μισώ τόν εαυτό μου... Και θέλεις να μάθης από ποτε συνέβη αυτό;

— (Ναι), έννεψε η Παυλίνα, μη έχοντας δύναμη να μιλήσει.

— Θα σου το πω και δέν θα το πιστέψης. Τη μισώ απ' τη στιγμή που έμαθα πως η Βάντα δέν είνε δικό μου παιδί. 'Απ' τη στιγμή που το πιστέψα αυτό έδωσα με μιάς η αγάπη για τη Λούση μέσα μου. Θάπρεπε να σιωπή το αντίθετο. Να ζητή-σω σ' αυτή τη γυναίκα όλη μου πιά την ευτυχία. 'Εκείνη τη στιγμή όμως κατάλα-βα, πως δέν υπήρχε για μένα άλλη ευτυ-χία στον κόσμο, παρά αυτό το παιδί. Κι' από τότε έζησα σά ζωντανός νεκρός... θα μπορούσε να νελάση κανείς μαζί μου,

να νελάση ε, Παυλίνα; αιώτρε, νελώντας με ματία βουρκώνενα.

— 'Η Παυλίνα τόν κτύπαζε με φόβο.
— Θα μπορούσε κανείς να νελάση μαζί μου, συνέχισε. Φαντάσου εγώ, ο έπιμο-λαιο, που δέν διάσσω ν' άφησω τη γυ-ναίκα μου, που δέ διάσσω να γκρεμισώ το σπίτι μου να γίνει έρειπίο άχρηστος άνθρωπος, επειδή ένα κοριτσάκι που 'το νόμισα δικό μου, ήταν άλλοι παιδί... 'Η-ταν για μέλοια. Ε; Κι' όμως έτσι ήταν, Παυλίνα. Όλα νεκρώθηκαν μέσα μου από εκείνη τη στιγμή. Τη Λούση θα την παν-τρεύουσιν γιατί μοιραία προχωρούσε αυ-τό το πράγμα. 'Αλλά, η καρδιά μου ήταν νεκρή.

— Θα την παντρεύσουν; ψιθύρισε η Παυλίνα... Δέν... δέν θα την παντρευ-τής;

— 'Οχι! άποκρίθηκε αυτός άργά βαρεία.

— Δέν έπεσαν στην άγκαλιά ο ένας του άλλου εκείνη τη στιγμή. Οι καρδιές τους ήταν βαρείες ακόμα, μουδιασμένες από πάθος, από το μίσος που τις εί-χε κλονίσει, κι' από τη δυστυχία που τις εί-χε άγγίζει ως τη ρίζα. Δέν έπεσαν στην άγκαλιά ο ένας του άλλου εκείνη τη στιγμή.

— Μα ήταν τρομερά, άφάνταστα συγκινη-μένοι.

— Κι' αυτή η φωνή τους είχε κοπή. Πέρασαν έτσι αρκετές στιγμές.

— 'Ο Στέλιος κάθισε σε μιά καρέκλα. Τα πόδια του δέν τόν βαστούσαν. 'Η Παυλί-να οτάθηκε αντίκρου του και τόν κτύπαζε. Δέν μιλούσαν καθόλου. 'Ακουγαν μό-νον τις καρδιές τους που χτυπούσαν δυ-νατά.

— Τέλος ο Στέλιος σηκώθηκε.
— 'Ηταν η κρίσιμη στιγμή.

— 'Η Παυλίνα τόν παρακολουθούσε μ' α-γωνία.

— Εκείνους πήγε ως την είσοδο και ξανα-γύρισε. Πλησίασε έξω απ' την κόμηρη της Βάντας, μισάνοιξε την πόρτα και κτύπαζε μέσα.

— Κοιμάται! ψιθύρισε.

— Πραγματικά η μικρούλα κοιμόταν ήσυ-χα, άγγελικά. Πλάι της η Σένη τήν πρό-σεχε.

— 'Ο Στέλιος ξανάκλεισε την πόρτα και τραβήξε προς την έξοδο.

— 'Η Παυλίνα δέν συγκρατήθηκε πειά.
— Φεύγεις; τόν ρώτησε.

— Ναι, της απάντησε ξερά και κοντο-στάθηκε.

— Δέν θα ξανάρθης;
— Θα ξανάρθω, Παυλίνα.

— Γιατί βιάζεσαι τόσο; Που πηγαίνεις;
— Δέν το μαντεύεις;

— Στη Λούση;
— Ναι, στη Λούση.

— 'Η Παυλίνα έννοιωσε ένα δάγκωμα στην καρδιά.

— Εκείνους μάντεψε την άγωνία που τη βασάνιζε.

— Πρέπει να πώ, της είπε. Πρέπει να γίνη αυτό. Πρέπει να εξηγηθώ μαζί της.

— Κι' έπειτα;
— Έπειτα; Τι θες να πής; Έξηλθου.

— Θα ξανάρθης;
— Με φωνή ζωηρή και κατηχηματική ο Στέλιος της απάντησε:

— Ναι, θα ξανάρθω.
— 'Η Παυλίνα δάκρυσε.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ
ΑΡΧΙΖΕΙ ΤΟ ΝΕΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ
Κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

"Ένας άγγελος
ΧΩΡΙΣ ΦΤΕΡΑ

Είνε η Ιστορία μιάς γυναίκας, που άν και θα της άξιζε να ζήσιν κι' αυτή σαν άνθρωπιο πλάσμα, σαν γυναίκα, καταδικάζεται να ζή σαν είδος μέσα στην απονικτική ατμόσφαιρα ενός υ-πογειού παραδίστου της 'Αθήνας...

— 'Ο πόνος της άδελφώνεται με τόν πόνο ενός ευγενικού άντρα, αποκλήρου της ζωής, όπως αυτή, που δέχεται να στε-γνώσει τα δάκρυά της με τα φίδια του...

— Όλη η ζωή των υπόπτων κέντρων μιάς μεγαλοπόλεως όπως η 'Αθήνα με τους ορταρισμένους τύπους των, με το δράμα των, θα παρελάση άνάγλυφος από τις σελίδες του νέου μυθιστορηματος.

— Ευχαριστώ Στέλιο, ψιθύρισε. Έτσι πο-λύ καλός.

— Ένώ δέν θάπρεπε ίσως να είμαι τόσο καλός απάντησε ο Στέλιος. Μα ες τα ξε-κλώσαμε όλα... Τώρα πρέπει να φύγω... θα πάω στη Λούση. 'Έχω μιά υποχρέωση απέναντί της. Πρέπει να φερθώ σαν τιμω-ς άνθρωπος, να εξηγηθώ μαζί της. Με κατα-λοδοίσεις;

— Ναι Στέλιο, έχεις δίκιο.

— Και δέν φοβάσαι πιά, δέν άνπουχείς;
— 'Οχι, Στέλιο.

— Τη χαιρετάς κι' έφυγε.

— 'Η Παυλίνα σωριάστηκε σ' ένα κάθισμα κι' αγκαλιόθηκε σε λυγμούς. Αυτή τη φορά όμως έκλαιγε από χαρά, από ευτυχία. Το μαρτύριό της είχε τελειώσει. 'Ηταν βε-βαιή ότι ο Στέλιος θα κρατούσε το λόγο του θα ξαναγύριζε. Ναι, ναι, η Λούση δέν είχε πειά καμιά δυνامي επάνω του. 'Υ-περίσχυε η άγαπη του παιδιού του. 'Η στοργή, το πατρικό φίλτρο είχε νικήσει τόν παράνομο έρωτα.

— Κατόπιν η Παυλίνα μπήκε στην κόμηρη της κόρης της. 'Η Βάντα κοιμόταν ακόμα.

— Σένη, ψιθύρισε έλα μαζί μου.

— 'Η Σένη τήν ακολούθησε στην τραπεζα-ρία.

— 'Εκει η Παυλίνα τήν άγκάλιασε και με δάκρυα στα μάτια της φώναξε:

— Σένη, είμαι ευτυχισμένη!... Νικήσα-με!... Θα ξαναγύρισω... Είνε δικός μας... Και της διηγήθηκε τι είχε συμβεί.

Το βράδυ της ίδιας ημέρας, ο Στέλιος, γυρίζει σπίτι, με όδες του τις άποσκευές, με τα βιβλία του με τα ρούχα του. Και έλεγε σύντομα της Παυλίνας πως η Λού-ση δέχθηκε τα νέα του με σαρκασμό και με υπερφάνεια. 'Ηταν κάτι που χωρίς να το περίμενε, το συλλογίζονταν φαίνε-ται ύποπτο καμιά φορά. 'Εξ άλλου, τού μισολόγησε κυνικά πως, κι' η δική της η άγαπη είχε σβυσει, και πως κατά βάθος ήταν τυχερή να ξεφύγη από έναν τέτοιο γάμο.

— Σε λίγες ημέρες, η κοινωνία βούτζε. Οι καλεσμένοι της Λούσης έλασαν ειδοποίη-ση πως ο γάμος ματαιώθηκε. Τα σκόλια έ-δωσαν και πήραν. Και σε λίγες ημέρες, όπως έλεγαν πως η Βάντα είνε νερό παι-δί, ξανάλεξαν οι 'διοι άνθρωποι πως κά-ποιο φοβερό λάθος είχε συμβεί, πως η Βάντα ήταν γνήσιο παιδί του Στέλιου Ρούντου. Κι' ο πιο τυφλός θα μπορούσε να το καταλάβη αυτό, μιά ματία μονάχα να ρίχνει στο προσωπάκι του παιδιού, και στο πρόσωπο του Στέλιου.

— Το ένδεικτικό της μικρής διορθώθηκε στο αχολείο. Της το πήνε ο ίδιος ο πατε-ρας της κι' η παιδούλα κτύπαζε τ' όνομα Βάντα Ρούντου, με ένα χαμόγελο ευτυ-χισμένο. 'Ηταν ακόμα στο κρεβάτι, άλ-λά το μέτωπό της τώρα ήταν δροσερό, άλ-λά τα μάτια της είχαν βρή πάλι την εσώτερη λάμψη τους.

Μιά ευτυχισμένη ημέρα

— 'Ηταν 'Οκτώβριος. Τα μαθήματα του αχολείου είχαν άρχισει. 'Η Βάντα βρισκό-ταν στο αχολείο της εκείνη τη στιγμή, απόγεμα κι' η Σένη ήταν στο 'Ρδειο.

— 'Ο Στέλιος είχε φωνή χωρίς λένοντας στην Παυλίνα πως πήγαινε για κάποια σπουδαία δουλειά.

— 'Η Παυλίνα καθόταν στη βεράντα της κάμαρας της, κουρασμένη. Ένοιωσε μιά μεγάλη κόυρασι αυτό τόν καιρό. Τώρα σε σπούσε ίσως όλο το κακό μετά το φοβερό της κλονισμό.

— Ζούσαν στ' ίδιο σπίτι με το Στέλιο τώ-ρα, αλλά σε χωριστά δωμάτια όχι σαν αν-τρώπων ακόμα. 'Ο Στέλιος της φερόταν ευγενικά, αλλά ακόμα δέν έδειχναν ζήσει τη στιγμή που περίμενε η Παυλίνα τη μενά-λη στιγμή, που θάκανε τις καρδιές τους πάλι να ένωθούν, να γίνουν μιά όπως ή-ταν στα καλά, ευτυχισμένα χρόνια. 'Αξα-φνα τόν είδε να έρχεται σπίτι, 'Ηταν χωρίς, πιο χωρίς από τη συνήθεισή του ώρα.

— Ανέβηκε άβέλοτος τις σκάλες. Είχε αυ-νέλθει όλοτελο αυτός, φαίνόταν πάλι νέος και νερός.

— 'Η Παυλίνα, χωρίς να ξέρη γιατί, έν-νοιωσε μιά μεγάλη, μιά άπερίγραπτη συγ-κίνηση.

— 'Ο Στέλιος είχε μιά παράξενη έκφραση. Τήν κτύπαζε μ' ένα βλέμμα που είχε θυ-μίζει πολλά, ένα βλέμμα που είχε τόσοον καιρό να το δει να σπριζείται τόσο τρυ-φερό επάνω της. Ναι, έτσι ήταν, δέν γε-λιόταν. 'Ηταν ένα βλέμμα από εκείνα που κάνουν την καρδιά μιάς γυναίκας να πλημμυρίζει από ευτυχία, να χτυπά δυνα-τά, πολύ δυνατά.

— Για μιά στιγμή η Παυλίνα, σαν να τήν μαγνητίζει το βλέμμα του εκείνο, έννοιω-σε την ανάγκη να ριχτεί στην άγκαλιά του, να κρεμασθή, όπως άλλοτε, από το λαιμό

του. Μιά δύναμη ακατανίκητη τήν έσπω-χνε να τόν καινή αυτό.

— 'Ωστόσο συγκρατήθηκε.

— Το βλέμμα της τώρα καρφώθηκε στο χαρτί που κρατούσε ο Στέλιος.

— Τι ήταν το χαρτί εκείνο; Καμιά νέα κατοδίκη της;

— Στη σκέψη αυτή αισθάνθηκε τήν καρδιά της να χτυπά απότομα και να σταματά.

— 'Ο Στέλιος τήν παρακολουθούσε χωρίς να μιλήσει, χωρίς να βγαίνει λέξη από το στόμα του.

— 'Η Παυλίνα δέν υπέρεσε ν' άνδερξη πε-ρισσότερο.

— Στέλιο φώναζε, Στέλιο, σε παρακα-λώ, σε ίκετεύω, μη με βασάνιζες περισ-σότερο. Δέν άντέχω ναί, θέλω να με πι-στέψης, δέν άντεχω περισσότερο. 'Η φτω-χία μου καρδιά σφιγγεται... τα γονατά μου τρέμουν... Κτύπαζε με... 'Αν με λυ-πάσαι, άν αισθάνεσαι οίκτο για μένα εξη-γήσου Τη συμβαίνει πειά!

— 'Εκείνους χαμονέλασε.

— Δέν σε άξερα τόσο δειλή, της είπε.

— Ναι, έχεις δίκιο, δέν ήμουν δειλή. 'Εκείνη Εχασα το θάρρος μου, Στέλιο. Ξεχνάς τις φουρτούνες που πέρασα.

— 'Ιωση έχεις δίκιο Παυλίνα.

— Σ' ευχαριστώ που μου το λές.

— Μα... θα ξαναβρής το θάρρος σου, το κοράνιο της ζωής.

— Άστράψαν τα μάτια της Παυλίνας.

— Έτσι καλός Στέλιο, ψιθύρισε.

— Κι' έπειτα πάλι έπεσαν τα μάτια της στο χαρτί που κρατούσε εκείνους.

— 'Ο Στέλιος το έβαλε κάτω από τα μά-τια της.

— Τώρα χαμονέλουσε.

— Ξέρεις τι είνε το χαρτί αυτό; τη ρώ-τησε.

— 'Οχι, Στέλιο, πως θες να το ξέρω;

— Δέν το μαντεύεις;

— 'Οχι.

— Σειδίλωσε άργά, άργά το χαρτί και της το απλώσε να το διαβάσει.

— Μα τα γράμματα χοροπηδούσαν κάτω από τα μάτια της.

— Διάβασε, Παυλίνα.

— Δέν μπορώ, δυστυχώς. Είμαι ζαλι-σμένη...

— 'Ο Στέλιος μάντεψε τώρα την ταραχή της, το δράμα της πολυδυσχερούμενης αυ-τής γυναίκας. Θα ήταν σκληρό εκ μέρους του να παρατείνη την άγωνία της.

— 'Ησυχασε, της είπε τρυφερά. Πρόκει-ται για ένα γράμμα του δικηγόρου μου. Και ξέρεις τι μου γράφει;

— 'Οχι, πού να το ξέρω, Στέλιο;

— Άκουσε λοιπόν. Μου γράφει ότι θα κανονίση τα πράγματα άψε-σβυσε κι' ό-τι θα ξαναπαντρευτώμε σε λίγες μέρες. Σε λίγες μέρες θα είσαι η γυναίκα μου ενώπιον του θεού και των ανθρώπων. Εί-σαι ευχαριστήμένη Παυλίνα;

— Θέλω να ν' απάντησιν η Παυλίνα, αλλά δέν τα κατάφερε. 'Η συγκίνησις η άπει-ροπία μεγάλη χαρά της έσφιγγαν τόν λαιμόν.

— Κι' ένα άλλο ευτυχισμένο ζευγάρι.

— Τα μάτια της δάκρυσαν. Κι' ο Στέλιος ήταν δακρυομένο. Κυττάχτηκαν. Και τότε έγινε το θαύμα: άνοιξε εκείνους τήν άγ-καλιά του. Κι' η Παυλίνα μ' ένα λυγμό, κλώθηκε στη δύναμη του άγκαλιά σαν το πουλάκι κάτω απ' το φτερό της μάντας του.

— 'Αγάπη μου!... ψιθύρισε ο Στέλιος. 'Αγάπη μου!... Γυναίκα μου γλυκεία!... Μίλησε μου, πές μου. Ξεκατάβην πιά ό-λα; Πές μου τήν αλήθεια. Θα μπορούσε να μ' αγαπήσει ξανά; Θα ξεκλώσει...

— Σ' αγαπώ πιο πολύ από ποτέ, ναι, πιο πολύ... Τώρα καταλαβαίνω τι θα ήρ-αγάπη, ψιθύρισε η Παυλίνα.

— Θάμεναν, ώρες έτσι άγκαλισμένοι, άν δέν άκουγαν τήν πόρτα του κήπου να τρι-ζνη. Είχαν ξεκαστή, έτσι άγκαλισμένοι κοντά στη βεράντα και σιγουρά τους είχε η... εκείνους που έβριαν έτσι έσφινικά, τ' άκουσαν τα κεφάλια τους σαν ένκοι, ζή έβριαν κακκαλωμένοι.

— 'Ηταν η Σένη. 'Οχι μονάχη της όμως, ίσως της στεκόταν ένα όμορφο παλλη-καρι, που χαμονέλουσε κάπως πονηρά μό-κι άέωα.

— Παυλίνα! φώναζε η Σένη από τήν πόρτα.

— Η φωνή της μπήκε ίσιο στην καρδιά της Παυλίνας σαν αντίλαλος μιάς νέας ευ-τυχίας γιατί είχε μαντέψει τη συνέβησι.

— 'Η Σένη, με τόν θερό Πικίνο, ψιθύρισε στο Στέλιο.

— Οι δύο άνδερθηκαν σβέλα τις σκάλες. 'Η Σένη γελοίες, κοκκίνιζε, φαίνόταν τρελή από τη χαρά της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΝΕΣ: 'Η συνέχεια

Ο ΜΠΟΓΙΑΣ
στην Παλιά 'Αθήνα

'Η εφαρμογή της «κυνεκτενίξ»

— 'Ο Κ. Λεβίδης, ο «νευρώδης» δημοσιο-γράφος του περασμένου αιώνα γίνεται άν-τιμετωριτής μιά εποχή. Τα ένει με τους βουλευτές, που κοντά στην μόδα «τών γαντιών, των άμματουαλίων και τού κομ-βολογίου», έφεραν και τήν ιερά μόδα των «καλλωπισμένων» κυνών με περιδέρασι, εις τών λαιμών, από κουδούνια. Έκραυγάζε-λοιπόν, από τις στήλες της εφημερίδας του «Ελπίς» μέσα στα «κυνικά» καυμάτα του 1847:

«Τάλαινα και δυστυχής 'Ελλάς, πού κα-τήντησε οι θεοί σου να είνε σκύλοι και οι σκύλοι σου θεοί!!! Πού ήκούσθη οι κ. κ. βουλευταί ν' ακολουθούνται εις τας ά-γυιές και τα καφενεία και έως αυτό το Βουλευτήριον, από σκύλους, άποκαλούντες αυτούς με θεία όνόματα, άλλον 'Ερμήν και άλλον 'Απόλλωνα διά να δείξουν τήν άσ-καλίαν και προπατορικην ήμυν δόξαν και εύκλειαν!»

Και έπαιους την εφαρμογή της «κυνο-κτονίας», του υπόγια, με άλλα λόγια, πού θα ξεπάρτασε τα σκυλιά. Το μέτρο ό-μως δέν έσφαυόσθηκε. Άλλά τήν επομένη γιορτιά, άνογίε τού 1848 ένα περιστατικό με σκυλιά, έκανε μενάλη έντύπωσι στην ά-σκηπτική άκούη και μικρή κοινωνία της πρωτεύουσας. 'Ο Μπούρη και ο Ουάζεκ, τα δύο πελώρια και περισσότερο από τα άλ-λα άνατημένα σκυλιά της δουκίσσης της Πλακεντίας, πού τα είνε και για σωματο-φωλκές της «καταφάνες» όπως λένε, μιά μικρή ψυχοκρήνη της οικογενείας Ι. Αρα-γούμη, τα δύο μαζί της είχτηκαν, τήν έσ-φριξαν κάτω και με τα δέντια τους της κα-τεβέσσαν όλο το σώμα. Στις σωές του κοριτσιού έτρεξαν οι ύππότες της δουκί-σσης και ύστερα από γυναιά πάλη με τόν Ουάζεκ και τόν Μπούρη κατώρθωσαν να τήν άποσπάσουν από τα στόματά τους.

Καταματωμένη και άναίσθητη μεταφέ-ρανε τήν άτυχη κόρη στο σπίτι των προ-στατών της πού ήταν κάτω από εκείνο πού έμεινε τότε η δουκίσσα της Πλακεντίας, στην όδον 'Ιπποκράτους. Τι δικό της, της όδοι Πειραιώς, λίγο καιρό πριν είνε και η μερικοί για τήν πυκαλιά αυτή έλεγαν πως «ήταν βαλτή», ενώ η λαϊκή πρόληψη τήν θεωρούσε «κοτάρα θεού» γιατί η δου-κίσσα κρατούσε στο σπίτι της νεκρή και ά-ταση μέσα σε μιά νυαλά με οινόπνευμα τήν περμένη κόρη της 'Ελπίς: «Νά λοι-πόν λέγανε η λαμπάδα της πεθαμένης πού βάλε φωτιά...» γιατί ποταμιακή η φω-τιά μεταδόθηκε απ' τη μερική λαμπάδα που καινε πλάι στη νεκρή.

— 'Η γυναίκα αυτή με τις τάσες «έπίση-μες» ιδιοτροπίες» δι' μόνο έδειξε άδισφο-ρία για τήν τύχη και τήν θεραπεία του καταπληγμένου από τους σωματοφωλ-κες-σκύλους της κοριτσιού, μιά ούτε και δέντηκε να τους συμμαζέψη!

Νάτα μας, πού θα έβριζε τώρα, για έ-να τόσο άσχημο γεγονός, κλειδωνιά στα στόματα του Ουάζεκ και τού Μπούρη της!...

Θέλετε από το περιστατικό αυτό, θέ-λετε από τήν παλαιότερη έπιμνη τού Λε-βίδη ή από κανένα άλλο σχετικό έπεισο-διο, πού μάς διαφεύγει το καλοκαίρι της νομιάς εκείνης, μιά φορά, εμφάνιζεται στους δρόμους της 'Αθήνας ο μπόγιας τών σκυλιών. 'Η άπόφασι, έλήθη από τόν τό-τε ύπουργόν τών 'Εσωτερικών Γ. Γλωσάκη. Και το σχετικό διάταγμα είνε τήν ύπογρα-φή του 'Οθωνα.

«Βασιλική διαταγή και τα σκυλιά δε-μένα...» δηλαδή.

— 'Αλλά τί υπόγιας ήταν εκείνους! Νά πως μάς τόν περιγράφουν τα φύλλα της επο-χής:

«'Η πόλις μας είνε από ενός μηνός θέα-τρον τών πλέον βασάρων συνθηών. 'Αν-θρώπος ήλίθιος εκ τής διανοητικής του κα-στατάσεως και της οινόποσις, περιέργε-ται τήν πόλιν φονεύων τους άθώους κύνας, οι όποιοι είνε άβλαβείς. 'Ο τι κινεί τόν οίκτον και τήν άναγνάκτησιν καθένος και άσπότης εις τόν λαόν σκληρόκαρδα αϊ-σθησάται, είνε αϊ σκανδαλώδεις σκηναί, αϊ-τινες άνασούνται δι' όλης της ήμερας, εις τας κυριώτερας όδους της Πρωτεύουσας, όπου ο δήμος τών σκυλιών, άνηλως σύρει το σώμαλόν του κατά τών κεφαλών τών περιπλανωμένων έξ ατών, πολλών δέ κυ-νηγικών ώροιστάτων και φερότων δια-κοιτικών σπιείων τού κυρίου των.

... ..

— Από τόν κυνοδύμιον κινδυνεύει και η ασφάλεια τών ανθρώπων. Είςέυρομεν ότι γόδε εις 'Ιταλός μόλις ήδυνήθη να διασω-θή εις το καφενείον της «'Οραίας 'Ελλά-δος», διακόμενος να σω-ζήτ' αντί τού κυ-νός του, τόν όποιον, μόλις έπαρουσιάσθη ο οίκτρος και άπαισιος άνθρωπος, τόν έ-συρεν και τόν έκρωψε».

— 'Ο έένος πού κυνηγούσε ο «άπαισιος μνήμης» υπόγιας της εποχής εκείνης, λε-γόνταν Βασίλειος Καντώνης και είνεν έλθει στην 'Αθήνα για να έπιτύχη με σύμβασι (όπως άλλοτε ο συμματωτής του Σαν-σόνης) τήν ίδρυσι μελοδραματος. Καθώς λοιπόν τόν κυνηγούσε με το σώπαλο ο υπό-γιας, φώναζε με τα λίγα και παρεσθα-μένα έλληνικά του:

— Κοιετζή, πρωτούπουγέ, βοήθα με!...

Καλούσε, στην τρουμάνα του, τόν τότε πρωτούπουγό Α. Κοιετζή να τόν σώση!

Και ο Καντώνης γλύτωσε, έστω και δι-γως τη βοήθεια τού Κοιετζή. 'Αλλά τα σκυ-

... ..

— Κάπου εδώ είχα άφήσει ένα πεπόνι κι' ένα καρ-πούσι... Μήπως το βλέπετε, πούθενά, φίλε μου;

(Σκίτσος Σ. Πολενάκης)

λιά: Τὰ κακόμοιρα τὰ ζώα, ποτέ δὲν βρή-
καμε τὴν ψυχὴ τους. Οὐτὸ ὁ ἰσόθεος Πα-
στερ μετὰ τὸν ἀντιφύσικόν ὁρὸν τοῦ ποῦ
γάρσιν στὴν Ἀνθρωπότητα, οὐτὴ ἡ παγ-
κόσμια φιλολογία ποὺ οὐνῃσιν τὴν ἀφού-
ωσι καὶ τὴν εὐαίσθησιν τους, οὐτὴ τὰ μνη-
μεῖα ποὺ στήθηκαν γιὰ τὴν πολεμικὴν ὑ-
πηρεσίαν τους τὰ σώσανε ποτέ...

Ὁ ὑπόγειος μετὰ τὸ τρομερὸ σκυλοκτόνο
ρόπαλό του ἔδρασε ἀκριτὰ χρόνια, στὴν
Ἀθήνα καὶ ὑπῆρξε τὸ φέβιπτον τετραπό-
δον τε καὶ διπόδον! Κατόπιν τὸ ρόπαλό
τὸ ἀντικατέστησε ἡ φάλα καὶ ἡ περίφημη
καὶ ἐξ ἰσοῦ ἀπαισία τσιμπίδα.

Τώρα πλέον ὁ ὑπόγειος δὲν σκότωνε τοὺς
«ἀδεσποτικούς/κύνες» καὶ δὲν ἀφῆνε τὰ πτώ-
ματά τους στὴ μέση τῶν δρόμων τοῦ ἰο-
στεφούς ἀστέως. Τοὺς ἔδωκεν ζωντανούς
στὸ κιγκιλόφορτο κάρο του καὶ τοὺς με-
τέφερε εἰς μέρος ἀσφαλῆς, ἐξω τῶν Ἀθη-
νῶν, ὅπου, ἂν δὲν τοὺς ἀνατίθαισαν οἱ κύ-
ριοι τῶν τοῦθ' ἀνάτωναν μετ' ἀερίφωτος.

Αὐτὰ ἐγίνοντο ἄλλοτε. Σήμερα λίγα
σκυλιά ἀπομένουν στὴν Ἀθήνα. Τὰ πῶ
πολλά ἐπωλήθησαν κατὰ τὴν Κατοχὴ ὡς
ἄνιστοι τοῦ γάλακτος!...

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Οἰκονομία στὰ καλλυντικά

Συμβουλὲς στὶς κυρίες

Τὰ καλὰ καλλυντικά στοιχίζουν πολὺ.
Δὲν πρέπει νὰ τὰ σπαταλᾶτε. Γιὰ νὰ τὰ
διατηρᾶτε περισσότερο καιρὸ πρέπει νὰ
τὰ προσέχετε καὶ νὰ τὰ ἐξοικονομῆτε.

Μὴν ξεχνάτε ποτὲ νὰ ξανασκεπάζετε μ'
ἐπιμέλεια τὸ βαλζάκι τῆς κρέμας σας, με-
τὰ τὴν ὥστη. Ἀλλοῦθι, θὰ ξεραθῇ καὶ θὰ
ταγγίση. Ἐπίσης θ' ἀποσυντεθῇ γρήγορα,
ἂν βόσκεται σὲ πολὺ ζεστὸ μέρος.

Μὴν παίρνετε ἀπ' εὐθείας μέσα ἀπ' τὴ
μπουκάλια τὸ ὑγρὸ τοῦ ντεακιγιάζ. Ἡ ἐ-
παφὴ τοῦ λερωμένου ἥδη μπαμπούκιού θὰ
κάμει νὰ ταγγίση τὸ περιεχόμενον τῆς μπου-
κάλιας. Χύστε μέσα σ' ἓνα φυλτζανάκι τό-
σο ὑγρὸ ὅσο χρειάζεσθε γιὰ τὸ καθάρι-
σμα τοῦ προσώπου σας. Θὰ συνηθίση
γρήγορα νὰ ὑπολογίζετε τὴ σωστὴ ποσό-
τητα.

Τὸ μπουκαλάκι μετὰ τὸ βερνίκι τῶν νυχιῶν
πρέπει νὰνε καλὰ βουλωμένο. Κάθε τόσο,
προσθέτετε λίγο διαλυτικὸ ὑγρὸ, ὥστε νὰ
μὴν πῆξη. Προτιμώτερο νὰ χρησιμοποιή-
σετε ἓνα βούλωμα ντυμένο ἐξωτερικὰ μετ'
ζελατίνα.

Μὴ σπαταλᾶτε τὸ βαμπακί, ὅταν ξεμα-
κιγιάρεσθε. Ἀντὶ νὰ τραβᾶτε μέσα ἀπ' τὸ
πακέτο τρυφὸς πολὺ μεγάλης ἢ πολὺ μι-
κρῆς, τὸ ἔχετε κοιμημένο ἀπὸ πρὶν σὲ τετρα-
γώνια κομμάτια καταλλήλου μεγέθους.

Οἱ περισσότερες κυρίες τινάζουν στὸν
ἀέρα περισσότερον ποῦντρο ἀπ' ὅση βάζ-
ζουν στὸ πρόσωπό τους. Γιατί, αὐτὴ ἡ σπα-
τάλη: Ἐοδίζετε τὴν πουντροῖρα σας μ'
ἓνα στοργυλὸ κομμάτι γάζα ἢ χαρτί μετ'
πολλὰς τρύπες, ἀπ' ὅπου θὰ βγαίνει λίγη
μόνο ποῦντρο κάθε φορά.

Σὰς ἔχουν ἀπομείνει μερικά πολὺ κοντὰ
ὑπολείμματα ἀπὸ κρεγιῶνα τῶν χειλιῶν;
Τὰ λιώνετε ἐλα μαστὶ σὲ μπου-καρί καὶ
κύνετε τὸ ὑγρὸ μέσα σ' ἓνα σωληνάριο ἀ-
πὸ γαρτῆνι, σὰν καλοῦπι. Ὅταν κούσῃ,
θὰ σχηματίσῃ ἓνα καινούργιο κρεγιόνι.

Σκουπίζετε τὸ πρόσωπό σας μετ' ὑπερ-
χαρτί, κατὰ τὸ ξεμακιγιάρισμα, ἀντὶ νὰ
λερώσετε καὶ νὰ θφείσετε πετσετέες.

Ὅταν λερωθῇ τὸ «ποῦντρο» τῆς πουν-
τροῖρας σας, μπορεῖτε νὰ τὸ καθάριστε μετ'
χιλαρὸ σαπουνάκι. Ἐπειτα τὸ ξεπλένετε
καλὰ. Τὸ αἰνέτε νὰ στεγνώσῃ, μαλαζών-
τας τὸ κάθε τόσο, γιὰ νὰ μαλακώσῃ τὸ
δέρμα του. Τέλος τὸ τινάζετε καλὰ, γιὰ
νὰ ἐξοκληθῇ καὶ νὰ φουσκώσῃ τὸ πτί-
λωμα.

Γιὰ νὰ διατηρῶσιν τὴν σκληρότητά τους
οἱ ὀδοντόδουρτες τὴν ξεπλένετε μετὰ τὴ
χρῆσιν μετ' ὑπερ-χαρτί καὶ τὴν σκουπίζετε μ'
ἓνα καθαρό πανί.

Οἱ βούρτσες τῶν μαλλιῶν διατηροῦνται
περισσότερο καιρὸ, ἂν τὴν τριβέτε δυνα-
τά, πρὶν καὶ μετὰ τὴν χρῆσιν, μ' ἓνα καθα-
ρὸ πανί. Τὴν πλένετε μόνο μιά φορά τὸ μῆ-
να. Πρὸ πάντων, μὴ χώνετε ποτὲ τὸ χτένι
ἀνάμεσα στὶς τρίχες τους.

Τὰ χρώματα ποὺ θὰ σᾶς δώσῃ ὁ ἥλιος

Προφυλακτικὰ μέτρα

Ἡ ἐποχὴ αὕτῃ εἶνε ἡ καλύτερη γιὰ
νὰ ἐπωφεληθῇτε ἀπὸ τὴν εὐεργετικὴν
γιά τὸ δέρμα σας ἐπίδρασιν τῶν ἀκτί-
νων τοῦ ἡλίου. Ἀλλ' ἡ ἐπίδρασις αὕτῃ
δὲν εἶνε ἡ ἴδια γιὰ ὅλες τὶς γυναῖκες.
Σὲ κάθε μὴ ἐκδηλώνεται μετὰ διαφορε-
τικὸν τρόπον. Καὶ αὐτὸ εἶνε ἀπαραίτητο
νὰ τὸ ξέρετε γιὰ νὰ ἐνισχύσετε μετ'
μερικὲς συμπληρωματικὰς φροντίδας γιὰ
ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς ἐπίδρασεως.

Ἡ πρωταρχικὴ προϋπόθεσις γιὰ νὰ
δώσετε στὴν ἐπιδερμίδα σας ἓνα σκοῦ-
ρο χρῶμα εἶνε ἡ ὑπομονή. Μετὰ τὸ νὰ
βιάζεσθε δὲν κάνετε τίποτε ἄλλο ἀπὸ
τὸ νὰ ἐκτίθεσθε σὲ κινδύνους ἡλιάσεως,
ἐγκαυμάτων κτλ.

Ἡ δευτέρη προϋπόθεσις εἶνε ἡ χρη-
σιμοποίησις ἐνὸς προφυλακτικοῦ προι-
όντος. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ εἶνε ἐξαιρετικά,
γιατὶ «διυλίζουν» τὶς ἡλιακὰς ἀκτίνες
καὶ τὶς κάνουν λιγώτερο βλαβερὰς.
Ἡ ἐπίδρασις τῶν ἐκδηλώνεται τότε μ' ἓ-
ναν ἥμερο καὶ βραδύ ρυθμὸ, ποὺ εἶνε
ὁ καλύτερος.

Ἐνα καλὸ προφυλακτικὸν μέσον εἶνε
τὸ ἔξῃς: θὰ πῆτε στὸν φαρμακοποιὸ
σας νὰ προσθέσῃ στὴν συνήθη πούδρα
ριζιὸν ποὺ χρησιμοποιεῖτε μιά ἀνάλογη
ποσότητά θεικῆς κινίνης.

Μὴν ξεχνάτε ἐπίσης ὅτι, ἀνεξάρτητα
ἀπὸ τὶς ἄλλες βλαβερὰς ἐπιδράσεις
τῶν, οἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἀποξηραίνουν
καὶ ρυτιδώνουν τὸ δέρμα. Γι' αὐτὸ εἶνε

ἀπαραίτητο νὰ χρησιμοποιεῖτε τὶς λιπα-
ρὰς προφυλακτικὰς κρέμες, ποὺ, ἐκτὸς
τοῦ ὅτι σᾶς προστατεύουν ἀπὸ τὶς ἡλια-
κὰς ἀκτίνες, ζωογονοῦν ἐπίσης καὶ τρέ-
φουν τὴν ἐπιδερμίδα σας. Ἐχετε ἐπι-
σης ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ὁ ἀέρας καὶ τὸ
νερὸ τῆς θάλασσας συμπληρώνουν τὴν
ἀποξηραντικὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἡλίου.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς συστηματικῆς
ἡλιοθεραπείας κατὰ τὸ καλοκαίρι θὰ
ἐκδηλωθοῦν πάνω σας κατὰ τρεῖς δια-
φορετικοὺς τρόπους.

Σὲ καθέναν ἀπ' αὐτοὺς ἀντιστοιχεῖ
καὶ μιά ἰδιαίτερη περιποίησις τῆς ἐπι-
δερμίδος σας.

Εἶνε καλὸ, λοιπόν, νὰ προσέξετε
ποιὰ εἶνε ἡ ἐπίδρασις ποὺ ἔχουν οἱ ἡλι-
ακὰς ἀκτίνες στὸ πρόσωπο καὶ τὸ σῶ-
μα σας, γιὰ νὰ κανονίσετε ἀνάλογα
τὴν περίησιν.

Τρία πράγματα μπορεῖ νὰ συμβῶν
ὅταν ἐκτίθεσθε στὴν ἡλιακὴν ἀκτίναν
κατὰ τοὺς καλοκαιρινούς μῆνες:

Ἡ θ' ἀρχίση νὰ παίρνῃ στὴν ἀκτίναν
σκουραίνῃ καὶ νὰ παίρνῃ σιγὰ-σιγὰ
μιά ἀποχρῶσιν πρὸς τὸ σοκολατί.

Ἡ θ' ἀρχίση «ν' ἀνάβῃ» καὶ νὰ κοκ-
κινίσῃ.

Ἡ θ' ἀρχίση νὰ παίρνῃ τὸ τόσο ἐλ-
κυστικὸν χρῶμα τοῦ ὀριμου αἰταριοῦ.

Νὰ τί θὰ πρῆπ νὰ κάμετε στὴν κα-
θεμιά ἀπὸ αὐτὰς τὶς τρεῖς περιπτώ-
σεις:

Ἄν ὁ ἥλιος σᾶς μαυρίσῃ:	Ἄν ὁ ἥλιος σᾶς κοκκινίσῃ:	Ἄν ὁ ἥλιος σᾶς δι- νῇ τὸ χρῶμα τοῦ αιταριοῦ:
Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔχετε λιπαρὸ δέρμα. Χωρὶς νὰ κάνετε κατάχρησιν, μπο- ρεῖτε νὰ μεταχειριζέσθε τὰ εἰδικὰ ἔλαια ποὺ μαυ- ρίζουν.	Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔχετε δέρμα ξηρὸ, ποὺ σκάζει ἐνδοκα. Στὴν περίπτωσιν αὕτῃ θὰ χρησιμοποιήσετε γιὰ τὸ πρόσωπό σας μιά λιπαρὴν κρέμα, ἀπὸ τὶς εἰδικὰς γιὰ τὸ μαύρισμα καὶ κατόπιν θὰ βάλετε ἓνα στρώμα πούδρας, ἀ- πὸ ἐκείνης ποὺ προφυ- λάσσουν ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ἔτσι θὰ περιορίσετε σὲ σημαντικὸ βαθμὸ τὴν ἐ- ρεθιστικὴν ἐπίδρασιν ποὺ ἔχουν οἱ ἡλιακὰς ἀκτί- νες στὴν ἐπιδερμίδα σας καὶ ποὺ σᾶς δίνει αὐτὸ τὸ κοκκινωπὸ χρῶμα.	Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔχετε κανονικὸ δέρμα. Μπο- ρεῖτε νὰ χρησιμοποιήσε- τε τὰ ἔλαια ποὺ μαυρί- ζουν. Δὲν ὑπάρχει, ὅμως, καθεὶς λόγος νὰ κάμετε χρῆσιν καὶ προφυλακτι- κῆς ἀπὸ τὸν ἥλιο πού- δρας, γιατί τὰ αἰσθητικὰ δέρματα στὰ ὁποῖα γυάλισμα εἶνε πολὺ ἐ- λαφρὸ, ἀνεπαίσθητο σχεδόν. Ὅταν, ὅμως, τὸ γυάλισμα εἶνε ἐντο- νὸ, ἢ χρῆσις μῆς προ- φυλακτικῆς πούδρας, ἀπ' αὐτῆς, ποὺ πολεῖ στὸ ἐμπόριον, εἶνε ἀπα- ραίτητη.
Γιὰ ν' ἀποφύγετε τὴν δια- στολὴν τῶν πόρων, ποὺ ἡ χρῆσις αὐτῶν τῶν ἐλαίων μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ στὸ πρόσωπό σας, μὴν παρα- μελήσετε νὰ τὸ καθάρι- ζετε κάθε βράδυ, ἀλεί- φοντάς το μετ' ἓνα κροκ- αὐγοῦ, ποὺ θὰ τὸν διαλύ- σετε μετ' ἐνδεκάς σταγό- νες καθαροῦ λαδιοῦ. Θὰ ἀφήσετε αὐτὸ τὸ μίγμα ἐπὶ πέντε περίπου λεπτὰ καὶ κατόπιν θὰ ξεπλύνε- τε τὸ πρόσωπό σας μετ' λίγο χλιαρὸ νερὸ.	Πρέπει ἐπίσης νὰ καθα- ρίζετε πρῶτ' καὶ βράδυ τὸ δέρμα σας μετ' ἓνα γά- λα καλλυντικῆς ἀρκετὰ πα- χύ, γιὰ ν' ἀποφύγετε τὶς φλογώσεις. Τρεῖς φορές τὴν ἑβδομάδα, θὰ βάζε- τε, ἐξ ἄλλου, στὸ πρόσω- πό σας τὴν ἀκόλουθον μά- σκα: Χτυπήστε ἓνα ἄ- σπράδι, αὐγοῦ καὶ ἀλεί- ψτε μ' αὐτὸ τὸ πρόσωπό σας. Κατόπιν πουδραρί- σθητε μετ' ἄλκ. Θὰ κρα- τήσετε αὕτῃ τὴν μάσκα ἐ- πὶ ἓνα τέταρτον καὶ κα- τάπιν θὰ ξεπλύνετε μετ' πιτυρόνερο.	Τὸ βράδυ θὰ καθαρίσε- τε τὴν ἐπιδερμίδα σας μετ' ἓνα λιπαρὸ οὐσία (λί- γο φρέσκο βούτυρο ἢ μερικὲς σταγόνες καθα- ροῦ λαδιοῦ). Τὸ πρῶτ' θὰ χρησιμοποιήσετε μιά λοσιὸν τοῦ προσώπου, ἀφοῦ ἀναμίξετε σ' αὕτῃ ἓνα γυμνὸ φρούτου, κα- τὰ προτίμησιν ἀγγου- ριοῦ.
Τὸ μακιγιάζ σας θὰ εἶνε ἀνάλογο: Φτιασίδι γιὰ τὰ μάγουλα καὶ κραγιὸν γιὰ τὰ χεῖλη πρὸς τὸ πορτοκαλλί. Πιο ὕδρα πρὸς τὸ ρόζ.	Μακιγιάζ: Ὅχι κοκκινά- δι στὰ μάγουλα. Κραγιὸν γιὰ τὰ χεῖλη πολὺ σκού- ρο. Πούδρα «ἄμπρ».	Μακιγιάζ: Φτιασίδι γιὰ τὰ μάγουλα πρὸς τὸ ρόζ. Κραγιὸν γιὰ τὰ χεῖλη πρὸς τὸ κερασί. Πούδρα πρὸς τὸ χρυσαφί.

Στὰ ψηλῶματα ΤΟΥ ΥΜΗΤΤΟΥ

Τοῦ συνεργάτου μᾶς
κ. Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀπὸ ἔντεκα ποὺ ἤμασταν στὴν
ἀκρὴ, γίναμε σιγὰ-σιγὰ, δεκα-
πέντε. Καὶ στὸ τέλος τοῦ Ἀλάνου
μετροῦσθαι καὶ βρεθῆκαμε εἰκο-
σίδιο.

— Καλὰ πάμε! μουρμούρισε ἡ
ἡσυχία ὁ κυρ-Ἀναστάσιος, ὁ καὶ
ὑπεύθυνος πρόεδρος ὄλων τῶν ἐκ-
δορικῶν παρεπομένων.

Καὶ γυρίζοντας στὴν κυρ-Ἀνα-
στάσιαν χαριτολόγησε:

— Βοὲ γυναῖκα λένε γι' ἄλλους,
ὅτι φάγαν τὰ λεφτά τους στὸ ἐμ-
πόριον, στὰ χαρτιά καὶ στὶς γυναι-
κες. Γιὰ μὰς θὰ λένε ὅτι τὰ φάγα-
με στὶς ἐκδόσεις! Πρωτόκοστο
πράγμα!

Καὶ γελοῦσε μετὰ τὴν καρδιά του,
ὅταν ἀποφάσισε τὴν πρὶν παλληκαρί-
σια καὶ πασαρέσκην ἐκδόσιν στὰ
ψηλῶματα τοῦ Ὑμηττοῦ, μαζὶ μετὰ
τὸν καινούργιον μέλη τῆς παρᾶς—
δύο νεαρὰς φιλόλογες καθηγήτριες,
ποὺ συναγωνίζονταν στὴν ὁμορφί-
α ἡ μὴ τὴν ἄλλη.

Ἡ ἰδέα ἦταν δικιά τους. Καὶ τὴν
ἐβγάλαν στὴ μέση ὅλως μὰς ἦσαν
αὐτὲς ἓνα βράδυ στὸ συνηθισμένον
«πῶστο» τῆς παρᾶς, κάτω ἀπ' τὸ
δέντρο τῆς λεωφόρου Φωκίωνος Νέ-
γης.

— Νὰ πάμε εἰπαν, νὰ ἰδοῦμε τίς
σπ. μετὰ τοῦ Τρελλοῦ!

Ἐξηγουρέθα. Δὲν πρόκειται γιὰ
τὸ Δασνί. Οἱ παλαιοὶ Ἀθηναῖοι, ὅ-
ταν κατὰσφύριζε τὸ φθινόπωρον, ὁ
Ὑμηττός, ἔλεγαν:

— Ὁ Τρελλὸς ἔβαλε τὴν σκούφια
του!

Γιατί, ὅμως, Τρελλός; Ἡ συνέ-
χεια δόθηκε στὸ δόμο, ὅταν, μετὰ
τοῦ δασνίου τῆς αὐτῆς, πᾶσαμε τὸ νο-
σικὸ μονοπάτι τοῦ Ἀϊγιάνη τοῦ
Κυνηγοῦ καὶ μετὰ τὴν ἀνφορία ἀνά-
μεσα στὰ σκίνα καὶ στὶς κουμαριές,
ξεπιδάσαμε τὴν Καισαριανή καὶ
τραβήκαμε πρὸς τὰ πευκόφυτα ψη-
λῶματα τοῦ πολυθούλητου Ἀθηναι-
κοῦ βουνοῦ ποὺ αἰώνια καμαρώνει
πάνω ἀπ' τὴν πεδιάδα τοῦ ἀστέως.

Στὸ πρῶτον ἀνάβλεμμα τοῦ ἡλίου,
ἡ δροσιά γυάλιζε γύρω στυλὸς θα-
μνους καὶ στὰ δέντρα. Καὶ μετὰ τὸ
δρόσορον βορειοἀκτικὸν σαρώθηκαν
τὰ συννεφάκια, τοῖζοδοῦσαν ὀρεῖς
καὶ γιγανόρονες βελανιδιές, γούνια-
ζαν πεῦκα φουντωτὰ καὶ στέναζαν.
Λυγερά κυπαρίσσια.

Στὰ ψηλῶματα λοιπόν, τοῦ Τρελ-
λοῦ, καθὼς βρεθῆκαμε βνήκε στὴ
μέση ἡ παρᾶσις ὅτι στὰ παλῶ-
ματα γούνια τῆς Τουρκοκρατίας, ὁ
«μελινόρος», «εὐδότης» καὶ «μελι-
σμός».

Τὴν ἐρχομένην ἑβδομάδα
ἐορτὴν τῆς Παναγίας

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»
θὰ ἐκδοθῇ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ
Σελίδες 76

2 νέα συναρπαστι-
κά μυθιστορήματα

3 νέες ἐξαιρετικὰ ἐν-
διαφέρουσες σειρές.

σώματος» Ὑμηττός ποὺ δεσπόζει
ἐν Ἀττικῇ, Σποράδων καὶ Κυκλά-
δων, ὠμαίνεται ἀπὸ τοὺς παλῶ-
ντες Ὀθωμανοὺς κατακτητὰς «Ντελί-
δάς», ὅπως καὶ τὸ Μουσεῖον Σέγκιο
καὶ ὁ Ἀρειὸς Πάγος Καρα-Σοῦ
καὶ τὸ Ὁδεῖον Σερπετέζης.

Ἐλέγαν λοιπόν, οἱ Ὀθωμανοὶ
τὸν Ὑμηττὸν Τρελλοδοῦνι, ἴσως γιὰ
τὴν πολλὴν καιρικὴν ἀνωμαλίαν καὶ
τὴν συνεχῆ ἀτμοσφαιρικὴν μεταμορ-
φώσιν τῶν κορυφῶν τοῦ ποὺ πα-
ρουσιάζοντο ἄλλοτε μετ' ἀσκήφια καὶ
ἄλλοτε χωρὶς σκούφια.

Ἀνυσυχνεῖ, σὰν τ' ἀκούει αὐτά, ὁ
σεβάσμιος πρόεδρος μὰς, καὶ μουρ-
μουρίζει στὴ γυναῖκα του:

— Θέλεις, τώρα, νὰ βγάλουν καὶ
μὲνα παλαῖο, ποὺ ἀνεδοκατεβάσω τὴν
σκούφια μου τὰ χειμῶνα στὸ σπιτί;

Ἄλλ' ἡ παράδοσις δὲν διακόπτε-
ται. Ἡ καινούργια παρᾶ μὰς, ἡ
μὴ ἀπ' τὴν σπατάλην καθηγήτριν,
θυμᾶται πάντα τὴν συζήτησιν καὶ τὸ
γυναικῶδες διάγραμμα τῆς Ἀτ-
τικῆς τοῦ Μηλιαράκη, ποὺ χωρίζει
τὸν Τρελλὸν ἀπὸ τὸν ἡμῶν. Βόρειο
καὶ νότιο. Καὶ ἀνάλογα μετὰ τὴν
μέσιν, μὰς ἔδωκε ἀντὶ γιὰ ἓνα, δύο
Τρελλοὺς, τὸν Μεγάλον καὶ τὸν Μι-
κρόν.

Ὁ περιηγητὴς Βέλερ ὅμως, τὰ
ξεχώρισε τὰ δύο τμήματα. Καὶ τὸ
μὲν ἔνα τὸ ὀνόμασε Τρελλοδοῦνι καὶ
τὸ ἄλλο Λαμψοδοῦνι, προσφῶς
ἀπ' τὸ παλῶν χωριὸν Λαμψοκό.

Δυὸ ὄρες, περίπου, ἀνφορία
μὰς βγάλεϊ στὴν περίφημην Σπηλιά
τοῦ Λιονταριοῦ.

Αὕτῃ ἡ Σπηλιά ποὺ εἶνε βάθος
περίπου 25 μέτρων—εἶχε παλῶ-
τερα καὶ σταλακτῖτες ποὺ τοὺς κα-
τέστρεφαν βανδαλοὶ ἐπιδρομεῖς γιὰ
ν' ἀποθανάτισουν ἐκεῖ γαστρίαιμα
καὶ τὰ... ὀνόματά τους—κα-
τάει καὶ τοὺς παλῶντες καὶ περὶ-
εργούς θούλους τῆς.

Ζούσε, λέει, ἐκεῖ μέσα, ἓνα φο-
βερὸ ἀσθενικὸν λιοντάρι ποὺ κα-
τέβαινε, συχνά, τὴν νύκτα, στὴν πε-
διάδα τῆς Καντζῆς καὶ ἐπτοῦσε νὰ
παντοσεύῃ τὸ ὠραιότερον κορίτσι
τῆς περιοχῆς. Τρομοκρατημένοι οἱ
χωρικοὶ ἐκούσαν ὅλα τὰ κορίτσια.
Ὅταν ὅμως τὸ λιοντάρι ἄνοιγε νὰ
κάνῃ μεγάλης καταστροφῆς ἀποφά-
σιζαν νὰ κάμουν τὴν θυσίαν αὐτῇ,
διὰ κλήρου γιὰ ν' ἀπαλλάγῃ ὁ τό-
πος ἀπ' τὸ αἰετοῦ θείον.

Ὁ κληρὸς ἔπεσε στὴν ὥρα αἰ-
γυῖν τῆς γυναικὸς Καντζῆς—ἀπ'
αὕτῃ καὶ ἡ ὀνομασία τῆς Καντζῆς
—καὶ πρὶν νὰ παραδοθῇ τὸ ὠραῖον
κορίτσι στὸ φοβερὸν λιοντάρι, οἱ
χωρικοὶ συγκεντρώθηκαν τὴν ἡμέρα
τοῦ Ἀγίου Νικολάου στὸ ἐκκλησι-
ακτὸν χωριό, γιὰ νὰ προσευχη-
θοῦν γιὰ τὴν τύχην τῆς κοπέλλας.

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴν ποὺ ἡ γυνὴ
Καντζῆς παρακαλοῦσε κλαίοντα
καὶ ὀνόμαζε: «Ἀνιὸν μου Νικόλα,
σώσε μου τὸ κορίτσι μου...» ἔπα-
σε κεραυνὸς καὶ μαρμαρώθηκε τὸ λι-
οντάρι, ποὺ εἶνε, ὅπως γιὰ νὰ
παραλάβῃ τὴν νύμφην του!

Ὁ θούλος αὐτὸς στήθίζεται σ'
ἓνα μισοκατεστραμμένον μαρμαρινὸν
λιοντάρι ὀρεινῆς ἐποχῆς, ποὺ πε-
ρισώθηκε στὰ μεταγενέστερα χρό-
νια, ἐξω ἀπ' τὸ νὰ τοῦ χωριό.

Ἡ κυρ-Σοφίτσα, ὅμως, μιά
παλῶν νεοτακτικὴ τῆς Καντζῆς,
πῆγαινε τακτικά, στὸ ἐξορισμένον
λιοντάρι, καὶ τὸ πείρωναζατο
πολλὰς ὥρες, ἐνῶ οἱ συγχωριανοὶ
τῆς τὴν πείρωναζαν καὶ εὐθυμολογοῦ-
σαν μετὰ τὴν ἀδυσμῆσιν.

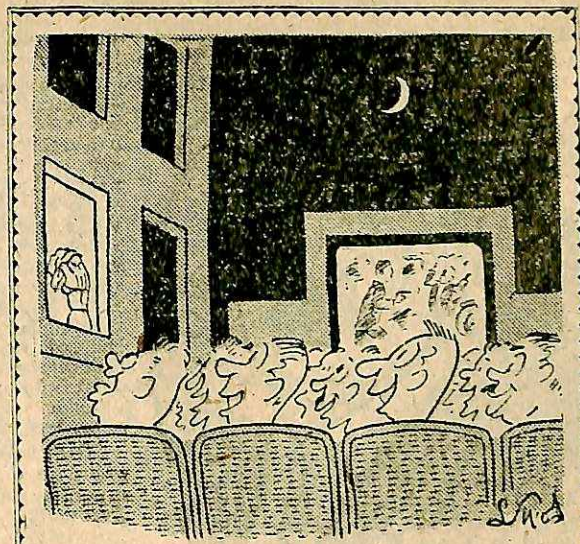
Μιά μέρα μάλιστα (ὅπως μὰς
εἶπεν ἓνας χωρικός), ποὺ ἦθε νὰ
μὰς ρωτήσῃ ἂν θέλουμε γορτάσῃν
λουμνία) κάποιος τὴν ρώτησε:

— Κυρ-Σοφίτσα, τί θέλεις;
γαμπρὸς ἢ μέλι;

Κ' ἐκείνη, κοῦνησε τὸ κεφάλι τῆς
καὶ εἶπε:

— Εἶνε, τώρα, ἄμείνα, παιδάκι
μου, τὰ δέντρα μου νὰ μέλιν!

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

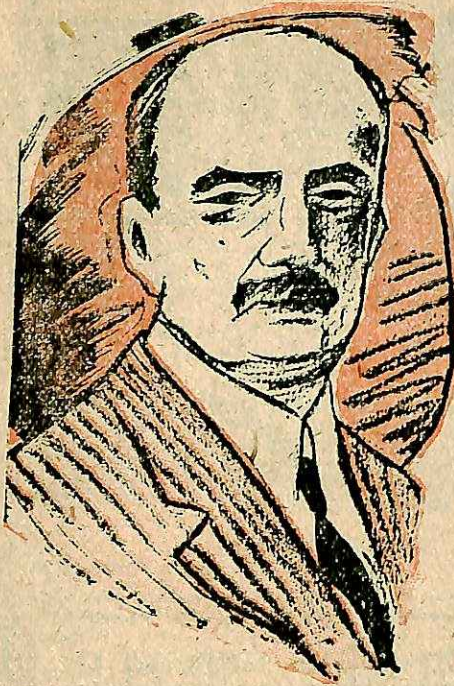
ΔΗΜΟΣΙΑ ΘΕΑΜΑΤΑ...
(Σκίτσο Σ. Πολενάκη)

Ἀθηναϊκὰ ἐπικάϊα

Ζέστη

Μὰς τσουρουφλίζει ὁ καιρὸς, μὰς καψαλίζει ἡ ζέστη
ἡ κλασικὴ πρωτεύουσα καίμινος πλέον εἶνε
ὁ κόσμος πᾶσι οἱς ἐξοχὰς καὶ ἡ στιγμή ἐπέστη.
νὰ μείνουν ἀκατοίκητοι, αἱ κραταῖαι Ἀθῆναι.
Στὴ θάλασσα καὶ στὸ βουνό, θὰ βροῦμε τὴν δροσὴν
Γλυφάδα, Βούλα, Ὁλόρη, Μορούσι, Κηφισίαι!...

Μὰς τσουρουφλίζει ὁ καιρὸς κι' ἡ ζέστη καψαλίζει
καὶ ὅλοι κοκκινίζουμε, ὡς ἂν βροστὲς γορδὲς
πᾶμε λοιπόν στὴ θάλα

Ο Υπάτος 'Αρμοστής Συμύνης κατά τη διάρκεια της Μικρασιατικής εκστρατείας 'Αριστείδης Στεργιάδης

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ ΜΕ ΤΟΝ 'ΑΡΙΣΤΕΙΔΗ ΣΤΕΡΓΙΑΔΗ

Δημοσιογραφικές άκνημνσεις του
συνεργάτου μας κ. Κ. Πολίτη

Στο προηγούμενο φύλλο του «Θησαυρού» περιέγραψα το μοναδικό είκοσιτετάωρο που πέρασα πριν δώδεκα χρόνια στο Μόντε Κάρλο, και έξω από το θουλικό Καζίνο πάντως. 'Η ανάμνησις του ταξιδιού αυτού μου έμβυιζει και μια όχι πολύ επιπυκνυμένη δημοσιογραφική απόπειρα επί νειτονική Νίκαια.

Πρόκειται για μια συνέντευξη που επεχείρησα να πάρω με τον άλλοτε Υπάτο 'Αρμοστή Συμύνης Στεργιάδη. Μετά τη Μικρασιατική καταστροφή ο Στεργιάδης έφυγε με αγγλικό πολεμικό και χωρίς να περάσει από την Ελλάδα, εγκατεστάθη στη Νίκαια της γαλλικής Ριβιέρας, όπου μετεβλήθη σε Σαίγγα. Όλοι οι δημοσιογράφοι — Έλληνες και ξένοι — που επεχείρησαν κατά καιρούς να τον πλησιάσουν βόλκαν κλειστή την πόρτα του. Κι' όμως ξέρη το μυστικό της Μικρασιατικής τραγωδίας.

Υπήρξε στενός και πολύτιμος συνεργάτης του Βενιζέλου. 'Εν τούτοις ή μετά τις εκλογές του 1920 Κυβένησις όχι μόνον δεν τον απευόκουνε από τη θέσι του, αλλά του έδωσε και απεριόριστη δικαιοδοσία για τη διαχείριση των μικρασιατικών ζητημάτων καθ' όλη τη διάρκεια της εκστρατείας. Μετά την καταστροφή απέφυγε επίμονως να μιλήσει. 'Αλλά ήταν βέβαιον πως μόνος αυτός μπορούσε να φωτίσει με τις αποκαλύψεις του τα παρασκήνια της τραγωδίας. Τίποτε. Ο Στεργιάδης απομονώθηκε στην εξορία του, δεν έβλεπε κανέναν, δεν δεχόταν κανέναν, δεν είχε καμιά επαφή με την κυβέρνηση ή με τους διπλωματικούς εκπροσώπους της Ελλάδος στη Γαλλία.

Επί χρόνια οι έφημερίδες ασχολούντο με το «μυστήριο Στεργιάδης». 'Ελεγαν ότι γράφει τα απομνημονεύματά του ή ότι... δεν γράφει τίποτε. 'Οτι θα επιστρέψει στην Ελλάδα ή ότι θα εγκατασταθή στη Νότιο 'Αμερική, για να μην τον ένοχλουν οι περιέργοι 'Ελληνες. Όλα αυτά ήσαν μάλλον φανταστικά. Ο Στεργιάδης δεν είχε σκοπό να εγκαταλείψει τη Νίκαια, αλλά ήταν και αποφασισμένος να μην πηλέει σχετικά με τις πραγματικές άφορες του μικρασιατικού δράματος. Και τις άφορες αυτές κανείς άλλος δεν τις γνώριζε τόσο καλά όσο ο καθ' όλη τη διάρκεια

της μικρασιατικής εκστρατείας Υπάτος 'Αρμοστής Συμύνης.

Κάποτε όμως — νομίζω κατά το 1931 — έσκασε η βούβα. Ο τότε ανταποκριτής της «Πατρίδος» στο Παρίσι κ. Α. 'Αποστολόπουλος, πήγε στη Νίκαια, πολιορκησ τον Στεργιάδη και κατάφερε να τον πείσει να μιλήσει. Μεγάλο δημοσιογραφικό γεγονός! Συνέβη όμως το εξής: Ο Στεργιάδης, αφού επί μια ολόκληρη νύχτα εξήγούσε στον συνομιλήτη του τα παρασκήνια του μικρασιατικού δράματος, το πρώι μεταίωσε για ό,τι είχε κάνει και... διέταξε τον 'Αποστολόπουλο να μη γράψει τίποτε. Του υπάγγειρε μόνον — για αποζημίωσή του — ένα σύντομο κείμενο που δημοσιεύθηκε πραγματικά στην «Πατρίδα», αλλά που ήταν ξεκουμισμένο από της πλευράς των «συνταρακτικών αποκαλύψεων» που περιμέναμε με αγωνία.

'Ετσι λοιπόν, όταν το 1935 πέρασα κι' εγώ από τη Νίκαια, έκανα σκόπιμο να επεισιώσω να πάρω μια συνέντευξη με τον Στεργιάδη. 'Ανέφερε την πρόθεσή μου σ' ένα γνωστό μου που ήταν από χρόνια εγκατεστημένος εκεί και μου έδωσε την εξής ενθαρρυντική απάντησι:

— Είσαι... τρελλός! Δεν φροντίζεις καλύτερα να δής τον Δαλαϊάμα του Θιβέτ; Κύτταξε μην επεισιώσης να τον αιφνιδιάσεις, γιατί με τα νεύρα που έχει, είναι ικανός όχι μόνον να σε διώξει, αλλά και να σε... χτυπήσει!

Τα παράλεγε ο φίλος μου. Μου συνέστησε να μην πάω στο σπίτι του αλλά να προσπαθήσω να τον πλησιάσω το απόγευμα στη βεράντα ενός καφενείου όπου έπιε τακτικά, ολουμόναχος, την λεμονάδα του. 'Ετσι κι' έγινε. 'Από νωρίς κράτησα καροούλι και κατά τις 7 τον είδα να πίνει μια γωνιά. Να κάβεται με τα νύα προς τον κόσμο και να χώνη το κεφάλι του σε μιαν έφημερίδα. 'Ομολογώ πως αίσθάνθηκα ένα τράκ τη στιγμή που έτοιμαζόμουν, για την εξόρμησι. Θυμήθηκα τα όσα είχα ακούσει και διαβάσει για τον σατραπισμό του την εποχή που ήταν κομιστής Συμύνης. Πλησίασα εν τούτοις και του υπέβαλα με την πρόποισα ευλάβεια τα σέβη μου. Μόλις με είδε εξαγριώθηκε! Με... διέταξε να τον αφήσω ήσυχο. Και δεν του είχα πη καν ότι σκοπός μου ήταν να του πάρω μια δημοσιογραφική συνέντευξη!

— Σας παρακαλώ κύριε, αφήστε με στην ησυχία μου, μη μ' ένοχλήτε...

Αυτή ήταν ή δήλωσις του. Γύρισε κατό-

Η ΤΣΑΝΤΑ ΜΕ ΟΜΠΡΕΛΛΑ

Οι 'Αμερικανίδες λοναίνουν ένα καινούργιο εξωφρενισμό της γυναικείας μόδας. Στο λουρί της τσάντας των υπάρχει μια θήκη με την ομπρέλλα τους! Τόσο ότι η τσάντα, όσο και η ομπρέλλα είναι φτιαγμένες από μια νέα λευκή πλαστική ύλη!

πιν νευρικά τη σελίδα της έφημερίδος που διάβαζε. Μια που είχα κάνει την άρχη δεν υπορούσα να υποχωρήσω. 'Επέμεινα. Γιό μια στιγμή έτοιμάσθηκε να πληρώσει και να φύγει. 'Υστερα μετάνοισε αλλά μου είπε:

— 'Αν επιμένετε να μ' ένοχλήτε, θα φωνάξω έναν αστυφύλακα!

'Εδωσα ότι ή απόπειρά μου πήγαινε χαμένη. Κι' έτοιμαζόμουν να παραιτηθώ του σχεδίου μου, όταν είδα κατάπληκτος τον Στεργιάδη να μου προσέειρε κάρθισια!

— Πέστε μου τέλος πάντων τί θέλετε... Του εξήγησα το σκοπό μου και τον παρακάλεσα να μου εκθέσει εν συντομία τις απόψεις του για τις άφορες της μικρασιατικής καταστροφής.

— Όχι, όχι, όχι! Δεν έχω να πώ τίποτε. 'Αφήστε με ήσυχο.

'Αγρίωπε πάλι. Κι' ύστερα από ένα λεπτό, πάλι καλυώρησε. Μου προσέειρε λεμονάδα. Και μου είπε μερικά γενικά πράγματα για την πολιτική του Βενιζέλου και την πολιτική των μετά τις εκλογές του Νοεμβρίου 1920 κυβερνήσεων. 'Υστερα όμως μπήκε στο κυρίως θέμα κι' άρχισε να αφηγείται τα σχετικά με τα παρασκήνια της μικρασιατικής καταστροφής, καπνίζοντας το ένα τσιγάρο πάνω σ' άλλο.

Ξαφνικά... αγρίωπε πάλι και μου είπε: — Αυτά όλα θα τα πητέ μόνο στον κ. Σ. (ένα πολιτευόμενο πρόσωπο της εποχής εκείνης). Σε κανένα άλλον! 'Εγώ το λόγο σας:

— Μά... τόλμησα να του παρατηρήσω, αφού θα τα δημοσιεύσω:

— Όχι, όχι, όχι! Αυτό δεν γίνεται. Θα σας διαψεύσω! Δώστε μου το λόγο σας.

'Αναγκάσθηκα να του υποσχεθώ. 'Αλλά, δεν φάνηκα έντελώς συνεπής. Δημοσιεύσα μια πολύ φτωχή περίληψη της αποκαλυπτικής συνεντεύξεως μόλις επέστρεψα στην Αθήνα. Και με χαρά διηπίστωσα, ότι ο Στεργιάδης δεν θύμωσε...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Θέλει να παντρευτή στα 132 χρόνια του!

Όλη ή 'Αμερική άπασχολήθηκε τελευταία με την περίπτωση του 'Εντουαρντ Τζάιμς Μονρόε, ηλικίας 132 ετών, που ήθελε να παντρευτή μια νέα μόλις 20 ετών.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι ή νέα αυτή ήταν σύμφωνη στο γάμο και χρειάσθηκε να την περιορίσουν οι γονείς της στο ύπγειο του σπιτιού των, για να την εμποδίσουν να τρέξει στον άγαπήμενό της.

Ο 'Εντουαρντ Τζάιμς Μονρόε είναι γιος του πειμπτου προέδρου των 'Ηνωμένων Πολιτειών που εξήγγειλε το περίφημο δόγμα που φέρει το όνομά του έναντιό πάσης αναιμείας ξένων στις υποθέσεις της αμερικανικής ήπείρου. Γεννήθηκε στις 4 'Ιουλίου 1815 και έλαβε μέρος στον απελευθερωτικό πόλεμο της 'Αμερικής, στον Ισπανοαμερικανικό και των Μπόρος.

Ο 'Εντουαρντ Μονρόε έχει παντρευτή ως τώρα, τρεις φορές και άπόχτησε έντεκα παιδιά. Από τις γυναίκες και τα παιδιά του δεν ζή κανένα σήμερα.

Τη μακροβιότητά του την άποδίδει στο γεγονός ότι δεν... αναμείθηκε ποτέ στην πολιτική.

Άθλει άεροπέρευ

Ο Φράνκ Παιπς είναι ένας από τους καλύτερους πιλότους της 'Αμερικής. Πάιν από λίγο καιρό, περνούσε από την πόλι Μπαίπλ Μούνταν και του ήρθε ή έπιθυμία να πη ύψους.

Προσγειώθηκε, λοιπόν, στον κεντρικό δρόμο της πόλεως — αρκετά πλατύς και χωρίς τηλεγραφικά και τηλεφωνικά σύμματα — κάθισε σ' ένα μπαρ και άδειασε ένα μπουκάλι. 'Εκείνη τη στιγμή, έαθασε ένα πόλισμαν, που τον υποχρέωσε να φύγει. Ο Παιπς έκαμε δυό-τρεις γύρους με το άεροπλάνο του κι' όταν είδε ότι ο πόλισμαν είχε άπομακρυνθί, προσγειώθηκε και πάλι, άδειασε άλλα δυό μπουκάλια κι' έπειτα έφυγε.

Κατασκήνώσεις ΤΟΥ Κ. Π. ΠΑΥΛΙΔΗ

— Πότε πάλι ξεφύτρωσε αυτή ή κατασκήνωσις των υπαλλήλων της Τηλεφωνικής 'Εταιρίας!

Η κυρία είναι στο λουτρό, θέλετε να περιμένετε... στο χωλ...

Τι να γίνη... δεν μάς παίρνει και τους δυό ή σκηνή... Η γυναίκα μου είναι πιά στον όγδοο μήνα!

— Είδες που ήθελες να τη στησουμε από βραδύς; Άντε βρες την τσρα!

— Με τη σιλουέττα του πόλισμαν που ζωγραφίζω, φίλε μου, πού να ζωγραφίσω λαποδυτης τη νυχτα!

— Βρέ γυναίκα, δεν σου φαίνεται πως κάτι μάς κλεψανε!

Πριγκηπικοί ΓΑΜΟΙ

Η προχρηματοποίησης ενός ονείρου

Δυο έρωτευμένοι θα παντρευτούν. Η Ελισσαόβη κι ο Φίλιππος θα ιδούν να πραγματοποιείται επί τέλους το ρωμαντικό τους όνειρο... Γνωρίζοντάσαν από παιδιά, οι δυο τους. Έκαναν συχνά συντροφιά, στην έφηβική τους ηλικία. Η Ελισσαόβη θεωρούσε τότε το Φίλιππο «πολύ ευγενικό, αλλά όχι τόσο αξιοπρεπή». Έκείνος πάλι ενδιαφερόταν περισσότερο για τα καράβια, παρά για τις κοπέλλες. Το όνειρό του ήταν να γίνει αξιωματικός του ναυτικού, σαν το θείο του Λόρδο Μασοντιντέν. Και πράγματι, ακολούθησε αυτό το στάδιο.

Οι γάμοι έκαναν αναμνηστικά το 1937, στην τελετή της στεφάνης των βασιλέων. Το αλθινό όμως έρωτικό ρομάντο τους άρχισε λίγο πριν απ' τον πόλεμο. Στην πολέμικη περίοδο, αντιλάσαν 3 χρόνια μακριά τη βροχάδα. Κι έπειτα από διάφορα εμπόδια αντιρρήσεις, διαφύσεις κλπ., άρραβωνιάσθηκαν τέλος επισημώς. Η Ελισσαόβη, που θαύμαζε πάντα τους πρως των περιπετειωδών μυθιστορημάτων, ήταν γοηφτό να παντρευτεί ένα ναυτικό.

Οι γάμοι θα γίνουν στην πόλη εκκλησία του Ουέστμινστερ, στις 20 του μηνός Δεκεμβρίου, θα σταλούν περισσότεροι από 2 χιλ. προσκεκλημένοι, ολόκληρο τον κόσμο. Η τελετή θα γίνει στην πατρίδα, στην μεγαλοπρεπή κι επισημοτή, Γιάτι. Η αγγλική Κυβέρνηση, και οι έρωτες, έννοιες να σεβάσαι τις παραδόσεις που συνδέονται με το βασιλείο και τη βασιλική οικογένεια.

Ο βασιλεύς εξέφρασε την επιθυμία να γίνουν Σάββατο οι γάμοι, για να μη διαταραχθεί σημαντικά η οικονομική ζωή της χώρας. Η μερα αυτή δεν θα θεωρηθεί επίσημος εθνική εορτή, προδίδεται όμως, ότι μυριάδες κόσμου θα μαζευθούν στο Λονδίνο απ' όλη την Αγγλία για να ιδούν την ευτυχισμένη νύφη. Αν λοιπόν ο γάμος γίνει Σάββατο, θα χάσουν μόνο λίγες προίκες εργασιμες ώρες και την Κυριακή οι επισκέπτες θα έχουν όλο τον καιρό να γυρίσουν στον τόπο τους.

Οι τελευταίες λεπτομέρειες της τελετής θα καθοριστούν κατά τον παρθεριό της βασιλικής οικογένειας στο Μπάλαραλ. Ο αλκικός Λόρδος Κλάρεντον έχει αρχίσει τις προετοιμασίες. Είνε ένας γέρος 70 ετών, που ζέρει πια καλά την εθιμοτυπία, γιατί έχει κανονίσει κι άλλες πολλές επίσημες τελετές. Μελετά τώρα, μαζί με τους βοηθούς του, κάθε ντοκουμέντο σχετικό με προηγούμενους γάμους της βασιλικής οικογένειας, για ν' ακολούθησει πιστά τα έθιμα και τις διατυπώσεις.

Μετά την τελετή θα δοθεί νεύμα στα ανάκτορα του Μπουκίγχαμ.

Το κοινό θα μπορεί να θαυμάσει το όωρα, που θα φτάσουν απ' ολόκληρο τον κόσμο. Η έκλεισι τους θα γίνει στα ανάκτορα του Αγίου Ιακώβου, μελλοντική διαμονή του πριγκηπικού ζεύγους.

Πως θάνε το νυφικό φόρεμα της Ελισσαόβης; Η υπέρτα της κι η γιανιά της κάνουν συμβούλια για το σοδορό αυτό ζήτημα - μολονότι δεν θέλουν να έπηρεάσουν καθόλου την ίδια. Πάντως πρέπει να μελετηθούν προσεκτικά όλες οι λεπτομέρειες, έφ' όσον η τελετή αυτή θα πάρη συμβολικό χαρακτήρα. Η Ελισσαόβη θ' ακολούθησε πιθανώς, τα ίδια συμβούλια της γιανιάς της που έχει ήδη διαλέξει τα κατάλληλα υφάσματα.

Ιδίως ένα ύφασμα άρεσει και στις τρεις γυναίκες, φαίνεται δε ότι θα προτιμηθεί τελικά. Είναι βαρύ και συγχρόνως «οοϋπλ» απαλό στην αφή και στολισμένο με συμβολικές παραστάσεις, όπως π.χ. το ρόδο των Τυδώρ, Αλθιόνα βασιλικό ύφασμα...

Ο Φίλιππος θα φορή πιθανόντα τη στολή του Βασιλικού Ναυτικού.

Έτσι τουλάχιστον βεβαιώνει ο ράφτης του. Μολονότι η Αγγλία περνάει άκομμη σοβαρή οικονομική κρίσι κι ο βασιλεύς δεν θέλει να ζητήσει προνομιακές εξαιρέσεις, η κυβέρνηση δήλωσε ότι θα λάβη τα αναγκαία μέτρα για να εξασφαλίση στην πριγκηπία ένα φόρεμα αντάξιο της περιστάσεως και στο όλιππο συμπληρωματικά... κουπόνια ιματισμού.

Δεν είναι ακόμα γνωστό επίσημώς ποιά πρόσωπα θα αποτελέσουν τη συνοδεία της νύφης. Πάντως, δεν πρόκειται να λείψουν η πριγκηπία Μαργαρίτα (η αδελφή της Ελισσαόβης) η πριγκηπία Άλβη (αδελφή του Κεντ) κι η μίς Παμελά Μασοντιντέν (εξάδελφη του Φίλιππου). Η τελευταία έπρεσε πρό ημερών απ' το αλόνιο στο Νέο Δελχί των Ινδιών όπου βρίσκεται τώρα μαζί με τους γονείς της, αλλά οι γιατροί δήλωσαν ότι γρήγορα θάνε εντελώς καλά.

Ο Φίλιππος θ' αναβέση στους καλύτερους συναδέλφους του, αξιωματικούς του ναυτικού, να γίνουν οι καθάριοι των ώριων κι' εκλεκτών ούτων κοριτών.

Σαν όλους τους κοινούς θνητούς, η Ελισσαόβη κι ο Φίλιππος σκεπτόνται από τώρα πού θα κάνουν το απαραίτητο γαμήλιο ταξίδι. Αφού μείνουν για λίγο στη Σκωτία - χώρα του μυθιστορίου και του ονείρου - θα φύγουν για το εξωτερικό. Ο Φίλιππος θα έλε πολύ να επισκεφθεί το θείο του, οτας Ινδίας. Αλλά οι επίσημοι κύκλοι δεν εγκρίνουν αυτό το ταξίδι, για λόγους ασφαλείας. Πάντως, έχουν φτάσει ήδη προεκλήσεις απ' όλη τη μερή της Αυτοκρατορίας. Και μια επιμεριδιά της Νοτίου Αφρικής υπενθυμίζει ότι, κατά το τελευταίο βασιλικό ταξίδι στη χώρα αυτή, η Ελισσαόβη είχε υποσχεθεί «να ξαναγυρίση γρήγορα».

Ένα άλλο λεπτό ζήτημα είναι η διαφορά της θρησκείας των μελλονύμφων. Ο Φίλιππος είναι ορθόδοξος, θ' άσπασθ όμως το δόγμα της νύφης, δηλαδή το αγγλικανικό. Η αλλαγή αυτή θρησκείας θα γίνει λίγον καιρό πριν απ' το γάμο, (πλά και χωρίς τελετές. Αλλάστε ο Φίλιππος έχει περάσει την περισσότερη ζωή του στη Μεγ. Βρετανία και ζέρει ήδη την αγγλικανική λειτουργία.

Όσο για το μελλοντικό στάδιο του Φίλιππου, το πιθανώτερο είναι ότι θα μείνη στο Ναυτικό, όπου έχει ήδη διακριθεί κι' έχει παρασημοφορηθεί ως ο καλύτερος μαθητής της σχολής του Ντάρμουθ.

Θα τελειώσουμε μ' ένα ουτόμο πορτραίτο της Ελισσαόβης: Είναι ένα πρόνομο κοριτσάκι, που δεν καννίζει, δεν πιει οινόπνευμα (εκτός από ένα ποτήρι σαμπάνια κάπου - κάπου), δεν αγαπάει τα άρωματά ούτε το μακιγιάζ, δεν βαφεί τα νιούρα και τα νύχια της. Τα ώραια γαλάνα της ματίς φωτίζουν το δροσερό της πρόσωπο. Τα δόντια της είναι τέλεια - άλλωστε επικέπτεται κάθε μήνα τον οδοντοίατρό της. Οι μόνες αρρώστιες που έχει παθεί, είναι μια παρωτίτις και κάμποσα συκαία.

Είμε μάλλον παχουλιά, γιατί πρώι πολύ. Πρωτίω τα άπλα φαγητά: πατάτες, πουρέ, λουκανικά, κοτόπουλο ψητό, παγωτό φραμπουάζ... Αντιπαθεί τα πικτά αυγά. Δεν τρώει, αυγά, παρά μόνον ομελέττα. Στενοχωρείται κι' η ίδια γιατί δεν έχει λεπτή «γραμμή», όμολογεί όμως ότι δεν μπορεί ν' αντιταθεί στην περιρασμό ενός φαγητού που της άρεσει, ούτε και ν' ακολουθήση οποιαδήποτε δίαιτα.

Λατρεύει τη μουσική. Παίζει πιάνο και τραγουδάει. Μαζεύει αλλοι κανικούς δίσκους γραμμοφώνου. Πρωτίω τον Έρρολ Φλυν απ' τον Κλάρκ Γκαϊμπλ. Συζητεί ευχρηστώς για φιλολογία. Γράφει ποιήματα κι' αισθηματικά διηγήματα. Κλίνει περισσότερο στις πνευματικές απολαύσεις, παρά στο σπορ. Ώτοσο της άρεσει η δράσις κι' υπέρητσε κατά τον πόλεμο ως σφάερ ο' ένα στρατιωτικό οχηματόμιο.

Αυτή είναι η κοπέλλα, που θα γίνει βασίλισσα της Αγγλίας. Για την ώρα όμως, ο έρωτας την ενδιαφέρει πολύ περισσότερο απ' το θρόνο...

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ να σώσειε τα δόντια σας

Τι είναι η «χρωματομετρική» εξέτασις

Οι οδοντοίατροι δεν περνούν για μάντεις. Κι' όμως, χωρίς στις νεώτερες επιστημονικές ανακαλύψεις, μπορούν να προφύξουν το μέλλον των δοντιών σας... Σήμερα η «τερπών» των δοντιών προδίδεται με ακρίβεια μεγαλύτερη από 85%, όπως θα ιδούμε πιο κάτω, με την εξέτασι του σάλιου.

Πρέπει να σημειωθεί ότι η αρρώστια αυτή εξακολουθεί να ναι μία απ' τις κοινότερες παθήσεις του σώματος, παρ' όλες τις σημαντικές προόδους της Επιστήμης σ' αυτό το ζήτημα. Κι' οι λόγοι είναι δυο: Πρωτον, πρέπει να περάσουν 20-25 χρόνια, για να γενικευθεί η χρσις των νέων μεθόδων για τη διάσωση των δοντιών. Δεύτερον, οι πάσχοντες δεν έννοούν συνήθως να υποβλήσούν στην παραμικρή θυσία για να διατηρήσουν τα δόντια τους.

Οι περισσότεροι οδοντοίατροι δεν έχουν αρχίσει να εφαρμόζουν την καινούρια μεθοδο προβλεψως της «τερπώνος», προπαντός γιατί απαιτούσε ως τώρα, δαπανηρές εξετάσεις και αναλύσεις, που δεν μπορούσαν να γίνουν σ' ένα συνηθισμένο οδοντοϊατρικό εργαστήριο. Με τη «χρωματομετρική» δοκιμή όμως, που επενέσσε ο δόκτωρ Σνάιντερ, του Πανεπιστημίου του Μπρίστολ, η εργασία απλουστεύεται πολύ. Ο κάθε οδοντοίατρος μπορεί πια να πάρη ένα δείγμα σάλιου του πελάτου του μέσα σ' ένα δοκιμαστικό σωλήνα και να το βάλη επί ύφισμένο χρονικό διάστημα σ' ένα επωαστικό κλίβανο. Μέσα στον κλίβανο αυτό, πολλαπλασιάζονται ύφισμένα μικρόβια, που υπάρχουν συνήθως στο σάλο και που προκαλούν τη μεταβολή του άμυλου και του σακχάρου των τρωφών σ' οξύ.

Έδώ πρέπει να εξηγήσουμε ότι το χάλασμα των δοντιών οφείλεται σ' αυτό το οξύ, που κατατρύχει και διαλύει το αδαέστιο τους. Κενονικά, ο οργανισμός παρεμποδίζει το σχηματισμό σημαντικής ποσότητας οξέος, είτε φροντίζει να το εξουδετερώσσει, σ' όταν όμως δεν κατορθώσσει το ένα ή το άλλο, το οξύ καταστρέφει τα δόντια. Γι' αυτό, ενώ μπορεί ένας άνθρωπος να τρώη μεγάλες ποσότητες ζάχαρης, χωρίς να παθαινουν τίποτε τα δόντια του, άλλος τα βλέπει να χαλουν με μια μικρή κατανάλωση ζάχαρης. Γιατί στον πρώτο το βλεβρό οξύ εξουδετερώνεται εύθως μόλις σχηματισθεί. Συνεπώς, για να προβλεψουμε αν ένας άνθρωπος είναι επιδεκτικός στην «τερπών», άρκει να υπολογίσουμε τη σχέση της ταχύτητας του σχηματισμού και της εξουδετερώσεως του οξέος. Αυτό λοιπόν εξαρτάται απ' τον αριθμό των μικροβίων που παράγουν το οξύ. Όσο δηλαδή περισσότερα τέτοια μικρόβια υπάρχουν στο σάλο τόσο πιο πολύ οξύ παράγεται: κι' επομένως - όσο δυσκολότερη γίνεται η ένκριση εξουδετερώσσει του.

Η μέτρηση όμως των μικροβίων του σάλιου απαιτεί ειδικές νύσεις, χημικά υγρά, μικροσκόπιο, κλπ. Όλ' αυτά λοιπόν καταργούνται με τη «χρωματομετρική» εξέτασι. Ο δοκιμαστικός σωλήνας με το δείγμα του σάλιου περιέχει επίσης κι' ένα υλικό πρσινοπύο, ερεπτικό για τα μικρόβια. Μένει σ' ένα μικρό «επωαστικό κλίβανο» επί 72 ώρες, στο διάστημα δε αυτό συγκρίνεται κάθε τόσο με μια πρότυπη «χρωματομετρική κλίμακα». Η ίδια συγκρίσις γίνεται και στο τέλος των 72 ώρων. Αν το περιεχόμενο του σωλήνας έχει μείνει πρσινο, σημαίνει ότι δεν περιέχει μικρόβια. Αν απεναντίας κίτρινο, πιο σκούρο ή λιγώτερο ο οδοντοίατρος υπολογίζει απ' την απόχρωσι τον αριθμό των μικροβίων και προλέγει στον πελάτη του ότι θα του χαλάσουν πολλά ή λίγα δόντια.

Η πρόβλεψις αυτή έχει αξία μόνο για 6 μήνες, γιατί η μικροβιακή κατάσταση του στόματος μπορεί ν' αλλάξη σ' αυτό το διάστημα. Γι' αυτό πρέπει να γίνεται η σχετική εξέτασις δυο φορές το χρόνο. Ευτυχώς το χάλασμα των δοντιών, που προλέγει η παρουσία μικροβίων, μπορεί να προληφθεί. Αν ο πελάτης λάβη τα κατάλληλα μέτρα, έχει κάθε πιθανότητα να διατηρήσσει τα δόντια του σε καλή κατάσταση σ' όλη του τη ζωή. Το κυριώτερο δε απ' αυτά τα μέτρα προφυλάξεως είναι η συστηματική διατήρηση των δοντιών με τη χρήση της βλαζερου οξέος.

Το δυσάρεστο είναι ότι πολύ λίγοι άνθρωποι αντιλαμβάνονται τη σοβαρότητα του πράγματος και δέχονται να στερεθουν τις απολαύσεις του σφραγίσκου των πορς χάριν των δοντιών τους. Κυρίως η καλή διατήρησις των δοντιών έχει σημασία για τα παιδιά. Ποιο παιδί όμως μπορεί να μνη τρώη ζαχαρώδη;

Άλλο προφυλακτικό μέσον είναι το βούρτσισμα των δοντιών, γιατί το οξύ δεν τα καταστρέφει εφ' όσον δεν μένει κολλημένη πάνω τους μια ποσότης ζάχαρης. Για να ναι όμως αποτελεσματικό το βούρτσισμα, πρέπει να γίνεται μέσα σε 5 λεπτά το πολύ απ' ότου φάγουμε το ζαχαρώδη - ποσάγμ που δεν είναι πάντοτε δυνατόν. Ώτόσο, το βούρτσισμα μπορεί ν' αντικαταστήσει αρκετά καλά μ' ένα ξεπλύμα του στόματος με μια βουλιό νερό.

Ελπίζεται ότι θα βρεθούν σύντομα χημικές ούσιες, που θα προτιβούν στην τρώση και θαχουν την ιδιότητα να εξουδετερώνουν τα οξέα.

Οι τρεις γάμοι ΤΟΥ ΜΑΡΣΑΛ

Το έρωτικό ρομάντζο ενός γέιτος

Οι γυναίκες που είδαν τον Χέρμπερτ Μάρσαλ στην οθόνη, καθώς κι' όδες τον γνώρισαν στην ιδιωτική του ζωή, τον θεωρούν ως προσωποποίηση του «ιδεώδους άνδρος». Και δεν έχουν άδικο, γιατί ο Άγγλος αυτός ήθοποιος συγκεντρώνει πολλά χαρίσματα. Έχει νοητεία, άρεσνωση γάρι, ευγένεια, διαχυτικότητα...

Το παράξενο όμως είναι ότι τα φυσικά του θέλγητρα δεν φαίνονται να φεραν αποτέλεσμα στη συζυγική ζωή του. Ενώ δηλαδή κατασθάνει να ξετοελώνη τις αμέτρητες θαυμάστιες του, δεν στάθηκε ικανός να κάνει ευτυχισμένες τις συζύγους του...

Γελευταίως άκούη, πήρε το τρίτο διαζύγιο του στο Χουαρέζ του Μεξικού από τη Λη Ρώσελ, άλλοτε μοντέλλο στη Ν. Υόρκη.

Ώτόσο οι επανειλημμένες συζυγικές αποτυχίες του Μάρσαλ δεν τον απογοητεύουν. Σκοπεί τώρα στα 56 του χρόνια να κάνει και τετάρτη δοκιμή, με την Μπουτ Μάλλου, πρώην σύζυγο του παραγωγού Ουίλιαμ Κάγκνεϋ (του αδελφού του ήθοποιου Τζιμυ Κάγκνεϋ).

Όστόσο οι τέως σύζυγοι του εξακολουθούν να τον συμπαθούν και μετά το διαζύγιο. Η Λη Ρώσελ π.χ. επαινεί σε κάθε περίστασι τον άνθρωπο απ' το, όποιο χάρισε για «άσυμφωνία χαρακτήρων».

—Ο Χέρμπερτ, τονίζει είναι, ένας απ' τους γοητευτικότερους άντρες που έχω γνωρίσει!

Κι' οι προκάτοχές της συμφωνούν όλες μαζί της.

Η πρώτη σύζυγος του Μάρσαλ ήταν η Μόλλι Μάτλαντ, ήθοποις διάσημη στο Λονδίνο, στην εποχή του πρώτου παγκοσμίου πολέμου.

Το 1924, ο Μάρσαλ γνωρίσθηκε με την Έντνα Μπέστ, που έπαιζε τότε στον αγγλικό κινηματογράφο, όπως κι' αυτής, και ήταν σύζυγος του ήθοποιου Ουίλλιαμ Μπρίντ. Μολονότι ήταν κι' οι δυο παν-

τρεμένοι, τους ένωσε ένας σφοδρός έρωας και το 1928, πήραν διαζύγιο κι' έκαμαν αμέσως το γάμο τους.

Πέρασαν μερικά χρόνια ευτυχισμένα. Στην άσνη οι παραγωγοί του Χόλλυγουντ είχαν ενδιαφερθεί μόνο για την Έντνα. Μα εκείνη άρνήθηκε να δειγνή ένα ηλφευτό συμβόλαιο, για να μην απομακρυνθεί απ' το σύζυγό της, που ήταν ακόμη «αχίτητος» στον κινηματογράφο. Κατόπιν όμως οι παραγωγοί πρόσεξαν το ταλέντο του Μάρσαλ κι' έτσι το αντρόγυνο πήγε μαζί στο Χόλλυγουντ.

Μετά 2 χρόνια, το 1933, η Έντνα γύρισε στην Αγγλία, για να φέρη στον κόσμο ένα παιδί. Ο άντρας της πήγε να την βοη μετὰ το τοκετό, για να διλήση το κοριτσάκι που του είχε χάρισει. Κατόπιν ξαναγύρισαν στο Χόλλυγουντ.

Τώρα όμως οι σχέσεις τους είναι ψυχραινέ. Κατά την άτρυσία της συζύγου του, ο Μάρσαλ είναι γνωρίσθη στενά με τη Γκλόρια Σβάνσον, που βρίσκεται, τότε στις δόσεις της κι' αναπήθηκαν τελικά.

Η Έντνα άρρώσθηκε σοβαρά όταν το έμαθε κι' έφυγε μόνη για την Αγγλία. Το 1936 ο Μάρσαλ πήγε να την βοη πάλι. Και πέρασαν ένα καινούριο μήνα μαζί μελιτός, σαν νάχαν ξεγασθεί, ό,τι συνέβη...

Η Έντνα έμεινε 3 χρόνια μακριά απ' το Χόλλυγουντ. Αλλά ο άντρας της δεν υπολόυσε ν' απουσίαση τόσο πολύ. Τού το άπανόρεσε το συμβόλαιο του και τα φίλη που τον περιέμεναν.

Μόνος και πάλι στο Χόλλυγουντ, άρχισε να φλεοτάση με τη Λη Ρώσελ, σύζυγο του Νεοσορκέζου τραγουδιστού Έντι Μπράντ. Η Έντνα δεν του συγχώρεσε το καινούριο αυτό ρομάντζο του, αλλά και δεν άρρώσθηκε απ' τη λύπη της, σαν την πρώτη φορά. Το 1940, πήρε το διαζύγιο της στο Λας Βένκας και ξαναπαντρεύτηκε αμέσως με τον ήθοποιό Νάτ Γουόλφ.

Ο έως του Μάρσαλ και της Ρώσελ συνάντησε άκετες δυσκολίες. Ο Μπράντ ζήτησε δικαστικά απ' το Μάρσαλ 250.000 δολάρια, ως αποζημίωσι γιατί του είχε κλέψει την αγάπη της γυναίκας του. Αλλά έχασε τη δική Είπε κατόπιν ότι ο Μάρσαλ του είχε πληρώσει 10.000 δολάρια για να εγκαταλείψη το δικαστικό αγώνα. Ο ήθοποιός όμως διέψευσε κατηγορηματικά αυτό τον ισχυρισμό.

Τέλος, η Ρώσελ πήρε το διαζύγιο της και παντρεύτηκε μετὰ το γάμο της Έντνας και του Γουόλφ. Το πρώτο συγκατάθετο τηλεγράφημα που έλαβαν, προεργόταν απ' το άλλο ζευγάρι. Η επί 11 χρόνια δεύτερα κυρία Μάρσαλ έστειλε τις καλλίτερες ευχές της στην τράτη...

Ο Μάρσαλ κι' η Ρώσελ έχσαν αρκετά χρόνια μαζί αποχτησαν ένα κοριτσάκι και στο τέλος χώρισαν.

Ο τέτατος γάμος του Μάρσαλ προέκυψε να γίνει στη Σάντα Μπάρμπαρα, για λόγους αισθηματικούς. Γιατί εκεί γνωρίσθηκαν κι' αναπήθηκαν με τη Μπουτ Μάλλου.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες ΠΗΣΤΟΛΗΣ

Η μικρή μαμά

Όταν καλονωριστήκαμε με το Νίκο και κλείσαμε κάτι εμπορικές δουλειές μου είπε: - Μάρη κανένα βράδυ να φάμε στο σπίτι. Να γνωρίσες τη γυναίκα μου και την κόρη μου.

Κανονίσαμε αυτό το βράδυ και πήγα να φάμε. Γνώρισα την κυρία και την κόρη. Η κυρία Λίτσα ήταν μια όμορφη γυναίκα, είκοσι οκτώ χρονών, όπως πληροφορήκα αργότερα, με φρέσκο δέρμα, φωτεινά μάτια, με τρώπους πολύ ανοιχτόκαρδους και άφελους. Γελούσε με το παραμικρό ένα γελοίο πλάι και άδω. Η δεσποινίς Μπεμπέκα, η κόρη της, εκείνες ακριβώς τις ημέρες ήταν να κλείση τα οκτώ της χρονάκια. Μουκανε όμως εντύπωση το ύψος που είχε. Ύψος μεγάλης γυναίκας. Και τα μάτια της, δυο καταμυρσα μάτια που αν τάπαρνε χωριστά από το κεφάλάκι της και δεν ελάμβανες υπ' όψη το υπερευκιστικό κορμύ της, θα υπολόυσε να βάλεις στοίχημα ότι ήταν μάτια όμοια με τα μάτια της κόρης.

—Ελα μαμάκα μου, πως κάνεις έτσι; Τροπή! Κι' έχουσε και ζέγον άνθρωπο! Επί τέλους δεν είσαι κανένα μικρό κοριτσάκι!... Η μαμά τινάζε την πλάτη της κι' έκανε κινήσεις υπερευκιστικές, όπως τα κοριτσάκια που τα μελνώνουν και κάνουν πειράματα. Η μικρή όμως επέμεινε: —Ελα... Ελα... Άσε τα πειράματα. Ελα και θα σου πάρω καρομέλλες! Και θα σε πάρω σύριο και στο σινεμα.

Η τελευταία υποσχέσι φαίνεται πως είχε αποτέλεσμα. Η μαμά σκώθηκε. Η μικρή της έχάδεψε τα μαλλιά της σκούπιος τα δ' κρυμμένα μάτια, τη φίλησε, την πήρε από το χέρι και την έφερε στην τραπεζαρία. Κιτάαα τα μάτια της κυρίας κόκκινα από τα στενωμένα δάκρυα. Τόσο άδω, τόσο παιδικά μάτια, ήταν δύσκολο να ιδη κανείς και σε βρεφοκομείο.

—Σας ζήτημε συνγνώμη για τη σκηνή! Είπε, όχι η μαμά, αλλά η μικρή. Είνε τόσο ευαίσθητη η μαμά μου... Αλλά αυτή τη φορά θα βάλει την πετσέτα μου! Είσι; Θα σου κάψει το χερί!

Η μαμά κουνάσε το κεφάλι της προς τα κάτω, πως δέχονταν αυτό το ποσοψακτικό μέτρο. Και κάθισε ήσυχη σαν κοτόουλα να της βάλη η μικρή την πετσέτα.

Μετά το φαί και τον καφέ, είχαμε άλλη σκηνή. Η μαμά έπρεπε να πάρη το φάρμακό της μια κουταλιά της σούπας από κάποιο μπουκαλάκι, που είχε διατάξει ο γιατρός. Κι' την παρατήρησι τόσο αυστηρά.

—Ας ζήτημε συνγνώμη για τη σκηνή! Είπε, όχι η μαμά, αλλά η μικρή. Είνε τόσο ευαίσθητη η μαμά μου... Αλλά αυτή τη φορά θα βάλει την πετσέτα μου! Είσι; Θα σου κάψει το χερί!

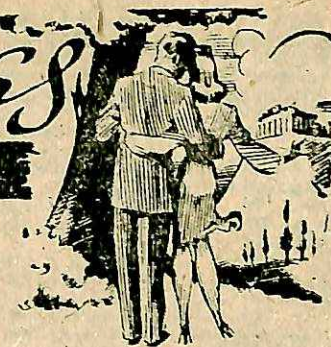
Η μαμά κουνάσε το κεφάλι της προς τα κάτω, πως δέχονταν αυτό το ποσοψακτικό μέτρο. Και κάθισε ήσυχη σαν κοτόουλα να της βάλει η μικρή την πετσέτα.

Μετά το φαί και τον καφέ, είχαμε άλλη σκηνή. Η μαμά έπρεπε να πάρη το φάρμακό της μια κουταλιά της σούπας από κάποιο μπουκαλάκι, που είχε διατάξει ο γιατρός. Κι' την παρατήρησι τόσο αυστηρά.

—Ας ζήτημε συνγνώμη για τη σκηνή! Είπε, όχι η μαμά, αλλά η μικρή. Είνε τόσο ευαίσθητη η μαμά μου... Αλλά αυτή τη φορά θα βάλει την πετσέτα μου! Είσι; Θα σου κάψει το χερί!

Η μαμά κουνάσε το κεφάλι της προς τα κάτω, πως δέχονταν αυτό το ποσοψακτικό μέτρο. Και κάθισε ήσυχη σαν κοτόουλα να της βάλει η μικρή την πετσέτα.

—Ας ζήτημε συνγνώμη για τη σκηνή! Είπε, όχι η μαμά, αλλά η μικρή. Είνε τόσο ευαίσθητη η μαμά μου... Αλλά αυτή τη φορά θα βάλει την πετσέτα μου! Είσι; Θα σου κάψει το χερί!

είπε ο υποψας. Πήγαινε να την καμάρει.

Η μικρή σκώθηκε και πήγε μέσα. Εγώ στενωκωρήνα από αυτή την ιστορία, άφρα, το πρσιούτι μου.

—Τρώγε, μου είπε ο Νίκος. Κάτι τέτοια τάχουμε συχνά. Η γυναίκα μου είνε αωστό ποιόδι!... Θα τη μαλκώση η Μπεμπέκα.

Και άκουσα, από τη μισοανοιχτή πόρτα τη Μπεμπέκα να προσοβή να εξέλκωρη τη λαμα της. Στον καθρέφτη του μπουφς μάλιστα, που ήταν άκρυβώς κρυμμένοι από το ανοίγμα της πόρτας, είχα την άδωκρία να παρακολουθώ και τη σκηνή. Η μικρή είχε ανάλιασεί τη μαμά της και της έλεγε:

—Ελα μαμάκα μου, πως κάνεις έτσι; Τροπή! Κι' έχουσε και ζέγον άνθρωπο! Επί τέλους δεν είσαι κανένα μικρό κοριτσάκι!... Η μαμά τινάζε την πλάτη της κι' έκανε κινήσεις υπερευκιστικές, όπως τα κοριτσάκια που τα μελνώνουν και κάνουν πειράματα. Η μικρή όμως επέμεινε:

—Ελα... Ελα... Άσε τα πειράματα. Ελα και θα σου πάρω καρομέλλες! Και θα σε πάρω σύριο και στο σινεμα.

Η τελευταία υποσχέσι φαίνεται πως είχε αποτέλεσμα. Η μαμά σκώθηκε. Η μικρή της έχάδεψε τα μαλλιά της σκούπιος τα δ' κρυμμένα μάτια, τη φίλησε, την πήρε από το χέρι και την έφερε στην τραπεζαρία. Κιτάαα τα μάτια της κυρίας κόκκινα από τα στενωμένα δάκρυα. Τόσο άδω, τόσο παιδικά μάτια, ήταν δύσκολο να ιδη κανείς και σε βρεφοκομείο.

—Σας ζήτημε συνγνώμη για τη σκηνή! Είπε, όχι η μαμά, αλλά η μικρή. Είνε τόσο ευαίσθητη η μαμά μου... Αλλά αυτή τη φορά θα βάλει την πετσέτα μου! Είσι; Θα σου κάψει το χερί!

Η μαμά κουνάσε το κεφάλι της προς τα κάτω, πως δέχονταν αυτό το ποσοψακτικό μέτρο. Και κάθισε ήσυχη σαν κοτόουλα να της βάλει η μικρή την πετσέτα.

Μετά το φαί και τον καφέ, είχαμε άλλη σκηνή. Η μαμά έπρεπε να πάρη το φάρμακό της μια κουταλιά της σούπας από κάποιο μπουκαλάκι, που είχε διατάξει ο γιατρός. Κι' την παρατήρησι τόσο αυστηρά.

—Ας ζήτημε συνγνώμη για τη σκηνή! Είπε, όχι η μαμά, αλλά η μικρή. Είνε τόσο ευαίσθητη η μαμά μου... Αλλά αυτή τη φορά θα βάλει την πετσέτα μου! Είσι; Θα σου κάψει το χερί!

Η μαμά κουνάσε το κεφάλι της προς τα κάτω, πως δέχονταν αυτό το ποσοψακτικό μέτρο. Και κάθισε ήσυχη σαν κοτόουλα να της βάλει η μικρή την πετσέτα.

Μετά το φαί και τον καφέ, είχαμε άλλη σκηνή. Η μαμά έπρεπε να πάρη το φάρμακό της μια κουταλιά της σούπας από κάποιο μπουκαλάκι, που είχε διατάξει ο γιατρός. Κι' την παρατήρησι τόσο αυστηρά.

—Ας ζήτημε συνγνώμη για τη σκηνή! Είπε, όχι η μαμά, αλλά η μικρή. Είνε τόσο ευαίσθητη η μαμά μου... Αλλά αυτή τη φορά θα βάλει την πετσέτα μου! Είσι; Θα σου κάψει το χερί!

Η μαμά κουνάσε το κεφάλι της προς τα κάτω, πως δέχονταν αυτό το ποσοψακτικό μέτρο. Και κάθισε ήσυχη σαν κοτόουλα να της βάλει η μικρή την πετσέτα.

—Ας ζήτημε συνγνώμη για τη σκηνή! Είπε, όχι η μαμά, αλλά η μικρή. Είνε τόσο ευαίσθητη η μαμά μου... Αλλά αυτή τη φορά θα βάλει την πετσέτα μου! Είσι; Θα σου κάψει το χερί!

αυτή η σκηνή έγινε στην κρεβ-
βατοκάμαρα, αλλά την άκου-
σε ολη. Η μαμά δεν έννοωσε
με κανέναν τρόπο να το πάρει.
Χτυπούσε τα πόδια της κάτω
κι έλεγε:

- Όχι, δεν θέλω... Δεν θέ-
λω!

- Μα έλα καυμένη μαμά! έ-
πνευνε η Μπεμπέκα. Δεν θέ-
λεις την ύψεια σου;

- Δεν το θέλω... Είναι πι-
κρό!

- Αι όχι και πικρά... Η Ι-
δέα σου είναι... Πρέπει να το
πάρω.

- Δεν θέλω! Δεν θέλω! έ-
πνευνε η μαμά κι έβαλε πάλι
τα κλάματα.

- Θα το πάρω μαμά!... Νά,
όριστε! Παίρνω κι' εγώ, μια
κουταλιά... (Επάρει). Επαθε
τίποτα. Έλα... Και θα πω του
μαμπίνα να μ'ε φέρη μπομπο-
νία, που ο' αρέσουν.

Έτσι η μικρή δυνατόσε τη
φωνή της και φώναζε στο φίλο
μου:

- Θα μ'ε φέρη μπομπονία,
μαμπίνα;

- Ναί!... Δύο κουτιά! Υπο-
σέθηκε ο φίλος μου.

Και η υποσέχρη έκανε το
βαθύ της. Και ύστερα ήρθαν
κι' οι δυο στο σαλονάκι.

- Η μαμά το πήρε το φάρ-
μακό της! είπε η Μπεμπέκα
και μ'ε έκλεισε το μάτι. Που
λέγατε πως δεν θα το πάρει!

- Μπα, Λίτο! είπε ο φί-
λος μου. Θα ιδής που θα σου
κάνη καλό!

- Όταν λίγο ανώτερα, ο Νί-
κος με συνόδευε ως την έξω-
πορτα, μου είπε:

- Πως σου φάνηκε η γυναίκα
μου;

- Σάν, παιδί.

- Και είναι παιδί. Το καυμέ-
νο! Εύτυχως που η Μπεμπέκα
είνε σοβαρός χαρακτήρας και
την προσέχει. Της στέκεται
σαν μητέρα της!

- Τι να σάς πω! Τη συμπά-
θησα πολύ αυτή τη γυναί-
κα! Και μη βάζετε κορό-
στο νου σας γιατί δεν έ-
βαλα κι' εγώ. Ήταν τόσο παι-
δί, μ'ε όλη την αφορία της και
το έβαζα κορού της, που δεν
μπορούσε να σκεφτεί τίποτα
το ύποπτο γι' αυτή. Έκτός αν
ο' άρεσαν τ' άνήλικα.

Τη δεύτερη φορά που πήγα
στο σπίτι, ήταν ημέρα γενε-
θλίων. Τα γιορτάζαν κι' οι δυο,
μαμά και κόρη. Η μαμά έκλεινε
τα είκοσι οκτώ κι' έκανε το
πρώτο βήμα στο είκοσι έννιά,
ή αλλιώς έκλεινε τα οκτώ και
προχωρούσε στο έννιά φυσικά
ήρθε να πάω κι' ένα ώρο
για την καθεμιά. Έκανα επι-
σκέψη στα μοναξιά. Γιατί η μα-
μά πήρε ένα αεροσκάφος τα-
λέτας. Είχε απ' όλα μέσα! Και
πουντρο και κρέμα και αρμυ-
ρά και ρουζ για τα χείλια και
ρίμελ για τα μάτια και χτένια
για τα μαλλιά κι' έναν κομψό
καθρέφτη με ασπένια λαβή
και κορνίζα και βουρτσά ντυ-
μένη επίσης με ασπένια - ένα
πολύ όμορφο πράμα, τέλος
πάντων μέσα ο' ένα θαυμάσιο
κουτί. Για τη Μπεμπέκα βρήκα
μια περιποιημένη κουκλά τσα με το
μπί της. Ήμουνά βελούδος
πως τα όφρα μου θα τις εύχα-
ριστούσαν και τις δυο.

Δεν είδα όμως να έρθουσι-
ζωνται, όσο είχα την αφέλεια
να πιστεύω. Μα είχαν ένα τυ-
πικό ευχριστά, που δεν είχε
τη θερμότητα που περιμένα.

Τα πήραν και πήγαν στην
κρεβάτοκάμαρα. Εγώ κάθησα
μέ το Νίκο στο σαλόνι και ά-
νοιξα μια ηλεκτρική συσκευή.
Οι Ή ύρα περνούσε όμως και
οι γυναίκες δέ, φαινότουσαν.
Σάν να μ'ε είχαν ξεχάσει.

- Τι διάλολο κάνουν μέσα!
είπε ο φίλος μου και σηκώθη-
κε. Με συνχώρησε μια στιγμή.

Πήγε κι' αυτός στην κρεββα-
τοκάμαρα. Γύρισε άμέσως γε-
λαστός και χαρούμενος.

- Τρελλαθήκαμε με τα όφρα
σου, είπε. Έλα να τις δες κα-
νού!

Στάθηκε στην άνοιχτη πόρ-
τα. Άλθβινά έκαναν σαν τρε-
λές. Η κυρία Λίτοα είχε ξε-
πλώσει την κουκλά στο-
τι, της χάρισε τα μαλλιά, της
διώρθηκε το φρεμά την αν-
κάλιασε, τη φίλαγε και της
μιλούσε:

- Όραία μου κουκλίτσα...
Τι όμορφη που είσαι!... Θα κα-
θάρω φρονιά μου, γιατί θα
σε μαλώνω... Είμαι πολύ αυ-
στηρή ενώ!

Και η Μπεμπέκα είχε καί-
σει μπροστά στην τουαλέτα
της μαμάς της και παιδεύταν
με τα περιεχόμενα του κου-
τιού. Έδωσε τα χείλια της με
το ρουζ, πουντρίζοντα, χτε-
νίζοντα στον καθρέφτη. Είχε
το ύφος μεγάλης κυρίας που
έτοιμάζεται να πάη σε κάποια
δεξίωση, όπου την περιμένει έ-
νας κύκλος από θαυμαστάς. Και
τι να σάς πω. Έτσι όπως ήταν
βαμμένο το μικρό, με τη γυναι-
κεία αυτοπεποίθηση ζωηρω-
μένη στο προσώπιό του με
τα μαύρα μεγάλα του μάτια
γεμάτα νόημα, με κινήσεις
κομψές και χαριτωμένες, με
τις πόσες που έπαιρνε, έ-
δειχνε πως πολύ γρήγορα θα
γινόταν εκείνο που θα γίνη...

Κι' έτσι που τόβλεπα, και το
φανταζόμουν, λίγα χρόνια με-
γαλύτερο, αυτό τα μάτια
κι' αυτό το ύφος, τι να σάς
πω... Άς μη σάς πω τίποτα...

- Άχ! τι όμορφη κουκλά!
ζεφώνησε ένθουσιασμένη η
κυρία Λίτοα. Πέστε μου πως
μου τη χαρίζετε έμένα, κύριε
Τάκη.

Πετάχτηκε η Μπεμπέκα.

- Σου τη χαρίζω ενώ μαμά!
Ξέρεις ότι έμένα δεν μ'ε άρε-
σει να παίζω με κουκλές. Πάρ-
τη και βάλε τη με τις άλλες
που σου έχω χαρίσει!

Η μαμά φίλησε μ' ένθουσια-
σμό την κόρη της. Ύστερα
άνοιξε τη τουαλέτα κι' έδωσε
έναν αδελφόρο πληθυσμό από
κουκλές, κουκλούς και κουκλά-
κια. Τις έβαλε στη σειρά, α-
πάνω στο κρεβάτι με σπιν-
ρίμω τον τοίχο, κι' άρχισε πάλι
την κουβέντα:

- Από σήμερα θάχετε τη με-
γάλη σας αδερφούλα. Να την
αγαπάτε γιατί είναι καλή...
Ε, το δεν είναι. Λουλούδα μου,
(της έδωσε και όνομα). Είσαι
καλή... Έλα τώρα να σε συ-
στώσω. (Και έκανε τις συστά-
σεις). Η Νταντούκα η Μπιμπή,
ή Πεντάμορφη, ή Σταχτοπού-
τα, ή Μούκκη, ο Φίσκες, η
Μαρμουνδίσσα, ο Κοντορεβίδου-
λης, η Καλομοίρα... Ν' αγα-
πώσατε και να μη παύωντε
γιατί δεν θα σάς δώσω γλυκό
το βράδυ!

Και τις χάρισε και τις φι-
λούσε και τους διώρθηκε να
μαλλιά, ενώ η Μπεμπέκα που
ντραβερζίζονταν με τον κερέ-
φτη, γυρίσε το ώριμο μούτάκι
της σε μάς:

- Μαύ πάει αυτό το χτένισμα
μαμπίνα;

- Προτιμώ το άλλο το δικό
σου.

- Αι, Δεν έχεις δικό μα-
μπί. Βρίσκω πως αυτό μου δι-
νει τύπο!...

Αφού τις γυναίκες να
συνεχισούν τη δουλειά τους
και γυρίσαμε στο σαλόνι. Όλα
αυτά ήταν πολύ τρυφερά πο-
λύ, παράξενα, πολύ συγκινη-
τικά.

- Η γυναίκα μου - είπε ο
Νίκος - είναι ένα παιδί με ό-
λη τη σημασία της λέξεως. Εύ-
τυχώς που έχω τη Μπεμπέκα
και μου κρατάει το σπίτι!

- Όταν λίγο ανώτερα, έ-
φενυα κι' αποχαιρέτουσα τη
χαριτωμένη αυτή οικογένεια,
έφριζε το χέρι της μαμάς.

- Χαίρετε κυρία... Μπεμπέ-
κα είπα αφηρημένος. Την άλ-
λη φορά που βάρθω, θα σας
φέρω ένα ωραιότερο δώρο!...

Σκέπτομαι να της πάρω μια
κουδουνίστρα!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

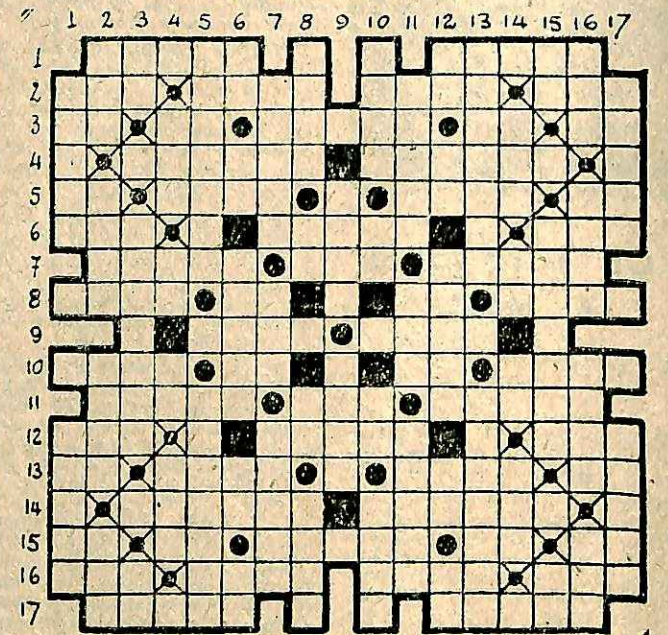
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ.132

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Θα το όπτε κρεμασμένο
στα τοιγκέλια της Άγορας.-
Αναφορική αντωνυμία.

2) Σώθηκε από μια ιστορική
καταστροφή.- Ρήμα που χρη-
σιμοποιεί καθημερινώς ένας
μπεκρός.- Ένοχλητικό έντομο
(καβ.).- Σπυρίνει κίνδυνον.

3) Αναφορική αντωνυμία.-
Άρθρο.- Το χαρίζει ο νονός.

4) Μέρω του χεριού.- Το
βλέπετε στα κρεσώλεια.

5) Άρθρο (πληθ.).- Ένα έ-
πό το πείρ γνωστά κομμάτια
την είχε ως έμβλημά του.-
Δεν γίνεται ύφασμα χωρίς αυ-
τό.- Άρθρο.

6) Τυπικός τίτλος (αγγλ.).-
Είπε αρκετή για ν' άνάψη
πυρκαϊά.- Επαυλός των Άυπε-
λοκήπων που δεν υπάρχει πιά

7) Ραντίζω.- Τελικός σύνδε-
σμος.- Ουράνιο σώμα.

8) Χοντρός επενδύτης των
χωρικών.- Συμφωνον.- Κραυγή
πόνου.- Δεν ανήκει στη λευ-
κή φυλή.

9) Τα βέλη του πληγώνουν
τις καρδιές.- Το παθαίνουν οι
ήθοιοι που πρωτοβναιουν
στο ακνή.

10) Μικρά δάση.- Ζή και κι-
νείται.- Έκαστο τετραγωνικά με-
τρα (γαλλ.).- Σπρώξιμο.

11) Θέλω πρόδοτο μικρής ή-
λικίας.- Σκώρος.- Χόρος που
κάθε νέα έπιβυμει να χορεύει.

12) Πρόθεσις.- Η ύπερο του
ή ο πατέρας του ανήκουν σε
έξωτική φυλή.- Τα πρωτομα-
θαίνει ένα παιδί στο σχολείο.

13) Δηλώνει συγκατάθεσιν
- Εξυπηρετεί συγκατοινιακάς
την Πελοπόννησο.- Τοπικόν έ-
πίρημα.- Νότα μουσικής αν-
τετραμμένη.

14) Στόλισμα της γυναικείας
κόμης (γενική).- Το αινιγμά-
τικο κρυώνει το νερό.

15) Λεπτή κλωστή.-... Κα-
πόνε.- Γάλλος Κουαλινγκ.-
Τελικός συνδεσμος.- Πρόθεσις.

16) Αρνητικό μόριο.- Λιμήν
της ναλλικής Β. Άφρικας.- Συ-
ριατική λέξις.- Πρόθεσις.

17) Κιθώτιον.- Χωρίς άζιο
(ουδ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Όποιος τόν παραβαίνει
τιμωρείται.- Με την σφεντόνα
του νίκωσε ένα νιγόντα.

2) Νήσι των Δωδεκανήσων.-
Όσια.- Αρχαία έταιρα.- Αρχι-
κά οϊδηροδρόμων.

3) Νότα μουσικής.- Χαστού-
κι.- Το λέμε δείκνοντάς κατί.

4) Έταιρεία εναερίων συγ-
κοινωνιών.- Άνθη.- Άναφορι-
κή αντωνυμία (θελ.).- Είς το
(θμ.).

5) Θεός των αρχαίων.- Το
φύτο του Διονύσου.

6) Νότα μουσικής.- Άρθρο
στον πληθυντικό.- Έχει χρώμα
κιτρινωπό.- Υποθετικόν.- Αιγυ-
πτιά έρώτης.

7) Δεν έχει μόνιμη κατοί-
κία.- Ο γενάρχη των Ίωνων.
- Απαραίτητο στο ποδόσφαιρο.

8) Δεν έχουν οι μουνοί.-
Συμφωνον.- Νότα μουσικής.-
Τροφή των κτηνών (πληθ.).

9) Ίερων όρος παρά την Ε-
ρυθρά θάλασσα.- Φινούρα παι-
νιοχάρτων (αίτ.).

10) Βλέμμα.- Διημιστείς τον
μελλοντα.- Κτητική αντωνυμία
(πληθ.).- Θανάζω κάποιον.

11) Άγριο θηρίο.- Χρονικό
διάστημα.- Το μεγαλύτερο
θέατρο του Μιλάνου.

12) Άσθρο (πληθ.).- Άπα-
νορευτικό.- Δεν είναι χαριτω-
μένη (θμ.).- Υποθετικόν.-
Αντιθετικός σύνδεσμος (θμ.).

13) Νήσος του Σαρωνικού.-
Το πνεύμα του κακού.

14) Φυλάνει.- Άρθρο (πληθ.)
- Αύγα.- Οργανα αίσθησως.

15) Λεπτό νηματίο.- Μο-
ρια.-... βασιλίσσα της Γα-
λίας.- Η ψυχή (στα ναλλικά).

16) Νότα μουσικής.- Χρονί-
κό έπίρημα.- Νήσος της Μα-
λακίας.- Αριθμητικό (ουδ.).

17) Νήσι του Αιγαίου (αίτ.).
- Έξαιρετικά εύχάριστα στη
νεύσι.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΗΡΑΧΑΚΗΣ
Η λύσις του 131ου
στη σελ. 56

Ο Ιπτάμενος γεργιός

Οι Άμερικανοί τεχνικοί, βα-
σιζόμενοι στην άρχη του έλι-
κοπτερου κατεσκεύασαν ένα
σχεδόν ιπταμένου νερονού
που, κατά την εξέλιξη των πα-
λημικών έπιχειρήσεων, θα υπο-
ρί να σκάνη στον αέρα τάνκα
βαρέα πυροβόλα, αυτοκινητα
φορτωμένα με πολυεφερόδια
κτλ. και να τα μεταφέρη στην
άπέναντι όχθη ενός ποταμού
ή στην αντίθετη πλευρά ενός
δουνού, που θα ήταν άδυνα-
τον να το περάσουν διαφορε-
τικά.

Εύρημα λόγια

Η μένη άλγεται...

Ένας παχύς και καλοεξημένος
άνθρωπος είχε μια ωραία γυ-
ναίκα και τέσσερα παιδιά, κι' έ-
ναν καρό στη ζωή του: ότι το
τέταρτο του παιδι ήταν ισχνό και
καχεκτικό, ενώ τα πρώτα τρία ήταν
παχουλά και εύρωστα.

Αυτό τον έκανε να βάζη χίλιες
δυο κακές ιδέες στο μυαλό του και
ένα σωρό παρσώδες υποφίες, θες
γιατί επήρε το αυτί του μερικές α-
πό τις πονηρές κουβέντες των
γραφιδών της γειτονίας σχετικές
με τη διαγωγή της γυναίκας του,
δες γιατί κάποια άγνωστη ψυχή μέ-
σα του του έλεγε πως το τέταρτο
παιδί... δεν ήταν δικό του, ο αν-
θρώπος κερνούσε μια μαρτυρι-
κή ζωή.

Ήρθε όμως ο καιρός, η μαρτυ-
ρική αυτή ζωή να τελειώσει. Ο
άνθρωπος αρρώστησε και ήταν
έτοιμος να πεθάνει. Στις τελευταίες
του στιγμές φωνάζει τη γυναίκα
του πλά: στο κρεβάτι και της
λέει:

- Έχω ένα βάρος στην ψυχή
μου για σενα, βρε γυναίκα, και
τώρα που πεθαίνω, θέλω να το
βγάλω. Γιατί τα τρία πρώτα παι-
διά μας είναι γερά και παχουλά,
ενώ το τέταρτο είναι ισχνό και αρ-
ρωσταρικό; μήπως έκανες καμιά
«μαρτία» και δεν είναι δικό μου
το παιδί αυτό; Τις μου την ελπί-
θεια, τώρα που πεθαίνω θα σε
συχωρήσω ότι και αν έκανες.

- Αντρουλή μου, του απάντησε
η γυναίκα του, μια που μου όρκι-
στηκες πως θα με συγχωρήσεις,
σου ορκίζομαι κι' εγώ πως το τε-
ταρτο παιδί είναι δικό σου. Διαφέ-
ρει από τα άλλα τρία, γιατί... για-
τί εκείνα είναι αλλοιωνά!...

Στις άγγελίες των έφημερίδων
αναγράφεται ότι ο τραπεζίτης Χ.
φωσφόρος και τρυφερός φίλων-
ρος και τεκονόλυρος - έχασε το
πορτοφόλι του με 1.300.000 δραχ-
μές και «παράκαλεται» όθεν ο ευ-
ρωπ... κ.λ.π. Την άλλη μέρα πα-
ρουσιάζεται στον κ. Χ. Ένας φτω-
χός και ρακενδύτος γέρος και του
προσφέρει αμικτό το πορτοφόλι,
που εκτός συγχρόνως δε του δι-
νείται ότι είχε βρή το πορτοφόλι
πρό 6 ημερών, αλλ' άργησε να
του το επιστρέψη γιατί είκεν αρ-
ρωστούσι.

Ο τραπεζίτης άνοιξε το πορτο-
φόλι του, μετράει προσεκτικά τα
λεφτά και βρίσκοντάς τα σωστά, το
βαζει στην τσέπη του ευχαριστι-
μένος. Ο γέρος που βλέπει πως
δεν πρέπει να περιμένη καμιά α-
μείδη απ' τον τοιγκούνη, του
λέει:

- Εγώ φεύγω τώρα, κύριε. Με θέ-
λεις μήπως τίποτ άλλο...

- Άλλα ναί βέβαια! του απαν-
τά ο τρυφερός Συλλυκ. Πρέπει να
πάω να μου πληρώσω και τους
τοκούς των χρημάτων μου, έφ' ο-
σον τα είχες μια βδομάδα στα χέ-
ρια σου!...

- Γιατρέ! γιατρέ!... Γρήγο-
ρα!... Τρέξτε!... Ο γυός μου
κατάγει έναν ποντικό!

- Ε! καλά, πήτε του να κατα-
λή και μια γάτα και αστε με πο-
χο! απαντά ο αγουροεξημένος
γιατρός.

Ο Μιστόκλης είναι έναντιον του
γάμου. Κι' όμως μια μέρα αποφά-
σισε έσπινικά να παντρευτή πο-
γία που κατέληξε τους φίλους
του.

- Δεν μου λες, Μιστόκλη, τόν
ρωτάει ένας φίλος του, θέλα να
ζήσα γιατί παντρεύοσαι;

- Άκουσε, φίλε μου, απαντά έ-
κείνος. Στο έπάνω διαμέρισμα του
σπιτιού μου ήθε κι' έκάθησε ένας
χίρος με την κόρη του ή οποία
έχει τη μονία την ώρα που θέλω
εγώ να κοιμηθώ, να παίζη πιάνο.
Έτσι κι' έτσι, είπα, δεν μπορώ να
κοιμηθώ, δεν μπορώ να βρω ήσυ-
χία. Άς παντρευτώ λοιπόν... Κι'
παντρεύομαι!...

Γιά να γελάτε

Η «θεωρία της σχετικότητας»

Ο Έβραιος Σολομών απέθανε.
Στο Έπερέραν συναντάται με το
θεό. Ο Σολομών, φύσει έπιχειρη-
ματικό πνεύμα, πιάει έμπορική
κουβέντα μαζί του.

- Δεν μου λες, θεέ μου, τι είναι
για την αιωνιότητα σου ένα έκα-
τομμύριο χρόνια;

- Ό,τι είναι μια στιγμή!...

- Κι' ένα εκατομμύριο λίρες τι
είνε για σενα;

- Μία δραχμή ελληνική!... απαν-
τά πάλι ο θεός.

- Ε, λοιπόν, θεούλη μου, δώσε
μου μια δραχμή!...

- Εύχαρίστως! απαντά ο Ουρά-
νιος Πατήρ, αλλά... σε παρακαλώ,
περίμενε μια στιγμή!...

Ένας μπεκρός κάθε φορά που
γυρίζει σπίτι του δημιουργεί σκη-
νές στη γυναίκα του.

Το ίδιο συμβαίνει κι' απόψε.
Η σύζυγος μαίναται:

- Παλάνθρωπε, δεν ντρέπεσαι,
δεν με λυπάσαι!... Θέλεις να με
πεθάινω μ' αυτό σου το έλάττω-
μα!...

- Όχι, βρε γυναίκα, ποιος σου
είπε τέτοιο πράγμα; της λέει
στενοχωρημένος ο μπεκρός.

- Πως όχι! Θα πεθάνω, σου λέω,
από τη στενοχωρία μου!...

- Αι έτσι; λέει ο σύζυγος.
Στάσου, τότε μια στιγμή.

Και ξαναφορώντας το καπέλλο
του έτοιμάζεται να βγή έξω.

- Πού πας; τόν ρωτάει εκείνη.
- Πάω... να πω δυο ποτηράκια
στην ύψεια σου για να μη πε-
θάινω!...

Ο φαρμακοποιός της συνοικίας
έλαβε το παρακάτω σημείωμα από
ένα έγγαμο πελάτη του: «Κύριε,
εμπνέωτά μου να σας ευχαρι-
στήσω με όλη τη καρδιά μου για
το φάρμακο που στείλατε χθές στη
γυναίκα μου. Από την ώρα που
άρχισε να το παίρνω ο λαιμός της
έκλεισε τόσο ώστε μόλις άκούει-
ται η φωνή της, θα με υποχρεώ-
σετε πολύ αν μου στείλετε άλλα
έξη μποτιλάκια, τα ταχύτερον».

- Τι μούτρα είναι αυτά Γιάννη;
Τι σου συμβαίνει!...

- Άστα, φίλε μου, πέθανε ο πα-
ναγός μου.

- Καλά και γι' αυτό είσαι τόσο
λυπημένος;

- Άχ! αν τόν άκουγες καμιά
φορά πως έβριζε και πως έφούρ-
κιζε την πεθερά μου, θα καταλά-
βαινες τόν πόνο μου!...

Ο κ Πλουτίδης έβαλε στην έ-
δοχική του έπαυλη τελεία ηλεκτρι-
κή εγκατάσταση. Φώναζε κατόπιν
τους υπηρέτες του και τους είπε:

- Από σήμερα άντι να σας φω-
νάζω με τα ρούματά σας θα ση-
μαίνω το κουδούνι. Καταλάβετε!...

- Όταν σημαίνω μια φορά θα πη ότι
καλώ έσένα Γιάννη. Κι' όταν
σημαίνω δυο φορές, θάνα για σε-
να Κώστα!...

Την άλλη μέρα ενώ ο Γιάννης
διάβαζε στην κουζίνα την έφημε-
ρίδα του, έσπινε το κουδούνι. Μα
ο Γιάννης δεν το κούνησε από τη
θέση του.

- Σε φωνάζουν, του είπε ο Κώ-
στας.

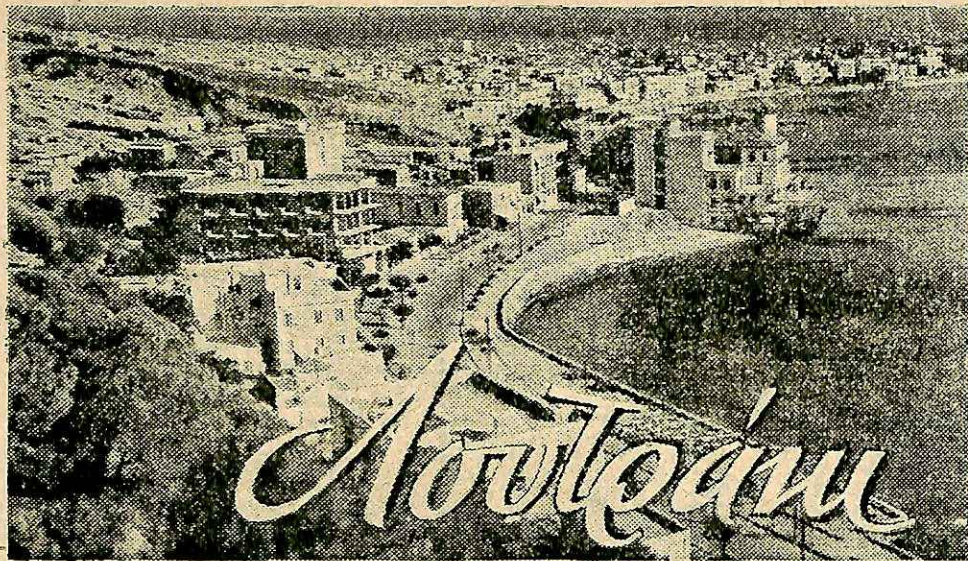
Το κουδούνι ξανασήμανε, γευ-
ρικά αυτή τη φορά.

- Δύο χτυπήματα! Καλούν έσέ-
να!... είπε ο Γιάννης στον Κώστα.

Και ήρεμωτα ξαναδύστησε
στην άνάγνωσι της έφημερίδας
του!...

- Τι σου συμβαίνει, αγαπητή
μου; Έχεις ύψος πολύ θλιμένο
σήμερα!

- Πρέπει ναχω τέτοιο ύψος, φίλε
μου, γιατί ο γιατρός διάταξε να
φύνη η γυναίκα μου σε ταξίδι. Κα-
ταλαβάνεις λοιπόν ότι θα παρε-
ξηγηθώ αν φανερώσω τη χαρά
μου!...

Το στολίδι του Κορινθιακού

Τ' όμορφο Λουτράκι, που είναι τόσο άγιο τόπος, ιδιαίτερα στους Αθηναίους, χωρίς το πολυθρύλητο Κεζίνι του, που δεν λειτουργεί πιά, είναι σήμερα μια ήρεμη λουτροπολις με ήσυχη ζωή. Καθαρό, νοικοκυρεμένο, με τις ανέσεις του και την όμορφη του, παρέχει, αληθινά ξεκούραση στους παραθεριστές και στους κατ'εξοχήν ορισμένους πηγές του.

Την ημέρα, βλέπει κανείς στον κεντρικό δρόμο ένα σωρό γοττευτικές μοντέρνες Αρτέμιδες με χρυσά μαλλιά κι ανδρικά πανταλόνια, κορίτσια με αναλαμπή υποχρυσίζον κορμιά και μερικές πεντάμορφες και μυσσηριώδεις Αιγυπτίες, που τις φυλάει σαν κέρβεροι γιγαντώσι μοι «καθάρσες» με ζωφόρους, κελεμπίες και κόκκινα φέσια. Την νύχτα, η κίνηση συνεχίζεται.

Το Λουτράκι τώρα σ' ευφάνησι είναι καλύτερο από κάθε άλλη φορά. Χάρη στην επίβλεψη της τουριστικής αστυνομίας, η επιθεώρηση των κ. Τουρνάκη και στο «θαύμα» της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, κάθε ξενοδοχείο έχει συγχρονισθεί.

Στο ξενοδοχείο «Ακτι» των αδελφών Μάτση, η όρχηστρα της «Αρζεντίας» με τον γνωστό μέτρο Μπερκελί και με το συμπληρωματικό «Ελευθέριο Δαρζέντα» διασκεδάζει ευχάριστα τους θαμώνες του. Σ' αυτό, καθώς και στο ξενοδοχείο «Πάνθεον» που έχουν ορχήστρες μαζεύονται οι παραθεριστές του Λουτρακίου. Οι αδελφοί Μάτση ζοδεύουν άφθονα χρήματα για την αναδιοργάνωση του ξενοδοχείου τους, που έχει τώρα πολυτελή διαμερίσματα, όλες τις ανέσεις, αίθουσες φαγητού που λημπουν από καθαριότητα, πλάζα που συγκεντρώνει ό,τι έκλεκτο έχει να επιδείξει το Λουτράκι και κομμάτι, που ικανοποιεί και τους πιο δύσκολους πελάτες.

Το Σαββατοβράδυ, το Λουτράκι κατακλύζεται κυριολεκτικά από κόσμο. Δεν βραίζει κανείς θεοί πουθενά! Το περιεργό δε είναι ότι τα πάντα είναι φτηνά. Οι τιμές είναι σχεδόν ίδιες με τις αθηναϊκές και σε πολλά είδη χαμηλότερες!

Στο Λουτράκι υπάρχουν τέσσερες κατηγορίες ξενοδοχείων. Τα υπερπολυτελή, μερικά βρίσκονται στον κεντρικό δρόμο, κομψά και μέσα στη θάλασσα, όπως το «Καρέλλειον». Μεταξύ λοιπόν των ξενοδοχείων της πρώτης κατηγορίας είναι η «Ακτι», το «Πάλλας» του κ. Κριεμπαδά, του «Καραντάνη», το «Κράντ Ότελ», οι «Πηγές», το «Εξέλιον» και άλλα. Σ' αυτά, ένα δωμάτιο με δύο κρεβάτια στοιχίζει ημερησίως με το φόρο της Κοινωνικής Προνοίας και την άμοιρη της υπηρεσίας, 25.125.

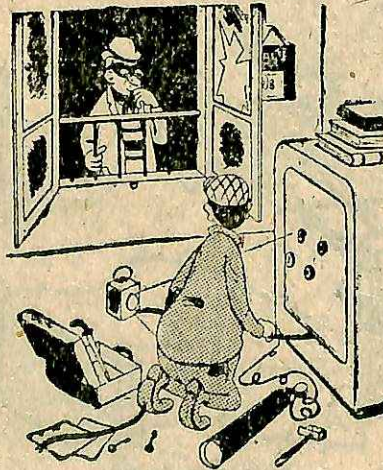
Εξ άλλου κάθε κρεβάτι στα ξενοδοχεία του Λουτρακίου έχει την ακόλουθη τιμή. Στα Α κατηγορίας 14.600, στα Β' 11.247, στα Γ' 8.073 δραχμές μαζί επίσης με όλους τους φόρους και την άμοιρη της υπηρεσίας.

Δευτέρως κατηγορίας ξενοδοχεία, όπως μας πληροφορήσαν, θεωρούνται τα ξενοδοχεία «Θεοξένεια», «Μαρίον», «Μοντιό», «Μόν Ρεπόν», «Κοσμοπολίτ», «Βασιλικόν», «Κεντρικόν», «Πλάζα», «Μόν Ριθός», «Δελφοί», «Παλαδίον», «Οικονόμιον», «Ερμής» κ. α.

Αλλά και σε όπια του Λουτρακίου που σώθηκαν από τις καταστροφές του πολέμου και της κατοχής, νοικιάζονται επίσης πολλά δωμάτια με τη σχετική επίπλωση: Κρεβάτι, ντουλάπα, τραπέζι, καρέκλες. Τέτοια δωμάτια νοικιάζονται με τις ακόλουθες τιμές: Α τάξεως 10.000 ημερησίως, Β' 7.200 και Γ' 6.200 δραχμές. Μπορεί όμως κανείς, με λίγες υποχωρήσεις στις ανέσεις του, να βρει δωμάτιο και με 3.000 δραχμές την ημέρα... Σε πολλά ξενοδοχεία, όπως στο «Πάνθεον», εφαρμόζεται το «τάμπλ τ' οτ». Οι τιμές είναι οι ακόλουθες: Στα ξενοδοχεία πολυτελείας 23.000 δραχμές, στα Α' τάξεως 22.000 και στα Β' 21.000. Περιλαμβάνεται δε σ' αυτό, το πρώτο ρόφημα, καφέ ή τσάι και δύο γεύματα: το πρώτο της ημέρας κι ένα βοηθητικό, τυρί, γλυκό ή φρούτο.

Αυτή όμως η αξιοθαύμαστη εμφάνιση του σημερινού Λουτρακίου έγινε με μεγάλες θυσίες και συνεχείς προσπάθειες των ξενοδοχών του. Το Κράτος όπως πάντα, κι' εδώ έδειξε μόνο στα χαρτιά, το ενδιαφέρον του. Όποτε ένα παράδειγμα: «Από τον περασμένο χρόνο επρόκειτο να δοθεί στα ξενοδοχεία ένα δάνειο για εξοπλισμό ως 23 εκατομμύρια. Αλλά το δάνειο αυτό δεν δόθηκε ακόμη.

Κι' όμως κάτι θα μπορούσε να γίνει για να απαλλαγούν για μια τριετία οι ξενοδοχοί από τους φόρους, και να μπορούσαν να αναδιοργανώσουν ριζικά τις επιχειρήσεις τους. Ας σημειωθεί ότι τα ξενοδοχεία του Λουτρακίου κατά τον πόλεμο έγιναν νοσοκομεία. Επειτα τα πήραν οι Ιταλοί κι' οι Γερμανοί, ύστερα φιλοξενήθηκαν σ' αυτά οι Άγγλοι. Αποτέλεσμα: Τίποτα δεν έμεινε στη θέση του. Κρεβάτια, έπιπλα, ρουχισμός, όλος οοπλισμός του ξενοδοχείου καταστράφη ή διαρπάχθηκε. Οι Ιταλοί μάλιστα, φώρτωσαν

ΜΕΤΑΞΥ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ

— Α, με συγχωρείτε!... Κάνετε τη δουλειά σας...

όλα τα κρεβάτια, περί τις 2.000, και τα στείλανε στην Ίταλία!... Όταν τα ξενοδοχεία τα παρέλασαν πάλι οι ιδιοκτήτες τους δεν είχαν ούτε παρέρυρα, ούτε πόρτες, ούτε πατώματα! Σήμερα όμως λαμπρύνουν από ομορφιά και καθαριότητα!

Υπάρχουν ωστόσο και μερικά που μένουν κλειστά, γιατί οι ιδιοκτήτες τους δεν έχουν την οικονομική άντοχη να τα επισκευάσουν και περιμένουν να τους δοθεί το δάνειο που αναφέραμε...

Το κρατικό ενδιαφέρον αποτυπώνεται από το Λουτράκι. Το παρτίνο των κατοίκων του μας το διατυπώνει ο δήμαρχος κ. Κωνστ. Μπολέτης. Ιατρός. Δεν μας κρύβει διόλου την απογοήτευσή του.

Η ιστορία της αδιεξόδου αυτής αρχίζει από το 1938, όταν ο Αυτόνομος Οργανισμός Σεισμοπαθών διαλύθηκε και το Λουτράκι πέρασε στην προϋπολογιστική Εταιρεία Λουτρακίου. Έτσι η λουτροπολις δοκίμασε τις μεγαλύτερες πτερύξεις. Έγιναν σκληροί ανώγειοι και τέλος το Μάιο 1947 ψηφίστηκε ένας σχετικός νόμος και το Λουτράκι αναγορεύτηκε στον Δήμο εκτός από την κρατική πηγή, την οποία εξακολουθεί να εκμεταλλεύεται η Υπηρεσία Λουτροπολίων.

Από εκείνη την ημέρα άρχισε μια εντατική εργασία. Στις 14 Ιουνίου επισκευάσθηκαν και λειτουργήσαν τα ποτά λουτρά. Τώρα τελειώνει κι' η επίσκεψη των τελευταίων.

Το ιαματικό νερό έχει θερμοκρασία 31 βαθμούς: Ειδικός γιατρός εξετάζει κάθε αρρώστο και κανονίζει πόση ώρα πρέπει να μείνει μέσα στο μπάνιο. Κάθε κερμίνη έχει το μαρμάρινο λουτρό της. Ένα συνηγορεί κοριτσάκι ετοιμάζει το μπάνιο και προσέχει τη διάρκειά του με το ρολόι στο χέρι.

Το ιαματικό αυτό νερό προέρχεται από τις πηγές που έχουν αναβλύσει στους πρόποδες των Γερανίων όρων.

Πάρα πολλοί παραθεριστές από τη νύχτα, με τον αριθμό προτεραιότητας, στο χέρι, περιμένουν να κάνουν το λουτρό τους. Οι τιμές των λουτρών: Υπάρχουν λουτρά πολυτελείας που κοστίζουν 6.000 δραχμές. Α κατηγορίας που έχουν 4½ χιλιάδες και Β' κατηγορίας που έχουν 2½ χιλ. δραχμές.

Για το Λουτράκι ο δήμαρχος κ. Μπολέτης έχει ένα σωρό ώριμα σχέδια: Θέλει να τελειοποιήσει το λουτράκι, να ανακινήσει το μηχανοστάσιο και να τελειοποιήσει το εργοστάσιο στο οποίο γίνεται ο έλεγχος των ιαματικών και ποσίων νερών... Ονειρεύεται ακόμη την κατασκευή μιας λεωφόρου ως την κεντρική δεξαμενή ενός πάρκου, την μετατροπή του δικτύου του ηλεκτροφωτισμού σε υπόγειο, την διαρρύθμιση του παραλιακού δρόμου και τον εξωραϊσμό της Περαχώρας.

Μα το μεγαλύτερο του παρτίνο είναι, ότι δεν έγινε καμμία διαφήμιση του Λουτρακίου στο εξωτερικό και ιδιαίτερα στην Αίγυπτο. Επίσης οι περιορισμοί, οι χιλίες διατυπώσεις που χρειάζονται για να φθάσει κανείς στο λουτροπολί, η φθηνότητα κι' η υποδειγματική οργάνωση του τουρισμού στην Ίταλία είναι η αφορμή που πολλοί Αιγύπτιοι ηγνώνουν στις έκευ λουτροπόλεις, ενώ απορούν την Ελλάδα, φυσικά, η ζημία είναι μεγάλη, αν σκεφθεί κανείς ότι από τους Αιγυπτίους και τους μουσουλμάνους του τα πολλά χρόνια το κράτος είχε έσοδα ως 5.000 χρυσές λίρες το χρόνο!...

Στο Λουτράκι θεσπίζονται δύο υποφύρου από αρθρικά, ψευδισίες, λιθαρίσεις, άρρωστους, οι παραθεριστές κι' οι ασθενείς κάνουν και την απαραίτητη υδροθεραπεία. Πίνουν κάθε ημέρα τρία ποτήρια από το ιαματικό νερό που κοστίζει τον οργανισμό τους. Στα δημοτικά λουτρά, το νερό αυτό δίνεται δωρεάν, αλλά στην κρατική πηγή πουλίσταται προς 200 δραχμές το ποτήρι!...

Μετά το μπάνιο του όλος αυτός ο κόσμος νυβίζει με μόνιμα στα ξενοδοχεία του για να ξεκουραστεί. Τα θαλάσσια λουτρά γίνονται στη γραφική θάλασσα Πευκάκι, κοντά στο κέντρο του κ. Άντ. Νικολόπουλου, που έχει το ίδιο όνομα.

Πολλοί παραθεριστές — οι έχοντες ισχυρό βολάντιο — μένουν σε διάφορα σπίτια και κάνουν σιωπηρές οικονομίες... Μαγειρεύουν μόνοι τους. Γι' αυτό το λόγο μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα πουλήθηκαν 2.000 γκιουβέτια!...

Τώρα η πρώτη «σαζόν» πέρασε. Άρχισε όμως η καλύτερη εποχή του Λουτρακίου, που διαρκεί ως το Σεπτέμβριο και που συγκεντρώνει τον περισσότερο κόσμο. Κι' έτσι όλη η λουτροπολις βρίσκεται εν άνοιξη...

Θ ΔΡΑΚΟΣ

Μιά μαγική λέξις: Ο «ΒΕΤΟ»

Η προελευσις και η σημασία του στις διάφορες εποχές

Το «βέτο» είναι μία μικρή λέξις. Άλλ' είχε πάντοτε μία κολοσσιαία σημασία στην ιστορία των λαών.

Φαίνεται ότι ως πολιτικός όρος καθιερώθηκε για πρώτη φορά το έτος 494 π. Χ. και η καθιέρωσή του συνδέεται με ένα από τα μεγαλύτερα γεγονότα της ρωμαϊκής ιστορίας την επίσημη αναγνώριση, δηλαδή της συμμετοχής των πληθείων στη διοίκηση της πολιτείας.

Ως την εποχή εκείνη, οι πληθείοι ήταν στο περιθώριο της δημοσίας ζωής. Η τυραννία των πατρικίων παύω τους ήταν καταθλιπτική. Εδούλευσαν σκληρά, χωρίς να απολαμβάνουν οι ίδιοι τους καρπούς των κόπων των και πλήρωναν κάθε τόσο ένα βαρύνοντα φόρο αίματος στους πολέμους της Ρώμης εναντίον των έχθρων που την περιστοιχίζαν.

Αλλά, σιγά-σιγά, οι πληθείοι άρχισαν να αποκτούν συνεπίσημη δύναμει τους. Και έπειδή οι πατρικοί αθετούσαν διαρκώς τις υποσχέσεις που τους έδιναν, επωφεληθήκαν από την κήρυξη του πολέμου εναντίον των Ουλολούσκων και αρνήθηκαν να λάβουν μέρος σ' αυτόν, αν η Σύγκλητος δεν έψιφει μερικά ευεργετικά μέτρα για την τάξη των.

Αλλά μόνον υποσχέσεις τους δόθηκαν και αυτή τη φορά. Ωστόσο, οι πληθείοι έλαβαν μέρος και στους δύο νικηφόρους πολέμους εναντίον των Ουλολούσκων και πολέμησαν με ηρωισμό και αυτοθυσία εναντίον των έχθρων της πατρίδος των.

Σταυρούσαν τότε στη Ρώμη, όπου έμαθαν ότι η Σύγκλητος είχαν απορρίψει τους ευεργετικούς όρους αυτών νόμους. Όπως ήταν συνηθισμένοι σε λόγους, πέρασαν τότε να μικρό παραπάτομα του Τίβερη, τον Άνιωνα κι' ανέθηκαν σ' ένα μικρό λόφο σε μικρή απόσταση από τη Ρώμη. Πάνω σ' αυτό το λόφο, που ονομαζήθηκε Ίερων Όρος, από τη συμφωνία που συνομολογήθηκε κατόπιν έκει λογάριζαν να ιδούσαν μια δική τους πόλη, ανεξάρτητη από τη Ρώμη.

Η επίβλητική αυτή επίδειξη έπεισε τη Σύγκλητο να άρχισι διαπραγματεύσεις με τους πληθείους που είχαν αποστατήσει.

Με την ευκαιρία αυτή, ο Μενήνιος Ανρόππας ανέφερε στους αποστάτες την περίφημη παραβολή του

ΣΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΗΣ ΕΡΧΟΜΕΝΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΑΡΧΙΖΕΙ Η ΝΕΑ ΣΕΙΡΑ ΤΟΥ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

ΠΛΗΓΩΜΕΝΑ θαλασσοπούλια

Είναι μια σειρά από αληθινές ιστορίες που άπταν απ' τον πόνο τους ακάζει η θαλάσσια και τον νεύει με μαργαρίτες... Είναι μια αλυσίδα από ποινμένα επεισόδια ανθρώπων που τους πήρε η θαλάσσια μακριά απ' τους δικούς τους, από τους ανθρώπους που τους αναπάνε για να τους γυρίσει ύστερα από μακροχρόνιο χωρισμό, κουρασμένους, σαν πληγμένα θαλασσοπούλια στις αναπνευστικές άγκυρες που περιμένουν ανοιχτές στοργικά για να τους ξεκουράσουν τον πόνο, να τους γιατρέψουν τις πληγές...

για την επανάστασι που έκαναν τα διάφορα όργανα και μέλη του σώματος εναντίον του σώματος. Τελικά, οι πληθείοι δέχθηκαν να επιστρέψουν. Άλλ' είχαν κερδίσει μία μεγάλη νίκη. Στο μέλλον θα είχαν δικούς τους άρχοντες, που θα προστάτευαν αποτελεσματικά τα συμφέροντά τους.

Οι άρχοντες αυτοί ήταν οι δήμαρχοι, που δόισθηκαν σε δύο στην άρχη και άγοντερα σε πέντε. Οι δήμαρχοι είχαν ένα σπουδαίοτατο όπλο στα χείρα τους και αυτό ήταν το «βέτο».

Το όπλο αυτό σημαίνει άνοιγμα ή άπανορση. Ο δήμαρχος μπορούσε να άσκησι το «βέτο» υπέρ οίονδήποτε πολίτου και υπέρ ή υπέρ της πολιτείας.

Αυτή ήταν η άρχική σημασία του «βέτο».

Χάρη σ' αυτό όμως, οι δήμαρχοι απόκτησαν με τον καιρό κολοσσιαία δύναμι και το «βέτο» έγινε ο εοιάλτης των πατρικίων. Από τη στιγμή που ο δήμαρχος άπηνελλε τη μαγική αυτή λέξι, κάθε ένεργεια της πολιτείας παρέλκε.

Συμφωνά με τη νεώτερη έννοια που δόθηκε σ' αυτή τη λέξι, το «βέτο» αποτελεί ένα δικαίωμα άρνήσεως (άπορριψις) του ανώτατου άρχοντος (Βασιλέως, προέδρου δημοκρατίας κτλ.) να κυρώσι τους νόμους που υποβάλλονται στην έγκρισή του.

Το «βέτο», μ' αυτή την έννοια πέρασε σαν θεσμός στο σύνταγμα που ψήφισε η γαλλική Εθνοσυνέλευσις του 1791. Ο Βασιλέας μπορούσε να υπήν έγκρινι ένα νόμο που είχε ψηφισθί από τη Βουλή γράφοντας κάτω από το κείμενό του τη φράσι «Ο Βασιλέας θα εξέτασι».

Το δικαίωμα αυτό ήταν όμως περιορισμένο. Γιατί ο Βασιλέας μόνον δύο φορές μπορούσε να το άσκησι προκειμένου για τον ίδιο νόμο. Αν αυτός ο νόμος ψηφιζόταν και τριτη φορά από τη Βουλή, η Βασιλική έγκρισις ήταν προτιτή.

Ο άτυχος Βασιλέας Λουδοβίκος ο 16ος έκανε μεγάλη γοήσι αυτού του δικαιώματος κατά το ελάχιστο διαστήμα που παρέμεινε στην άρχη μετά από την ψήφισι του συντάγματος. Ο λαός πίστευε μάλιστα ότι έκεινι που τον παροκινούσε σ' αυτές τις άνοήσεις του ήταν η Βασίλισσα Μαρία Αντουανέττα.

Έτσι, ο Βασιλέας και η Βασίλισσα είχαν άπκληθί από τον παρισινό λαό «Ο κύριος και η κυρία Βέτο».

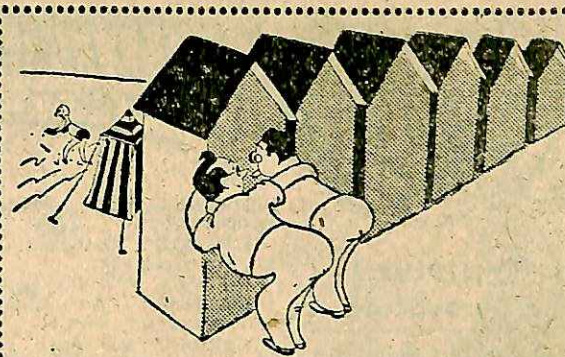
Συμφωνά με το καταστατικό του Ο.Η.Ε. το «βέτο» αποτελεί δικαίωμα των Τεσσάρων Μεγάλων που μπορούν να το νοσημοποιήσουν σ' οποιαδήποτε στιγμή μιας συζητήσεως και να ματαιώσουν τη λήψη αποφάσεως πάνω σ' ένα ζήτημα.

Αυτή ακριβώς είναι έκεינו που έγινε για το έλληνικό ζήτημα. Το ρωσικό «βέτο» έματαιώσε τη λήψη αποφάσεως εκ μέρους της Συνελεύσεως του Ο.Η.Ε.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

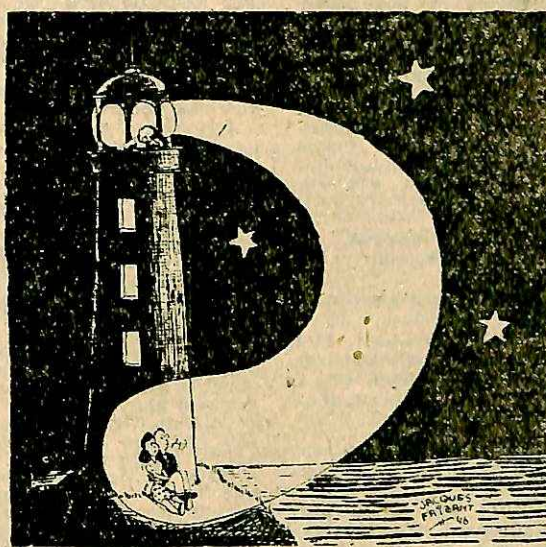
Πέλις από αλευρίνιο

Η άγγλικη παραλιακή πόλις Λιθέρπουλ δοκιμάσθηκε σκληρά απ' τους γερμανικούς βομβαρδισμούς. Πολλές εκατοντάδες σπίτια της έχουν καταστραφί απ' τις βόμβες κι' απ' τις πυρκαγιές, πρόκειται δε τώρα να ξανακτισθούν. Επειδή όμως λείπουν οι πέτρες, το ταμείον της πόλις αποφάσισε να αγοράσι 1.000 περίπου, καθώς κι' η έκκλησις, θάνα «προκατασκευασμένα» φτιαγμένα από αλευρίνιο.

ΟΙ... «ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΑΙ»!

— Ποιά είναι;
— Η γυναίκα σου!...

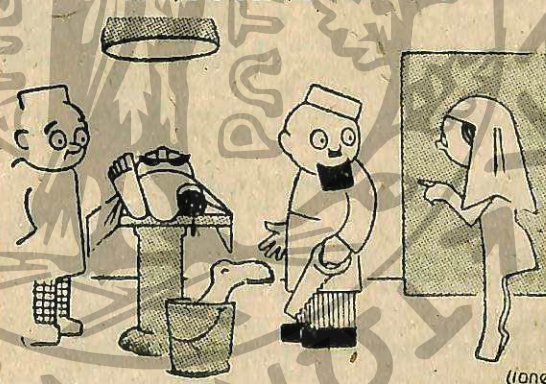

ΑΔΙΑΚΡΙΣΙΑ

Ο αδιάκριτος φαροφύλακας

Το πρώτο μάθημα ίππασίας...

— Μά, γιατρέ μου, αυτός έκει είχε σκληροκρείδι τιτάι...

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

Η ΣΥΝΤΡΟΦ'Α της μοναξιάς

(Έκείνος άπάνω σέ μία σαιζ... Λόγκ, μέ τά χέρια πίσω από τό κεφάλι του και τά μάτια μισόκλειστα έχει παραδοθή στήν ήδονή που προσφέρουν ή νύχτα, κάποιο έλαφρό δροσερό αέρακι ύστερ' από τό καμινί της ημέρας, κι' ή μοναξιά. Σαφνικά, χτυπάει τό τηλεφώνω, μία δύο, τρείς φορές. Έκείνος άνοίγει έντελώς τό μάτι του βλαστημένω γ' ακούσω από ποιους παιές και ποιά είσαι κουρασμένης...)

ΕΚΕΙΝΟΣ (άνόρεχτα, μισή φωνή): Έμπρός... Λέγετε...

ΕΚΕΙΝΗ: Έγώ είμαι' καλοπέρα...)

ΕΚΕΙΝΟΣ (πνίγει ένα καμουριτό): Καλωσήνε.

ΕΚΕΙΝΗ: Κοιμήσου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ξεκουραζόμουν στο μπαλκόνι...

ΕΚΕΙΝΗ: Μόνος σου;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Εύτυχώς' μόνος μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Δέ, είναι και πολύ ευγενικό αυτό το εύτυχώς που το υπογράμμισες τόσο πολύ...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Ρωτός: Μά, άτιλούστατα, δέν αποκλείεται νάχα διάθεσι να πνδρζω σ' ένα τεζι, και νάρζω ως τό μοναχικό σου μπαλκόνι, να κάτω στή δίπλα, νή σου σαιζ-λόγκ και να σε βοηθώω στο μέτρομα των άστρων...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά προμοκρατημένος): Προς Θεού, όχι!...

ΕΚΕΙΝΗ: Ξέρεις ότι άρ...

Κρητικές Μαντινάδες

Αν κάμω άχι κάνει σεισμό και βάχι καλά ή πλάσι, άναστενάζω τρέμουνε όρν, θουνά και δάση.

Τό άχ και βάχ μου να γενή χαλί και σκοντάψης κι' έμένανε να θυμηθής να βαρυαναστενάξης.

Ξελημονώ και τραγουδ' κι' ύστερα τό λογιάζω, πώς έχω άγάπη άκαρδη και βαρυαναστενάζω.

Έι Χάρε κι' ίντα γίνηκες να πάρης τη ψυχή μου, να πάφουνε οι πόνοι μου κι' οι άναστεναγμοί μου.

Κάψα καρδιές, που να καί κι' έσένα ή καρδιά σου και ταίρι άλλο να μη δής μέσα στην άγκαλιά σου.

Γιά σέ λαγνί θα γενώ, νερό να με γεμίζης, να πίνης να δροσίζοσαι να με καληνώνίζης.

Λιγνό κυπαρισσάκι μου τό νοΰ μ' έχεις παρμένο, με τό λιγνό σου τό κορμί, μ' έχεις σαρτεμένο.

Τ' άχείλια σου 'ναι κόκκινα, ρόδα τά μάγουλά σου, με κάνουνε να σκοτωθώ άπάνω στην ποδιά σου.

Ός κι' άν τό φέρη ή τύχη μου, μικρή μου, δέ σ' άρνικί' άπ' όταν έγεννήθηκα για σένα τυραννιόμυ.

θηλυκά δλων των ειδών, των ποιητών και των ηλιών, που διέπονται από τους ίδιους απολύτως κανόνες κι' άφίνουν φευγοντας την ίδια συναισθησι της άποίας στις ψυχές μας... Δέν θέλω να σου κάνω τον κατακτητή. Ας πούμε όμως από τύχη, ας πούμε από συμπωμα, δέν θυμάμαι σ' όλη μου τη ζωή ν' άκουσα «όχι» από τό στόμα γυναικας... Τι κέρδισα μ' αυτό; Μία κουρασι και την πικρή πείρα ότι δέν υπάρχουνε στον κόσμο γυναικές άξίες να συγκριθούνε μ' αυτή που με συντροφεύει τόσο ευγενικά άπόψε...

ΕΚΕΙΝΗ (μέ φανερά ζήλεια): Και, ποιά είν' αυτή παρακαλώ;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Η μοναξιά!... Μ' έχει άγκαλιάσει μαλακά, σαν πούπουλο και σαν άέρας, και 'χωρίς να μ' ένοχλή με κοιυέντες και μ' έρωτες έχει άνοίξει μπροστά οτά έκθαμθα μάτια μου διαπληκτικά τις πόρτες του Συμπαντος!... Πρόδοσε' ο γίασερ! άπ' τη γωνία του μπαλκονιού να μου στείλη τις πιο μευστικές του μυρωδιές, έβαλε τη νύχτα να με χαϊδέψη άπλά με τό πιο δροσερό της αεράκι, και άκόρπισε από πονω μου την άσπυρόκομη των άστεριών!... - Ένν' έου - για να δής τη διαφορά, - με καθήλωνεις μέσα σ' ένα θυμάτιο όπου ο άνθρωπος φινεται σαν άρνάκι του γαλακτος, και μου αλλάζει τό γίασερ με ντί-ντί-τί... Έχω άδίκω να προτιμή τη μοναξιά!...

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαι νευρασθενικός. Και γι' αυτό δέν σου λέω πως είσαι άνάγνωσ!... Σ' άσινω με τη συντροφιά της μοναξιάς σου... Δέν σου αείζει καμμία άλλη!... (κλείνει άπότομα τό τηλεφώνω).

ΕΚΕΙΝΟΣ (κρεμάει τό άκουστικό): Εύτυχώς... (ζαναγυρίζει στή σαιζ - λόγκ του μπαλκονιού του, έσπλώνει όοο γίνεται πιο άναπαυτική, ζαναθαίζει τό χέρι του πίσω από τό κεφάλι του και παραδίνεται στή μελέτη της Μεγάλης Αρκτου, που με τό κεφάλι κάτω βουτάει στην άκρη τ' ουρανού...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

« Έκεϊνος - Έκείνη »

Τά τελευταία άντίτυπα του βιβλίου του κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου «Έκείνος-Έκείνη» πωλούνται στή γραφεία του «Θησαυρού» και στήν οικία του συγγραφέως (Κύμης 7, Αθήναι), αντί δρχα. 6.000 πλέον τά ταχυδρομικά.

Γιατρός... ζυλοκέπος

Ένας γιατρός του όρέον της Καλιφόρνιας, ο δόκτωρ Χάξεν, είχε παρατηρήσει ότι ή γυναίκα του πάβαινε κρίσεις άσθματος κάθε φορά που άνθίζαν τά δέντρα της λεωφόρου του σπιτιού τους. Πήρε λοιπόν ένα τεκτούρι κι' ένα προϊόν και τά έκοψε όλα! Όταν παρουνιόσθηκε στή δικαστήριο γι' αυτή την πράξη του, έξηγήσε ότι ή γυνίς των δέντρων έδωλαπτε την υγεία της γυναικας του κι' ότι τάκοψε για να έκπληρωση τό δίπλω καθήκον του ως γιατρός και ως συζυγος. Ωστόσο ο δικαστής τον κατέδικασε να πληρώσει 100 δολάρια πρόστιμο ή να μείνη 60 ώρες στή φυλακή.

Ιστορίες φειδιών

Τό δηλητήριο του κροταλιά

Είνε περιεργότερες οι διηγήσεις, οι σχετικές με τη ζωή και τις συνήθειες των φειδιών. Ίσως νάνε φανταστικές μερικές άπ' αυτές, οι περισσότερες όμως άφορούν περιστατικά καταπληκτικά αλλά πραγματικά. Σε ποιάν άραγε άπ' τις δύο κατηγορίες πρέπει να κατατάξουμε την παρακάτω πρόσφατη ιστορία, που προέρχεται άπ' την άμερικανική πολιτεία Γεωργία:

Ένας κροταλιάς έπέτεθη έναντίον ενός συνεργείου, που τοποθετούσε μία ηλεκτρική γραμμή σε κάποια έλωδη περιοχή. Άντι να δαγκάση όμως έναν άπ' τους έργατες, έτυχε να χάρη τά μυτερά δόντια του στον τροχό ενός αυτοκινητού. Η σκαμπέλα τούπησε, κι' ο άέρας περνώντας άπ' τά κοφίδια δόντια του φειδιού, έφούσκωσε τό σώμα του τόσο ώστε έσκαψε επί τέλους!

Οι κροταλίες είνε άπ' τά πιο δηλητηριώδη φείδια. Μία έλαχίστη προσότης του δηλητηρίου των άκοί για να σκοτώση άνθρωπο. Κάποτε, ένας κροταλιάς δάγκωσε στή πόδι έναν κτηματία της Όρεγκόν. Παρά τις υπότες που φούρσε αυτός ο δυστυχισμένος, τά δόντια του φειδιού τούπησαν τό δέρμα και χάθηκαν στή σάρκα του. Ός ότου φτάση στή στήσι του ο κτηματίας πέθανε. Η γήρα του κληρονόμησε τό κτήμα, και τις υπότες και βρήκε άντικαταστήτη του μακαρίτη. Μία μέρα, ο τελευταίος είχε την άτυχη ιδέα να φορέση τις υπότες του προκατόχου του. Τό βράδυ, τον βρήκαν νεκρό. Στό πόδι του είχε ένα κόκκινο σημάδακι. Έψαξαν τότε τις υπότες κι' ανακάλυψαν ένα δόντι του κροταλιά, γαμένο άκόμη στή πετατί. Αυτό είχε τούπησει τό πόδι του δευτέρου θυματος και τό είχε σκοτώσει.

Άλλά τό δηλητήριο του κροταλιά είνε δανεισμένο άκόμη και για τά δέντρα! Ένας περιηγητής διηγείται ότι, κοντά στή άμερικανομεξικανική σύνορα, στή κτήμα ενός γέρον Γερμανού, είδε μία σκυλιά που είχε ξεραθή, ενώ όλα τά γύρω δέντρα ήταν καταπράσινα. Ο κτηματίας του έξηγήσε ότι, πού δύο ήμεραν, βρήκε ένα τεράστιο κροταλιά τυλιγμένο στή σκυλιά. Άρπαξε τότε ένα έργαλείο κι' έπιχείρησε να τον σκοτώση. Τό φείδι, έξαγριωμένο, θέλησε να δαγκάση τό έργαλείο, δέν τά κατάφερε όμως και έεθύμανε γάγοντας τά δόντια του στή δένδρο. Σχεδόν άμέσως, τά φύλλα της σκυιάς άσπρισαν να μαραινώνται, και πολύ γρήγορα ξεράθηκε τελείως τό δέντρο.

Ο κροταλιάς έχει πολλούς άλλους έχθρους, εκτός άπ' τον άνθρωπο. Ένας άπ' αυτούς είνε τό πουλί που λέγεται «παιζάνος». Όταν τό πουλί αυτό βρη ένα κοιμισμένο κροταλιά, μεταχειρίζεται τό έξης τέχνασμα: Άναζητεί ένα κάκτο με άγκαθωτά φύλλα, αλλά ξερά, ώστε να κόβονται εύκολα. Αρχίζει λοιπόν να μεταφέρει ένα - ένα τά φύλλα αυτά με τό ράμφος του προσέχοντας να μη κάνει καθόλου θόρυβο, και σχηματίζει έναν κυκλικό φράχτη γύρω άπ' τό φείδι.

Συνήθως, κάνουν τη δουλειά αυτή δύο πουλιά μαζί. Όταν τελειώσουν, στέκονται έξω άπ' τό φράχτη κι' άνοίζουν να ξεφωνίζουν. Τό φείδι έμπνέει κι' έπιτίβεται για να τά δαγκάση. Τό μόνο όμως που κατορθώνει, είνε να πληγωθή άπ' τ' άγκάθια. Αυτό επαναλαμβάνεται πολλές φορές. Τά πουλιά ξεφεύγουν πάντα, μ' εύκνησις, σαν να κοροϊδευουν τό φείδι. Τέλος, ο κροταλιάς μαιάζει τόσο, ώστε γυρίζει και δαγκώνει την ουρά του. Κι' έτσι, αυτοκτονεί! Φαίνεται άπίστευτη αυτή ή ιστορία κι' όμως την έπιβεβαιώνουν διάφοροι περιηγηται που την είδαν με τά μάτια τους.

Ντόνα Ρήντ

Η βεντέτα πο' όνειρευόταν να γίνη λογιστής!

στή μικρή πόλι. Η ύπεροχή της Ντόνας ήταν άναμεισθήτη. Ωστόσο χρειάσθηκαν συζητήσεις έξω ώρών, ως που οι κριται να της άπονεύουν τον τίτλο της «βασιλίσσης του Ντένιζον». Γιατί, κατά την έκφρασι ενός άπ' αυτούς, ή άπονομή αυτού του τίτλου θα έμοιαζε σαν επιβράβευσις της ψυχρότητας και της άκαταδεΐας της.

Η Ντόνα δέν ένθουσιάζθηκε καθόλου από την άπονομή αυτού του τίτλου. Μερικούς μήνες αργότερα έφευγε, άλλωστε, για τό Λος Άντζελες. Όχι για να δοκιμάση την τύχη στήν κινηματογράφω. Τό όνειρό της ή πολύ άπλό: ήθελε να σπουδάση έμπορικά. Και γοάστηκε σε μία έμπορική σχολή.

Τό «αλέντο της για τη... λογιστική έκδηλώθηκε έδώ σ' όλη του την έντασι. Η Ντόνα άρίστευε σ' όλα τά μαθήματα κι' οι καθηγηται της ήσαν πεσέφανοι γι' αυτήν.

Έφτασεν έτσι τό τέλος του πρώτου έτους. Στή σχολή διαγοανώθηκε τότε μία γιοιστή με την εύκαιρία της λήξεως των μαθημάτων. Τό πρόγραμμα της γιοιστής περιλάμβανε και δύο μικρές κωμωδίες. Η Ντόνα έπαίξε τους ρόλους που της είχαν άνσθέσει με τρόπο που προκάλεσε τη γενική προσοχή.

Η γοητευτική «βεντέτα» Ντόνα Ρήντ

Έπειτα άπ' αυτή την παρόστασι, μερικές από τις συμμαθήτοιές της έστειλαν τις φωτογραφίες των «πρωταγωνιστών» στις έφημερίδες. Καθελιά είχε την κουφή έλπίδα πως θα δημοσιεύαν τη δική της φωτογραφία.

Άλλά, την άλλη μέρα, τρείς από τις μεγαλύτερες έφημερίδες του Λος Άντζελες δημοσίευσαν τη φωτογραφία της Ντόνας Ρήντ.

Μερικές ήμέρες αργότερα προσκαλούσαν τη Ντόνα στο Χόλλυγουντ.

Ωστόσο, δέν βιάσθηκε καθόλου να πάη στή μεγάλη κινηματογραφούπολι. Και, ύόνο άφού τελείωσε τις σπουδές της στήν έμπορική σχολή του Λος Άντζελες, δέχθηκε να υπογράψη ένα συμβόλαιο με τη «Μέτρο Γκόλντγουιν Μάγερ».

Από τότε έχει παίξει με τον Ουίλλιαμ Πόουελ, τον Μίκυ Ρούνεϊ, τον Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ, τον Τζάιμς Στιούαρτ κλπ.

Η ίδια έξηγήσε την έπιτυχία της σε μία συνέντευξη που έδωκε τελευταία με τά ακόλουθα λόγια:

«Όταν υιοίζω ένα έργο, είπε δέν καταβάλλω καμμία προσπάθεια. Ζώ τό ρόλο μου. Και νομίζω πως αυτό είνε τό καλύτερο».

Η Ντόνα Ρήντ ήταν άτυχη στήν αισθητική της ζωής. Πριν από δύο χρόνια, τό 1945, χώρισε τον πρώτο της σύζυγο, για να παντρευτή τον διασημίστη της Τόνυ Όουεν.

Άλλ' ο μεγάλος πόνος της Ντόνας Ρήντ είνε ότι, από κάποια φυσιολογική ατέλεια, δέν μπορεί να γίνη υπτέρα. Και τελευταία, ή διάσημη βεντέτα υιοθέτησε ένα κοριτσάκι. Πάνω στο μικρό αυτό πλάσμα έχει συγκεντρώσει πάσα όλη την άγάπη και τη στοργή της.

Π. ΚΙΡΓΟΥΝΤ

Κινηματογραφικά νέα

★ Η Τζάον Μπένετ είνε υπτέρα τριών κοριτσιών. Η μεγαλύτερη άπ' αυτές, ή Ντιάνα είνε 19 έτών, ή δευτερά, ή Λίντα 13 έτών και ή Στεφανία ή τελευταία 3½ έτών. Η διάσημη βεντέτα είνε σύζυγος του παραγωγού κινηματογραφικών ταινιών Ουόλτερ Βάντλερ.

★ Τό συμβόλαιο της «Ενώσεως έναντίον του φανατισμού», κατά την άπονομή των έπσιών βραβείων του, περιέλαβε και τον Φόανκ Σινάτσα για μερικές διαλέξεις που είχε δώσει κατά τό 1946 έναντίον των πολιτικών και θρησκευτικών διατρέσεων.

Ηρωίδες ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Κόκκινα τριαντάφυλλα

Ο Πάνος πολέμουσε στην Αλβανία τό' βουνό κ' η Λένα έτρεχε κάθε πρωί να ζητήσει δουλειά στη 'Φα- νελλά του Στρατιώτη'.

Έκείνος της έγραφε για τ' ανδραγαθήματα του στρατού κι' έδειχνε του δι- ηγόταν στις επιγραφές της πως περνούσαν τις ώρες της πλέκοντας και πως ή- αν χορούμενη που μπορούσε να προσφέρει τις υπηρεσίες της για τα ηρώα παιδιά που πολέμουσαν τόν ανάν- δρο έχθρο.

Και κάθε φορά που έκλει- νε το φακέλλο για να τον ταχυδρομούν σκεφτόταν: 'Θα ζεσταίνεται κι' αυτός μ' αυτά που πλέκω'. Κι' η καρδιά της αναλάμβανε.

Έτσι περνούσαν οι μέρες κι' οι νύχτες της αμοιούς Λένας, όταν ένα απόγευμα συννεφιασμένο του Δεκέμ- βρη κάποιος φίλος του Πά- νου της πούκε έβρι με α- δεια από το μετρητό της έ- φερε τη σκληρή λιθό: 'Ο Πάνος σκοτώθηκε πέντε μέρες πριν σε μια μάχη'.

Τα μάτια της θάλωσαν απ' τα δάκρυα για το χαμό του κολού της. Η καρδιά της σπασόχθηκε.

Ώστόσο δεν υπήρχαν θε- ρικές πληροφορίες για το χαμό του Πάνου. Ούτε στους καταλόγους των σκο- τωμένων, ούτε ατών, αίχμα- λωτών είδε τ' όνομά του ή Λένα. Και μ' αποπλη- ρέσει αναστέφανε τις επι- δες της.

—Μπορεί και να 'χει έλε- νε Ποιος έφερε.

—Τι έλλειδες μπορείς να- χης ακόμα; της απαντού- σαν. Τι περιμένεις του κά- κου; Ξέρωφτον για και- δε φάνηκε ακόμα ως το

τώρα. Είναι κι' αυτός ένας άγνωστος μέσα στους ά- γνωστους ήρωες της πα- τριδας. Έπειτα αν ζούσε θα φαινόταν Πέρας πιά ένας ολοκληρωμένος ήρωας.

Μα όταν τα βράδια κλει- νόταν στη θλιμμένη μονα- χία της και τα δάκρυα μου- σκευαν τα μάγουλά της, μουρμούριζε:

—Ποίησε να μάθω α- λιώσε δεν θα πούχωσω. 'Αλλοίμονο!... Δεν μ' α- φησε τίποτε να τον θυμώ- μαι. Ούτε ένα παιδάκι για να το μεγαλώσω και να του μιλήω γι' αυτόν. Τιπο- τ... Ούτε έναν τάφο. Θα φύτεμα με λουλούδια που τόσο τ' αγαπούσε... Θα τ'ότιζα με τα δά- κρυά μου για ν' αλαφρύνει η μαυρή, πληγωμένη μου καρδιά...

Έπειτα σάπαινε και θυ- θιζόταν σε ουλόνη.

Ο στοάτος προχωρούσε στο μεταξύ και σκαρφάλω- νε από ύψωμα σε ύψωμα. Οι 'Ιταλοί έφευγαν πανικό- θλαπτοί.

Μα η Λένα ήταν απελπι- σμένη. Που βρισκόταν ο ανασπώνος της:

Αδίκω προσπαθούσε, να την παρηγορήσει ένας πολύ καλός τους φίλος ο Θέως, πούκε νυρίσει κι' αυτός α- νάηρος από το μετρητό. Α- γαπούσε τόσο πολύ τον Πά- νο, για και τη Λένα τη συμ- παθούσε πολύ πριν παν- τρευτή το φίλο του. Ώτά- σο υποχώρησε στην ανάγκη του σαν τίμιος άντρας που ήπνε.

Κάθε φορά που βλέπόν- τούσαν σκεφτόταν με τή τρόπο θα μπορούσε να της δώσει την παρηγορία που τόσο λαχταρούσε η χαρο- καμένη Λένα. Και τ'όβη- κε.

Θυμήθηκε πως την έπο- χη που άκουσε για το σκο- τωμό του Πάνου στην Κορ- τιά εκείνος πολέμουσε σ' ένα άπλανο τομέα. Την ώ- ρα που σταμάτησε η μάχη άφου διώσανε τους 'Ιτα- λους μαζέψανε και θάψανε τους νεκρούς.

Ανάμεσα όμως σ' αυτούς βρισκον και τρεις που ήταν άγνωστοι γιατί μια οδίδα τους είχε κοιμισθείσει φοι- κτά.

Πρακτικές συμβουλές

Σε περιπτώσει αιμορραγίας σταματάει άμέσως τή αι- μα αν βάλετε πάνω στην πληγή τη λεπτή μεμβρά- η που σκεπάζει έσωτερικώς το τοόφι των αυγών.

Πλένετε τις μικρές πλινές με άραίο φαινοικόχον υέω και βάζετε κατόπιν επάνω ένα κατάπλασμα από λυωμένα φύλλα γερανίου. 'Ο χυμός τους προκαλεί τή χύτεση έπούλωσι.

Γιά ν' απομακρύνετε τή κουνούπια απ' τή κρεβ- ζάτι σας άρκει να θέσετε κοντά στα προσκέφαλά σας ένα κλωνάρι λεβάντας.

Τό χοντρό άλάτι δισχνει τή μυρμηγκία. 'Αν τή σκορπίσετε κοντά στη φωλιά τους τήν εγκαταλεί- πουν. Ένα φρόνμα από χοντρό άλάτι είναι αδιάβαστο απ' τή μυρμηγκία.

Αλλος τρόπος γι' ν' απομακρύνετε από ένα μέ- ρος τή μυρμηγκία είναι να βάλετε εκεί ένα κομμάτι άμφορα, τυλιγμένο σ' ένα ύγρό πανί.

Έγραψαν λοιπόν, πάνω στους πρόχειρους σταυρούς τους τις λέξεις: 'ΑΓΝΩ- ΣΤΟΣ ΗΡΩΣ'.

—Ένας από αυτούς ήταν ο καλός σου τής είπε ο θά- νος, για να τήν παρηγορή- σης.

Η Λένα όμως δεν παρη- γορήθηκε. Κι' αποφάσισε να φύγει για τήν Κορτούα, να κλάψι πάνω από τόν τά- φο του.

Μα πως να πάη; Ένα συνεργείο, με μια αντιπροσωπεία της 'Φανελ- λας του Στρατιώτη' θάφευ- νε για το μετρητό για να μοιράσει κάλτσες και φα- νέλλες στους ηρώους στρατιώτες. Σ' ένα από τή αυτοκίνητα έκεινα στριμώ- χτηκε η Λένα με τή θάνο, πούζερε τόν τάφο. Τής έ- δωσε τήν άδεια άμέσως η διευθυντρια μόλις έμαθε τόν καύιο της.

Όσο πλησιάζαν τόσο πιο πολύ χτυπούσε η καρδιά της.

Όταν έφτασαν όμως στην Κορτούα τ' αυτοκίνη- τό δέ σταμάτησε στιγμής. Έστρίψε να γυρίσει τή γρηγορώτερο στην Αθήνα. Ένα άπαισιό μνημύα έστα- σε. Προχωρούσαν οι Γερ- μάνοι.

Τάραξε κι' ο θάνατος, κι' αδίκω προσπάθησε να πείσει τη Λένα να γυρίσει μαζί του με τ' αυτοκίνητο.

—'Ηρθα να τόν βω και θα μείνω! του απάντησε. Πήναινε μπρος να μου δεί- χης που βρίσκεται ο τάφος του.

Δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς και τήν ώδηγησε σ' ένα στρατιωτικό νεκροτά- φείο. Τής έδειξε από μα- κρυσ τους τρεις τάφους κι' έφυγε.

Μόνη της η Λένα μέσα στο άπέραντο νεκροτάφείο περνά ανάμεσα από τους σταυρούς νεμάτων συνκίνη- σης.

Ότανεί τέλος υπεραστά στους τρεις τάφους. Κυτ- τάζει τους τρεις σταυρούς και γονατίζει πάνω στον τρίτο δέξιο.

—Αυτός είναι, μου είπε ο θάνατος, ψιθυρίζει.

Και μέσα από τή ταγόρι της βγάδει ένα μεγάλο μπουκέτο τριαντάφυλλα.

Τα μαδά ένα ένα και τή σκορπά πάνω στο χώμα που γίνηκε κατακόκκινο από τή ροδόπεταλα.

Γονατίζει κατόπιν άνκα- λιάζει το χώμα που σκεπά- ζει τόν αγαπημένο της και ψιθυρίζει:

—'Ηρθα! Με περιμένεις, Πάνο μου; 'Ηρθα να σου φέρω τή λουλούδια που προτιμούσες... Κ' οι δυο μας πολέμουσαμε. Πάνο, μα σ' ευχαριστώες πρόσ- φeres τή ζωή σου. Τι άλ- λο να κάνω; τί περισσότερο μπορώ να κάνω, πές μου το, Πάνο; Και τή ζωή μου θάβω, αγαπημένο μου, για ναρθω κοντά σου... 'Ο- χι, δεν άκούω τή δάκρυά μου... 'Η αγάπη μου είναι τόσο μεγάλη... Και τή ζωή μου...

Δεν μπορείς να πη πε- ρισσότερο η άμοιση η Λέ- να.

Ένα γεωργικό αερο- πλάνο, απ' αυτά που κλει- ναν τήν υποχώρησι κομψή- λωσε και πολυδολούσε κι' αυτούς άκόμα τους νε- κρούς.

Πολλές σφαίρες τή βοή- καν τήν άμοιση τή Λένα κι' έμεινε εκεί πάνω με τή χέρια άνοιχτά, άγκαλιά, ζώντας τόν τάφο, πάνω σ' ένα χαλί από κόκκινα ρο- δοπέταλα που έριζαν δυο ήρωες και δυο άνάρες.

ΒΕΡΒΕΡΟΣ

Οι μαγνήτες ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Τι μας προσφέρουν σήμερα

Ένα άγοράκι 1 έτους, στο Ντόξελ Χίλ της Πενσυλβανίας, καταπτε πα- ζόντας ένα καρφί μήκους 2 πόντων. Οι γονείς του πήγαν να τρελλαθούν απ' τή φόβο τους. Μετέφεραν άμέσως τή παιδί στη Φιλαδέλφεια, όπου η ακτινοσκοπη- σις απέδειξε ότι τή καρφί δεν είχε κατα- βή στο στομάχι του, αλλά στον αίστε- ρό του πνεύμονα. Άμέσως οι γιατροί τή έαψλυσαν στο χειρουργικό τσαπέκι και τή έβγαλαν τή καρφί χωρίς να χρειασθί να μεταχειρισθών καθόλου τή υστέρια τους! Τό θαύμα αυτό έγινε υ- ένα ισχυρότατο μαγνήτη, μισό στο με- γέθος από μια άσπρινη και προσάρο- μένο στην άκρη ενός μακρού κι' εύλυ- γιστού σωλήνος. Ικανό δέ ν' ανασπώνη μετάλλια αντικείμενα βάρους 50 φορές μεγαλύτερου απ' τή δική του. Με τή βοήθεια τού σωλήνος, ο μαγνήτης κατέ- βηκε ως τόν πνεύμονα τού παιδιού και τράβηξε έξω τή καρφί.

Οι μαγνήτες προσφέρουν άμεσότητες και πολύτιμες υπηρεσίες στην ανθρω- πότητα. Υπάρχουν δυο είδων μαγνήτες: οι 'ιόνιοι' κι' οι 'ηλεκτρομαγνήτες'. Οι πρώτοι έχουν τή ικανότητα άποτα- μιευμένο μέσα στα υλικά τους όπου μπορεί να διατηρηθί έπ' άπειρον. Τέ- τοιου είδους είναι οι κοινοί μαγνήτες με σχήμα πετάλου.

Χάρη στις τελειοποιήσεις τής μεταλ- λουργίας, κατασκευάζονται τώρα μικροί αλλά ισχυρότατοι ιόνιοι μαγνήτες, ά- πό καινούργια σιδηρούχα κομμάτια. Γρά- ψαμε άλλωτε για ένα τέτοιο κομμάτι που έχει όνομασθί 'Αλνίκω' και που άπο- τελείται από σίδηρο, άλουμίνιο, νικέλιο και κοβάλτιο. Σήμερα έχουν βρεθί αλ- λα κράματα, άκόμη πιο τελειοποιημέ- να. Μ' αυτά κατασκευάζονται μαγνήτες ι- σχυρότατοι ικανοί ν' ανασπώνουν άν- τικείμενα βάρους 10,000 φορές μεγα- λύτερου απ' τή δική τους. Υπάρχουν μικροί μαγνήτες αυτού τού είδους που ζυγίζουν μόλις 15 δράμια κι' ανασπών- νουν περί τίς 400 όκάδες!...

Οι 'ηλεκτρομαγνήτες' άποτελούνται από μια σιδερένια ράβδο, γύρω απ' τήν όποια έίνε τυλιγμένη μια 'υποπινά' ά- πό λεπτό σύμα. Όταν περάσει ηλεκ- τρικό ρεύμα απ' τή σύμα, τή σιδερά γί- νεται μαγνήτης, χάνει δέ τή ικανότητά του άμέσως μόλις διακοπή τή ρεύμα.

Η βιομηχανία φτιάίνει ηλεκτρομα- γνήτες κάθε μεγέθους σήνημας και δυνάμεως. Οι μεγαλύτεροι απ' αυτούς είναι χαλυβιδίνοι όγκοι 400 τόνων.

Στα έργοστάσια πλαστικών ύλων, οι μαγνήτες χορσιμεύουν για να συγκα- τούν σύματα, καρφιά, δίδες, σκουριά κλπ., που τριγνίει ν' ανακατευθούν με τήν εύπλαστη μάλα κατά τήν κατενα- σία της. Τά νέα έργοστάσια καθαρι- σμού άλατος μεταχειρίζονται μαγνήτες για τόν 'ίδιο σκοπό. Έπίσης οι μαγνή- τες βοίσκουν έφαρμογές στη χαστο- ποιία, στην κατασκευή τής πούλτσας και σ' άμεσότητες άλλες βιομηχανίες.

Σε υερικές θμερικές πολιτείες γυρίζουν τόν θησοόους δροούς και- νία έφωδισμένα από πίσω μέσος τους με δυνατός μαγνήτες, που μαζεύουν ό- λα τή σκορπισμένα καρφιά και διασώ- ζουν έτσι τή λάστιχα τών αυτοκινήτων.

Οι μεγαλύτεροι μαγνήτες τού κό- σμου χορσιμεύονται στα πελώρια 'κυκλοτρόνια', με τή όποια γίνεται ή διάσπασις τού ατόμου. Πρέπει ν' άπο- τελούνται από άσάλη έξαιρετικής ποιό- τητος έξετάζονται δέ με άκτίνες Χ, για να διαπιστωθί ότι δεν έχουν μέσα στη μάλα τους ραγνίες, κοιλότητες κι' άλλα τέτοια έλαττώματα.

Κανείς δεν μπορεί να προβλέψη πό- σες άλλες έφαρμογές θα δρούν στο μέλλον οι μαγνήτες, οι πολύτιμοι αυτοί ύπηρετές τού ανθρώπου.

Δυο πτώματα μέσα σε μια γόνδολα

Τό μέγρο τού Σεβαστιάνο ό- σκαρινί ήταν κατάφοτο άειντο τή βραδυ. 'Ο Μεγάλος Προβλεπτής έ- δινε μια μεγαλοπρεπή γιορτή, με τήν ευκαιρία τής αναρρώσεως του σ' αυτό τή άεση, που ήταν από τή πρώτη τής 'Ενετικής Δημοκρατίας. Οι προσκαλεσμένοι έλαμπαν όλοι απ' τή χρυσάφι και τή μετρώσει. Μεταξύ των κυρίων μια ξεχωρίσε σ' όμορφιά και γοητεία. Η νεαρή Κατερίνα Κερνί. Πριν από λίγον καιρό, οι γονείς της τήν είχαν παν- τρεφεί με τόν Κερνίνο Κερνί, που τ' όνομα τού ήταν από τή μεγαλύ- τερα τής 'Ενετίας'.

Είχε βρή άρα γε τήν εύτυχία σ' αυτό τή γάμο; Πολλοί έκαναν αυτή τήν έρώτησι. Και εινε πολύ πιθα- νον ότι και η δόνα Κατερίνα τήν είχε καμεί επίσης πολλές φορές στον έαυτο της. Ο άνδρας της ήταν πλούσιος, και δυνατός. Είχε πρό- σωπο πολύ συμπληκτικό. Ώστόσο...

Ένας καινούργιος προσκεκλημέ- νος εμφανίσθηκε σε μια στιγμή με- σα στις αίδουσες.

Ήταν ο Άνδρέας Μοντασενίγκω, που νυρίζε από μια, έκστρατηα σις χώρες τής Ανατολής. Τό πρό- σωπό του ήταν μαυρισμένο από τόν ήλιο και τή άδρα χαρκαριστικά του είχαν γίνει πιο ζωρά.

Τό αέθαιο βλέμμα τού έκάμε άργά τόν γύρο τής αίδουσας και άργά τόν πάνα, στή δόνα Κατε- ρίνα.

Η νεαρή γυναίκα ένοιωσε άμέ- σως ένα έλαφρό τρέιούλασμα και κατέβασε τή μάτια της. Όταν τή ανασπώθηκε, ο Άνδρέας Μοντα- σενίγκω βρισκόταν μπροστά της.

— Δεν είν' αλήθεια πως δεν με περιμένεις, Κατερίνα; τή ρώτησε αινά.

Η νεαρή γυναίκα άνατρίχιασε στο άκουσμα τής ρήνης της.

— Εινε αλήθεια, Άνδρέα, απάν- τησε. Δεν σε περιμένω πιά... Είχες πάει τόσο μακριά...

— Όχι τόσο για νά μ'ήν μάθω τούς γάμους σου, Κατερίνα.

— Οι γονείς μου μ' έπείσαν γόο πολύ που δεν μπορούσα ν' αντίστα- θώ περισσότερο... Δυο ολοκληρω- χρόνια περιμένα άδίκω μια έπιστο- λή σου, μια είδησι από σένα... Νό- μιζα πως με είχες ξεχάσει...

— Είχες δυο χρόνια Κατερίνα; ρώτησε ο νεός.

— Ναι, Άνδρέα... Δυο χρόνια... Η τελευταία μου έπιστολή ήταν έ- κεινη που μου έστειλες από τήν Κωνσταντινούπολη...

— Κατάρα! Βρυχηθήκε ο Άνδρέας Μοντασενίγκω. 'Ο πατέρας σου δεν ήρω Κατερίνα. 'Ο πατέρας σου δεν με συμπαθούσε ποτέ... Και φαίνε- ται πως βόηκε τόν τρόπο να κρα- γή τις έπιστολές μου... Σου έ- γαφα πάντα κάθε φορά που ένα γράμμα έφτανε για τή Βενετία. Κι' εύρισκό πολύ απάντησι στα γράμ- ματα καμιά απάντησι στα γράμ- ματά μου. Τέλος, μια μέρα, έμαθα πως είχες παντρευθί. Τά άπορα ό- λα τότε κι' έτρεξα άμέσως έδω...

Έκείνη τή στιγμή, η μουσική έ- παίζε ένα άργό ράος. 'Ο Άνδρέας Μοντασενίγκω και η δόνα Κατερίνα άναμείχθηκαν ανάμεσα στή ζευγαρία των άλλων χορευτών. Ήσαν σφιγ- μένοι τώρα ο ένας κοντά στον άλ- λον κι' ήταν τόσο η συγκίνησι τους, που δεν φαίνονταν να νοιώ-

θουν καθόλου πως αναστήματα βλεψί- μετα είχαν σπρηκθί πάνω τους και παρακολουθούσαν με περιέργεια και κακεντρέχεια πως όλες τής κινή- τες τους.

Ζούσαν και οι δυο σαν μέσα σ' άνειρο. 'Ο Άνδρέας Μοντασενίγκω έ- σφιγγε όλοένα και περισσότερο πά- να τή δόνα Κατερίνα. Και, σε μια στιγμή ένα πιο δυνατό σφίξιμο ή μια άποτομή κινήσις τού έκάμε να λυθί τή βαρύτιμο περιδέραιο που στήλιζε τή λαμύ τής δόνας Κατε- ρίνας. Τά μεσογάρτια που τή ά- ποτελούσαν σκορπίσθηκαν στο πά- τωμα.

Ο Άνδρέας Μοντασενίγκω έσφυσε άμέσως για να τή σπλώσει. Άλλά έ- νοιωσε ένα χέρι να τόν χτυπάει στον ώμο.

Ήταν ο Κερνίνο Κερνί.

Αγαπήτε μου Μοντασενίγκω, εί- πε, έμαθα πως ήρθατε και σας ά- ζαήτουσα μέσα στις αίδουσες για να σας φείξω τή χέρι. Άλλά φαίνε- ται πως ή γυναίκα μου με πρόλαβε. Τά πόδια τού πατούσαν τή μαρ- γαρτάρια που είχαν κολλήσει κάτω και τή έσπαζαν ένα ένα.

Ο Μοντασενίγκω τού ανταπέδωκε τή χαιρετισμό του και τή βλέμματα τους συναντήθηκαν. Έμοιαζαν, σαν δυο ζώα που είχαν διασταυρωθί.

Ο Κερνίνο Κερνί, χαριεντίζοταν προσπαθώντας να φανή ήρεμος, έ- νω με τή πόδια τού έσκαλούσοντας να σπάσει πάντα τή μαργαρτάρια.

Τά ζευγαρία είχαν σταματήσει τώρα τή χορό κι' όλοι παρακολου- θούσαν αυτή τή σκηνή, που είχε κατ' τή δραματικό. Γιατί τή μαργα- ρτάρια που έσπαζε με τή πόδια τού ο Κερνίνο αντιπροσώπευαν μιάν ολοκληρωή περιουσία τού καθένα.

Ο Άνδρέας Μοντασενίγκω μάτια προσπαθούσε να συγκρατήση τήν όρην και τήν ταραχή του. Γιατί έ- βλεπε μια προετοιμασία στήν πράξι αυτή τού Κερνίνο, ένα είδος απειλής που στρεφόταν εναντίον του.

— Αγαπήτε μου Κερνίνο, είπε, εινε πολύ σκληρό αυτό που κάνετε. Για- τί στερείτε τή δόνα Κατερίνα από τή πολυτιμώτερο ανάμεσα στα κο- σμητά της.

Ο Κερνίνο Κερνί γέλασε.

— Βρίσκω πολύ λογικό τή ενδι- αφέρον σας για τής χαρές ή τις λύ- πες τής δόνας Κατερίνας, απάν- τησε Άλλ' έχωμε τόν καιρό να συ- ζητήσωμε γι' αυτό... Δεν θέλω ή μικρή αυτή πορένθεσις να σας έμ- ποδίσω να χαρήτε και να διασκεδά- σετε άποψε... Άν θέλετε υπο- ρούμε να φύγωμε μαζί... 'Ο άφθ- σμμε τή γυναίκα μου στο σπίτι και θα σας συνοδεύσω ως τή μέγρο σας...

— Ευχαριστώ, απάντησε ο Μοντα- σενίγκω. Θα φύγωμε μαζί, όταν τή θέ- λησете άγαπήτε μου Κερνίνο...

Τό άλλο πρωί, μια γόνδολα έ- πλεε άκυβέρνητη προς τή μέσος τής Μπροςετία. Μερικοί ψαράδες πη- γαν τότε κοντά και κυττάζαν στο έσωτερικό της. Και τή θέαμα που άντίκρυσαν τους έκάμε να παγώ- σουν από φόβο.

Μέσα στή γόνδολα υπήρχαν δυο πτώματα που έπλεαν, μέσα στο αίμα τους. Στα χέρια τους έλαμπαν δυο σιλιέτα...

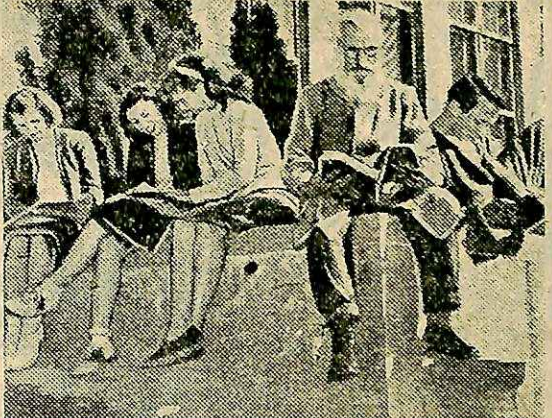
Οι ψαράδες άναγνώρισαν άμέσως τόν Κερνίνο Κερνί και τόν Άνδρέα Μοντασενίγκω. 'Ο θάνατος είχε παγώ- σει τώρα τή χαρακτηριστικά τους. Άλλ' ή έκφρασις που είχαν τή πρό- σωπά τους φανέρωνε άκόμη όλο τή μίση που ένοιωθαν ο ένας για τόν άλλον.

Κανείς δεν έμαθε ποτέ με ποιό τρόπο είχε γίνει ή πρωτότυπη αυτή μονομαχία.

Ο γονδολιέρης τού Κερνίνο Κερ- νί κατέθεσε τήν άλλη μέρα ότι ο κύριος τού τών διατάζε να διευ- θυνηή προς τή Λουγκάνο. Όταν έφτασαν εκεί τού είπε να βη έδω. Θα έκανε έναν περιπάτο μαζί με τόν Άνδρέα Μοντασενίγκω και στο γυρισμό εά τόν ξανάναρουν... Άλ- λο μάτια περιμενε τήν έπιστροφή τής γόνδολας ως τή πρωί.

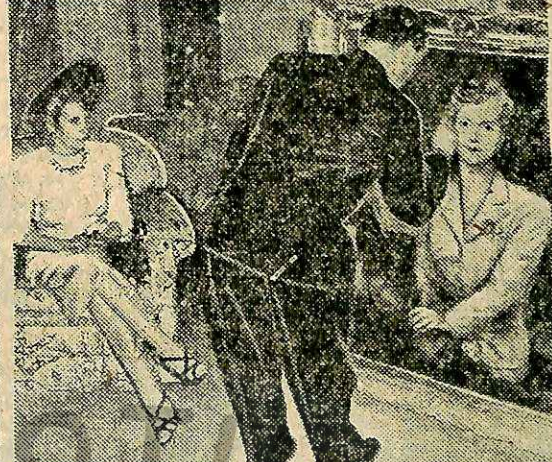
Έπειτα από μερικές μέρες μια γυναίκα, τυλιγμένη μέσα σ' έναν γολάμυρο πέπλο, διόχιζε τήν πυ- λή τής μονής τής Παναγίας τών 'Αγγέλων.

Ήταν ή δόνα Κατερίνα. Η ήγουμένη τήν υποδέχθηκε ή ίδια στήν είσοδο. Και ή βαρεία πό- ρα τής μονής κλεισθηκε άμέσως πίσω από τής δυο γυναίκες...

Ο ΟΓΔΟΝΤΑΡΗΣ ΦΟΙΤΗΤΗΣ!

Στο Πανεπιστήμιο τού 'Αγίου Φραγκίσκου υπάρ- χει σήμερα ένα φοιτητής ηλικίας όγδόντα χρό- νων. Πρόκειται για έναν ιδιόρρυθμο 'Αμερικανό, τόν Τζωρτζ Νίκλεν, που ήταν άλλοτε φανορτζής κι' έπειτα ναύτης και που τώρα παρακολουθεί με έξαιρετική φιλομάθεια μαθήματα χημείας και ανα- τομίας. Στην είκόνα μας, ο όγδοντάρης φοιτη- τής μελετάει έμβριθας μαζί με τους νεαρούς συμφοιτητές του στον κήπο τού Πανεπιστημίου!

Η ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΠΕΡΟΝ

Κατά τή διάρκεια τής παραμονής της στή Ρώμη, ή κ. Έθιτα Περών βόηκε τόν καιρό, μέσα σ' όλες τής άσχολίες της, άκόμη και να παζάρει για τή πορτραίτο της! 'Ο ζωγράφος Κλουδίας Μαρτινέγ- κω, με λίγες 'έρες' της σε μια όκωσα της προεδρίας τής Αρνεντινής έφτιξε μια όμορφη προσωπογραφία της.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΘΗΡΙΟΔΑΜΑΣΤΟΥ

Ένας Άγγλος θηριοδαμαστής, ο 'Ιδωρ Ρόζ-ιτς, που υπηρέτησε τέσσερα χρόνια στο στρατό και που άπελθύη έσχάτως δοκίμασε μια παράξενη έ- πλξι, μόλις παρυσιασθήκε πάλι στο τσίρκο του. Ένας άναγνόμενος τού έλέφας τόν έπιασε με τή στόμια από τή κεφαλή και τόν σήκωσε δυο, τρεις φορές ψηλά από τή έδωρα, εκδιδώντας έτσι, μ' αυτό τόν πρωτότυπο τρόπο τή χαρά του!

Τελευταία ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Το πρόσωπό του σκυθρώπασε, ξαφνικά.
— Άγαπητή μου Μάγδα, είπα, ξέρεις πώς αυτό οι περιπάτοι σου στο δάσος είναι πολύ επικίνδυνοι;... Δεν άκουσες, λοιπόν, ότι τα αποσπάσματα έχουν περικυκλώσει αυτόν τον καταραμένο ληστή, τον "Ιμρε Μπόγκαρ, που τρέχει σαν τ' άγριο θηρίο δεξιά κι' αριστερά, για να μπορέση να ξεφύγει; Φυσικά, δεν θα το κατορθώση και νομίζω πως μια απ' αυτές τις ημέρες θα μάθουμε πώς τον σκότωσαν σαν τ' σκυλί...
— Ως τότε, όμως, είναι καλό να προσέχης, αγαπητή μου...
— Η νεαρή γυναίκα ανασήκωσε τους ώμους.

— Δεν απομακρύνονται ποτέ, Κάλμαν, είπε. Και έπειτα τι θα μπορούσε να μου κάμει ο "Ιμρε Μπόγκαρ; Άκουσα κι' εγώ πως τον έχουν αποκλείσει τα αποσπάσματα... Γι' αυτό άκριβώς δεν έχει κανένα λόγο για να τριγυρίζει κοντά στον πύργο...
— Λέγοντας αυτά, έδωσε το χέρι της στο σύζυγό της. Έκείνος το έφερε στα χείλη του.

— Πρόσεχε, Μάγδα, την συμβούλεψε άλλη μία φορά, ενώ την αποχαιρετούσε. Έπειτα από μερικά λεπτά, η κόμηση άφησε το μεγάλο δρόμο του Μπάκου και χωνόταν αποφασιστικά μέσα στο δάσος.

Ο κόμης Κάλμαν Καραντιν γοργάσε το κεφάλι του, ακούγοντας τον ανάλαφρο θόρυβο που έκαναν τα βήματα της γυναίκας του πάνω στις μαρμαρίνες σκάλες.

Έπειτα από μερικά λεπτά, η κόμηση Μάγδα βρισκόταν κι' αυτή στον κήπο. Ήταν μία γυναίκα ως είκοσι πέντε χρόνων. Ένα ανοιχιάτικο γκριζό ταγιέρ έσφιγγε το λεπτό κορμί της και στο κεφάλι της φορούσε μία μικρή μαύρη τόκα.

Η κόμηση Μάγδα ήταν πολύ διαφορετική γυναίκα. Είχε κανονικά χαρακτηριστικά και πολύ αρμονικό σύνολο. Άλλα στην έκφρασή της υπήρχε μία σκιά μελαγχολίας, που την ξεχώριζε κανείς από την πρώτη στιγμή.

— Είμαι βέβαιος ότι πηγαίνεις πάλι για το συνηθισμένο σου περίπατο στο δάσος, αγαπητή μου Μάγδα, της είπε ο σύζυγός της.

— Είναι το μόνο μέρος που μ' ευχαριστεί, απάντησε η νεαρή γυναίκα.

— Λυπάμαι γιατί δεν μπορώ να σε συνοδεύσω, συνέχισε ο κόμης. Πρέπει να τρέξω στο Μπανκούτ για να συνεννοηθώ με τον έπιστάτη του γαλακτοκομείου...

— Σας ευχαριστώ, της απάντησε ο άγνωστος, πηδώντας από τ' αλόνό του. Προχωρούσε τώρα προς τ' μέρος της Μάγδας που τον κύτταζε ανήσυχη. Όταν έφτασε κοντά της, έβγαλε το καπέλλο του και στήλωσε τα μάτια του μέσα στα δικά της.

— Δεν μ' αναγνωρίζετε, λοιπόν, κόμησης Καραντιν; τη ρώτησε με φωνή που τρεμε έλαφρά.

— Γκέζα! φώναξε συγκινημένη βαθεία η νεαρή γυναίκα. Είσαι σύ...
— Ω Θεέ μου, σε νόμισα για τον "Ιμρε Μπόγκαρ, το ληστή!

— Ο "Ιμρε Μπόγκαρ και ο Γκέζα Άντραου είναι το ίδιο πρόσωπο, απάντησε εκείνος χαμογελώντας πικρά.

— Ω, Γκέζα! είπε η κόμηση. Γιατί το έκαμες αυτό;... Θέλω να πω γιατί έγινες ληστής;

— Θα μπορούσα να σου κάμω κι' εγώ μιάν ερώτηση, απάντησε ο Γκέζα. Μάγδα, πές μου γιατί παντρεύτηκες τον κόμητα Καραντιν;

— Η νεαρή γυναίκα είχε γίνει κατάχλωμη. Τα χείλη της έτρεμαν.

— Το ξέρω ότι με έχεις καταδικάσει μέσα στη συνείδησή σου, Γκέζα, είπε. Και όμως αν ήξερες πόσον υπέφερα και πόσο υποφέρω ακόμη!... Άλλα δεν μπορούσε, αλλοίμονο, να γίνη διαφορετικά...
— Το καταλαβαίνω, είπε ο Γκέζα. Ο Καραντιν ήταν πλούσιος, ενώ εγώ!...

— Όχι, Γκέζα, απάντησε απότομα η κόμηση. Δεν με θάμπωσαν τα χρήματα του Καραντιν, στο όρκίζομαι. Άλλα χωρίς τον άνθρωπο αυτό ο αδερφός μου θα είχε άτιμιασσει κι' ο πατέρας μου θα είχε πεθάνει από τόν πόνο...
Ναι, Γκέζα... Δεν πρέπει να σου κρύψω τίποτε τώρα... Ο αδερφός μου είχαν οικοδομήσει ένα μεγάλο ποσό από τ' ταμείο του συντάγματος όπου υπηρετούσε... Κι' ο πατέρας μου δεν ήταν σέ θέσι να το πληρώσει... Καταλαβαίνεις, λοιπόν... κάποιος έπρεπε να θυσιασθή... και θυσιασθήκα εγώ.

— Αάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της καθώς έλεγε αυτά τα λόγια. Το στήθος της ανέδοκατέβαινε.

— Ο Γκέζα έπιασε με λαχτάρα τα χέρια της ανάμεσα στα δικά του.

— Συχώρεσέ με, Μάγδα, είπε, συχώρεσέ με... Δεν ήξερα... Δεν μπορούσα να καταλάβω... Σε παρεξήγησα... Κόντεψα να τρελλαθώ όταν έμαθα τ' αίσιο σου... Έφυγα τότε από τ' σπίτι μου τρελός από απελπισία κι' άρχισα να τριγυρίζω στα βουνά... Έτσι, σιγά-σιγά, έγινα ληστής...
— Ωστόσο, μ' έδωκε την πικρία και τόν πόνο που ένοιωθα, δεν είχα πάψει ποτέ να σ' αγαπώ...

— Και τώρα, Γκέζα; ψιθύρισε η Μάγδα.

— Και τώρα και πάντα, Μάγδα!

— Κι' εγώ... κι' εγώ σ' αγαπώ, Γκέζα!

— Ζα! Δεν έπαψα να σ' αγαπώ, πιστέψέ με.

Με μία δρμητική κίνηση, ο ληστής την έσφιξε παράφορα στην άγκαλιά του.

— Απόψε, ήμουν αποφασισμένος να μπά στον πύργο σου, της είπε. Ήθελα να σε ιδώ μία τελευταία φορά και να σ' αποχαιρετήσω...

— Και πού σκέπτεσαι να πας, Γκέζα; ρώτησε η Μάγδα ανήσυχη.

— Ο νέος ανασήκωσε τους ώμους.

— Πώς θέλεις να τ' ξέρω; απάντησε. Θα προσπαθήσω να γλυτώσω από δω... Άν τ' κατορθώσω, θα φύγω έπειτα για τήν Άμερική...

Τα μάτια της Μάγδας έλαμπαν παράξενα. Τα κάρφωσε στα δικά του και τού έλεγε ικετευτικά:

— Πάρε με μαζί σου, Γκέζα. Όποια κι' αν είναι η μοίρα σου βέλω να την συμμερισθώ... Μακριά σου ή ζωή είναι μία αληθινή κόλασις... Από τρία χρόνια που είμαι παντρεμένη, η σκέψις σου δεν έφυνε ούτε στιγμή από τ' μυαλό μου... Σ' αγαπώ, Γκέζα, σ' αγαπώ!...

— Μάγδα, ξεχνάς πως είμαι ένας ληστής και πως με κυνηγάνε για να με πιάσουν ή να με σκοτώσουν; Πως θα μπορούσα να σε πάρω μαζί μου; της έλεγε ο νέος.

— Σ' ξεροφύλω στην αγάπη μου, Γκέζα... στην αγάπη μας...

— Έκείνη τη στιγμή, ένας έλαφρός θόρυβος ακούσθηκε ανάμεσα στους θάμνους.

— Ο Γκέζα έγνεψε στην αγαπημένη του να σωπάσει. Κύτταξε κατόπιν γύρω προσεκτικά. Μα είχε άπλωθι και πάλι απόλυτη σιωπή.

— Η Μάγδα ήταν ανήσυχη.

— Έτρεμει, η καρδιά της χτυπούσε δυνατά.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε σιγά, ψιθυριστά. Πάμε να φύγουμε, Γκέζα, φοβούμαι...

— Εκείνος της έσφιξε τ' χέρι μέσα στα δικά του για να της δώση θάρρος.

— Κατόπιν έσκυψε και ακούμπησε τ' αυτί του στο έδαφος.

— Η Μάγδα τον παρακολουθούσε με αγωνία.

— Περίμενε να σηκωθή και κάρφωσε τ' ανήσυχο βλέμμα της στα μάτια του.

— Υπάρχει κίνδυνος, Γκέζα; τόν σώτησε. Γιατί δεν φεύγουμε; Τι περιμένουμε; Στο είπα, αγαπημένε μου, τ' όδσος είναι γεμάτο καταδικαστικά αποσπάσματα. Σ' αναζητούν με λύσσα. Πάμε να φύγουμε... να φύγουμε...

— Η φωνή της έτρεμε.

— Το βράσι, γλυκό πρόσωπό της είχε χλωμιάσει.

— Ο Γκέζα άπλωσε τ' χέρι του, της έφραξε τ' στόμα και σκύβοντας πολύ κοντά σ' αυτή της της ψιθύρισε:

— Μή μιλάς. Άκουσα θήματα κάπου ξδω κοντά. Θα ξεφύγουμε ίσως, δεν θ' άρνηση να νυχτώσει.

Μιλώντας της, γύρισε και κύτταξε προς τ' όσι.

— Ο ήλιος είχε κρυφθι πίσω από τ' βουνά, ο ούρανός έπερνε σιγά-σιγά να βαθυγάλανο χρώμα.

— Νυχτώνει! είπε ο Γκέζα.

— Η Μάγδα άφησε ένα στεναγμό άνακουφισώς.

— Τα δευτερόλεπτα της φαινότουσαν αιώνες. Έκτενε βουβά, σιωπηλά τ' Θεό να τούς ληψηθι.

— Γύρω έπικρατούσε τώρα απόλυτη σιωπή. Θάλεγε κανείς ότι τ' όδσος ήταν έρημο. Κανένα σιγανό τερέτισμα πουλιού άνηχούσε μόνον.

— Η Μάγδα άρχισε σιγά-σιγά να ναδρίσκει τ' όθάρρος της.

— Είχεν άρχισει κι' όλας να σκετινιάζει.

— Ο Γκέζα δεν έχασε καιρό. Γεμάτος άπόφασι άρπαξε τή Μάγδα στα χέρια του και τήν έθαλε πάνω στο άλογο του. Έπειτα πήδισε κι' αυτός πλάι της. Τα μάτια του άστραφταν. Ήταν ίκανός να τ' άβάλει μ' όλο τόν κόσμο.

— Το πρόσωπο της Μάγδας άστραφτε άπό χαρά.

— Είχαν σωθι... Τ' όνειρό της θα γινόταν πραγματικότητα, θα χαιρόταν τόν αληθινό έρωτα, τόν άπέραντο, τόν αιώνιο.

— Κρατήσου καλά, αγαπημένη μου, της έλεγε ο Γκέζα.

— Το άλογο άρχισε άιέσως να τρέχει σαν άστραπή.

— Μα πός μπορεί ν' άποφύγει τ' όγραφό του;

— Σαφνικά, άντήχησε μία όμοβροντία πυροβολισμών... Δυό κραυγές άντήχησαν και δυό σώματα κύλησαν στο έδαφος σιγίχαγκαλισμένα.

— Οί χωροφύλακες πούτρεξαν άιέσως κοντά βοήκαν τ' ό Γκέζα και τή Μάγδα κατατρυπημένους άπ' τίς σφαίρες, νεκρούς!

— Ο θάνατος είχε ένώσει τούς δυό έραστές πού τόσο σκληρά τούς είχε χωρίσει ή ζωή!... ΣΑΝΤΟΡ ΣΑΣΣΤΙ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΚΕΛΕΤΟΙ

Τ' ό εργοστήριον τού Τζών Λόνεργκαν

Τ' ό άπάνγελμα τού Τζών Λόνεργκαν είναι ένε όπ' τ' ό πιο άσυνήθιστο: Έπί 25 χρόνια τώρα προμηθεύει σκελετούς ανθρώπων και ζώων σε διάφορα κολλέγια ιατρικές σχολές, κλπ., της Άμερικής και τού έξωτερικού. Έχει ένκατεστημένο τ' ό εργοστήριό του στο Σικάγο κι' άπασχολεί έπτά βοηθούς. Ο Λόνεργκαν προμηθεύει τούς ανθρώπινους σκελετούς άπ' τας Ινδίας, νια τίς άλλες χώρες οί νομοί άπενεργούν τ' ό εμπορίο αυτό τών όστων. Οί Ινδοί ως γνωστόν, κάνουν τούς νεκρούς των. Οί φτωχές όμως οικογένειες σβύλουν νηρηγορά τίς φλόγες, για να έκοινωνήσουν τα έξυλα — πού κοστίζουν ακριβά στη χώρα αυτή — και οί χνουν κατόπιν τ' ό λείψανο στο πλησιέστερο ποτάμι. Διάφοροι «έπιχειρηματίαι» τού ποδορίου περιμένουν τότε να φύγη ή οικογένεια κι' έπειτα βιάζονται άπ' τ' ποτάμι τ' νεκρού ξεχωρίζουν τ' ό κόκκαλα τού και τ' στέλνουν στην Άμερική.

Όταν φτάσουν στο εργοστήριό τού Λόνεργκαν, τ' ό κόκκαλα συνταξιολογούνται πάλι. Άν τυχόν λείπει κανένα, ο Λόνεργκαν τ' ό συμπληρώνει άπ' τήν παρακαταθήκη πού έχει νι' αυτό τ' ό σκοπό, τ' όζινομημένη σε διάφορα σουτάρια.

Τώρα όμως οί άγγλικές άρχές τών Ινδιών έχουν άρχισει να φέρνουν μέγαλα προστάγματα οί αυτή τήν εξαννγη όστων ή όποια συνεπώς έχει ποιορίσθη. Συγκρόνως έχει συζηθι όποιομα ή ζήτησις σκελετών, νιατι ένα μέγαλο μέρος τών άποστατευμένων Άμερικανών θέλει να σπουδάσει ιατρική. Έτσι λοιπόν σχολές πού παρήννευαν άλλοτε 1 ή 2 σκελετούς τ' ότος όμμερα ζήτουν ολόκληρες ντουζίνες. Ποτέ άλλοτε σε 25 χρόνια τού σιόου του δεν βρέθηκε σε τόσο δύσκολη θέσι ο Λόνεργκαν, νια να έξυπνησέ τήν πελατεία του...

Μετά τόν πόλεμο, τοιγυρισάσθηκαν οί δουλείες του. Τώρα διαθέτει περί τούς 150 σκελετούς τ' ό χρόνο και θα μπορούσε να πουλήσει ακόμη περισσότερους, αν είχε... Παίρνει παράνομες άπ' τήν Άγγλία, άπ' τήν Αυστραλία... ακόμη κι' άπ' τίς Ινδίες.

Φυσικά, έχει ανεβάσει τίς τιμές του. Άλλοτε ζήτούσε 75 — 125 δολάρια τ' ό σκελετό ενώ τώρα ζήτει 175 δολάρια για τούς κοινούς και 200 για τούς καλύτερους σκελετούς. Ένα κρανίο κοστίζει 25 δολάρια δίχως δόντια και 50 — 60 αν έχη τ' ό δόντιο του εν τάξει.

Πουλάει επίσης κάθε χρόνο έκαστον τάδε σκελετούς νάτων στα κολλέγια για τ' ό μάθημα της ζωολογίας πός 24 δολάρια τόν ένα. Συναντιά ώστόσο δυό κολλέγια κι' εδω νιατι οί Άμερικανοί είναι υπερεπυθισμένοι όσον άφορά τα κατοικίδια ζώα, και δεν έννοούν να διαθέσουν τ' ό σκελετό της νάτας τους. Προτιμούν να τ' θάψουν όταν ψωθήσθ.

Έτσι, ο Λόνεργκαν φοβάται ότι θα φθάση μία μέρα πού θ' άναγκασθι να πουλήσκει σκελετούς κουνελιών, αντί νια νιατίσιους — έφ' όσον οί μέν και οί σε μοιάζουν καταπληκτικά μετούς τους...

Περιζήτητοι είναι επίσης οί σκελετοί βατράχων. Τα σχολεία αγοράζουν περί τούς 1.000 κάθε χρόνο πληρώνοντας 7,50 δολάρια για τούς μικρούς και 12,50 για τούς πολύ μεγάλους.

Άρκετες — και δυσκολότερα έκτελέσιμες — είναι οί παραγγελίες νια σκελετούς πτηνών, νοσίων και ούρασκοτάνκων.

Οί ακριβότεροι σκελετοί είναι τών έλεφάντων. Κοστίζουν οί μικρότεροι 3.000 δολάρια οί δε μεγάλοι και τέλει 5.000 δολάρια.

Ο Λόνεργκαν έχει παρατηρήσει τόν τελευταίο καιρό ότι τ' ό στέλνουν περισσότερους νιατακίους σκελετούς και λιγότερους ανθρώπινους. Τούς διακρίνει μεταξυ τους άπό διάφορα σημάδια και ιδίως άπ' τ' ό σχήμα τών προσέχων τού κρανίου στο μέρος τών φρυδιών.

Μολονότι οί βασικές διαφορές είναι ελάχιστες, φαίνεται ότι οί ιατρικές σχολές ζήτουν όλοένα περισσότερους ανθρώπινους σκελετούς. Κι' αυτό φέρνει ακόμη πιο πολύ σε δύσκολη θέσι τ' ό Λόνεργκαν, τόν έμπιστο τού πλέον μακαβρίου είδους σόν κόσμο.

Ο ληστής την έσφιξε στην άγκαλιά του...

Μία συντομογραφική υπόθεση από:

μοδελάει. Ή οικογένεια ήταν άπορη, γιατί, κι, οι φίλοι της σκέφθηκαν να της βρουν ένα κοριτσάκι της ίδιας ηλικίας για να το υιοθετήσουν. Πρότειναν, μάλιστα, στην Άλ. Χαρμολέπα να δώσουν το δικό της. Η Χαρμολέπα δα το σπούδαζε, και δα το έκανε κληρονόμο της τεραστιάς περιουσίας της. Ή χήρα Άλ. Χαρμολέπα άφρα από πολλούς διαταγμένους και δάκρυα, συμφώνησε. Ήρθε σέ συνηννοήσεις μέ την κ. Χαρμολέπα και ή ής παροδών το κοριτσάκι της, μέ μία συμφωνία δώσε. Ότι δέν θα έβλεπε ποτέ πια το παιδί της για να μπορεί αυτό να ήν ξεχάσει και ν' άνοησσει π' νέα του βεή ήπτα. Έτσι το κοριτσάκι αυτό από τή πτώχεια και ή δύστυχία, πέρασε στο πλούσιο σπίτι των Χαρμολέπα. Είχε όλα τα άναθα του κόσμου.

Ή χήρα Άλ. Χαρμολέπα, πτωχή και δύστυχη μένη πένθνε το 1931 από το μένδλο μαράκι της.

Πέρασαν από εκείνη την εποχή σωστά δέκα χρόνια. Στο διάστημα αυτό το μικρό έκείνο κοριτσάκι έγινε δεσποινίς. Ή βεή ήπτα του, εξακολουθούσε να το άναπα και το νεοίρο της ήταν να ήν παντρεψη ν' έαν συγγενή της από τον κύκλο τους. Ό θάνατος μάλιστα του άδούου της ήν, έκανε ν' αφοσιωθεί άκρη περισσότερο στή βεή ήπτα της. Μα φαίνεται ωστόσο ότι ή συμβίσις δέν ήταν άνέμελη. Ή κ. Χαρμολέπα ήταν πολύ ασυτηρή ίως στή βεή ήπτα της. Έκείνη πάλι ήταν ίως πολύ ζωηρός χαρακτήρας. Ποίος ζερε; Ένα να πάντως είναι γεγονός: ότι ή νέα δυο τρεις φορές είχε έγκυαταίψει το άριστοκρατικό μέγερο που ζούσε. Ήν τραδούσε ή υπομεική ζωή της Άθνας. Μία βραδυά μάλιστα δέν νύρισε πια στο μέγερο της βεής ήπτας της. Και λίγον καιρό άργότερα έμπλεξε μέ μία ύποπτο γυνωστή της, ής όποιος, ο φίλος ήταν κατάσκοπος. Συνελήφθη έτσι κι' άδηνήθηκε στην Γενική Άσφαλεία Ειδοποιήσαν την κ. Χαρμολέπα ή οποία έσπευσε να ήν παραλάβη.

Ή νέα είχε τώρα κι' έαν άλλον πόνο. Βασανιζόταν από τή σκέψη ότι δέν ήξερε ποιά ήν ή πραγματική ήπτα της, άν ζούσε κι' ποιά ήν το πατρικό της όνου. Μάλιστα άγωνιζόταν να μάη αυτό το μυστικό άπ' την βεή ήπτα της. Κι' έξάφην, λίγον καιρό άργότερα, το έορκσε ότι πάλι από το μέγερο κι' ακολουθώντας τις καλλιτεχνικές κλίσεις της έκανε την έμφάνιση της στην ("Όσσι) μέ το ψευδώνυμο ("Ν:νά) Έπειτα ακολουθούσε ένα θίσο σέ τουρνέ μέ τ' όνομα Τζένυ.

Άπό μία διαβολική σύμπτωση ό ύπαστομος κ. Μιχαήλδης είχε αναλάβει και ήν ύπόθεση της βεής ήπτας της κ. Χαρμολέπα. Κι' από καταθέσεις διαφόρων υαυτών και συγγενών έμεβε ότι ή ύμορφη Νανά ήταν κόρη μιας πτωχής γυναικός που πέβε στην ύνοικία Γκούζι. Καταπληκτος για ήν άνακάλυψη αυτή έρεύνησε προσεκτικά κάθε πτυχή του σκοτεινού αυτού δράματος. Κι' έζοκρίωσε τέλος ότι ή βεή ήπτα της κ. Χαρμολέπα που τόν είχε ασχολήσει τόσο και στο παρελθόν, ήταν ή Τζένυ Άλ. Χαρμολέπα ή καμένη μικρούλα που μέ τότε άνην για ήν άναζητούσαν τ' αδελφή της.

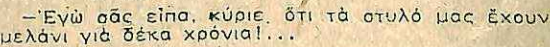
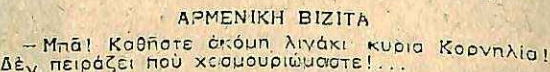
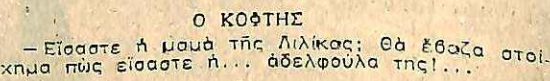
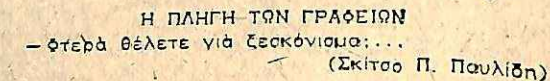
Κατόπιν αυτού είδοποισε όλους τους ενδιαφερομένους δα δυο αδελφία της Τζένυ, ήν ίδια τους συγγενείς της να έλθουν, στο γραφείο του. Και τότε νύρισε στον Άλ. Χαρμολέπα που έκλαιγε σάν μικρό παιδί από ή συγκίνησι του και του είπε:

—Κώστα φίλσε ήν αδελφή σου!

Κι' έσπρωξε στην άγκαλιά του ήν ύμορφη Τζένυ που ήταν χλωμή κι' έτρεμε από ήν συγκίνησι της γιατί έανάβρισκε έπ' τέλους τ' αδελφή της.

Έπειτα από όλα αυτά ή Τζένυ δέν ζαναπαίστε από μέγερο της κ. Χαρμολέπα; Σήμερα ζή εύτυχισμένη μέ το δυο αδελφία της, περιρρινώντας το πλούτη και ήν άριστοκρατική ζωή που της είχαν στερήσει έπ' τόσο χρόνια ήν πρωματική οικογένειά της.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

«... Δεν μπορώ να σου γρα-
ψω τη χαρά που νιώθω. Τώρα
είναι ένα χρόνο είμαι η πιο ευ-
τυχισμένη γυναίκα του κόσμου.
Εν πανταξόμαστε γιατί ότι η
αγάπη δίνει τόση ευτυχία σε
μω έρωστευμένας.
»Με λένε Φούλα και τόν λέ-
νε Νικο, δυο όνοματα κοινά
μέσα στα έκατομμύρια του κό-
σμου. Κι' όμως κανείς δεν
μπορεί να φανταστεί πόσο εί-
μαστε ευτυχισμένοι.
»...Τόσο μεγάλη είναι η χα-
ρά μου, που δεν κρατήθηκα, έ-
περα να τη διαχάσω και ο έ-
νας και ο' άλλος τους άναγνώ-
στες του «Ήραουρου». Θέλω να
ο μάθω όλος ο κόσμος, ο κύ-
ριος τ' άστερία...»
Πόσο χαιρετάει κανείς όταν
αγαπών κάτι τέτοια γραμμάτια
μέσα στο πλήθος των άλλων
που διαβάζουμε και τα όποια
επταλάζουν πόνο και δάκρυ.
Γιατί τά μνη είνε όλος ο
κόσμος ευτυχισμένος; Τι
επαιρείται, τίποτα. Λίγη καλή
έλλογη σεβασμό ο ένας στον
άλλο, αγάπη, αίσιοδοξία. Άν
επιμοιούσιουσιν οι έρωστευ-
μένοι αυτά τα τέσσερα πράγματα
κάκια θα γινεί όλος ο κόσμος
μω Φούλες και Νικους.

ΑΘ. Βελέντζαν. Καρδί-
σος: Με μεγάλη μου ευχαρί-
στησι θ' ασχοληθῶ με τὸ θέμα
σας. Δὲν ἔλαβα ὅμως ὡς τὰ
πρῶτα τὸ γράμμα σας. Μήπως
εἰσάχθηκε:

Ὁ δὲ πρῶτος, καλῶς οὖν ἔ-
 λθὼν· Εὐχαριστοῦν γὰρ τὰ κα-
 ῖα σου λέγει· ὁ συντακτικὸς
 ἐπιτελεῖται τοῦ «Θεοῦρου» ἀ-
 ποτελεῖται ἀπὸ τῶν ἀσσοῦν
 τῆς λογοντεχνίας καὶ τῆς δημο-
 σιογραφίας· Ὁ ἑρως βοηθεῖ πο-
 λὺν τὴν ἐμπνευμένη καὶ φαντα-
 στικὴ πᾶς ἡ μετακρυσταλλὰ θε-
 ῶς ἐκ ἐμπνεύσεως ὡς πρᾶγ-
 ματο· Περιμένουν κανένα δεινὸν
 ὄχι· Ὅχι, δὲν εἶναι δὲ καὶ πο-
 λὺ μεγάλη ἀσχολοῦμαι πρό-
 ροιοντοετίας.

Μὴ γερωντοκῶρε 28:
Μόνον όταν θῆατε τὰ 45
μπορεῖτε νὰ λέγετε γεροντ-
κῶρε. Παραπονίστε ὅμως πῶς
δὲν, σὰς ρίχνουν φλογερά-
σκιες. Μήπως αὐτὴ ἡ σκία
τοῦ ἔχετε τώρα δὲν σὰς ἱκα-
νοποιεῖ; Συγχίστε καὶ μὴν ἀ-
γογγυεῖσθε. Εἰθε ἀκού-
σῃ πολλὰ νέα.

Διμήτριον Ψ.: Ἡ ἀγά-
πη εἶνε πράγματι κάτι τὸ ὡ-
ραίο. Κι' ὥπως λέτε ἡ δειλία
ὅς ἔκανε νὰ χάσετε πολλὰ
πράγματα. Ἀφοῦ ὅς ἐγὼ πᾶ-
ς ἔκεινι δὲν ἔχετε παρὰ να
τῆς γράψετε. Σ' ἓνα γράμμα
γράφει κανεὶς ἀφοβὰ πρὸ πολ-
υὰ πράγματα.

Ξένη Μ.: Γιατί παιδεύετε τον εαυτό σας; «Όπως σ'αυτήν λείψαν, λείψαν και εσύ». «Ετοι από τα λόγια του, από μια εξήγησι θα οδηγηθώ. Και δεν θα τυραννίστε πια τα σκέψι σας».

Τὴν ὥρην τὴν αὐτὴν τοῦ Λούμπας· Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἀΐζει τὸν κόπο νὰ ταραῖξετε τὴν ἡσυχίαν τοῦ πλοατοῦ σας γιὰ πρόωπον πρὸ βοσκαστὴν τόσο μακριὰ καὶ τοῦ δὲν ἔχει ἰδέα γιὰ τὴν ἀνάλυσίν σας. Ἀν... ὅταν ἔλθετε γιὰ τὶς σπουδὲς σας ἔχετε ἀποκτήσει περισσότερον θάρρος καὶ ὅτ' ἀναμεταξύ δὲν ἔχετε

Η άμφορις «βεντέττα» του Χόλλυγουντ Λίντα Καστιαν έκανε την εμφάνισή της έχοντας στο Μπαϊνι της Γλυφιδιάς το πιο μικρό μαγιά της χρονιάς. Η νουτελική (σάρ) έξηλυνε στους δημοσιονόμους του διατίσσει το μαγιά της ουλφωνα με τις υποδείξεις του γιατρού της για να δέχεται όλο σχεδόν το σώμα της τις υπεριώσεις ακτίνες!

Τὴν "Α. σὰς ἀγάπη καὶ ἔχειν
τότε θὰ πᾶν καὶ χτυπᾷ τόσο
πολύ ἡ καρδιά σας.

Ἀνθόδεσμον, Μ.Π.: Τίπο-
τὰ δὲν μένει κρυφὸ. Νὰ τὸ
πᾶτε στοὺς γονεῖς σὰς κ' αὐ-
τοὶ σὰς ρωτοῦν καὶ νὰ βεβαιώ-
θουν. Διότι ἀσφαλῶς οἱ γονεῖς
σὰς θὰ σὰς ἀγαποῦν καὶ θὰ ἐ-
πισημύουν τὴν εὐτυχία τοῦ παι-
διοῦ τὸν. Ἐξ ἄλλου, ὁ ἀνθρώ-
πος δὲν φέσθηκε πρόσταχ-
σάν τὸν πρῶτο. Ἐτοί μετ' τὴς
πληρωτορίας πού θὰ λάβετε
τὸν ἀρραβωνιάζεστε καὶ τὸν
περιμένετε λίγο καιρὸ τοῦ
ποῦ χρειάζεται γιὰ νὰ κανονί-
σῃ τὰ οἰκονομικά του.

Κατὰ τρεῦ μένον, Π.Υ.
ΛΙ.: Ἀρῶν ἐχετε τόσο ἀγνὴ
καρδιά καὶ κολοῦς σκοπούς ἐ-
ξηνήγηται μαζὶ τῆς καὶ νὰ εἰ-
σὴν βεβαίως οὐτὶ δὲν θὰ ἀρνη-
θῇ. Προσφερέτε τῆς ὅμως καθὲς
σεβασμὸ καὶ ἀγάπην.

Ἀξιοῦπολιν Μακεδονία:
"Επιμένετε καὶ θὰ δεχθῇ. Ἐ-
χει αἰφύλοισθῇ. Δὲν εἶνε το-
σο εὐκόλο νὰ πῇ κανεὶς τὸ
("ναι").

Χαμένη εὐτυχία, Ε.
Β.: Τὸ μόνον πρᾶγμα πού σὰς
συμβουλεύω εἶνε νὰ τὴ βρῆτε
νὰ ἐξηγήσῃ καὶ νὰ τὴν πεί-
σετε ὅτι σὰς ἔμαθε πᾶν ψάμ-
ματα.

Πανεμένες καρδιές,
Θ. Χ.: Διαπρήστε τὴν ἀδελ-
φήν ἀγάπην πού ἔχετε. Θὰ ἐ-
λθῃ ἡ στιγμή πού θὰ πᾶσιν ὁ ἑ-
νας σὲν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου.

Λευκὸ γὰρ ῥαφάλο: Ἡ
περιπτώσις σὰς παρουσιάζεται
σὲ ὅλους ἐκείνους τοὺς εὐγε-
νικούς νέους πού ἀγαποῦν γιὰ
πρῶτὴν φορὰ. Ἐξηγήστε τῆς.
Περαισσότερο θόρρος καὶ θὰ ἐ-
πιτύχετε. Οἱ συμβουλές δινόν-
ται δωρεάν.

Κ.Υ.Σ.Α.Γ.: Ἀγρίνιον: Σὰς
λεπτεὶ τὸ θάρρος. Οἱ νέοι σὲν
ἐπὶ ηλικία σὰς πρέπει νὰ εἶνε πο-
λύ πῶ τοῦληρον.

Μόνον σὲν κόσῳ, Α.
Γ.: Μὲ συγκίνησιν πᾶρα πολὺ
οἱ περιπτώσεις σὰς. Ἐτοί πταν
τυχερὸ, ὅπως κ' αὐτὸ τὸ νέο
περιστάτικόν πού σὰς συμβαίνει
εἶνε τυχερὸ, γιὰ νὰ σὰς δώσῃ
μιά μεγάλῃ χαρὰ καὶ εὐτυχία
σὲν τυραννιζομένη σὰς ζωῇ.
Δεχθῆτε. Ἡ ζωὴ ἔχει τόσας
κακίες ἀλλὰ καὶ τόσα ἀπορρο-
πτα.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Μ.Σ.Μ.: Εἶνε πολὺ φυσικὸ νὰ
ἐπιτρέπονται σὲν ἑαυτὸ μας ὅ-
τι δὲν θέλουμε νὰ κανοῖν ἄλ-
λοι. Φαίνεται πολὺ λογικὸς καὶ
φρονιμὸς στὶς σκέψεις τοῦ ἐ-
πομένως σεβάσθητε τὶς ιδέας
τοῦ. Ὅσο δείχνετε σεβασμὸν σ' αὐ-
τόν, τόσο ἐκείνος θὰ σὰς ἀγα-
πᾷ περισσότερο. Μὴν ἀνὰ κ' ἑ-
τεροῦς οὐτε νὰ δινετε συμ-
βουλές γιὰ τὰ οἰκονομικά του.

Ἀπονοητευμένη Β.Α.:
Νὰ κυττάτε τὴ ζωὴ σας πρὸς
τὸ παρόν. Φροντίστε νὰ κάνε-
τε ὅ, τι μπορεῖτε γιὰ νὰ νίκατε
καλὰ. Τὸν ἄνδρα, τὸν ἑαυτὰ,
τὰ γλέντια ὅλα τὰ ξαναβρίσκετε
κανεὶς τὴ ζωὴ σὺς δὲν τὴ
ζαναβρίσκετε σταν τὴ χάσιν.

Βοηθὸν σωφῆρ: Καλὰ
κάνετε πού δὲν προκυρῶσατε.
Δὲν πταν ἡ ἐβίλῃ πού σὰς συγ-
κοπάζετε, ἀλλὰ ἡ τιμιότης τοῦ
χαρακτῆρος. Ὅπωσδήποτε ἀν-
δρὸν ἀποκεῖται νὰ τὸ παντρεῖ-
τε. Μὴν καταστήσατε ἑνα κο-
ριτσάκι ἀγνὸ 15 χρόνων δυστυ-
χισμένο.

Μένια, Ἀμπελοκλά-
δι: Σὰς συγχάρω γιὰτὶ εἰσατε
μιά τιμία καὶ ἐρωτική κοπέλα.
Λα. Καὶ οἷα ἔχετε δικήν, ἀλ-
λὰ κ' αὐτὸς Βεβάρια πρέπει νὰ
κουδεντιάσετε, νὰ γνωρίσετε ὅ-
πως τὸν ἄλλον τὸν χαρακτῆ-
ρα κ' εἰπετα ὅπως φαίνεται τὸ
πρᾶγμα θὰ λάβῃ τὸ θάρρος νὰ
σὰς ζητήσῃ κ' ἀπὸ τὴ μητέρα
σὰς. Δὲ βλέπω κανένα κακὸ
σ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Ἀγνὴ καρδιά: Τὸ καθή-
κον σας εἶνε νὰ περιμένετε
καὶ νὰ μὴν ἀνυπομονήτε τόσο
πολύ. Φαίνεται τιμιὸς ἄνθρω-
πος ἀφοῦ δὲν ἔπαυε ν' ἀγαπᾷ

ΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ «τείχη της Ήριχους»

Και το μυστικό της διασπάσεως του ατόμου

Το γκρέμισμα των τειχών της Ήριχους με τους ήχους των αερίων των πολιορκιών της — όπως το διηγείται η Άννα Γκράφ — παρουσιάζει μια αναλογία με μια καινούρια ιδέα. Με την οποία ελπίζουν οι επιστήμονες, να κυριεύσουν την «πρωτεύουσα του ατομικού κόσμου» Η «Ήριχους» στη περίπτωση αυτή είναι ο πυρήν του ατόμου ένα κεντρικό φρούριο, το οποίο σιμωμένο από οχυρώσεις που κρύβουν δύναμεις ιλιγγιώδεις... Έχει τόσο μικρές διαστάσεις, ώστε θα ποτέ να βάλουμε στη σειρά 8 τρισεκατομμύρια πυρήνες, για να σκεπαστούν για γραμμή μήκους 1 πόντου!

Αποτέλεσμα κυρίως από δυο ειδών συστήματα: τα «πρωτόνια», φορτισμένα με θετικό ηλεκτρισμό και τα «νετρόνια» δίχως ηλεκτρισμό. Μία αφάνταστη δύναμη συνοχής τα κρατάει όλα συνενωμένα. Αν μία χορδή του πιάνου είχε την ίδια συνοχή των μορίων της, θα μπορούσε να συγκρατήσει κρεμασμένο στον αέρα, ολοκληρώνον τον προπολεμικό αμερικανικό στόλο!

Βομβαρδίζοντας τα άτομα του ουρανίου με νετρόνια, οι επιστήμονες κατάφεραν να απάσουν αυτή τη «χορδή του πιάνου» και να ελευθερώσουν τα συστατικά του πυρήνα υπό μορφήν ενεργείας. Αυτή είναι η περιφημη «ατομική ενέργεια», που μπορεί να χρησιμοποιηθεί είτε για ειρηνικούς σκοπούς είτε στην ατομική βόμβα.

Αλλά το ουράνιο είναι μάλλον σπάνιο χημικό στοιχείο. Κατά μέσον όρον, υπάρχουν σε 320.000 μέρη του φλοιού της Γης. Νό, γιατί, ενώ οι επιστήμονες ερευνούν για τις πρακτικές εφαρμογές της ατομικής ενέργειας, προσπαθούν συγχρόνως να βρουν τον τρόπο της παραγωγής της από κοινές ουσίες.

Για την γυναίκα και τον έρωτα

★ Όταν παντρευτή κανείς μια κακή γυναίκα, ή καλύτερα απόφασις που μπορεί να πάρει πλέον είναι να πέσει στο νερό κατακέφαλα.

★ Εκείνος που δεν θεωρεί την μεταβολή στον έρωτα, ως καταστροφή του έρωτος, δεν γνωρίζει τον έρωτα.

★ Τιποτα δεν υπάρχει καλλίτερο από μια καλή γυναίκα.

★ Η φίλια που γεννιέται απ' τον έρωτα αξίζει περισσότερο και από αυτόν τον έρωτα.

★ Οι όρκοι στον έρωτα απαδεικνύουν την αδαθεία του.

★ Η γυναίκα θα είναι πάντα παιδί.

★ Οι γυναίκες είναι πολύ ενθιότριες. Κι όταν δεν σας αγαπούν ακόμη, ορνίζονται όταν σας βλέπουν να στρέφετε έρωτικά τα βλέμματά σας σε μια άλλη.

★ Όταν χάσουν τους συζύγους τους, οι γυναίκες κλαίνε τους νεκρούς για να συγκινήσουν τους ζώντες.

★ Ο έρωας είναι η παραφροσύνη της φίλιας.

★ Ο γάμος είναι λοταρία στην οποία οι άνδρες παίρνουν την ελευθερία τους και οι γυναίκες την ευτυχία τους.

★ Ο θεός έστειλε τη γυναίκα στη γη, για να μη μπορεί ο άνθρωπος να εκτελέσει μεγάλα πράγματα.

αίες. Υπολογίζουν π. χ. ότι από μία στανόνα νερό, θα μπορούσε να παραχθεί ενέργεια 200 ίππων επί 24 ώρες! Σύμφωνα με τα φωτισμένα Ν. Γκράφ επί 24 ώρες! Σύμφωνα με τα φωτισμένα Ν. Γκράφ επί 24 ώρες! Σύμφωνα με τα φωτισμένα Ν. Γκράφ επί 24 ώρες!

Αν οι επιστήμονες υποθέσουν να παραγάγουν στο εργαστήριο τους κατάλληλα μεσοτρόνια και να βομβαρδίσουν με αυτά διάφορα άτομα χημικών στοιχείων, θα εξαναγκάσουν ίσως τα μεσοτρόνια των ατόμων να φύγουν απ' τη θέσι τους. Τότε τα άτομα θα διασπαρθούν και θα ελευθερωθεί όλη η ενέργειά τους. Μερικά απ' τα μεσοτρόνια αυτά θα διασπαρύν κατά τον ίδιο τρόπο άλλα άτομα κι η αντίδραση θα συνεχισθεί με ρυθμό «αλυσίδας».

Γιατί λοιπόν δεν, επιτυγχάνεται αυτόματα το αποτέλεσμα αυτό, με τα μεσοτρόνια που παράγουν στην ατομική ενέργεια; Γιατί, χρειάζονται άθρονα μεσοτρόνια ίδιου είδους «συντονισμού» με τα μεσοτρόνια των ατόμων.

Ο «συντονισμός» είναι ένα γνωστό φαινόμενο της φυσικής. Ο ήχος της χορδής ενός οργάνου θέτει σε κίνηση από λάρουα υψάλη ή ομοία χορδή, που βρίσκεται στο ίδιο δωμάτιο. Αν οι δυο χορδές είναι συντονισμένες, αν εκτελούν δηλαδή όμοιες παλμικές κινήσεις και παράγουν τον ίδιο ήχο. Έξ' άλλου, ο ήχος ενός διασπαρύν μπορεί κάποι-

τε να σπάσει από μακριά ένα λεπτό κρυστάλλινο πρίσμα, αναγκάζοντας τα μόρια του κρυστάλλου να δρουν να πάλινται δυνατά. Έννοείται ότι ο ίδιος ενόχ διασπαρύν, επιτυγχάνει αυτό το αποτέλεσμα: εκείνο που είναι συντονισμένο με τον ήχο που παράγει το κρυστάλλινο πρίσμα, όταν το χτυπήσουμε. Ο λοκλίκος νεφρός γκρεμίζεται από τις παλμικές δυνάμεις που τους προκαλεί το πέρασμα σφαιρικών πάλιν απ' αυτές, είτε το φως του ανέμου. Πρόκειται και πάλι για ένα φαινόμενο συντονισμού.

Θαίνεται ότι και το γκρέμισμα των τειχών της Ήριχους οφείλεται σε ένα συντονισμό με τους παλμούς του βαδισμού των, στρατιωτών και με τους άλλους θορύβους της μάχης. Έτσι τουλάχιστον μπορεί να εξηγηθεί επιστημονικά.

Εξ' όσον λοιπόν τα εξωτερικά μεσοτρόνια εκτελούν ταχύτατες παλμικές κινήσεις, αν συντονισθούν με τους παλμούς των μεσοτρονίων του ατόμου, ενδεχεται να προκαλέσουν τη διασπαρύν του, το «σπασίμο» του.

Με τα νέα μηχανήματα που κατασκευάζονται τώρα (υπερκυκλώτρια βηματοτρόνια, συνκροτόνια, γραμμικοί επιταχυντές, κ.λπ.), οι επιστήμονες ελπίζουν να δημιουργήσουν τα μεσοτρόνια που χρειάζονται για τη διασπαρύν των ατόμων των χημικών στοιχείων. Ήδη ερευνώνται στην Αμερική με «συνκροτόνια» δύναμης 70 εκατομμ. βολτ!

Συγχρόνως εξετάζουν και πόσον μπορούν να παραγάγουν ατομική ενέργεια, όχι με την αποσύνθεσι των ατόμων, αλλά με τη σύνθεσι βαρύτερων ατόμων από άλλα ελαφρότερα. Ζητούν δηλαδή να απομνηθούν, τι γίνεται στον «ήλιο και στ' άλλα άστρα, όπου 4 άτομα υδρογόνου ενώνονται και σχηματίζουν 1 άτομο του ερίου (ήλίου). Κατά τη μεθοδολογία αυτή, ένα μέρος της ατομικής ύλης (περίπου 1%) μεταβάλλεται σε ενέργεια. Έτσι παράγονται το φως και η θερμότης του ήλιου.

Αλλά τα φαινόμενα αυτά συμβαίνουν στο κεντρον του ήλιου, όπου επικρατεί θερμοκρασία 25.000.000 βαθμών και πιέσεις 160.000.000.000 ατμοσφαιρών! Πώς θα μπορούσαν οι επιστήμονες να επιτύχουν αυτή τη θερμοκρασία και την πίεσι στα εργαστήριά τους;

Πριγκηπικοί γάμοι

Στην πρωτεύουσα των νησιών των Φίλων, που ανήκουν στην Αγγλία, έγιναν, τελευταία οι γάμοι των δυο νησιών της βασιλείας Σαλόν.

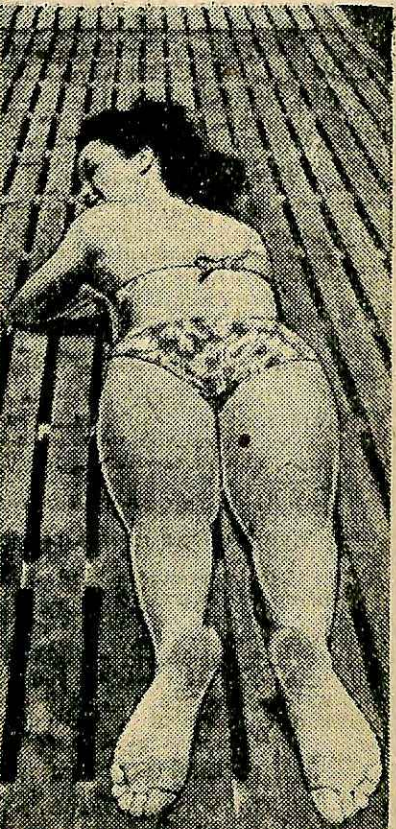
Στους γάμους αυτούς προσεκληθήσαν να παρευθύν 40.000 πρόσωπα. Καθώς από τους προσκεκλημένους ήταν υποχρεωμένος να φέρη στη βασιλεία ως δώρο ένα νουσουάκι. Είς αντίδωλ του δώρου του είχε το δικαίωμα να τρώη επί δεκά ημέρες στο βασιλικό τραπέζι.

Θαυμάζεστε τώρα τι παγερή είναι η κατάσταση; Φρενοκομείο ήταν ο γάμος αυτός. Γουλιέλμος σπράντα χιλιάδων κοριθίων του γάλακτος νουρουνισμένης, τα οποία του γάμου και κατόπιν το μεγάλο γαμήλιο τομπάσι. Δεκαήμερο φαγοπότι. Σώρον. Κύριε, τον λαόν σου, δηλαδή...

ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ ΤΟΥ ΜΙΚΥ ΡΟΥΝΕ-Υ

Ο Μικυ Ρούνε-Υ, που είναι εξαιρετικά δημοφιλής στην Αμερική, χωρίζει για δεύτερη φορά! Κι' αχ, αχ, όπως λέγεται, η γυναίκα του η Μπέττυ Ρόζ Γιάν, τον, περνάει ένα κεφάλι! Αυτό δε φαίνεται πως ο Μικυ δεν της το συγχωρεί. Στη φωτογραφία οι δυο υπό διάζευξη σύζυγοι κατά την επιστροφή του Ρούνε-Υ από τον πόλεμο. Ήταν τότε και οι δυο πολύ ευτυχισμένοι, γιατί, έπειτα από τόσες περιπέτειες είχαν ζήσει μαζί. Ο Μικυ Ρούνε-Υ που είναι σήμερα 27 χρόνων, για να διασκέδαση τη μοναξιά του, πήρε την απόφασι να μάθη κλαρινέτο!...

ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΜΙΑΣ ΗΘΕΠΟΙΟΥ

Η Γαλλίς ηθοποιός Ζακελίν Καντέ, μία από τις πιο όμορφες Παρισινές καλλιτέχνιδες, άφησε κατάπληκτη εσχάτως όταν είδε αυτή τη φωτογραφία της, που παρουσιάζει πελώρια τα πόδια των ποδιών της! Δεν φταίει όμως αυτή γιατί τα πόδια της είναι όχι μόνο κανονικά αλλά και όμορφα, αλλά ο φωτογράφος που έκανε το σφάλμα να πάρη με τέτοιο τρόπο τη φωτογραφία, ώστε να παρουσιάση τα πόδια υπερβολικά μεγάλα! Κι' όπως ήταν επόμενο, η ιστορία αυτή κατέληξε στα δικαστήρια...

Θα γίνου ε ΔΟΡΑΤΟΙ;

Τα «μυστηριώδη» πειράματα του δόκτορος Άνκερμαν

— Είνε αλήθεια, ρώτησε τελευταίως ένας Νεοσκέλος δημοσιογράφος τον άουδίο διευθυντή της αμερικανικής υπηρεσίας «Κρατικών Κεφαλαίων για επιστημονικές έρευνες», ότι ο Φλαμανδός δόκτωρ Άνκερμαν ήθελε το 1942 στις Ηνωμ. Πολιτείες, για να ασχοληθή μυστικά με τη λύσι του συνταροκτικού προβλήματος της «αορατοποίησης»;

— Ένα απ' τα δυο συμβαίνει, απάντησε χαμογελντός ο διευθυντής. Η γίνονται πράγματι μυστικά αυτές οι έρευνες κι' επομένως μού απαγορεύεται να σας δώσω σχετικές πληροφορίες, ή γίνονται φανερά, όποτε μπορείτε να ρωτήσετε τον ίδιο τον επιστήμονα!

Ο ρεπόρτερ συνέχισε την προσπάθειά του, συνάφοντας όμως παντού την ίδια αινιγματική σιωπή!

Όσο ο δόκτωρ Άνκερμαν υπάσχει πραγματικά και εξακολουθεί τις έρευνες του. Οι ιδέες του φαίνονται ακόμη χίμαιρες σε πολλούς σκεπτικιστές. Κι' όμως μπορεί κάλλιστα να γίνουν πραγματικότητες...

Από πολλούς αιώνες, διάφοροι σοφοί προσπάθησαν να κάμουν τον άνθρωπο αόρατο. Χωρίς να μιλήσουμε για τους αλχημistas του Μεσαίωνα και της Αναγέννησεως, ο οποίος με το «χρόμα χωρίς χρώμα», ή αταρβωθή να εξουδετερωθούν ένα-δυο χρώματα, θα έπιτευχθή το ίδιο πράγμα για όλα όσα υπάρχουν στο ανθρώπινο σώμα. Συνεπώς, το σώμα αυτό θα γίνη αόρατο.

Οι ιδέες και τα σχέδια του δόκτορος Άνκερμαν, καθώς και τ' αποτελέσματα των πρώτων πειραμάτων του ενθουσίασαν στην αρχή τους γερμανικούς, αυστριακούς και σοβιετικούς επιστημονικούς κύκλους. Αλλά οι έρευνες δεν κατέληξαν στην τελική επιτυχία.

Το 1942, έπειτα από πολλές περιπέτειες, ο Άνκερμαν βρέθηκε στη Στοκχόλμη, κι' από εκεί έφυγε για τις Ηνωμ. Πολιτείες.

Από 5 χρόνια τώρα, ένα μυστηριώδες «σίδηρου» παρατέτασμα περιβάλλει τις εργασίες του στην Αμερική. Δεν υπάσχει αμοιβολία, τι συνεχίζει τις έρευνες του. Έπηρε μάλιστα επανειλημμένως οικονομικές ενισχύσεις, κρατικές και ιδιωτικές. Οι εργασίες του ενδιαφέρουν ιδιαίτεως — για ευνοήτους λόγους — το Υπουργείο Στρατιωτικών.

Ένα αμερικανικό ειδικό περιοδικό όπτικής έγραφε προ μηνών: «Έπειτα από πολλές αποτυχίες, οι έρευνες του Άνκερμαν βοσκοκται τέλος σε πολύ καλό δώρο. Ενδενεται να προσφέρουν γρήγορα στην ανθρωπότητι τη συγκλονιστικότερη εφεύρεσι του 20ού αιώνα, σπουδαιότερη ίσως ακόμη κι' απ' την ατομική ενεργεια».

Γιατί είναι προφανές ότι, την ημέρα που θα γίνη πραγματικότης το παλιό αυτό όνειρο ένας και μόνον «αόρατος άνθρωπος», ελκωνώντας στα μυστικά ενοστάσια, στα στρατηγεία, στην κατοικία του άρχοντού του Κόσμου του γένους, θα δίνη τη λύσι στην πόλεμο νουρωτέρα και πιο άνεδοδα παρά υ' όλες τις ατομικές βόμβες της ύφης...

Κι' έτσι θα γίνη πραγματικότης το όνειρο και η φαντασία του Ουέλς, του συγγραφέως του περιοδίου «Αόρατου Άνδρου».

Η επιστήμη δηλαδή θα ξεπεράση τα πιο τομηρά όνειρα των ιστοριογράφων.

Μαρτυρικές ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Είνε ο τίτλος της νέας Ιστορίας σειράς που αρχίζει στο εοχόμενο πανηγυρικό τεύχος.

Ιστορίες πόνου, ηρωισμού, σπαρτικού και μαρτυρίου, δραματικές Ιστορίες αγάπης, δοκωμών και αίματος, με τραγικές ήρωες που πλήρωσαν τον έρωτά τους με τη ζωή τους θλιβερά θύματα της κωλυμένης, της άγνοιας και της ομορφιάς των.

τον φυλάκισαν στη Ρίνα, όπου πέθανε.

Σοβαρότερες υπήρξαν οι έρευνες του Άγγλου αλχημιστού-βιολόγου Μάλιου, που εφεύρεσε σ' όλη του τη ζωή στη Λειψία και το Βερολίνο. Αυτός ασχολήθηκε πραγματικά με τη λύσι του προβλήματος. Τα πειράματά του πάνω σε ποντικούς είχαν την πρωτοτυπία, ότι επέδωκαν να ελαττώσουν την αορατότητα ενός ζωντανού ή άψυχου σώματος, όχι με εξωτερικούς παράγοντες (άκτινες, συνδυασμούς φωτός κλπ.), αλλά με υιά έσωτερική «κούρα»: Ελάττωνε δηλαδή σιγά σιγά τα χρώματα του σώματος, των όστων, του αίματος, ως πού να τα κάμη τελείως διαφανή.

Μετά το θάνατο του Μάλιου, ο νεαρός Φλαμανδός χημικός Κ. Άνκερμαν, πωλν μαθητής του, συνέχισε τις εργασίες του. Η άνοδος του ναζισμού στην εξουσία τον βοήθησε στο Βερολίνο. Έφυγε από κει το 1934 για τη Βιέννη, και κατόπιν για τη Μόσχα και το Κίεβο.

Η βασική ιδέα του ήταν ότι η ανάπτυξις του χρώματος είναι σχετική κι' ότι ωρισμένα αντικείμενα όπως ο αέρας ή το καθαρό νερό, έχουν ένα «χρόμα χωρίς χρώμα». Αν λοιπόν ο άνθρωπος υποθέσει να εξουδετερωθή τα χρώματα, θα γίνη αόρατος. Η αορατότης δεν είναι παρά η έξοδος της έρωσης. Η αντίκατάστασις του γκρίζου ενός υφάσματος ή του πράσινου ενός φυλλου με το «χρόμα χωρίς χρώμα». Αμα καταρβωθή να εξουδετερωθούν ένα-δυο χρώματα, θα έπιτευχθή το ίδιο πράγμα για όλα όσα υπάρχουν στο ανθρώπινο σώμα. Συνεπώς, το σώμα αυτό θα γίνη αόρατο.

Οι ιδέες και τα σχέδια του δόκτορος Άνκερμαν, καθώς και τ' αποτελέσματα των πρώτων πειραμάτων του ενθουσίασαν στην αρχή τους γερμανικούς, αυστριακούς και σοβιετικούς επιστημονικούς κύκλους. Αλλά οι έρευνες δεν κατέληξαν στην τελική επιτυχία.

Το 1942, έπειτα από πολλές περιπέτειες, ο Άνκερμαν βρέθηκε στη Στοκχόλμη, κι' από εκεί έφυγε για τις Ηνωμ. Πολιτείες.

Από 5 χρόνια τώρα, ένα μυστηριώδες «σίδηρου» παρατέτασμα περιβάλλει τις εργασίες του στην Αμερική. Δεν υπάσχει αμοιβολία, τι συνεχίζει τις έρευνες του. Έπηρε μάλιστα επανειλημμένως οικονομικές ενισχύσεις, κρατικές και ιδιωτικές. Οι εργασίες του ενδιαφέρουν ιδιαίτεως — για ευνοήτους λόγους — το Υπουργείο Στρατιωτικών.

Ένα αμερικανικό ειδικό περιοδικό όπτικής έγραφε προ μηνών:

«Έπειτα από πολλές αποτυχίες, οι έρευνες του Άνκερμαν βοσκοκται τέλος σε πολύ καλό δώρο. Ενδενεται να προσφέρουν γρήγορα στην ανθρωπότητι τη συγκλονιστικότερη εφεύρεσι του 20ού αιώνα, σπουδαιότερη ίσως ακόμη κι' απ' την ατομική ενεργεια».

Γιατί είναι προφανές ότι, την ημέρα που θα γίνη πραγματικότης το παλιό αυτό όνειρο ένας και μόνον «αόρατος άνθρωπος», ελκωνώντας στα μυστικά ενοστάσια, στα στρατηγεία, στην κατοικία του άρχοντού του Κόσμου του γένους, θα δίνη τη λύσι στην πόλεμο νουρωτέρα και πιο άνεδοδα παρά υ' όλες τις ατομικές βόμβες της ύφης...

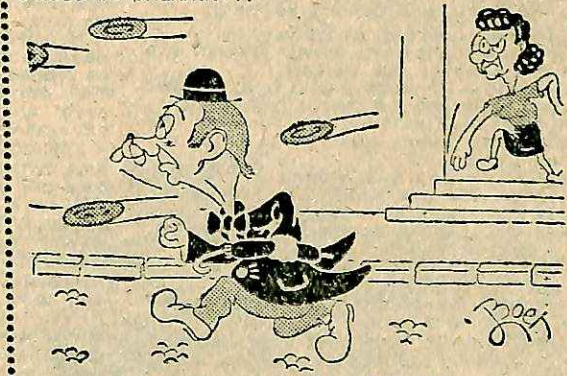
Κι' έτσι θα γίνη πραγματικότης το όνειρο και η φαντασία του Ουέλς, του συγγραφέως του περιοδίου «Αόρατου Άνδρου».

Η επιστήμη δηλαδή θα ξεπεράση τα πιο τομηρά όνειρα των ιστοριογράφων.

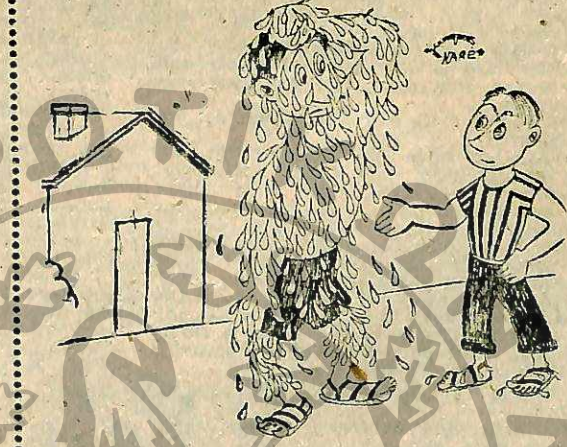
Α. ΚΟΡΟΖΙ

— Γιατί γελάτε, βρε παιδιά; Αυτή τη φορά εγώ έπιασα τη υπάλληλα!...

— Νάτοι πάλι οι... ιπτάμενοι δίσκοι!...

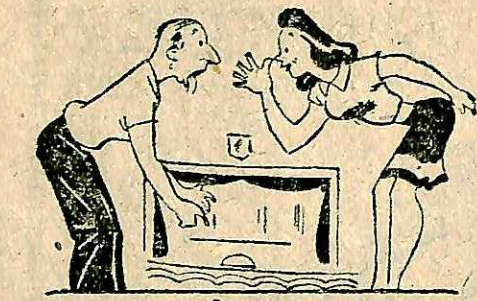

ΚΑΘΕΝΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΠΟΝΟ ΤΟΥ

— Είσαι τυχερός, φίλε μου... Δεν ιδρώνουν τα πόδια σου!...

— Μπαμπά, αυτή είναι η κυρία που δεν γυρίζει κεφάλι της όταν της σφυρίζεις!...

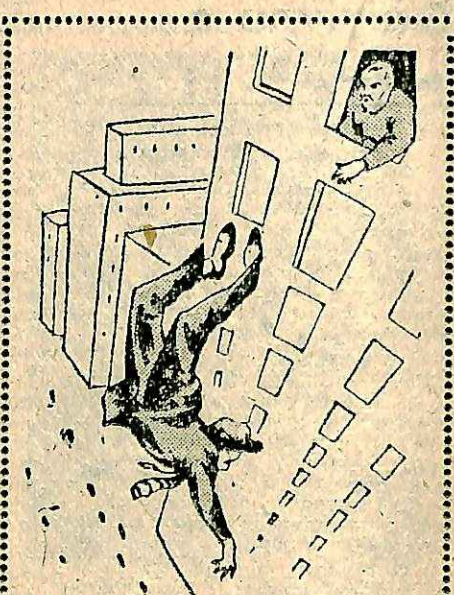

Η Κωμωδία μας

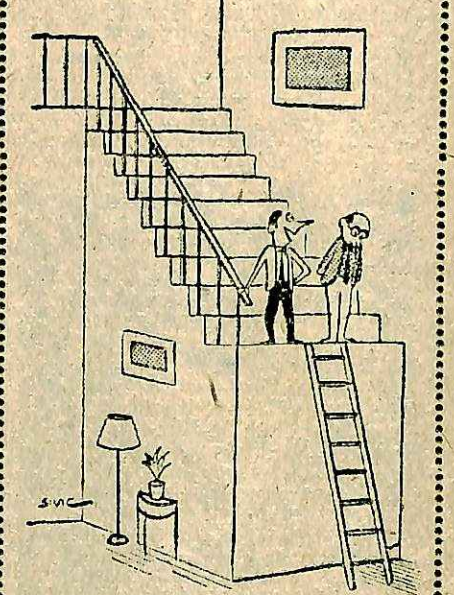
Η τετραπέρατη ΘΕΑΤΡΙΝΟΥΛΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΛΟΝΑ ΝΤΑΙΒΙΣ, χορωδία-νη θεατρινούλα, που πάντα είναι μελετημένη στα έργα που παίζει.
ΚΥΡΙΑ ΧΟΜΦΡΕΥ: συζυγία του Άλφρε-δου Χομφρέυ, από δεκαπενταετίας.
 (Στο σαλόνι της θεατρινούλας, η ό-ποια έχει καθήσει τη στιγμή εκείνη στο πιάνο και κάνει πως παίζει).
ΝΤΑΙΒΙΣ: Πιράστε, κυρία μου. Τι μπο-ρώ να κάνω για να σας ευχαριστήσω;
ΧΟΜΦΡΕΥ: (μπαίνοντας έξω από το δω-μάτιο). Κυρία μου, αλλά ζητώ τον άντρα μου!
ΝΤΑΙΒΙΣ: Τον άνδρα σας;
ΧΟΜΦΡΕΥ: Ναι, ζητώ τον άνδρα μου!
ΝΤΑΙΒΙΣ: (με προσοχή): Να σας δώ-σω πίσω τον άνδρα σας;
ΧΟΜΦΡΕΥ: Ναι. Μήπως θέλετε να σας πω και ποιος είναι; Είναι ο ξανθός και υ-ψηλός δικηγόρος του θεάτρου σας, που όλοι στο όνομα Άλφρεδός.
ΝΤΑΙΒΙΣ: Ο δικηγόρος του θεάτρου-μας; Α, ναι, τον έχω συναντήσει κάπο-τε...
ΧΟΜΦΡΕΥ: (με φωνή δυνατώτερη): Ξέρω... ξέρω... Σας παρακαλώ, να μου τον δώσετε πίσω!
ΝΤΑΙΒΙΣ: Κυρία μου, δεν βλέπω δυ-στυχώς πως μπορώ να σας δώσω πίσω τον άνδρα σας, αφού δεν τον έχω στην τσέπη μου...
ΧΟΜΦΡΕΥ: Όμοιολογήστε όμως ότι τον γνωρίζετε.
ΝΤΑΙΒΙΣ: Αυτό δεν σημαίνει ότι και-σας τον έπιαρα... Τον ξέρω, ναι. Αυτός μάλλον μου συνέταξε και τους άρτους του συμβολαίου μου με τον θεατρικό επι-χειρηματία.
ΧΟΜΦΡΕΥ: Τά ξέρω όλα!... Σας άνα-πα, Ένώ έμένα δεν μ' άγαπά πια... 'Επι-τέλους, κυρία, δώστε μου τον πίσω...
ΝΤΑΙΒΙΣ: Αν δεν ήσαστε ερωτευμέ-νη με τον άνδρα σας, όπως το παθαί-νουν όλες οι γυναίκες, θα θυμώνα. Ποι-ός θαδούλος όμως σας έβαλε στο κεφάλι ότι έπιαρα τον άνδρα σας;
ΧΟΜΦΡΕΥ: Σας στέλνει διαρκώς λου-λουδία.
ΝΤΑΙΒΙΣ: Σας βεβαιώνω ότι δεν μου έστειλε ποτέ λουλουδία. Σας το είπα ο ίδιος.
ΧΟΜΦΡΕΥ: Όχι, βέβαια. Μου τό ά-πεκάλυψε όμως ο άνδραπώλης, ο οποίος και μου ετόνισε ότι τρεις φορές την εβδο-μάδα ο συζυγός μου σας στέλνει λουλου-δία, ενώ σε μένα έρχεται ο λογαριασμός να πληρώσω τις ανθοδέσμες!
ΝΤΑΙΒΙΣ: Κι αυτό είναι ψέμμα.
ΧΟΜΦΡΕΥ: Θέλετε να πείτε δηλαδή πως λέω ψέματα;
ΝΤΑΙΒΙΣ: Κάποιος σας έγέλασε, κυ-ρία μου.
ΧΟΜΦΡΕΥ: (βγάζει ένα γράμμα από τη τσάντα της): Μήπως κι αυτό είναι ψέ-μα; Το είχα ετοιμο να σας το στείλω... Μάλιστα σας είδοπαί...
ΝΤΑΙΒΙΣ: Δώστε μου να το δω...
ΧΟΜΦΡΕΥ: Όχι. Καλύτερα να σας το διαβάσω εγώ. (Διαβάζει με ύφος θλιμ-μένο): «Αγαπίστα μου, δεν θα υπομέ-νω να σε δω όποτε στο θέατρο. Έχω δουλειές βιοτικές, χιλίες συγγνώμες και χίλια φίλια. Άλφρεδός».
ΝΤΑΙΒΙΣ: Ω!
ΧΟΜΦΡΕΥ: Το βρήκα το πρωί στο γραφείο του. Το έλασε κι εγώ το πη-ρά και το άνοιξα (κλαίει).
ΝΤΑΙΒΙΣ: Έχετε άδικο να κλαίτε.
ΧΟΜΦΡΕΥ: (με λυγρούς): Και γιατί έχω άδικο; Μου παίρνεται τον άντρα μου και δεν έχω δικαίωμα να κλάψω; Ω, ξέ-ρω πως δεν αξίζω τίποτε μπροστά σας!

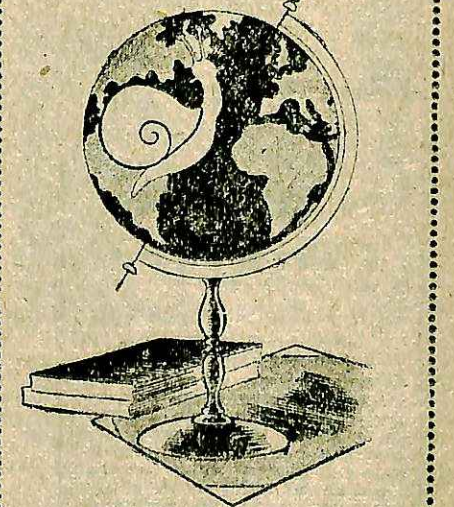
Έτσι είδαε άρα! Είναι το πιο εύκολο να σας έρωτευθή ένας δικηγόρος, που ήταν ως τώρα ήσυχος νοικοκύρης!
ΝΤΑΙΒΙΣ: Σας λέω ότι δεν έπιαρα πο-τέ ούτε άνδρα ούτε γράμμα από το συζυ-γό σας... Πόστε μου όμως, μήπως ο άν-δρας και οι οίσεις είχατε γκρινιάζει τελευ-ταία;
ΧΟΜΦΡΕΥ: Ω, ναι, συχνά.
ΝΤΑΙΒΙΣ: Τότε ο άνδρας σας θα σας έ-παιζε αυτή τη κωμωδία για να προκαλέ-ση τη ζήλια σας και να σας κάνει να τον αγαπάτε περισσότερο. Αυτό το κόλπο το χρησιμοποιούσε τακτικά οι άνδρες, ενώ έμεις οι γυναίκες δεν έχουμε είδησι από το παιγνίδι που μας παίζουν.
ΧΟΜΦΡΕΥ: Άλήθεια; Ποτέ δεν θα μπορούσα να το μαντέψω αυτό.
ΝΤΑΙΒΙΣ: Ναι, κυρία μου, είναι περι-τόν να στενοχωρηθείτε... Βέβαια, δεν μπο-ρούσατε να υποπτευθείτε την αλήθεια, Έκείνος όμως έγραψε ένα γράμμα με τη διεύθυνση μιας θεατρινούλας, γιατί ήξε-ρε, σαν δικηγόρος που είναι, ότι οι γυναί-κες του θεάτρου είναι πιο επιφοβές από τις άλλες γυναίκες. Δεν είναι παράξενο μάλλον να παραγγείλει το πρωί τηλεφω-νικός λουλουδία και σε λίγο ν' ακούω-σε την παραγγελία... Μήπως όμως (ακα-ζει στα γέλια) έχει και μερικές τριχες απ' τα μαλλιά μου;
ΧΟΜΦΡΕΥ: Ναι, σ' ένα αυτί μου το γ-ραφείο του. Τις έφερα μαζί μου!
ΝΤΑΙΒΙΣ: Α, όπως πάντα! Δίνουν πουμπουάρ στον κουρέα μας κι' εκείνος με τρόπο μας κόβει μια τούφα μαλλία. Μου φαίνεται μάλλον παράξενο πως υ-στερ' από τέτοια κόλπα μας έχουν μεί-νει μαλλιά στο κεφάλι μας!
ΧΟΜΦΡΕΥ: (με φαισγνυμία κάπως χα-ρούμενη): Ώστε έτσι απόκτησε και τα δικά σας;
ΝΤΑΙΒΙΣ: Και βέβαια. Πήτε μου όμως μήπως υπάρχουν κι' άλλα δικά μου και μήλια οπίτι σας;
ΧΟΜΦΡΕΥ: Όχι.
ΝΤΑΙΒΙΣ: Μείνετε όμως ήσυχη, κυρία μου. Δεν του έγραφα ποτέ. Έννοείται ότι θα του έγραφα, αν έρχόταν και μου έλεγε ειλικρίνα. Σας παρακαλώ, φίλη μου, κάνετε τίποτα και για μένα. Η γυ-ναίκα μου κι' εγώ αρχίσαμε να μη συ-ναννούμεθα πια. Γράψε μου ένα τρελ-λό ερωτικό γράμμα. Θα κανω ότι το ζε-χνω στο σπίτι μου για να το διαβάσω η γυναίκα μου. Ένα τέτοιο γράμμα είχα γράψει άλλοτε για κάποιον έμπορο, του οποίου η γυναίκα για να είναι καλύτερα-τεθρακισμένη του το έδωσε πίσω χωρίς να το διαβάσει.
ΧΟΜΦΡΕΥ: Ω, τι έξυπνη που είσα-στε, κυρία μου! Ένώ όμως η τρελή...
ΝΤΑΙΒΙΣ: Έλατε μη στενοχωρηθείτε. Οι άνδρες κυρία μου, δεν αξίζουν τσού-α γαμπ... Το κάτω-κάτω της γραφής α-υτό είναι δική σας δουλειά. Και με την ε-υκαρία αυτή θα σας δώσω μια συμβουλή: Μην αφήνετε να σας γέλα ο άνδρας σας. Ό,τι και να βρισκετε στην τσέπη του, στο γραφείο του, γράμματα, μαντήλια, η και τη φωτογραφία μου ακόμα να μην πανιάσατε στην πανίδα!
ΧΟΜΦΡΕΥ: Μείνετε ήσυχη. Μη του μιλάτε όμως για την επίσκεψή που σας έκανε!
ΝΤΑΙΒΙΣ: Ούτε λέξή, σας το όρκιζο-μαι. Είμαι μάλλον και πολύ ευτυχισμένη μαζί του. Γιατί να μην έρθω με ολη την ειλικρίνεια να μου ζητήσει την άδεια;
ΧΟΜΦΡΕΥ: Κυρία μου, σας ευχαριστώ με όλη μου τη καρδιά. Είμαι πολύ ευτυ-χής. (Φεύγει σχεδόν κλαίγοντας).
ΝΤΑΙΒΙΣ: (αφού έφυγε η κ. Χομφρέυ φωνάζει με χαρά): Άλφρεδός, μπορείς να έρθης τώρα. Έφυγε αυτή η φώκια η γυναίκα σου!
ΦΕΡΕΝΚ ΜΟΛΝΑΡ

- Και να μη ξανατολήσεις νάρθηκα για να μου ζητήσεις το χέρι της κόρης μου...

- Έτσι, ο γιος σου δεν θα κάνει πια τσουλίρα στα κάνκελλα!...

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΤΑΞΙΔΙΑ
Το σαλιγκάκι: Δεν είναι δα και κανένα σπουδαίο πράγμα ο νύρος του κόσμου!...

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ της «θείας» Γκρέτας

Γιατί την έβαλιν σε «χαρμνί-να» οι συνάδελφοί της

Η σπουδαιότερη είδησι των ήμε-ρών αυτών για το Χόλλυγουντ είναι η επανέμφανισ της Γκρέτας Γκαρ-μπο στην οθόνη. Η «θεία» Γκρέτα επέστρεψε τελευταία απ' τη Σουη-δία κι' ανήγγειλε ότι επρόκειτο να παίξη στο φιλμ «Η ζωή της Γεωρ-γίας Σάνδη», μαζί με το διάσημο Άγγλο ήθοποιό Λώρενς Όλιβιέ στο ρόλο του Άλφρε ντε Μυσό.
 Με το φιλμ αυτό, η Γκρέτα θα ναυαγίσει στον κινηματογράφο. Για μια στιγμή είχαν πιστέψει όλοι πως είχε αποτραπεί η όριση. Αυτό ο-μως είναι πολύ δύσκολο, για μια η-θοποιό που υπήρξε επί τόσο χρόνια η αδιαφιλονίκητη βασίλισσα της ο-θόνης.
 Η Γκρέτα είχε καθή πρόσφρινώς, για λόγους πολιτικούς. Σ' όλη τη διάρκεια της κατοχής, δεν είχε δεχθή να εμφανιστεί σε κανένα αν-τιεργατικό φιλμ.
 Έγώ είμαι Σουηδή, έλεγε. Η Σουηδία είναι ουδέτερη. Όφειλε λοιπόν να σεβασθώ τα καθήκοντα που μου επιβάλλει η εθνικότης μου.
 Αυτό όμως ήταν μια πρόφασις. Στην πραγματικότητα, η Γκρέτα εί-χε εκδηλωμένη συμπάθεια προς το χιτλερικό καθεστώς. Όλα τα Χόλ-λυγουντ ήξερε τις σχέσεις της με τον εξερευνητή Σβεν Χέντιν, προ-σωπικό φίλο του Χίτλερ και του Γκαϊρινγκ και αρχηγό του σουηδικού εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος.
 Μετά την απελευθέρωσή της Ευ-ρώπης και τη συντριβή του ναζι-σμού, όλοι οι αντιχιτλερικοί ηθο-ποιοί του Χόλλυγουντ έβαλαν τη Γκρέτα σε «καρμνίνα». Τέλος την ανάγκασαν να φύγει και να νυφίση στη Σουηδία. Ένας αρχιτέκτων της Στοκχόλμης είχε θέσει στη διάθεσή της μια τεραστιά βίλλα, όπου ήταν βεβαίως πως δεν θα την ένοχλούσε κανείς. Αυτή πελώρια σκυλιά φύλα-γαν την πόρτα της, νύχτα και μέρα.
 Διεδόθη τότε ότι είχε εγκαταλεί-ψει όριση τον κινηματογράφο κι' ότι, αφού ξεκουραζόταν λίγο, θα γινόταν σκηνοθέτις του σουηδικού θεάτρου. Η ίδια δεν το διέψευθε, ούτε το επιβεβαίωσε. Δεν έδωσαν καθόλου απ' τον κήπο της, που έ-δωσε προς τη θάλασσα και τριγύ-ριζε διαρκώς εκεί μέσα φωνώντας ένα ανοικτόχρικο γκρίσο ταγιέρ. Δεν δεχόταν επίσης καμία επίσκε-ψη.
 Ξαφνικά, μια μέρα, ξανάφανε για την Καλιφόρνια, δίχως να πη σε κανένα τους σκοπούς της.
 Τώρα λοιπόν πρόκειται να παίξη το ρόλο της μεγαλύτερης Γαλλι-δας γυναίκας των γραμμάτων, της Γεωργίας Σάνδη, που ενέπνευσε το Μυσό και τον έκανε συγχρόνως α υποφέρν.
 Δεν θάναί άσκοπο, με την εύκα-...

...ία αυτή, να σπενθυσίουμε στους «ναυαγιστές» μας τη ζωή της Γκαρ-μπο. Γεννήθηκε στη Στοκχόλμη κι' εράσθηκε για πρώτη φορά σ' ένα ανδρικό κομμωτήριο. Μη έχοντας τα μέσα να προσλάβει άντρα υπάλληλο για βοηθό του, ο καταστηματάρχης πήρε τη Γκρέτα, που ήταν τότε 14 ετών, και της ανέθεσε να σπουδί-ζη το σάνονι και τα μαγουλά των πελατών.
 Η Γκρέτα δεν έμεινε για πολύ σ' αυτή τη δουλειά. Έγινε κοταπιν πωλήτρια σ' ένα μεγάλο καταστημα. Το θέατρο όμως την τραβούσε α-κατανίκητα.
 Πήγε λοιπόν να βρή το Σουηδό ηθοποιό φράντς Ένβαλ και του α-πήγγειλε κάτι. Έκείνος ένθουσια-σθηκε και την προετοίμασε για τη Δραματική Σχολή. Άφου εράσθηκε σκληρά, η Γκρέτα έδωσε εξετάσεις και πέτυχε.
 Ο σουηδικός κινηματογράφος ή-ταν τότε ένας απ' τους πρώτους του κόσμου. Μεταξύ των άλλων, εί-χε και το διάσημο σκηνοθέτη Μω-σε και το διάσημο σκηνοθέτη Μω-σε Στίλλερ. Αυτός ζήτησε τότε μια πρωταγωνίστρια για το φιλμ «Ο θρύλος του Γκόστα Μπερλινγκ». Γνω-ρίσε λοιπόν τη Γκρέτα και της ανέ-θεσε το ρόλο αυτό.
 Ήταν αληθινός θρίαμβος. Ο Στίλλερ κι' η Γκρέτα ένοιωσαν γρή-γορα μια ψυχική συγγένεια κι' ενώ-θηκαν σ' ένα φλογερό έρωτα. Η έ-τσι ορίσει «Μέτρο - Γκόλντμιν» κά-λεσε και τους δυο στο Χόλλυγουντ, όπου συνέχισαν την τόσο γόνιμη συνεργασία τους.
 Κατοικούσαν σ' ένα μικρό περι-πτερο του Μπέβερλυ Χιλλ. Κι' η Γκρέτα έγινε πολύ γρήγορα η με-γαλειότερη βεντέτα του κόσμου. Άλλα ο Στίλλερ υπέφερε βλεπόν-τας να τριγυρίζουν τόσο θαυμαστοί εκείνη που αγαπούσε περισσότερο από κάθε τι. Έγκάτελειψε λοιπόν το Χόλλυγουντ, γύρισε στη Σουη-δία, άρρωστος και πένθων.
 Η Γκρέτα πόνεσε πολύ. Θέλησε για μια στιγμή να τα εγκαταλείψη κι' αυτή όλα. Πράγματι, έφυγε απ' το Χόλλυγουντ. Άλλα έτρεξαν να την αναζητήσουν, στη Στοκχόλμη. Πέτυχε τότε απ' τον παραγνώ της την ελευθερία να μην υποτάσσεται σε καμία διαφημιστική υποχρέωσι. Κι' έγινε η «μυστηριώδης Γκρέτα», που απέφευγε την κοινωνία...
 Κατόπιν έγινε γνωστός ο δεύτε-ρος μεγάλος έρωτάς της με τον η-θοποιό Τζων Τζιμπερτ. Χάρης σ' αυτόν, ο Τζιμπερτ έπαιξε στη «Βα-σίλισσα Χοιστίνα», ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα Χοιστίνα, ενώ είχε περά-σει πια στο περιθώριο. Κι' όμως της έδειξε αχαριστία περιφρόνησε την αγάπη της και παντρεύτηκε με άλλη.
 Η Γκρέτα έμεινε μόνη και πάλι. Είχε αποφασίσει πια να μη παντρευ-τή ποτέ.
 Έμφανίσθηκε ωστόσο συχνά μα-ζί με το Σουηδό αξιωματικό του ναυτικού Έρικσον. Κατόπιν διεδό-θη ότι είχε αρραβωνιασθή με το Ρα-βίλισσα

ΕΝΑ απόγευμα—θάταν Ήξη ή Ώρα—καθόμαστε στο καφενείο, όπως συνήθως, και πίναμε αφέντι. Μαζευόμαστε και οι τρεις μας, νεαροί ακόμα δικηγόροι, και τα λέγαμε. Λίγο πιο μακριά από μας, στο διπλανό τραπέζι, καθόταν πάντα στην ίδια θέση, κάποιος μεσόκοπος άντρας συμπαθητικός, που έπινε κάθε θράδυ μερικά ποτηράκια αφέντι, δίχως να δίνει σε τίποτα προσοχή.

Θυμάμαι πως εκείνο το θράδυ μιλούσαμε για κάποιο πρόσφατο έρωτικό δράμα, για κάποιον που είχε σκοτώσει τη γυναίκα του. Ξαφνικά ο άγνωστος σηκώθηκε, ήρθε κοντά μας και είπε:

—Κ' εγώ, κύριοι, είμαι δολοφόνος...

Τόν κυττάσαμε έκπληκτοι και ή ίδια σκέψη πέρασε απ' όλων μας το μυαλό: «Είναι τρελλός!» Είχε καθήσει κοντά μας. Τα μάτια του έλαμπαν. Μάντεψε φαίνεται τη σκέψη μας, γιατί θιάστηκε να προσθέσει:

—Με παίρνετε για τρελλό; Όχι, όχι, το μυαλό μου λειτουργεί πολύ καλά. Άν μιλώ σήμερα για το έγκλημά μου, το κάνω γιατί θαρέθηκα πιά να θασανίζω μονάχος μου. Ίσως ή εξομολόγησή μου να με λυτρώσει. Η ιστορία μου είναι ένα κοινό γεγονός. Άν θαρρεύετε να την ακούσετε, μην την προσέξετε.

Παντρεύτηκα πολύ νέος με μία γυναίκα που λάτρευα. Λεπτή, σβέλτη, με δέρμα θελούδινο, με ξανθά μαλλιά, και με μιλτιά φλογερά.—άχ! τί μάτια!—ήταν ένα πλάσμα ήδονόχαρο και χαριτωμένο. Την παντρεύτηκα δίχως νάχη μία πεντάρα, μα κ' εγώ μόλις έπαρκοῦσα στά έξοδά μου. Μπα! σπουδαίο πράγμα! Όταν αγαπάη κανείς! Όχτώ χρόνια ζήσαμε απόλυτα ευτυχισμένοι. Όχτώ χρόνια!

Ένα θράδυ επρόκειτο να πάμε στην Όπερα, μās είχαν δώσει ένα θεωρείο κάποια ξεδέρφια μου. Είχαν καλέσει και τόν Πώλ Βερνέ, ένα στενό μου φίλο. Η γυναίκα μου χαϊρόταν απ' το πρωί γιατί θά διασκέδαζε. Το θράδυ όμως πριν να φάμε μου είπτε:

—Ξέρεις, αγάπη μου, έχω πονοκέφαλο. Δέ θαρθω στο θέατρο!

Παρατήρησα τότε πως τά μάγουλά της ήταν κόκκινα, οι χειρνομίες της νευρικές και τά μάτια της γυάλιζαν.

—Τότε θά μείνω μαζί σου! της απάντησα ανήσυχος.

Όχι, επέμενε, δέν ήθελε να με στερήση απ' την Όπερα, τά ξαδέλφια μου κι' ο Παῦλος θά στενοχωριόντανε. Κι' όλ' αυτά για έναν πονοκέφαλο. Θά καθόταν κοντά στο τζάκι, θά διάβαζε λιγάκι κ' ύστερα θά πλάγιαζε. Το πρωί θάταν καλά. Τέλος πάντων με έπεισε.

—Μά θ' αναγκαστής να μ' ανοίξεις. Κρίμα που έχασες το δεύτερο κλειδί άκριθώς σήμερα!

—Ναι, κρίμα, μα δέν πειράζει, θά σου ανοίξω. Θά γυρίσης τά μεσάνυχτα, δέν είν' έτσι;

—Ναι, τά μεσάνυχτα.

Τή φίλησα κ' έφυγα. Όταν έφθασα στην Όπερα, τά ξαδέλφια μου με έπερίμεναν. Ζήτησα συγγνώμη για τη γυναίκα μου. Η θέσι του Πώλ ήταν άδεια. Είχε είδοποιήσει τά ξαδέλφια μου πως τόν είχαν καλέσει σε κάποιο γεῦμα απ' όπου δέν μπορούσε να λείψη. Λυπήθηκα γιατί δέν είχα τη συντροφιά του φίλου μου. Παρακολουθούσα την παράστασι δίχως πολύ ενδιαφέρον, άν και κείνο το θράδυ έπαιζαν περίφημα την «Ιραδιάτα». Η σκέψη μου πετούσε στην Άλίκη, στη γυναίκα μου. Όταν τελείωσε ή δεύτερη πράξη, γύρεψα συγγνώμη κ' έφυγα. Η Ώρα θάταν έντεκα. Τί νάκανε άραγε ή γυναίκα μου; Δέ με περιμένει ακόμα να γυρίσω. Θά κοιμάται τώρα, θά δνειρεύεται. Πόσο θά χαρή που θά με δη μίαν Ώρα προτίτερα.

Έφτασα στο σπίτι μου. Η νύχτα ήταν σκοτεινή. Ξαφνικά ένιωσα έναν ακατανόητο φόβο. Άνέβηκα τά τρία-τέσσερα σκαλιά που με χώριζαν απ' την πόρτα. Έψαξα στο σκοτάδι για το κουδούνι και σήμανα.

—Άς κάνω ύπομνη, σκέφθηκα... Σε λίγο θ' ακούσω το κλειδί ν' ανοίγη, θά δώ την αγαπημένη μου μικρούλα, που θά μ' αγκαλιάζει, θά με φιλή και θά δείχνη τη χαρά της.

Περνούσαν τά δευτερόλεπτα. Άρχισα ν' ανησυχώ. Σήμανα ξανά δυνατά, ακόμα πιο δυνατά... Θά κοιμάται δίχως άλλο. Νά την, έδυνησε, έρχεται, ακόμα με μισόκλειστα τά μάτια... Μά όχι.

ΕΜΕΘΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Δραματικό διήγημα

Δέν ακούεται τίποτα. Η πόρτα μένει κλειστή. Είχα αφήσει την Άλίκη αδιάθετη. Μήπως έπαθε τίποτα; Η σκέψη αυτή με αναστάτωσε... Άν πέθανε! Νεκρή! Νεκρή! Και τότε, μέσ' στον τρόμο μου, την είδα πάνω στο κρεβάτι μας άκίνητη, χλωμή, με το στόμα σσπασμένο, που μάτια με είχε καλέσει με αγωνία... Ξαφνικά ένας θόρυβος έκανε να τρίξη την κλειδωνιά, Έπί τέλους! Θεέ μου! θά διαλυόταν ο έφιάλης! Ζούσε... ήταν εκεί... θά την έβλεπα! Η πόρτα άνοιξε και το κατάφλι φωτίστηκε.

Η γυναίκα μου με υποδέχθηκε με τρυφερά λόγια και τύλιξε τά χέρια της γύρω στο λαιμό μου. Μά ή φωνή της έτρεμε και τά λόγια της ήταν άσυνάρτητα... Την ίδια στιγμή είδα από τη μισάνοιχτη πόρτα έναν άνδρα να τρέξη βιαστικά προς το παράθυρο, να το άνοίξη άθόρυβα και να πηδάη σαν κλέφτης στον κήπο! Ήταν ο στενός μου φίλος, ο Πώλ Βερνέ!...

—Άθλιε! άθλιε!... φώναξα.

Κι' έκανα να τρέξω από πίσω του, όταν ένα χέρι με συγκράτησε. Ήταν ή γυναίκα μου. Ά! το συχαμένο πλάσμα που μ' έκανε να τρέμω από άνησυχία, ένω αυτή όλη τη νύχτα... Μιά λύσσα με κυρίευσε, μία λύσσα να έκδικηθώ, να σκοτώσω. Την άρπαξα απ' τους ώμους και την έσπρωξα. Με μία κραυγή έπεσε χάμου. Την κύτταξα να κυλήσά στα σκαλιά, μα άρπάχτηκε απ' το ξύλο της σκάλας και πάσκισε να σηκωθή. Μ' ένα θήμα θρέθηκα κοντά της, άρπαξα τά δάχτυλά της, τά τράθηξα απ' τά κάγκελα. Μου έριξε ένα θλέμμα ίκετευτικό, όλο αγωνία, μά, αδιάφορος, σκληρός, την έσπρωξα. Τούτη τη φορά κύλησε από σκαλί σε σκαλί με τέτοια δύναμη που τά κεφάλι της χτύπησε φριχτά. Έμεινε στον τόπο... Νά, κύριοι, πρόσθεσε σά να συμπέρανε, για ποιο λόγο με συνέλαβαν για δολοφόνο. Άπέδωσαν όμως το θάνατο της γυναίκας μου σε δυστύχημα και μ' άφησαν έλεύθερο.

Ένας από μās ρώτησε:

—Κι' ο φίλος σας, ο Πώλ Βερνέ;

—Ο φίλος μου; Διάβολε!... Φαντάζεσθε ότι θρίσκεται στη ζωή, ότι τόν άφησα να χαρή την άτιμία του;

—Τόν σκοτώσατε κι' αυτόν;

—Ναι, τόν σκότωσα!

—Υπουλα, σκληρά όπως τη γυναίκα σας;

Ο άγνωστος κοκκίνισε ως τίς ρίζες των τριχών του.

—Κάνετε λάθος, κύριοι, φώναξε. Τη γυναίκα μου τη σκότωσα τυφλωμένος από θυμό, από δίψα έκδικήσεως. Δέν ήξερα τί έκανα εκείνη τη στιγμή. Ημουν τρελλός. Μα με το φίλο μου φέρθηκα σαν άντρας. Πήγα την άλλη μέρα στο σπίτι του. Ήταν κατάκλειστο. Μά δέν γελάστηκα. Ηθελε να με κάνη να πιστέψω πως έφυγε μακριά. Κατάλαβα το άνανδρο κόλπο του, παραφύλαξα και τόν συνάντησα επί τέλους μία νύχτα πούδγαινε από το σπίτι του σαν κλέφτης. Τόν άρπαξα απ' το λαιμό και τόν έφτυσα στο πρόσωπο...

Την άλλη μέρα του έστειλα τους μάρτυράς μου. Του είχα πη πως άν δέν δεχόταν να μονομαχήσιν μαζί μου θά τόν σκότωνα στο δρόμο ή μέσα στο σπίτι του σαν σκύλο. Αναγκάστηκε να δεχτή τη μονομαχία. Συναντηθήκαμε την άλλη μέρα σ' ένα μικρό στέντρο μέρος έξω από την πόλι.

Ήταν χλωμός! Το χέρι του που κρατούσε το πιστόλι έτρεμε. Γέλασα σαρκαστικά θλέποντάς τον σ' αυτή την κατάσταση. Κι' έπειτα από λίγες στιγμές του σάπτεμα μία σφαίρα στο μέτωπο.

Ο άγνωστος ξανακάθισε στο τραπέζι του, μονάχος του, φώναξε το γκαρσόνι και παράγγειλε μηχανικά:

—Ένα αφέντι!

TONY ΝΤ' ΟΥΑΜΕΣ

11 ΘΕΛΕΤΕ; ΡΩΤΗΣ. ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΛΟΓΟΝ.
— ΠΕΤΕ ΤΟΝ ΟΤΙ ΤΟΝ Κ. ΜΠΕΡΤΕΛΕΝ ΓΙΑ ΤΗΣ ΛΥΜΠΕΡ ΓΙΑ ΟΤΙ ΤΟΝ ΖΗΤΕΙ Ο ΑΡΧΙΕΡΕΥΑ.
— ΟΤΑΝ ΤΟ ΕΥΑΓΕΙΟ ΚΑΤΙ ΜΟΛΥ ΣΟΒΟΡΟ.
— ΑΥΤΟΣ Ο ΕΝΘΡΩΠΟΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑΧΗ ΟΠΟΥΝ.
— ΔΙΔΟΤΟ ΛΟΓΟΝ, ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΡΑΘΗ ΤΟΝ ΚΑΝΟΝ ΤΟΝ ΒΡΩ.
— ΑΠΟΤΕΛΕΙΩΣ ΕΝΑ ΠΕΙΡΑΜΑ ΗΨΘΕΝ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΔΙΔΩΕΙ ΟΤΗ ΜΕΣΟΝ. Η ΠΑΡΑΕΝΗ, ΝΑΛΗ ΕΠΙΘΟΡΗ ΕΠΑΝΩ ΤΗΣ ΛΥΜΠΕΡ, ΕΞΑΚΟΜΩΣ ΜΕΤΑΝ ΕΧΕΣΜΕΘΟΣ ΤΟΥ. ΟΣΟ ΚΙ' ΑΝ ΕΙΧΕ ΠΕΙΝΗΤΙΚΟΥΣ, Ο ΚΑΤΟΧΟΣ ΑΡΙΘΜΟΚΡΟΝΣ Ο ΕΥΑΓΕΙΩΤΙΚΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΟΥ. Ο ΡΟΖΕ ΤΕΛΕΥΑΤΑ ΛΕΞΕΙ.
— ΟΤΑΝ ΤΗΝ.

— Έλατε λοιπόν στο σπίτι, είπε ο Μπορ-
μυνημίλια. — Ήμειναι κι' οι δυο σιωπηλοί, ώς ότου
έκλεισε πίσω τους ή πόρτα του γραφείου
του.

«Ήταν το άκουσε τότε όλος ο κόσμος.
μυπηνοίους... Ήταν... Αλλάστε, δέν
Όσοι το θυμηθούν. Πέροσε... Ξεχάστηκε...
ου!»
Κι ο Μπερτελέν έβριζε στό Λυμπέρ μιά
τάπη άπογόρευσε κάθε άπάντησι. "Αν
Μα ο έρωτάς πρόσθεσε, μς τόσο οεδα-
ό και ο σταθερότητα μαζί. Ώστε ο Ροζέ
όστη άλγία του: ο θυμός του και πρόσ-

— Κάνει ὅτι τοῦ ὑπαγορεύει ἡ ἀτιμία
του. Ἦν ἀκούω τῇ συνειδήσει μου.
— Ἐν Συλαβαί, ἡ ἀρραβωνιαστικιά σας,
ὄν αγαπήει!
— Ὁ Ροζέ ἄφισε νὰ πῆσθι τὸ κεφάλι του
μέσα στὰ χεῖρά του. Ὁ Κλωντ ἔκαμε μιὰ
ἰνιχή, σὺν νάθελε νὰ τὸν πλησιάσῃ, καὶ
θύρσιρε:

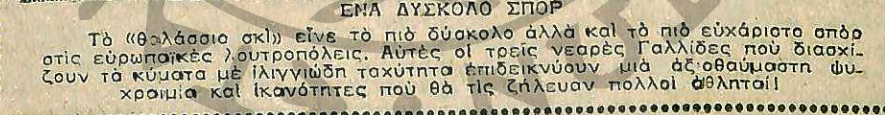
This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some minor discoloration and a dark, irregular stain along the bottom edge. A small, dark mark is visible near the center. The binding edge on the left is visible, showing stitching or staples.

Αὐτὴ εἶναι ἡ θέσις τοῦ τοιαύτου
 τοῦ ἡγερέτεν. Γιατί ὑπάρχει ἐγκλημα-
 τὸ ἀπέναντί σου. Τὸ μεγαλύτερον τῆς
 τοῦ σου νίκης τοὺς τελευταίους δι-
 νουῶς μου. Ἐφ' ὅσον θεωρεῖται ὁ δι-
 ὅς, πρέπει νὰ γιγνώσκῃς ὁ νόμος! Ὁ
 ναυτοῦ σου ἀπορροφῶν τοὺς ὑπα-
 νὰ τοῦ καθήκον τοῦ ἀνὰ ἀνὰ πατέρα.

ἔτι καὶ ἔχει ἰδίᾳ τὸ καθήκον τοῦ καὶ
ἔχει ἐκπληρώσει.

• στις ευρωπαϊκές βιομηχανίες. Αυ-
• ζουν τα κύματα με ήλιγγιωδη ταχύ-
• τητα και ικανότητες που

τα ἐπιδείκνυουν μία ἀξιοθαύμαστη ψυ-
γά τις ζήλευαν πολλοὶ ἀθληταί!

νίνω σύζυγός σας. έπειδή δεν μπορούσα ναυαίο πατέρας σας. Ο πατέρας σας - που τον νομίζα χαμένο - είναι ζωντανός. Τον έβρη. Μου τα είπε όλα... Θ' άκουακουν. θη άπ' τη Γαλλία, θα φύγει για μερικά χρόνια... Αυτός κι' ο φίλος του Λοαγκέρν θα πάνε μαζί στην Άλσκα, για να κάνουν περιουσία, για να εκατοντοπλασιασούν, όπως ελπίζουν, τα κεφάλαια που μου επέτρεψαν να τους εμπίστευώ... Κατά την άπουσία λοιπόν του πατέρα σας, δέχασθε, Σουλβίν, να τον αντικαταστήσω.

Η καπέλλα συνκίνηθηκε βαθύτατα· ούτα τα λόγια, άλλα δεν έξεπλάγη. Είχε μάθει ήδη άπ' τον πατέρα της ότι είχε συμβεί μεταξύ αυτού και του Μπερτελέν. Έβρε ότι ο Ροζέ είχε πείσει πια για την αβώτητα του Μαρσιέν κι' ότι ήταν έτοιμος να έκανώσθαι τον νέο τή θεία που είχε κέρσει από μια φοικτή παρεξηγή της ανθρώπινης δικαιοσύνης. Άγνοούσε όμως πάντα ότι ο δολοφόνος βρισκόταν τόσο κοντά στο Σεζναγκ κι' ότι τον είχε ιδη ο Μπερτελέν.

Πράγματι, ο Λοαγκέρν κι' ο Κλώντ είχαν όδηνόσει το βιομηχανόν στον παλιό του μαρτί, Μπουέι να φαντασθή καθενας πόσο συνκίνητική και γλυκεία ήταν η συνάντησή τους...

Ο Μαρσιέν θυμάται τη μεγαλόφωνα επίφυλακτική, με την οποία είχε καταθέσει ο εργοστάσιάρχης στο δικαστήριο, όταν δεν μπορούσε ν' αμφοβήτηση την ενόχη του. Καμία λοιπόν πικρία δεν διαπύρισε τη διακίνη πούριζε τους δυο άντρες τον ένα στην αγκαλιά του άλλου. Η αγάπη τους για τη Σουλβίν ήταν έντελως διαφορετικού είδους και δεν μπορούσε συνεπώς να γεννήση τη ζήλεια μετά τους.

Στόν Ροζέ δεν εκόσφιζε πια η θυσία. Άν, η για τη συντροφο που έκανε, εύρισκε ένα νυίο και μια κόρη... Δεν παραχωρούσε πια το αγαπημένο έργο πλάσμα στο όμιό του, στον εγκληματία κι' αχάριο μαθητή του, στο δραπέτη του κατέργνου. Την έβλεπε στον ευγενικό μάρτυρα μιας υπέρβιας θυσίας, στο διαλεκτό παιδί που εναγνύριζε κοντά του από τόσο μακριά άγνο κι' αδικία σαν άλλοτε, για να ζαναπαρή τη θεία του μέσα στην καρδιά του.

Ήχηρε λοιπόν μια έκφραση χαράς στον τόνο του, όταν είπε στη Σουλβίν: - Θέλετε ν' αντικαταστήσω τον πατέρα σας;

Τα μεγάλα και γλυκά μάτια της καπέλλας βουρκώσαν.

- Τι μπορώ ν' απαντήσω;... Μουρούρισε. Είσαστε καλός σαν το θεό, κύριε Μπερτελέν!

- Όχι. Είμαι ένας ένωιστής! είπε ζωηρά ο Ροζέ.

- Εσείς ένωιστής;...

- Ναι! Δυο ανθρώπους αγαπή στη γη. Τους ένώνω λοιπόν, για να τους κρατήσω και τους δυο.

- Δυο ανθρώπους;...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος

••

Άπεργία τυφλών.

Στη Νέα Υόρκη άπρόσγχαν τελευταία οι τυφλοί που εναγνίζονται σε βοηθητικές εργασίες σ' ένα μεγάλο εργοστάσιο, ζιτώντας να εξισώθουν τα ημερομίσθια των μ' εκείνα των εργατών που βλέπουν κανονικά. Οι άπεργοι συγκεντρώθηκαν σ' ένα μέρος του εργοστασίου κι' έβαλαν ως φουρούς τα σκυλιά τους. Παρ' όλες τις προσπάθειές τους, οι αστυνομικοί δεν κατάρρωσαν να διασπάσουν αυτή τη ζώνη των τετραπόδων για να βγάλουν τους άπεργούς από το εργοστάσιο. Στο τέλος, η διεύθυνση του εργοστασίου αναγκάστηκε να υποχωρήση και δέχθηκε τα αιτήματα των άπεργών.

••

Η λείαση των τραυλών

Στη Νέα Υόρκη ιδούθηκε τελευταία η λείαση των τραυλών. Ίδουτης της είνε ένας Τζών Μπαόλετ, που θεωρείται ως ο «τελειότερος» τραυλός της Αμερικής.

Για να γίνει κανείς δεκτός σ' αυτή τη λείαση υποχρεούται να διαβάση μια σελίδα βιβλίου έμπος σε μια έπιτροπή, που αποτελείται από 12 τραυλούς.

Οί κοιτά είνε αίσθηρότατοι και άποκλείουν εκείνους που τραυλίζουν συμπτωματικά.

Κατά τις έσπετες της λείασης παίζονται έργα από ήθοποιους που είνε όλοι τραυλοί.

••

••

••

••

••

••

••

••

••

••

••

••

Θηρεσία ΚΑΜΠΑΡΟΥΣ

Φλογεροι έρωτες υπό την άπειλή της λαιμητόμου.

Όταν η Θηρεσία Καμπαρούς συνάντησε για πρώτη φορά τον Ταλλιέν, η καρδιά της τυπούσε πολύ δυνατά κάτω από το ύπεροχο στήθος της, που τόσο είχαν εγκωμιάσει οι σύγχρονοί της.

Κι' ώστόσο δεν ήταν από τις γυναίκες που φοβούνται τους άνδρες. Γιατί, από την ηλικία των έντεκα χρόνων ήξερε καλά ποιά είνε η αξία της ομορφιάς.

Ο πρώτος που γοητεύθηκε άπ' αυτήν ήταν ένας πλούσιος θεός της. Μ' όλη τη διαφορά της ηλικίας που τους χώριζε, την ζήτησε σε γάμο. Άλλ' ο πατέρας της άνήθηκε, δρίσκοντας πως ήταν πολύ νέα ακόμη, χωρίς να ξέρη πως η κόρη του είχε κιόλας πολύ τρυφερό σχέδιο μ' ένα νεαρό ευπατρίδη, το Νικόλαο ντε Λαμπόντ.

Ο αγαπημένος της έφυγε μια μέρα για το Παρίσι. Κι' η Θηρεσία παρηγορήθηκε τότε στην αγκαλιά του αδελφού του Φρανσουά, που ήταν μόλις κατά μερικά χρόνια μεγαλύτερος άπ' αυτήν.

Έτσι, περνώντας διαδοχικά άπ' την αγκαλιά του ενός αδελφού στην αγκαλιά του άλλου, η Θηρεσία έδωσε στην ηλικία των δεκατεσσάρων χρόνων. Και τότε παντρεύτηκε το νεαρό μαρκήσιο ντε Φοντεναί, που ήταν τρελλά έρωτευμένος μαζί της.

Λίγον καιρό άγονότερα, έσπασε η επανάσταση. Ο άνδρας της έφυγε τότε κουφά στο εξωτερικό. Και η Θηρεσία συνελήθη στο Μπροντά.

Ωστόσο ήταν γεμάτη έμπιστοσύνη στη δύναμη της μορφιάς της. Και ζήτησε να έχη μια ιδιαίτερη συνάντηση με τον πολίτη Ταλλιέν. Ήξερε πως άπ' αυτή τη συνάντησι κρεμόταν η ζωή της. Γιατί το επαγγελματικό δικαστήριο την είχε καταδικάσει σε θάνατο.

Ο Ταλλιέν την δέχθηκε εκείνο το πρωί κατασφισμένος και σκυθρωπός.

Ο σύζυγός σου, πολίτη, είπε, είνε ένας άριστοκράτης. Κι' οι τελευταίες πληροφορίες λένε ότι κατατάχθηκε στο στρατό του πρίγκιπα του Κοντέ.

Ο μαρκήσιος ντε Φοντεναί δεν είνε πια σύζυγός μου, απάντησε η Θηρεσία. Χωρίζαμε.

Τό βλέμμα του Ταλλιέν σπρίγθηκε ερευνητικό πάνω της. Δεν του είχαν πη ψέματα. Ήταν γοητευτική.

Η Θηρεσία κατάλαβε άμέσως τη σημασία αυτού του βλέμματος. Ήταν η στιγμή να τα παίξη όλα για όλα! Κι' έδωσε στα μάτια της όλη την προκλητική γοητεία τους.

Ποιοί είνε οι δοσι σου, πολίτη ρώτησε, για να με γλυτώσης από τη λαιμητόμο;

Ο Ταλλιέν μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά της. Την έσφιξε με παραφορά στην αγκαλιά του και τα χείλη του κόλλησαν αίσιασνα πάνω στα δικά της...

Όταν, άοκετή ώρα άγονότερα, η Θηρεσία βγήκε από το γραφείο του αντιπροσώπου της Έπιτροπής της Κοινής Σωτηρίας, είχε στο ενεργητικό της μια καινούργια κατάκτηση.

Ο Ταλλιέν είχε ζητήσει την άπόλυση κοντά της. Άλλα τώρα την άναγνώσε με παραφορά κι' ήταν έτοιμος να θυσιάση τα πάντα για το κατήρι της.

Η Θηρεσία είχε γίνει, έσφονικά, πανίσχυρη. Κι' ήταν αναρίθμητοι εκείνοι που πήγαιναν να πέσουν στα πόδια της, για να ζητήσουν την επέμβαση της ή να έκλιπαρήσουν την εύνοιά της.

Άλλα τώρα μια άληπνη τρέλλα μενολίων και πολυτελείας την είχε κυριεύσει. Κι' ήταν σ' όλους γνωστό πως η Θηρεσία γοηυατιζόταν με τον πιο ανασίχυντο τρόπο. Τό σκάνδαλο έσπασε σε λίγο, με τη άποκάλυψη μερικών σοβαρών καταχρήσεων στις στρατιωτικές προμήθειες. Κι' ο Ροδεσπιέρος διάταξε άμέσως τη σύλληψη της.

Έτσι, η Θηρεσία βρέθηκε για δεύτερη φορά στη φυλακή. «Θ' άφήσης να μού κόψουν το λαιμό;» έγραψε στον Ταλλιέν. «Η Σεχασες, λοιπόν, τις νύχτες που περάσαμε μαζί, τα χάδια μας;...»

Ο Ταλλιέν δεν είχε ξεχάσει τίποτα. Και για να σώση τη Θηρεσία άνέτασε το Ροδεσπιέρο.

Μετά την πτώση του Ροδεσπιέρου, ο Ταλλιέν παντρεύτηκε τη Θηρεσία, που έγινε η βασίλισσα της τρελλής περιόδου του Διευθυντηρίου.

Άλλα τώρα ξεχνούσε αυτή τον Ταλλιέν. Έγινε διαδοχικά οίχη του Μπαράς του προμηθευτού του στρατού Ουδρά, του Ναπολέοντος Βοναπάρτη, άσχημο την έποχή εκείνη στρατηγού, του Ντυκενούα και τόσων άλλων...

Η Θηρεσία ζούσε μια θεότρελλη ζωή και εξέπληττε όλους με την πολυτέλεια και τις έκκεντοικότητες της. Τα φορέδιά της ήταν τόσο διάφανα, που δεν έκρυβαν καμία λεπτομέρεια του πάντοτε ωραίου σώματός της.

Ένα βράδυ, στοιχημάτισε ότι όλα τα ρούχα της, μαζί με τα κοσμήματά της, δεν ζυγίζουν περισσότερο από δύο σκούδα. Και για να πείση εκείνους που αμφέβαλαν, τα έβγαλε άμέσως όλα και τα έβαλε πάνω σε μια λυγαριά, που είχαν φέρει στο μεταξύ.

Η Θηρεσία κέδισε το στοιχημα. Και, όλογυνη όπως ήταν, δέχθηκε τα συγκαπηρία εκείνων που βρισκόντουσαν στα σαλόνια της.

Στο μεταξύ, είχε χωρίσει με τον Ταλλιέν. Και κατάρρωσε άγονότερα να παντρευτή τον πάμπλουτο κούπητα ντε Καραμάν-Σιριέ.

Ήταν η τελευταία, μεγάλη κατάκτησή της. Τα χρόνια της νεότητος είχαν περάσει πια. Και η Θηρεσία σταμάτησε τις τρελλές της, για να ζήση τη ζωή της μεγάλης κυρίας.

Από τον καινούργιο γάμο της άπόκτησε τέσσερα παιδιά. Κι' έγινε γι' αυτά ένα πρότυπο υπέρας, που όλοι εγκωμιάζαν τη μεγάλη σφογή της και τις άσπτες της.

••

Ίδιότητες κερχνου

Πρό 1 μηνός περίπου, είχε ξεσπάσει μια νύχτα μια φοβερή ύμωρα, στην περιοχή του γαλλικού άκρωτηρίου Φινιάτέρ. Κατά τις 2, έπεσε κεραυνός σ' ένα σπίτι. Μπλε άπ' την καπνοδόχο του τζακιού σ' ένα δωμάτιο, που κοσμείσε ως κούνια και συγκρόνως ως κρεβάτοκάμαρο ένας άν, ονομαζόμενος Ντομνίκος.

Έκαμε τό νύρο του κρεβάτου περσε σ' ένα σωλήνα του νερού και κατέληξε στη γη. Τό πάνω μέρος του τζακιού λευκοπυρώθηκε. Όλο το δωμάτιο έμεινε φωτισμένο έπι λίγη ώρα και ζεστό σαν φούρνος. Οι δυο σύζυγοι, παραλυτο άπ' τον τρόμο από κρεβάτά τους, αίσθαν, θηκαν να πρήζωνται έσφονικά η κοιλιά, τό πρόσωπό και τα χείλη τους. Τό μαρτύριο τους διήρκεσε ως τις 5, όποτε ο άντρας κατάφερε έπιτέλους να ουρθή ως την πόρτα και να την άνοιξη. Ο δροσερός άερας τους βοήθησε να συνέλθουν και τα σώματά τους ξεπρήσθηκαν σιγά-σιγά. Τό κρεβάτι τους ήταν μουσκεμένο από ιδρώτα κι' όλη την έπομένη ημέρα, υπέφεραν άπό δυνατό πονόκεφαλο. Τό τέλει έμενε ακόμη κόκκινο ως τις 9 το πρωί.

Κατάσκοποι του τελευταίου ΠΟΛΕΜΟΥ

Η αγάπη κι' ο θάνατος Τ-Σ ΝΙΟΡΘΟΥ ΒΑΪΛ

Η Ντόρθου ΒαΪλ είχε γεννηθή από Όλλανδό πατέρα και Γερμανίδα μητέρα.

Σε ηλικία δέκα όκτώ χρόνων, οι γονείς της την είχαν στείλει στο Βερολίνο για να σπουδάση. Άλλ' η αγάπη της για τις περιπέτειες την είχε κάμει να προτιμήση το επάγγελμα της κατάσκοπου. Κι' όπως ήταν εξαιρετικά όμορφη και πολύ έξυπνη, είχαν επιτύχει σ' όλες τις άποστολές που της είχαν άναθέσει.

Είχε ταξιδέψει στην Πράγα, στη Βορσβία, στην Κωνσταντινούπολη, στο Βουκουρεστί και σε καένα άπ' αυτά τα μέρη είχε σημειώσει κι' άπό μια έπιτυχία.

Από κάμποσο καιρό τώρα βρισκόταν στο Παρίσι. Και η τύχη την είχε ευνοήσει και αυτή τη φορά περισσότερο από ό,τι θα μπορούσε να επιθυμώ. Φέρνοντας μπροστά στο δρόμο της ένα νεαρό λοχαγό του Γενικού Έπιτελείου, που ένοιωσε, άπό την πρώτη στιγμή, μια άκατανίκητη έλξη γι' αυτή τη γυναίκα.

Σε λίγο, ο σύνδεσμός τους ήταν τόσο στενός, που η Ντόρθου με τη ρατσική ευφυία της, δεν δυσκολευόταν καθόλου ν' άπορρη διάφορα μυστικά από το Γάλλο λοχαγό. Είχε άλήθεια πως τα μυστικά αυτά δεν ήταν σημαντικά.

Άλλ' ένα βράδυ η Ντόρθου, πνιγνόντας στο σπίτι του φίλου της, τον βρήκε να εναγάζεται σκυμμένος στο γραφείο του.

Ήταν τόσο άποροσσημένος άπ' τη δουλειά του που δεν άρρωσε καθόλου την παρουσία της. Κι' η νεαρή γυναίκα, πλησιάζοντας σιγά-σιγά, έβλεπε να διαβάση μια έπιγεωλήα:

«Σχέδιον του νέου άρματος Κ. Ν. 323».

Τά μάτια της Ντόρθου άστράψαν κι' ένα μικρό έπιφώνημα βγήκε άπό τα χείλη της.

Τότε μόνο ο Γάλλος λοχαγός κατάλαβε την παρουσία της. Έκρυψε άμέσως το φάκελλό μέσα στο συρτάρι του γραφείου του και προχώρησε προς τη νεαρή γυναίκα.

Η Ντόρθου ήταν όλοτελο ψυχορρη.

Άν ήξερα πως έρρωζόσουν, είπε, δεν θαρκόουν να σε διακόψω. Ο Γάλλος άσχηματικός την έσφιξε στην αγκαλιά του.

Άν ήξερα πως θαρκόουν δεν θα έρρωζόσουν, απάντησε νελώντας.

Άλλ' η έρωσία σου δεν είνε έπιγνώση;

Και ναι και όχι. Άλλωστε, κανείς δεν έρει άκμή τίποτε γι' αυτήν.

Καμία έσέυρεσις;

Σχεδόν...

Σίγουρα θα πρόκειται για κάνα καινούργιο όπλο.

Ο Γάλλος λοχαγός δεν άπάντησε. Η Ντόρθου έσφυσε με όρη άπό την άγανάκη της.

Σε μισώ, είπε. Ναι σε μισώ, όπως και όλους εκείνους που έφευ-

αίζουν διαρκώς νέα μέσα καταστροφής και άφηνισμού... Στ' άληθεια, δεν νοιώθεις, καμιά τύψη;

Τό τέχνασμα της Ντόρθου είχαν επιτύχει. Ο λοχαγός προσπάθησε να δικαιολογήση τον πόλεμο, εκείνους που έσφονίζον καινούργια όπλα τον έαυτό του, τέλος... Κι' επειδή δεν ήταν βέβαιος για την αξία των έπιχειρημάτων του, της πρότεινε να περάσουν τη βραδυά τους σ' ένα καμπαρέ.

Την άλλη μέρα η Ντόρθου είδωποίησε τους προϊσταμένους της στο Βερολίνο: μέσα σε δέκα μέρες τό πολύ θα τους έστέλνε τα σχέδια του νέου όπλου.

Άλλ' είχαν περάσει δυο μήνες από τότε και στο γερμανικό έπιτελείο περίμεναν πάντα τα περίφημα αυτά σχέδια.

Μια μέρα τέλος, η Ντόρθου είδε έναν άνθρωπο να μπαίνει στο δωμάτιό της. Φόρουσε στολή και κα σκέτο σωφόρο, άλλ' ήταν εύκολο να καταλάβη κανείς πως δεν ήταν αυτό το επάγγελμά του.

Η νεαρή γυναίκα άναγνώρισε τον ταγματάρχη Στέντλ, της γερμανικής υπηρεσίας κατασκοπείας.

Ήρθα για να παραλάβω τα σχέδια, της είπε.

Δεν τα έχω.

Τότε θα φροντίσης να τα πάρω άμέσως.

Δεν είνε ακόμη έτοιμα.

Ψέματα, Ντόρθου! Οί δοκιμές του νέου τανκ έγιναν πριν από δεκαπέντε ημέρες. Φαίνεται πως είνε τό τελειότερο από όλα έχουν κατασκευασθή ως σήμερα.

Πρώτη φορά τό άκούω...

Και πάλι λέα ψέματα, Ντόρθου.

Άλλα...

Είσαι έρωτευμένη με τό λοχαγό σου... Μην προσπαθής να τό κρύψης... Πιάσθηκες στην ίδια την παγίδα που έλασες να του στήσεις! Όπως βλέπεις τό ζερούσε όλο... Αυτός είνε ο λόγος που σε κάνει να διατάξης...

Η νεαρή γυναίκα τινάχθηκε όρθια.

Ζητήστε μου ό,τι άλλο θέλετε, είπε. Άλλ' αυτό δεν μπορώ να τό κάμω.

Όμολογείς, λοιπόν, πως τον άναγάζ;

Η Ντόρθου δεν άπάντησε.

Ο ταγματάρχης Στέντλ πήνε κοντά της και της έπιασε τό χέρι.

Ο λοχαγός σου θα είνε άποροσσημένος άπ' όλο το γραφείο του, της είπε. Πάρε αυτό τό κλειδί. Θ' άνοίξης την πόρτα του σπιτιού του. Θα πάρης τα σχέδια και θα έρθης να με βρής στη γωνία των όδων Σεκάο και Μπελθού. Θα σε περιμένω εκεί μ' ένα αυτοκίνητο και θα φύγωμε άμέσως για τό Βερολίνο.

Όχι! είπεν η Ντόρθου.

Ο ταγματάρχης της έσφιξε με δύναμη τό χέρι.

Θα σε περιμένω ως τις έννέα, άπάντησε. Οι άνθρωποι μου σε παρακολουθούν και καταλαβαίνει πολύ καλά ποιά είνε οι διαταγές που έχουν στην περίπτωση που δεν θαλασπή να συμμορφώσης με τις έντολές μου.

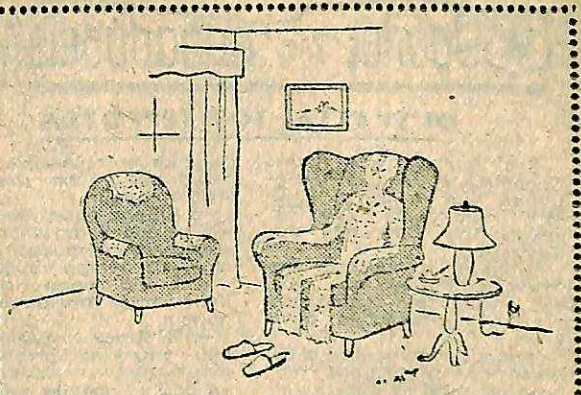
Η Ντόρθου πάλεψε όλη εκείνη την ημέρα με τα σίσήματα που άλληλοσυνκρούσαν μέσα στην ψυχή της.

Κοί, στο τέλος, η αγάπη της ύπερίκυψε. Σήκωσε τότε τό ακουστικό του τηλεφώνου και πήρε τό φίλο της στο Γενικό Έπιτελείο.

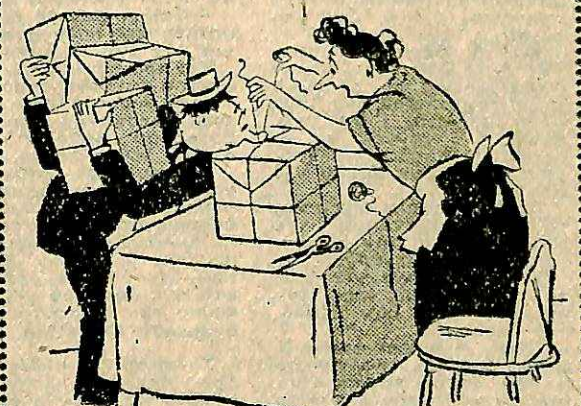
Γύρισε άμέσως στο σπίτι σου και άσφάλισε τα σχέδια του νέου όπλου, του είπε. Υπάρχει κίνδυνος να σου τα κλέψουν... Ποιος; Δεν ξέρω... Ισως εγώ!... Γιατί;... Άλλα Ζαν, δεν με πιστεύεις ότι θα μπορούσε να είνε κατάσκοπος;... Άκουσε, Ζαν, δεν ξέρω τι πρόκειται να συμβεί... Άλλα θα ήθελα να ξέρης ότι σ' άν... Ο Γάλλος λοχαγός άκουσε στο άκουστικό τον κρότο ενός πυροβολισμού.

Όταν, έπειτα από μερικά λεπτά, έτρεξε στο σπίτι της Ντόρθου, την βρήκε να πλέη στο αίμα της.

Ο δολοφόνος - κάποιος από τους ανθρώπους του Στέντλ, που ήταν κρυμμένος μέσα στο σπίτι - την είχε πυροβολήσει στον τράχηλό την ώρα που τηλεφωνούσε. Η Ντόρθου ΒαΪλ είχε πληρώσει με τη ζωή της την αγάπη της για τό Γάλλο λοχαγό.

Όταν η οικοδέσποινα λατρεύει τον άντρα της!...

Ο ΚΟΜΠΟΣ

ΤΑ ΦΑΪΔΑΡΑ ΤΗΣ «ΠΛΑΖ»

Μην έπιμένεις, καυμένη Κορνελία! Τό δικό μου τό μαγικό είνε τό ωραιότερο!...

ΕΙΠΕ Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ...

Θαντάσου άδικοκρίση!... Είπε στον άντρα της να σιωπή για ν' άκούση τί λέμε έμεις!...

ΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ ΤΟΥ ΤΕΡΡΟΥΕΛ

Στο όμορφο και ήσυχο Τερρουέλ ζούσε μία πεντάμορφη νέα, η Δόνα Ιζαμπέλ μοναχοκόρη του άρχοντα Δον Έστεμπαν ντε Σεγκούρα.

Η φύση της όμορφιάς της ήταν μεγάλη κι από παντού έρχόνταν προξενεία για τη παραμυθένια αυτή νύφη.

Υπερήφανος όμως και απαιτητικός ο πατέρας της, έστειλε πίσω τα δώρα που έλπιζοντας να παντρεύει τη μοναχοκόρη του με κανένα πρίγκιπα ή π ό βασιλικό αίμα!

Και η Δόνα Ιζαμπέλ: «Ο! Αυτή δεν ήταν διάλου θυμωμένη για την ανέγνωχη στάση του πατέρα της Κάθε άλλο μάλιστα. Γιατί αγαπούσε ένα γενναίο και όμορφο παλληκάρι του Τερρουέλ, τον Δον Χουάν ντε Μοντίλλια.

Μα ένα μεγάλο μίσος χώριζε την οικογένεια των ντε Μοντίλλια από την οικογένεια των ντε Σεγκούρα. Συναντηθηκαν για πρώτη φορά οι δυο νέοι στην εκκλησία του Σάν Πέδρο, στο Τερρουέλ.

Ήταν η πρώτη φορά, ύστερα από δέκα χρόνια που ο Δον Χουάν έρχονταν να προσευχηθεί στην εκκλησία της πατρίδας του. Όλο αυτό το διάστημα έλειπε σε πολέμους από τους οποίους γύρισε πανένδοξος και φορτωμένος πλούτη.

Μόλις αντίκρισε τη νέα του έκανε εντύπωση η εξωτερική αλλά ζεστή χλωμή, δα της και τα φωτεινά της μάτια.

Κι όταν η Δόνα Ιζαμπέλ θέλησε να βη από την εκκλησία, είδε αντίκρο της το νέο ιππότη, που με τα μάτια μέσα στα δικά της της έδωσε με χέρι που έκοιβε, ανάστρο. Και τότε η Ιζαμπέλ είδε στο δαχτυλίδι του ένα δαχτυλίδι με το οικόσημο των Μοντίλλια.

Οι δυο νέοι έμειναν για μία στιγμή άφωνοι. Μα το σύντομο βλέμμα που άλλαξαν έφτασε για ν' ανάψει φωτιάς στις καρδιές τους. Το Τερρουέλ ήταν μικρό και ο έρωτάς τους άπεραντος.

Ιδωθήκαν, υψίσαν και ώρκισθηκαν ο ένας στον άλλον πίστη αιώνια. «Ήεσαν καλά το μίσος που χώριζε τις οικογένειες τους, αλλά αυτοί δεν είχαν μέσα...

Συμβουλαι ειδικών

Διακεκριμένοι υγιεινολόγοι συμβουλεύουν πάντοτε τας κυρίες και δεσποινίδας ότι δεν πρέπει σε καμμία εποχή του έτους να μένη το σώμα χωρίς κορσέ.

Οι γνωστοί εις όλον τον κόσμο θερινοί, έλαφροί κορσέδες φλέξ-φόρμω πωλούνται εις χαμηλάς τιμάς μόνον εις το κατάστημα Σταυρούλου και Κοντώση, Έρμου 50.

στηκε, κι όλες τις φορές, σεις για να καρδίαν καιρό, δεν υπέρεσε στο τέλος παρά να υποκύψει. Είχαν περάσει πέντε χρόνια και ο αγαπημένος της δεν είχε δώσει σημαία ζωής.

Η Δόνα Ιζαμπέλ είχε πιά απελπισθεί. Έτσι δέχτηκε τον άνδρα που της επέβαλλε ο πατέρας της.

Δεν ήταν όμως η Δόνα Ιζαμπέλ εκείνη που όδονούσαν στο βωμό του υμεναίου. Δεν ήταν, τα χείλη της εκείνα που πρόσφεραν άργα το «ναί». Ήταν μια σκιά, ένα σώμα χωρίς ψυχή, ένα φάντασμα...

Η γαμήλιος τελετή είχε πιά τελειώσει στο Σάν Πέντρο του Τερρουέλ και οχηματιζόταν η πομπή που θα διέσχιζε πενή τον δρόμους της μικρής πόλεως για να φτάση στο αρχοντικό των ντε Σεγκούρα, όταν άκουσθηκαν ποδοβολήτα αλόγων και κλαγγές πανοπλιών, και όπλων.

Κι ύστερα από λίγο, θυμωμένα μέσα σ' ένα σύννεφο σκόνης, ένας ιππότης καταμαρτυρούμενος από τους καπνούς τρις πολέμων και καταλασπημένος, ξεπέζεψε υπορούτα στη γαμήλια πομπή. Το πρόσωπό του ήταν ματωμένο από μία πληγή.

Ο Δον Χουάν ντε Μοντίλλια! φώναζε το πλήθος με μία φωνή.

Ο Δον Έστεμπαν και ο γαμπρός του έδωσαν το ξίφη.

Χωρίς ούτε καν να τους κυττάει, ο Δον Χουάν διέφυγε, θύνηκε προς την Ιζαμπέλ. Σε κάθε βήμα του και μία σταγόνα αίμα έπεφτε από το πληγωμένο μέτωπό του.

«Έτσι λοιπόν με περιμένεις Ιζαμπέλ; είπε ο Δον Χουάν στη νύμφη που ήταν εκείνη την ώρα πιά άσπρη, κι από το κάταστρο νυφικό της φόρεμα. Προστά στο θεό είσαι βέβαια η γυναίκα ενός άλλου άναντα, όμως στο σώμα σου και στο νυφικό σου κρεβάτι θα υπάσκη το πάθος μου!...

«Ένα σπλιέττο έλαμψε ξαφνικά στα χείρη του ιππότη, αλλά όχι για πολύ. Η λαμψή του έδωσε μονομιάς μέσα στο στήθος του δυστυχισμένου Χουάν.

Ο νέος έπεσε κάτω νεκρός.

Μία κραυγή, μία σπαστική κραυγή, που δεν είχε τίποτε το ανθρώπινο, άκουσθηκε την ίδια στιγμή και η Δόνα Ιζαμπέλ έπεσε κι αυτή νεκρή πάνω στο ματωμένο πτώμα εκείνου στο οποίον είχε υποσχεθεί αιώνια πίστι!

ΜΑΡΚ ΜΠΟΠΡΙ

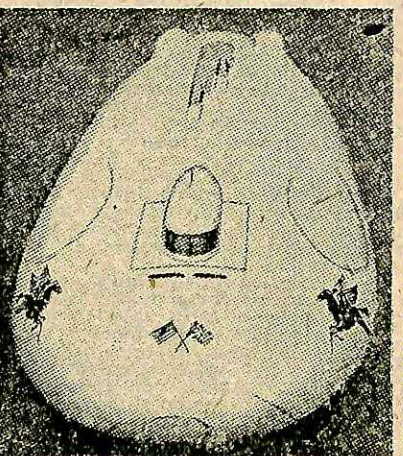
Όταν οι τζαμπατζήδες έχουν τυφείς...

Οι τζαμπατζήδες του υ πονείου ηλεκτρικού οδικού δρόμου της Νέας Υόρκης φαίνεται πως δεν είναι λίγοι. Άλλα, κάποτε, οι άνθρωποι αυτοί κυριεύοντε από περιεργές τυφείες ή, έπειθα συμβαίνει να εμψυρεθούν από άνοστα, νομίζουν ότι έχουν χάσει να «πιστρέψουν στο παλιό πλάσι» στο όμοιο της Νέας Υόρκης, που έχει την ιδιοκτησία του υπονείου, το άνητιμς των δωρεάν διαδρόμων που έκοιμαν διαδρόμους. Και η είδηση δημοτική. Υπηρεσία δέχεται κάθε τόσο τσάκ με οσθατά πόδια, που προέρχονται από άγνωστους τζαμπατζήδες. Ένας απ' αυτούς στέλνει τεκτικά ένα δολάριο την εβδομάδα από τον Οκτώβριο του 1945.

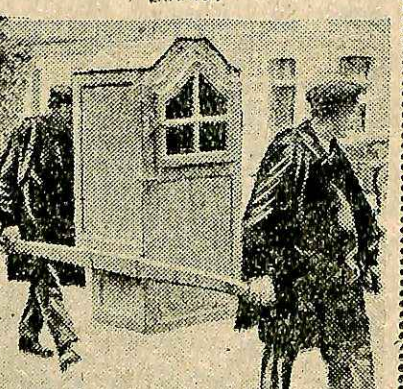
Ο ΦΡΑΙΟΤΕΡΟΣ ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ 1947

Το εξαιρετικό όμορφο αυτό φάκελ, περιέχει, πέρα εσχάτως το πρώτο βραβείο στη διεθνή έκθεση σκύλων της Νέας Υόρκης. Κι τούς ειδικούς το σκυλί αυτό είναι το φραιότερο και το ακριβύτερο του κόσμου.

ΓΙΑ ΤΟ ΡΕΚΟΡ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ

Ο διάσημος Άγγλος αυτοκινητιστής Τζων Κουπ έτοιμάζεται στο Μπόννε. Θα φάτε την Ήνυμνών Παλιτειών, να καταρρίψουν το παγκόσμιο ρεκόρ ταχυτήτων με αυτό το περιεργό αυτοκίνητο, που θεωρείται ως ο τελειότερος τύπος του είδους του. Ο φίλος θλος αυτός το 1939 είχε καταφέρει να φθάση την ταχύτητα των 369,7 μιλίων την ώρα. Τώρα όμως έχει τη βεβαιότητα ότι θα ξεπεράσει τα 400 μίλια!

ΚΛΕΙΣΤΑ ΦΟΡΕΙΑ

Σε μερικές γαλλικές αυτοκινήτους, όπως Ιουστιές πινές διατηρείται ακόμη η συνήθεια από τον 18ο αιώνα. Οι ασθενείς, ύστερ από το λουτρό τους, γυρίζουν στο ξενοδοχείο χρησιμοποιώντας αυτά τα κλειστά φορεία, όπως οι μορκόισοι και οι μαρκίοις του παλαιού κοριού!

4 ΘΕΛΕΙΣ της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Σήμερα δεν θ' ασχοληθώ με αισθηματικό θέμα. Έχω να απαντήσω σε ένα ανώνυμο της άποψης της Θεσσαλονίκης που παραπονούμενος για την ακατασβήστια που χαρακτηρίζει το ανδρικό ντυσιμο κατά τα τελευταία χρόνια, και το άημέλητο σύνολο που προέρχεται δήθεν από απέλεια ενώ δεν είναι τίποτε άλλο παρά ακαταστασία, με παρακαλεί να διαορθώσουμε μαζί αυτό το κακό.

Δέχομαι τη συνηγορία σας, καλή μου φίλε. Καθώς θα ήθελε άλλωστε δημοσιεύω σήμερα τις πρώτες συμβουλές σχετικές με την ανδρική μόδα. Φανταζόσε πως θα φέρωμε αποτέλεσμα; Θα το επιθυμούσα πάρα πολύ γιατί ο καθένας μας έχει δική του καταστροφή θιγεται από μερικά πράγματα που βλέπω στους κυρίους.

Αυτές οι πεσμένες κάλτσες που δίνουν τόσο πολύ τον τόνο της ατημέλειας, τα ανοιχτά ως τον ώμο σχέδια υποκαμίσια, τα ξεμαρμυριστά σε ώρες που δεν ταίριαζει, εινε πράγματα που τόσο λίγη αγέση έχουν με το φάριο και το κοκκινωμένο ντύσιμο.

Πώς μπορεί να φανταστείται ένας κύριος ότι του επιτρέπεται να συνοδεύει την κυρία κομψά και καλοδωμένη με τέτοια εμφάνιση; Έμπρός λοιπόν, σε αγωνισθούμε και — ποιος ξέρει! — μπορεί να μας ακούσουν μερικοί και να συμφορβωθούν.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η υεδα

Ξαναβλάν τον μόδα τα μπολερό, γιατί καθώς έχουμε πη πολλές φορές η μόδα προσπαθεί πάντα να συνδυάσει την κομψότητα με την πρακτικότητα. Υπάρχει πρακτικότερο εξάρτημα της γυναικείας τουαλεττας από το μπολερό; Κρατιέται τόσο εύκολα στο χέρι και φοριέται στην πρώτη στιγμή που θα αισθανθούμε ψύχρα. Έχει δε το καλό να φοριέται με μπλουζά ή με καλοκαίρι φόρεμα.

Τα σημερινά μπολερό είναι πολύ κοντά και σχεδόν αφήνουν να φαίνεται λίγο το κάτω μέρος του κορσά. Πολλά είναι έντελως ανοιχτά εμπρός χωρίς κομψότητα, αλλά σταφυρώνουν ιδιόρρυθμα με μία σειρά κομψά τοποθετημένα λοζά και άλλα κομψά που δώσε πρέσους κομψά. Φυσικά το φόρεμα ή η φούστα ακολουθεί έλνστε τη γραμμή του μπολερό, αλλά αυτό είναι συμβαίνει όταν το μπολερό προορίζεται για να φοριέται με φούστα, εινε άριστερό φόρεμα ή φούστα. Στην περίπτωση αυτή πρέπει να έχει μία φιλη της χωρίς να φαίνεται ότι σπρώθηκε από το κρεβάτι.

Το μακρως τους διατηρείται το ίδιο, η φόρμα τους ως επί το πλείστον κλας και μία ζώνη τους δίνει όπιν «ρόμπι ν' έστεριε». Έτσι εκτελούν διπλό προορισμό, εινε άριστερο μία κυρία να δεχτεί μία φίλη της χωρίς να φαίνεται ότι σπρώθηκε από το κρεβάτι.

Άλλα έχουν πολύ κοντά μανίκια, άλλα δεν έχουν διάλυ, τα ύφασματα δε από τα οποία γίνονται εινε υφάσματα που να ταίριαξη με οιοδήποτε άλλο χρώμα. Και αυτή ακριβώς εινε η πρακτική άποψις του μπολερό.

Το κοπέλλα

Η σημερινή μόδα παρουσιάζει περιεργές ιδιότητες από κάθε άλλη φορά, κι αυτό ιδιαιτέρως τι βλέπουμε στα φετινά κοπέλλα.

Το μεγέθος τους, ο τρόπος με τον οποίον τοποθετούνται στο κεφάλι, τα γαρνιριστά τους, τα όλικά με τα οποία εινε κομψά, όλα ειναι ενδιαφέροντα.

τις πιο χτυπητές αντιθέσεις.

Αφ' ενός μεγάλες φόρμες σε σχήματα καπλίν, μπρετόν, κλας, άλλα σηκωμένα στο πλάι με το γαρνιρισμό στο μέρος αυτό. Αφ' έτέρου βλέπουμε μικρά σχήματα που πολύ συχνά αποτελούνται μόνο από τον τσέπη και εινε μικρό μόνον μπορ πίσω. Άλλα έχουν μπορ εμπρός και πίσω, άλλα το εμπρός εινε μικρότερο από το πίσω και φοριούνται με μία έλαφρα κλίση προς τα πίσω, έτσι που θυμίζουν τη μόδα των «Κητιρεκτούρων». Κοντά σ' αυτά βλέπουμε ιδιόρρυθμες τόκες πολύ ψηλές με γαρνιρισμό τοποθετημένο ακριβώς πιά ψηλά. Οι τόκες αυτές, αντιθέτως προς τα άλλα σχήματα, φοριούνται πολύ μπροστά, σχεδόν πάνω στο μέτωπο, αφήνοντας το κεφάλι σχεδόν όλο γυμνό.

Έτσι η μόδα κι' αυτή τη φορά σας επιτρέπει να διαλέξετε σύμφωνα με το γούστο σας, με τον τύπο σας, με το ανάστημά σας και όλα αυτά χωρίς να απομακρυνόσθε ούτε βήμα απ' αυτή η να φαίνεσθε καθυστερημένη.

Τα άσπρόρουχα

Ακολουθούν και αυτά την μόδα και συνδυάζονται με τη γραμμή των φορεμάτων.

Την παλαιότερη εποχή, που είχαμε έφαρμυστα φορέματα, δεν μπορούσαμε φυσικά παρά να έχουμε και κομπινιζόν έφαρμυστές. Τώρα όμως που η μόδα θέλει φόρεμα και στα φορέματα και στις φούστες, έπόμενον εινε και οι κομπινιζόν εινε και μεταβληθούν, να λερό, από αυτά που συνήθιζαν να φορούνται.

Ένα κοντό μπο, καλό να περιορίστε αυτό την άφθονη εφίδρωση. Υπάρχουν για το σκοπό αυτό μερικά ειδικά ποινόντα, που εινε ανώδυνα και πολύ εφελκυστικά. Αρκεί μόνο να μην κανετε κατάχρησι.

Έκτος από τη γενική καθαριότητα, εινε ωφέλιμο να κανετε πρώτα καλά μπράς στο στήθος, το λαιμό και τις μασχάλες σας πλούσια με κρημοφορικό οινόπνευμα. Κατόπιν θα πούδραρισθτε με την ακούλουθη πούδρα:

Πούδρα τάλκ 50 γραμμάρια
Βορικό οξύ σε σκόνη 10

Ενα καλό προστατευτικό μέσον εινε, έξ άλλου, οι μασχάλες από καουτσούκ, που δεν αφήνουν τον ιδρώτα να φθάση στο φόρεμα και να το λεκιάσει.

Για τον καθαρισμό του φορέματος από τους λεκέδες που σχηματίζε ο ιδρώτας θα κάμετε το έξης:

Αν πρόκειται για λευκά ύφασματα, μάλλινα, βαμβάκερα ή μεταξά, θα τα πλύνετε με σαπούνι, να κανε κατόπιν θα τα τρίψετε με ένα καθαρό λευκό πανί που θα το βρέξετε στην ακόλουθη διάλυσι:

Οξυνοσόνον ύδωρ (δουξένη) 1/2 λίτρο, υπερδιοικον νατρίου 2 κουταλιές του καφέ.
Το έπλυνμα πρέπει να γίνη με μεγάλη προσοχή. Μπορείτε να κάμετε το ίδιο και για τα χρωματιστά φορέματα. Θα χρειασθεί, όμως, να εφελκυστε κατόπιν το χρώμα τους, βυθίζοντας το μέρος που καθαρίσατε μέσα σε χλωροφορμό, στο οποίον θα προσθέσετε και λίγο ζυδι.

Η εφίδρωση των χεριών. — Κατά το καλοκαίρι ιδρώνουν πολύ επίσης τα χέρια. Γι' αυτό εινε απαραίτητο να πλένετε τα χέρια σας πολλές φορές την ήμερα με νερό στο οποίον θα προσθέσετε μία μεγάλη αναλογία ζυδι. Κατόπιν θα τα πούδραρετε με τάλκ.

Εινε καλό επίσης να βυθίζετε κάθε βράδυ τα χέρια σας μέσα σ' ένα δοχείο με νερό στο οποίον θα προσθέσετε μία κουταλιά τα...

ΕΡΑ. Πρέπει λοιπόν το χρώμα της να εινε αρμονικό και πρό πάντων να ταίριαξη με το χρώμα που έχουν οι κάλτσες. Δηλαδή να μη φορέσετε ποτέ μπλε γραβάτα και πράσινες κάλτσες, ούτε κοστούμι μαρόν με μπλε γραβάτα και μπλε κάλτσες.

Το χρώμα της γραβάτας η θα εινε το ίδιο με το χρώμα της κάλτσας ή θα εινε τέτοιο που να ταίριαξη. Δηλαδή αν φορέσετε γραβάτα μπλε η θα βάλετε όμοιες κάλ. Και άλλο ένα μπο, καλό να βάσετε συχνά τες η θα διαλέξετε έ. λερό γαρνιρισμένο από ν' κρηι ακούρη που με μεταξωτή τρέσα.

Διαλέξτε έ. λερό γαρνιρισμένο από ν' κρηι ακούρη που με μεταξωτή τρέσα. Στην περίπτωση αυτή θα ήταν καλό να βάσετε συχνά τα έπανά χείλη. Στην περίπτωση αυτή θα ήταν καλό να βάσετε συχνά τα έπανά χείλη. Στην περίπτωση αυτή θα ήταν καλό να βάσετε συχνά τα έπανά χείλη.

Η εφίδρωση κατά το καλοκαίρι. — Πολλές γυναίκες ιδρώνουν, έξ άλλου, το καλοκαίρι στο έπανά χείλη. Στην περίπτωση αυτή θα ήταν καλό να βάσετε συχνά τα έπανά χείλη. Στην περίπτωση αυτή θα ήταν καλό να βάσετε συχνά τα έπανά χείλη.

Με γκρι κοστούμι το πιά αρμονικό χρώμα γραβάτας και κάλτσας εινε το μπλε νατί. Με μπλε σκούρο κοστούμι γκρι άσπρη γραβάτα με κόκκινες ρίγες ψυλές η έδωλες μικρές και κάλτσες γκρι σ' ένα μόνο πιά σκούρο η μπλε νατί. Με φανταζι κοστούμι η γραβάτα θα εινε μονόχρωμη και με κοστούμι υπή η γραβάτα, ριγέ η με πούα.

Η εφίδρωση κατά το καλοκαίρι.

Ο ιδρώτας, που εινε αναποφευκτος το καλοκαίρι, καταστρέφει τα φορέματα και τα κιτονίζεει στο μέρος της μασχάλης και του λαιμού. Για μία γυναίκα που θέλει να εινε κομψή, το μειονέκτημα αυτό εινε αρκετά σοβαρό.

Πρώτα-πρώτα, εινε καλό να περιορίστε αυτό την άφθονη εφίδρωση. Υπάρχουν για το σκοπό αυτό μερικά ειδικά ποινόντα, που εινε ανώδυνα και πολύ εφελκυστικά. Αρκεί μόνο να μην κανετε κατάχρησι.

Έκτος από τη γενική καθαριότητα, εινε ωφέλιμο να κανετε πρώτα καλά μπράς στο στήθος, το λαιμό και τις μασχάλες σας πλούσια με κρημοφορικό οινόπνευμα. Κατόπιν θα πούδραρισθτε με την ακούλουθη πούδρα:

Πούδρα τάλκ 50 γραμμάρια
Βορικό οξύ σε σκόνη 10

Ενα καλό προστατευτικό μέσον εινε, έξ άλλου, οι μασχάλες από καουτσούκ, που δεν αφήνουν τον ιδρώτα να φθάση στο φόρεμα και να το λεκιάσει.

Για τον καθαρισμό του φορέματος από τους λεκέδες που σχηματίζε ο ιδρώτας θα κάμετε το έξης:

Αν πρόκειται για λευκά ύφασματα, μάλλινα, βαμβάκερα ή μεταξά, θα τα πλύνετε με σαπούνι, να κανε κατόπιν θα τα τρίψετε με ένα καθαρό λευκό πανί που θα το βρέξετε στην ακόλουθη διάλυσι:

Οξυνοσόνον ύδωρ (δουξένη) 1/2 λίτρο, υπερδιοικον νατρίου 2 κουταλιές του καφέ.
Το έπλυνμα πρέπει να γίνη με μεγάλη προσοχή. Μπορείτε να κάμετε το ίδιο και για τα χρωματιστά φορέματα. Θα χρειασθεί, όμως, να εφελκυστε κατόπιν το χρώμα τους, βυθίζοντας το μέρος που καθαρίσατε μέσα σε χλωροφορμό, στο οποίον θα προσθέσετε και λίγο ζυδι.

Η εφίδρωση των χεριών. — Κατά το καλοκαίρι ιδρώνουν πολύ επίσης τα χέρια. Γι' αυτό εινε απαραίτητο να πλένετε τα χέρια σας πολλές φορές την ήμερα με νερό στο οποίον θα προσθέσετε μία μεγάλη αναλογία ζυδι. Κατόπιν θα τα πούδραρετε με τάλκ.

Εινε καλό επίσης να βυθίζετε κάθε βράδυ τα χέρια σας μέσα σ' ένα δοχείο με νερό στο οποίον θα προσθέσετε μία κουταλιά τα...

Η ελληνογραφία μου

Ποιούμενο. Αστεροάκι: «Πρώτ' απ' όλα σας ευχαριστώ θερμά για τα τόσο ευπρόσδεκτα λόγια σας. Δράττωμαι επίσης της ευκαιρίας να σας πω ότι όσα κανω για όλες σας μου φαίνονται πολύ φυσικά μία που με περιελάτε με τόσο εμπιστοσύνη. Και τώρα στο ζήτημά σας. Σκέπτομαι μήπως κανετε άσχημα να αποκρούετε το συνικέσιο περιμένοντας κάτι έντελως άριστο. Το καλύτερο θα ήταν να βάλετε κάποιο πρόσωπο της εμπιστοσύνης σας να δολιδοσκοπήσει αυτόν που συμμαθετε για να καταλάβει τι σκοπούς έχει σπέναντί σας. Αυτό θα σας κανονισαν απ' πρητή να περιμένετε η όχι.

Σάσα Ε.: Και σας σάς ευχαριστώ. Δεν μου φερετε τίποτα. Οι απαντήσεις μου δίδονται πάντοτε δωρεάν. Στην περίπτωση σας συναντά αυτή τη λαιόνη: 10 δρόμα δόρακα τον διαλύετε σε 5 δρόμα, τριανταφυλλόνη και 5 δρόμα, μύρο από άνθη πορτοκαλιάς. Με αυτή τη σκευασία ανακατεύοντας καλά κάθε φορά βρέχετε το πρόσωπό σας δυο - τρεις φορές την ήμερα. Σε καμιά δεκαπενταρία μέρες τα στίγματα θα έχουν εξαφανισθεί.

Β. Ι. Σ.: Φαίνεται ότι έχετε πολύ ευαίσθητη επιδερμίδα. Έδοκιμάσατε ποτέ αντί έφρασι ζιλέ; Με θέλα πολύ να δοκιμάσετε, και μετά το έφαγα βρέχετε το πρόσωπό σας με αφέψημα από γαλαμπίλ και το αφήνετε να στεγνώση. Αν αυτό δεν σας φελέγη να πάρτε μία κρέμα FISSAN, όχι απ' αυτές που έχουν μουρουνολαδο, αλλά αυτές που γράφουν στο σωληνάριο «κρέμα τουαλεττας» και να την χρησιμοποιήτε μετά το ύπνισμα. Ύστερα σκουπίζετε καλά το πρόσωπό σας.

Γ α ζ λ α ν: Να αγοράσετε λίγη μαγιό της μπράς και να πίνετε κάθε πρωί λωινόνας την ήμερα σε μία μισή ποτήρι του νερού νερό. Έχει δυσάρεστη γεύση, αλλά ωφέλει. Επίσης να πίνετε κάθε 15 μέρες ένα έλαφρο καθαρτικό και να αποφεύγετε τα αλμυρά, τα παστά και τα λαδερά.

Χ α ρ ο υ λ α ν: Αν πάψετε να τοίχτε στους ήλιους χρησιμοποιήστε αυτή τη συνταγή: Καθαρό αλεύρι 2 μέρη, μέλι 1 μέρη, ζυδι άγνιο 1 μέρη. Με αυτή την πομάδα αλείψετε το πρόσωπό σας τα έβραδια. Για να μαυρίσετε δεν μπορώ να σας συστήσω τίποτε.

Τ ε λ ν α ν: Η ηλικία σας δεν εδοθεί για τη θεραπεία. Θα έχετε ίσως ακούσει ότι τα σπυρκα αυτά εινε ελαφρά δυσάρεστα της νεότητος πάντως όμως θα ήθελε ωφέλεια εάν προσέχετε το φαγητό σας: Όχι παστά, όχι αλμυρά, όχι σάλτσες και απαραίτητο εινε καθαρτικό την έβδομάδα. Επίσης θα σάς ωφέληση λίγο άσπενος. Πίστετε στο φαρμακείο και θα σας πούν πόσο να παίρνετε.

Θ ε ρ α π ε υ τ ή ρ ι ο ν: Έλπίς, Κ α δ α λ λ α: Εισδοποούνται οι 4 φίλες ότι η παραγωγή τους σχετίζε με τον Ραδιοφωνικό Σταθμό έξετελεσθή. Να έχουν όμως υπομονή έως ότου φθάση η σειρά τους.

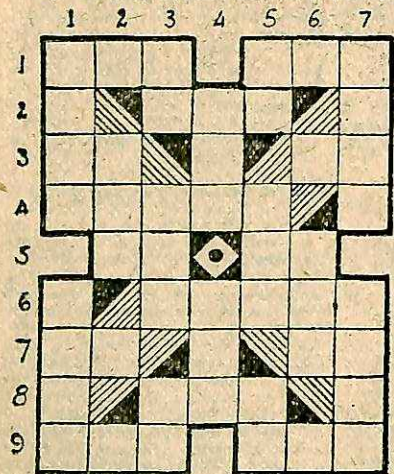
ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικό σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Συμβολική εικών χρησιμεύουσα ως διακριτικό στοιχείο. — Μιάς θυμίζε κινήματογράφου.
- 2) Φύραμα αλεύρου με νερό (δημ.).
- 3) Κίνησις ύγρου, αερίου ή ηλεκτρί.

κίς δυνάμει. — "Όργανο αισθήσεως (δημ.).

- 4) Αγώνισμα δρόμου.
- 5) Καπνοσωλήν (δημοτ.). — Κρόκος όδους και ξηρός μαστιγίου.
- 6) Αφορούν μία τών πέντε ημερών.
- 7) Μέρος του ποδιού. — Δρόμος.
- 8) Λιγότερω, μικρόνω.
- 9) Εύρητες. — Ανισόροπη, τρελλή.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Θα τὸ βρῆτε σ' ἓνα οδοῦποτε κατὰστημα. — Αναφέρεται στους κατοίκους μίας ασιτικής χώρας που βρίσκονται μεταξύ Κίνας, Σιθρίας και Θιβέτ.
- 2) Μουσουλμανός ασκήτης της Β. Αφρικής και πουλί.
- 3) Επύρρημα: αντίμα. — Έξω-τερική εμφάνιση, όεις (δημ.). — Σημείο της αριμνητικής.
- 4) Πολύτιμο έδω. — Ανατριχιάζω.
- 5) Το ήμισυ ενός ζεύγους (δημ.). — Σκληρά περιβλήματα πολλών μαλακίων. — Φρέσκα.
- 6) Πλεκτά καλάνια από καλάμι, πα-νέρια.
- 7) Το όφος ενός ανθρώπου. — Υπό-γιο νεκροταφείο τών πρώτων Χριστιανών.

Α. Δ.

Ο αριθμός 24

Προσπαθήστε με διάφορους συνδυασμούς να σχηματίσετε τον αριθμό 24 χρησιμοποιώντας τον ίδιο αριθμό 3 φορές.

Υπάρχουν δυο σωστές λύσεις με δυο διαφορετικούς αριθμούς.

Αριθμητικό παζινίδι

Τοποθετήστε μεταξύ των κάτωθι αριθμών, χωρίς να τους αλλάξετε τη σειρά, τα τέσσερα σημεία της αριθμητικής (+, -, x, :) ούτως ώστε να έχετε τελικώς ως αποτέλεσμα μηδέν (0):

5 4 2 11 2.

Λέξεις

Συμπληρώστε με γράμματα τα λευκά τετραγωνίδια, κατά τρόπον ώστε να σχηματισθούν λέξεις με τις ακόλουθες σημασίες:

- 1) Μπάλα.
- 2) Το τέλος της ημέρας.
- 3) Υπό την μορφήν αυτή μας παρέχονται πολλά φάρμακα (πληθ.).
- 4) Αναζητούμε λίγη τώρα το καλοκαίρι.
- 5) "Όρνιθα με νεοσσούς.
- 6) Νησί του "Ιονίου.
- 7) Έλλην λόγιος και φιλόσοφος, μέγας διδάσκαλος του γένους.
- 8) Ασκήσις, ά-

αρμογή, έμπορική ή χρηματιστηριακή συναλλαγή.
9) Σωματική όμορφιά.
10) Σωλήν δια τού όποιου διαχε-τέυεται κάτι.

Όλες σε "ΑΞ"

Νά βρεθούν μέσα σε δυο λεπτά της ώρας δώδεκα λέξεις, οι όποιες να τελειώνουν όλες σε "ΑΞ".

Π. χ.: Πινάξ.
Το παράδειγμα δεν λογαριάζεται. Οι ζητούμενες λέξεις πρέπει να έχουν 6-λες πέντε (5) γράμματα και να είνε όνοματα ούσιαστικά.

Οι γάτες και τὰ ποντίκια

Έάν 3 γάτες πιάνουν 3 ποντίκιους μέσα σε 3 λεπτά της ώρας, πόσες γάτες χρειάζονται για να πιάσουν 100 ποντί-κους σε 100 λεπτά της ώρας.

Γεωγραφικό πρόβλημα

Ποιά από τις παρακάτω χώρες δεν θά έπρεπε να αναφερθῆ μαζί με τις άλλες και για ποίό λόγο;
ΓΟΥΑΤΕΜΑΛΑ, ΝΙΚΑΡΑΓΟΥΑ, ΣΑΛ-ΒΑΔΟΡ, ΚΟΣΤΑ ΡΙΚΑ, ΠΑΝΑΜΑΣ, ΛΙΒΕΡΙΑ, ΜΕΞΙΚΟΝ, ΟΝΔΟΥΡΑ.

Αίνιγμα

"Ηλιος δεν είμαι κι' άκτίνες έχω
Δέν έχω πόδια και όμως τρέχω
Χέρια δεν έχω, βάση βαστάζω
Για τούτο κάποτε κι' εγώ στενάζω.

Δημιώδες αίνιγμα

"Άσπρος κάμπος, μαύρα βώδι
Και ευλέγιος ό ζευγας
Και κείνος που τόν σπέρνει
Κάθετα και λακριντεύει.

Άπρεσδόκητον

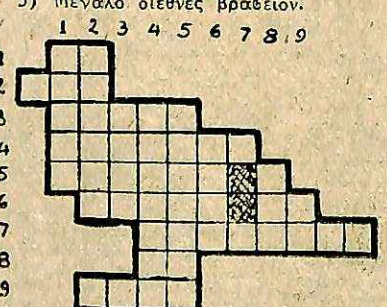
Ποιός άρχαιός λαός τρώγεται;

Ερώτησις

Τι διαφορά υπάρχει μεταξύ πάγου και αύγου;

Σταυρόλεξο - πτηνών ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Νότα μουσικής.
- 2) Άλλη νότα.
- 3) Νησί τών Κυκλάδων.
- 4) Μέγας Όλλανδός άνθρωπιστής και φιλόλογος περίφηρος για την άρ-χαϊοραθεία του.
- 5) Μεγάλο διεθνές βραδείον.

6) "Η σύζυγος του Άδραάμ. — Τῶν όποιών.

- 7) Δέν είνε δημόσια.
- 8) "Άρβρο (πληθ.).
- 9) Το δεύτερο μέρος του έπαυλου ενός διασήμου Γάλλου συνθέτου.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Διάσημος Πολωνός πιανίστας και συνθέτης (επών.).
- 2) Χαρούμενος, εύθυμος.
- 3) Έκεί κατά την Γραφήν ή Ραχήλ έκλαιε τὰ τέκνα της.
- 4) Σηρό σπέρμα διαφόρων φυτών.
- 5) Γυιός του Κύρου και αδελφός του Καμβύσου.
- 6) Ούτε μιάς εξαιρουμένης (καθ.).
- 8) "Η σύζυγος του μετετρέτη σε στήλη άλλας.
- 9) Σύμφωνον του άλφαβήτου.

Αριθμητική λέξεων

- 1) Νότα μουσικής + Τραγουδι = Μόλυμα.
- 2) Πρόθεσις + Κίνησις ύγρου = "Ε-πιδρασις.
- 3) Νέα — Σκῶρος = "Αντικείμενα όρισμένης χρήσεως.
- 4) Πρόθεσις + Μοναστήρι = "Εμ-μονή.
- 5) Σημείο της αριθμητικής + Κάτι που σπανίως βρίσκομε στα τράμ = Μουσούργημα.

Οι λύσεις στη σελ. 56

Ο Θεός κι' ο θάνατος

Μία φορά κι' έγαν καιρά, στα πολύ παλιά χρόνια ο Θεός έστειλε στη γη τὸ θάνατο, τὸν λυτρωτὴ τῶν πόνων του ανθρώπου για ν' αναπαύει κάποιον δυ-στυχισμένο που ήτανε από καιρό άρρωστος.

Ο θάνατος έφτασε γρήγορα στην καλύβα του φτωχού χωρικού και μπήκε μέσα. Εκεί είδε μία γυναίκα και τρία μικρά παιδιά να κλαίνε κοντά στο κρεβάτι του άρρωστου που ξεψυχούσε. Ο θάνατος δεν μπόρεσε να μείνι άσυγκίνητος έμπρός σ' αυτή τη σπαρτική σκηνή που αντίκρισε. Ράγισε ή καρ-διά του. "Άφησε λοιπόν τη φτωχική καλύβα, έκλεισε σιγά την πόρτα της και ζαναγύρισε στὸν ούρανό μ' αδειανά τὰ χέρια.

— Δεν μπορώ να πάρω την ψυχή αυτού του φτω-χού ανθρώπου, είπε στο Θεό. Είνε ο κλάνος προστα-της τριών άρραγών που τὰ είδα να κλαίνε τὰ κα-κόμοιρα μπροστά μου.

Τὰ μάτια του Θεού άστραψαν από όργη σαν είδε ότι ο θάνατος δεν είχε έκτελέσει τη διαταγή του.

— Χάσου από τὰ μάτια μου! φώναξε με θυμό στο θάνατο.

— Μα δεν μπορούσα να κάνω αυτό που μου εί-πατε, του ζαναείπε ο θάνατος. Ποιός θα φρόντιζε ν' αυτά τὰ όρφανὰ άν έπερνα τη ψυχή του πατέρα τους;

— Ποιός θα φρόντιζε; είπε ο Θεός. Τώρα θα δης. Τρέξε στα πειό σκοτεινά βάθη της θάλασσας και φέρε μου άμέσως εῶς όποιαδήποτε πετρίτσα βρης χωμένη μέσα στα φύκια.

Ο θάνατος έφυγε άμέσως απ' τὸν ούρανό και βούτηξε σε λίγο μέσα στη φουρτούνιασμένη θά-λασσα, ότανοντας στο μαυρό βυθό άρπαξε μία μι-κρή πέτρα απ' τούς σωρούς που βρίσκονταν εκεί και την έφερε γρήγορα στὸν ούρανό.

Ο Θεός μόλις είδε την πέτρα αυτή στα χέρια του θανάτου του είπε:

— Σπάστν άμέσως σε δυο κομμάτια.

Ο θάνατος έσπισε με μεγάλη δύναμη την πέτρα στα δαχτυλά του και μόλις την έσπασε είδε να βγαίνει από μέσα ένα σκουληκάκι που άρχισε να περπατά ήσυχά . ήσυχά στην παλάμη του.

— Λοιπόν θάνατε, ποιός νομίζει ότι προστατεύει αυτό τὸ σκουληκάκι; ρώτησε τότε ο Θεός τὸ θάνατο που τὸ κωτταζε με άπορία.

Και χωρίς να χάσει καιρό ο Παντοδύναμος μὴ μπορώντας ακόμα να συγκρατήσῃ τὸ θυμό του, ση-κωσε τὸ χρυσό του ραβδί και χτύπησε μ' αυτό τὰ δυο αυτιά του θανάτου.

Ο θάνατος έννοιωσε δυνατὴ ζάλη.

— Έλεος Κύριε! φώναξε.

— Κατέβη πάλι στη γη, του είπε ο Θεός και φέρε μου γρήγορα την ψυχή αυτού του ανθρώπου που σου είπα. Τώρα πιά δεν υπάρχει φόβος να συγκινη-θῇς από τὰ κλάμματα και τις φωνές που θ' άκού-σῃς. Είσαι για πάντα κουφός, στους αιώνες τῶν αίωνων!

Κι' αλήθεια ο θάνατος είνε από τότε κουφός στους θρήνους τῶν ανθρώπων και παίρνει τις ψυχές τῶν πλάσμάτων του Θεού, χωρίς να πονή, χωρίς να συγκινῆται, πιστός στο θέλημα και τις βουλές του Κυρίου.

Τὸ δειλινό

Τὸ δειλινό απλώνεται στῆς γῆς τὴν άνκαλιά και τὰ πουλάκια πέταξαν δειλά μέσα στη ψάλη.

Ο γκιώνης από μακριὰ μονότονα λαλεί και μέσα απ' τὰ φυλλώματα τη νύχτα προσκαλεί.

Τὸ φῶς σε λίγο σβύνεται τὸ σκότος άρχινά και μέσ' στην ήσυχη νυχτιά ο γούλλος τραγουδά.

Κάποια γαλήνη απλώθηκε στην πλάσι, μονικιά κι' ή νυχτερίδα βιαστική εῶς κι' εκεί πετά.

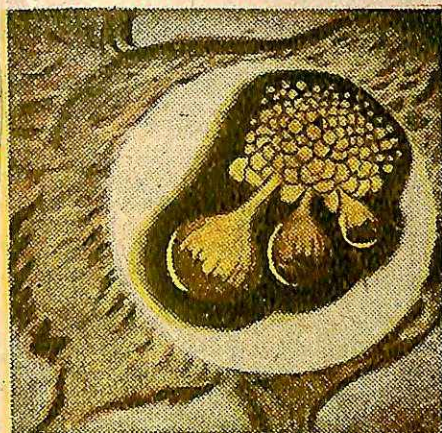
Παιδικὸν πνεῦμα

— Δεν μου λές, Τοτό, εῶς ξεκρέμασες τη φωτο-γραφία του μπαμπά σου; ρωτῶ ή μητέρα τὸ μικρό της αγόρι.

— Ναι, μαμά.

— Γιατί παρακαλώ;

— Γιατί χῆς έλεγε ο μπαμπάς ότι μόνον τους κακούργους κρεμούν, και δεν ήθελα να τὸν δῃ καν-είς κρεμασμένο!

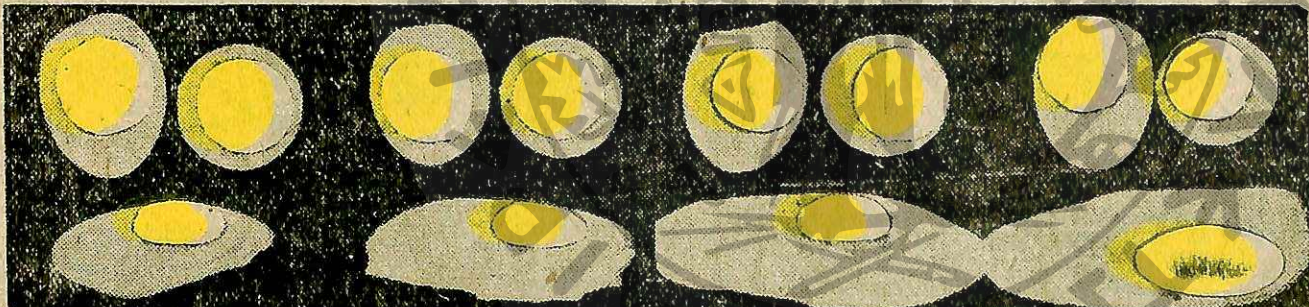

Μέσα στην ώθηκη της κόττας υπάρχουν ὡς 3.600 κροκοί αύγων, που μεγαλώνουν ένας-ένας σε 14 ήμερες.

ΔΕΝ καταρρίπτουν ρεκόρ μόνον οι άθλη-ταί, αλλά... κι' οι κόττες! Πράγμα-τι, σ' ένα κτήμα του Νιού Τζέρσεϋ, στην "Α-μερική, μία κόττα Πλύμουθ γέννησε 146 αυ-γά κατά συνέπεια, σε ισάριθμες ήμερες, ὡς τώρα, κρατούσε τὸ ρεκόρ μία άσπρη Λεγκόρν, με 140 αυγά. Ο μεγαλείτε-ρος αριθμός αύγων, που έχει γεννηθῆ μία κόττα σ' ένα έτος, είνε 351, αλλά με διακοπές μεταξύ τους.

Οι περισσότερες πουλάδες γεννούν τὸ πρώτο τους αυγό όταν γίνουν 150-170 ήμερών. Κάθε πουλάδα έχει εῶς άρχῆς μέσα στην ώθηκη της 1.000-3.600 μι-κροσκοπικούς κροκούς αύγων (όσα δηλα-δή πρόκειται να γεννήσῃ σ' όλη της τη ζωή). Όταν φτάσῃ ο καιρός της ὡ-τοκίας, ένας απ' τούς κροκούς, μικρός σαν μύτη καρφίτσας, άρχίζει να μεγα-λώνη. Σε 14 ήμερες περίπου, έχει φτά-σει στο κανονικό μέγεθος. Πέφτει τότε απ' την ώθηκη (που βρίσκεται ψηλά και κάτω απ' τὸ κόκκο της πλάτης) μέσα στὸν ὡγαγὼν σάληνα, μήκους 75 πόν-των και προχωρεί σιγά-σιγά πὸς την αλ-λη άκρη του. Στις πρώτες 3 ὡρες, πε-ριβάλλεται από άσπράδι, που παράγεται από ειδικούς αδένες και που εκκρίνεται μέ-σα στην άκρη του ὡγαγῶνος. "Αφού πά-ρη έτοι τὰ 40% του άσπραδιού, προχωρεί σε άλλο μέρος του σάληνος, όπου παίρ-νει τὸ υπόλοιπο άσπράδι και τις έξωτε-ρικές μεμβράνες. Συγχρόνως τὸ άσπρά-δι χωρίζεται σε στρώματα πηχτότερα και άραιότερα. Τὸ στάδιο αυτό διαρκ-εί άλλες 3 ὡρες. Κατόπιν τὸ άσπράδι νί-νεται διπλάσιο σε βάρος, με τις εκκρί-σεις που εισχωρούν απ' την πορώδη έ-ξωτερική μεμβράνη. Άλλοι αδένες επα-λείφουν τὸ αυγό με μία ουσία, που γί-νεται έπειτα σκληρή κι' αποτελεί τὸ τσά-φλι. Πριν στερεοποιηθῇ ή ουσία αυτή, μία περιστροφική κίνησις τού αύγου του δίνει τὸ χαρακτηριστικό ὡσείδες σχήμα του.

"Όλη αυτή ή διαδικασία διαρκεί 12-24 ὡρες. Έν τῷ μεταξύ δέ, έχει μεγα-λώσει στην ώθηκη δεύτερος κροκός, που θα γίνῃ αὐτὸ την επομένη ήμερα. Ένώ οι κοινές κόττες γεννούν περὶ τὰ 110 αυγά τὸ χρόνο, οι έκλεκτές ράτ-τες φτάνουν τα 200. "Η πρώτη τέτοια ράτ-τα δημιουργήθηκε στο Κονέκτικουτ της "Αμε-ρικής, πὸς 82 έτών, με διαστάσεις της ά-μερικανικής κόττας "Νιτομίνικ" και της ά-σιατικής "Μπλάκ Κόχιν". Είνε ή γνωστή "Πλύμουθ".

Γὰ πολύ φρέσκο αυγό έχει τὸν κροκό στο κέντρο του. Στο τη-γάνισμα μένει συγκεντρωμένο σε μικρό χώρο.

Ο κροκός ένός αύγου λίγων ήμερών μπορεί να ξεφύγῃ λίγο από τὸ κέντρο. Στο τηγάνι-σμα προεξέχει πὸς τ' άπάνω.

Υστερα από λίγες άκόμη ή-μερες, ο κροκός απομακρύν-ται από τὸ κέντρο. Στο τη-γάνισμα τὸ αυγό απλώνει.

Στὸ μπαγιάτικο αυγό, ο κρο-κός παίρνει σχήμα άκανόνιστο. Στο τηγάνισμα, ο κροκός σπά-ζει εύκολα.

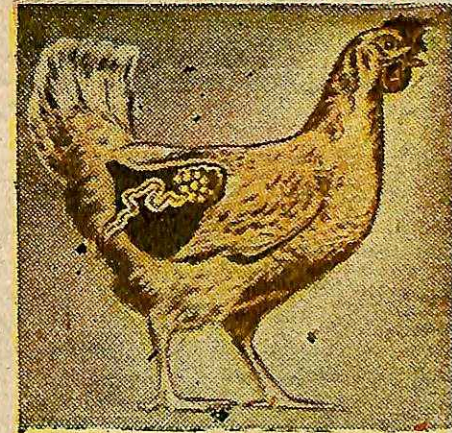

Ο έλεγχος της φρεσκάδας του

Οι άσπρες "Λεγκόρν", μεσογειακής κα-ταγωγῆς, άρχίζουν να γεννούν γρηγορότε-ρα και κάνουν περισσότερα αυγά, ένώ οι "Πλύμουθ" κι' οι "Ρόντ-Άιλαντ" γεννούν λιγώτερα αυγά, αλλά συγχρόνως άπο-κτούν άρκετὸ βάρος, περισσότερη κρέας δηλαδή. Οι "Λεγκόρν" κάνουν άσπρα αυ-γά, ενώ οι δύο άλλες ράτσες γεννούν σκούρα.

Πάντως, όλες αυτές οι έκλεκτές κόττες κάνουν αυγά περισσότερα απ' τις κοινές, μεγαλύτερα, με στερεώτερο τσάφλι και με πηχτότερο άσπράδι. Σ' αυτό συνετέλεσε κι' ή συστηματικώτερη διατροφή τους.

Ο έλεγχος της φρεσκάδας τῶν αύγων νίνεται με την εξέταση τῶν εμποδίων στῇ

"Όταν μεγαλώσῃ άρκετά, ο κροκός μπαίνει στὸν ὡγαγὼν σάληνα, όπου θα γίνῃ τέ-λειο αυγό.

μέσα απ' τὸ πορώδες τσάφλι ένα μέρος του νερού που περιέχεται στο αυγό. Απ' τὸ μέ-γεθός του, υπολογίζεται περίπου πόσων ήμε-ρών είνε τὸ αυγό. Συγχρόνως ὅσο περνούν οι μέρες, ο κροκός διακρίνεται καθαρώτερα, γι-ατί τὸ άσπράδι γίνεται σιγά-σιγά πὸς άράδι.

Άλλά κι' όταν σπάσουμε ένα αυγό κι' αδειάσουμε σ' ένα πιάτο τὸ περιεχόμενό του, μπορούμε να υπολογίσουμε την ήλι-κία του. Τὸ πολύ φρέσκο μένει συγκεν-τωμένο σε μικρό χώρο και συγκρατεί-ται ψηλά. Κατόπιν ο κροκός παίρνει ένα στρογγυλότερο σχήμα και προεξέχει πὸς πολύ πὸς τὰ πάνω, ενώ τὸ άσπράδι μέ-νει άκόμη άρκετά πηχτό. "Επειτα ο κρο-κός γίνεται πὸς πλακούτσος και τὸ άσπρά-δι απλώνεται σε μεγαλύτερη έκταση. Τέ-λος, ο κροκός γίνεται σχεδόν επίπεδος και σπάζει εύκολα, τὸ δε άσπράδι σκορ-πίζεται γιατί είνε υδαρές.

"Όταν βράσουμε ένα αυγό πολύ φρέ-σκο ὡς πὸς να πῆξῃ, ο κροκός μένει ά-κριβῶς στο κέντρο. "Αν ὅμως είνε λι-γώτερο φρέσκο, ο κροκός μετατοπίζεται πὸς τὰ έξω, κατόπιν δέ παίρνει σχήμα λίγο άνώμαλο. Στο τηγάνισμα, αυγά που δεν είνε φρέσκα, απλώνουν και σπάζουν εύκολα.

Τὸ αυγό είνε ένα πολύπλοκο κατασκευά-σμα. Τὸ τσάφλι, τὸ άσπράδι κι' ο κρο-κός αποτελούνται από άλληπαλῆλα στρώματα: Τὸ τσάφλι από 2 (έκτος της έσωτερικής μεμβράνης), τὸ άσπράδι από 4 κι' ο κροκός από 11. Ο κροκός τέλος, συγκρατείται στη θέσι του από τις εῶ-λαζες, δυο μάζες από πηχτότερο ά-σπράδι.

Μπορούμε να πούμε ότι τὸ αυγό απο-τελεί μία ιδεώδη τροφή. Παρέχει 167 θερμίδες στὸν όργανισμό, καθώς και πολ-λές βιταμίνες Α, Β1 και Β2 (οι Α και Β1 περιέχονται πόν κροκό, οι Β2 στὸν κροκό και στ' άσπράδι). Επίσης περιέ-χει πρωτεΐνες, λίπος και μικρές ποσότητες 8 άνοργάνων αλάτων, έῶς θείου και σιδήρου. Για να διατηρηθῶν οι θρεπτι-κές αυτές ουσίες, πρέπει να γίνονται τὰ αυγά βραστά ή "πασέ". Τὸ τηγάνισμα άναπτύσσει ίσχυρη θερμότητα, που κα-ταστρέφει τις βιταμίνες.

Οι "Αμερικανοί" έπιστήμονες συμβουλεύουν όσους ασχολούνται με την οίκοιστο πτηνοτρο-φία να διαλέγουν με προσοχή τις κόττες τους, που πρέπει να είνε πάντα έκλεκτής ράτσας (Λεγκόρν, Πλύμουθ, Ουίτσατ), για να έχουν καλή άπόδοσι, δηλαδή να γεννούν πολλά αυ-γά τὸ χρόνο.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ της άγγλικής ζωής

Η άσχημη προέλιξη στις παρκάσεις

Συνήθιζαν να λέμε ότι η Αμερική είναι η χώρα των παραδόξων. Αλλά τα πιο παράδοξα πράγματα συμβαίνουν πάντοτε στην Αγγλία, όπου οι πολλές παραδόσεις συμβαδίζουν με τις σημερινές υπερμοντέρνες συνήθειες, χωρίς να βλάπτουν κανείς τίποτα το παράξενο ή το εκπληκτικό σ' αυτά.

Ο άνθρωπος, πρώτα-πρώτα το «άνθρωπινο» ζυγνπτήριο.

Σύμφωνα με μία παμπ-λαϊκή συνήθεια, κάθε διαδρομικός σταθμός διαθέτει ένα ή περισσότερους υπαλλήλους για να ζυγνύν τους μπανδισμένους, τους ερασιφίλους, τους συνοδούς κ.λπ. των τριών που παριόνουν έναν υπνο ανά-μεσα σε δύο ταξίδια.

Γιατί οι υπαρκτοί υπνοί διαδρομικοί υπαλλήλοι δεν είναι υποχρεωμένοι να ζυγνύνουν μόνο των Πρέ-βι να τους ζυγνύνουν. Κι εκείνος που θα τους ζυγνή-ση πρέπει να είναι ο ειδικός για το σκοπό αυτό υπαλλή-λος.

Το «άνθρωπινο» ζυγνπτή-ρι» χτυπάει ρυθμικά την πόρτα του κοιτώνος, μπαί-νει μέσα και ζυγνύει το θερμοστάτη ή το υπνοδοχικό που πρέπει ν' αναλάβη ύ-πνωση, δίνοντας του με-ρικά σκουνηματα στον ώ-μο.

Το 1942, η κυβέρνηση, που είχε ανάγκη από άν-θρώπους για τα μετώπα του πολέμου, σκέφθηκε να κα-ταργήσει το «άνθρωπινο» ζυ-γνπτήριο.

Αλλά, αμέσως οι διαδρο-μικοί υπαλλήλοι άπρη-γσαν και καθήνευσαν στην κοινή γνώμη την κυ-βέρνηση ότι επιδοιοεσται τα προνόμια των και ότι θέλει να εφομοσθώ... ά-πανθρώπη μέρα για την ά-φύπνισή των. Έτσι, τα «άν-θρώπινα» ζυγνπτήρια», πα-ροείναν στη θέση τους.

Στην Αγγλία δεν διαλέ-νουν οι κύριοι τους υπνέ-τες... αλλά, οι υπνέτες

τους κύριους. Κανένας καθώς πρέπει ύ-πνρετης δεν θα δεχθή να προσέχει τις ύπνρεσεις του σ' ένα άνθρωπο που δεν συγκεντρώνει τα προσόντα ενός αληθινού τζέντλεμαν. Τα πράγματα νίνονται ως έξης περίπου:

Ο ύπνρετης ύπνρετης σ' άδνει ένα ραντεβού σ' ένα από τα γραφεία που προμηθεύουν ύπνρετες. Κι εκεί σ' άποβάλλει σ' ένα άνηλες έρωτηματολόγιο:

—Τό όπτι σ' άς βρίσκειται στην πόλη ή στην έξοχή, κύριε;

—Στην... έξοχή.

Για τους Άγγλους ύπν-ρετες, κάθε όπτι που έινε έξω από τη συνοικία της πόλεως που θεωρείται ως άριστοκρατική βρίσκεται... στην έξοχή.

—Ανατάσσομαι ότι θ' άπρό-κειται για μεγάλο όπτι. Ποσα δωμάτια έχει;

—Έξη ύπνοδωμάτια, τρία σαλόνια και τα βοηθητικά... —Χμ!... Τό όπτι της λαί-σσης Τούμπαϊτς, όπου ύπν-ρετρία προτίητα είχε εί-κοσι ύπνοδωμάτια. Κάνετε ίππασία, κύριε;... —Όχι! Κρίμα! Θ' άμουνά πολύ εύχαριστημένος να περιποι-ομαι το άλονό σας... Θ' άζέρτε βέβαια ότι η ίππα-σία είναι τό καλύτερο σπόσ για ένα τζέντλεμαν... Μή-πως πηγαίνετε, κυνίη;... —Όχι!...

Τό πρόσωπο του ύπνρε-τού καταρρέει. Άρχίζει ν' άμφισβήλλη αν είσαστε ά-ξιος για να σ' άς προσφέρη τις ύπνρεσεις του. Και σ' τό τέλος, σ' άς λέει ο εύνέ-νιος:

—Νομίζω ότι δεν είμαι ό άνθρωπος που χρειάζεται ό κύριος.

Θ' άταν όπλοδθ εύχαρι-στημένος άν του λένετε πώς θ' άπρεπε να τακτο-ποιή είκοσι ή τριάντα δω-μάτια και να φροντίη για τό άλονό τα σκυλιά, τα ό-πλα σας...

Η μανείρισσα που θ' άπάρτε στο όπτι σ' άς θ' άς δάδωσθ έπίσης:

—Υποθέτω πως ό κύριος συμφωνεί μαζί μου ότι η άγγλική κουζίνα είναι η καλύτερη από όλες.

—Ναι, φυσικά... —Όστόσο, μερικά ζένα φαγητά...

—Ο κύριος άς με συνω-ρέσει. Άλλά δεν είμαι η μα-νείρισσα που του χρειάζε-ται.

Οι Άγγλοι έχουν έναν έμφοτο σεβασμό προς τους νόμους. Κανείς δεν σκέ-πτεται να τους παραβή.

Κατά τό τελευταίο τάξι-δι της βασιλικής οικογενεί-ας στη Νότιο Άφρική, πα-ρουσιάσθηκε ένα σοβαρώ-τατο πρόβλημα: πώς οι πριγκίπισσες θ' άφτιαναν τις τουαλέτες που τους χρειάζονταν; Τά δελτία που είχαν όπες και κάθε άλλος Άγγλος πολίτης, δεν έφταναν, νι' αυτό τό σκοπό. Τό τέλος, η κυβερ-νσία, άποφάσισε, αναλαμ-βάνοντας την ευθύνη, να τους δώση μερικά συμπλη-ρωματικά δελτία.

Όπουδήποτε και άν πά-τε, όπτι όπτε και άν κάμε-τε στην Αγγλία, δεχέσθε έναν κατανισμό από εύχα-ριστώ. Παραγγέλνεται η χ. ά. ένα φλυτζάνι τσάι σ' ένα κέντρο. Τό κερσόνι θ' άς άπαντήση: «Πολύ καλά, κύριε. Σ' άς εύχαριστώ».

Η ζήτηση από την τηλεφωνή-τρια του ξενοδοχείου όπου μένετε να σ' άς συνδέση σ' ένα αριθμό θ' άς άπαν-τήση και πάλι: «Μάλιστα, κύριε. Σ' άς εύχαριστώ». Η άκόμη ζήτηση από τό κα-μαριέρη του ξενοδοχείου να σ' άς έτοιμάση τό λουτρό, θ' άς άπαντήση και πάλι. «Πολύ καλά, κύριε. Σ' άς εύχαριστώ».

Στους δρόμους του Λον-δίνου, βλέπετε συχνά με-ρικούς καλοντυμένους κυ-ρίους, που έχουν στη ρά-χη ένα τριώνιο από μετα-ξίτο ύφασμα. Άδικά θ' άσάστε τό μυαλό σας για να βρήςτε σ' τι χρησιμεύει αυτό τό κομμάτι τό πανί. Γιατί, δεν χρησιμεύει σ' τί-ποτε άπολύτως. Άλλά, την έποχή που συνήθιζαν οι περσόνες όλοι οι άνθρω-ποι είχάν ένα παρόμοιο τρι-ώνιοκό ύφασμα στη ράχη τους, για να μην λερώνω-ται τα ρούχα τους. Τό ύ-φασμα αυτό άποτελεί και σήμερα τό διακριτικό ώρι-μένων κρατικών υπαλλή-λων.

Άλλά να μία πολύ περι-εργή ιστορία:

Όταν ό νυστός ήθο-ποιός τό κινηματογράφου Σάολ Άλτον έπρόκειτο να γυρίση τό πολυκροτο έργο «Η άνταρεία του Μπουν-τυ», θέλησε να έξοκωθώ-ση πώς ντυνόταν ό πλοίαρ-χος Μπλάιτ. Πληροφωρήθη, λοιπόν, ότι ό ήθος του έφτιανε τις στολές του στο ράφτη Γκίθ.

Τό κατόστημα αυτό έξα-κολούθησε να ύπάρχη ά-κόμη. Ό Άλτον έτρεξε έ-κεί και έκλήηκτος βρήκε σ' άπολά βιβλίο του Γκίθ κάθε τι που τον άνδίασσε για τις στολές του πλοίαρ-χου Μπλάιτ. Κι' ύπόσσο εί-χαν μεσολάβησει από την έποχή εκείνη έκατόν πε-νήντα χρόνια...

Μία περίεργη λέσχη

Στη Νέα Υόρκη ίδρύθη τελευταία η «λέσχη των κε-καρμένων». Τά μέλη της ύ-ποκροούνται να κόβουν κα-θε μέρα τό μαλλιά τους με μηχανή «όπιλό υδενικό», που είναι η λεπτότερη σ' ό-πο έλες, σ' όπο που τό κρανίο τους ν' άς έ-λειο και νυαλιστερό. Ό σ' όπτι τον έπόμενο, πολλοί κυ-ρίεις ένιναν μέλη της νέας λέσχης.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σε εικόνες

—Όταν, κύριε... Έχετε μετρήσει εί-κοσι φορές τό στήθος της δεσποινί-δος; Η σειρά μας τώρα!...

—Και για να ξέρης, ένώ είμαι πιο κουβαρντάς από τον μπαμπά!...

Ό ζήτησος: Δεν μου δίνετε την άποψή σας για καλή νύχτα; —Ναι, αλλά, έχετε να κάνω λίγη έξοχή...

Ο ΗΛΙΟΣ ΩΣ ΦΑΡΜΑΚΟ

Τι συμβουλεύουν οι γιατροί

Όσα κι' άν γράφονται κάθε χρό-νο για τό ίδιο θέμα, όσες συμβουλές κι' άν δίνουν οι ειδικοί, είναι κάθε κα-λοκαίρι άμετοίη οι άνθρωποι που παθαίνουν έγκαύματα άπ' τον ήλιο. Υποφέρουν, δεν μπορούν να κλει-σουν μάτι, όρκίζονται να μη τό εα-ναπαθούν... κι' όμως τό πάθημα δεν τους γίνεται μάθημα! Δεν έννοούν να καταλάβουν ότι ό ήλιος είναι ένα πολύτιμο φάρμακο. Εφ' όσον δεν ξεπερνάμε την κανονική δόση, μήπως άλλωστε τα περισσότερα ώ-φέλεια φάρμακα δεν γίνονται θλαβε-ρά σ' έμείς μετ' όλην ποσότητα;

Ό ήλιος μας στέλνει, ως γνω-στόν, ένα πλήθος από ακτίνες με διάφορα «μήκη κύματος», που με-τροούνται με την ειδική μονάδα «άν-γκστρου» (1) 10.000.000 του χιλι-οστουμέτρου. Οι ακτίνες που έχουν μήκος κύματος 4.000—8.000 «άν-γκστρου», αποτελούν τό όρατό φάς, με τά διάφορα χρώματα του. Σί' ά-όρατες υπεριώδεις ακτίνες έχουν μή-κος 2.900—4.000 «άνγκστρου» κι' οι έπίσης άόρατες «υπεέρυθρες» 8.000—15.000. Οι υπέρυθρες ακτι-νες είναι κυρίως θερμαντικές. Οι υπε-ριώδεις είναι εκείνες που μαυρίζουν τό δέρμα και που έπιδρούν στον όρνα-νισμό. Αυτές οι τελευταίες προκα-λούν τά έγκαύματα. Γι' αυτό υπε-ρνούμε να πάθουμε έγκαύμα άπ' τον ήλιο, άκόμη και μία μέρα συνεφια-σμένη ή νυχθη. Γιατί δεν παίζει κα-νένα ρόλο ή έλάττωσις των φωτει-νών ακτίνων (πρώτη περίπτωση) ή των υπεριώδων θερμαντικών (δευτε-ρα περίπτωση);

Την άνοιξη και τό θινόπωρο, ό κίνδυνος των έγκαυμάτων άπ' τον ή-λιο είναι μικρότερος, παρά τό καλο-καίρι, γιατί τότε ό ήλιος δεν βρι-σκειται πολύ ύψηλόν στον ούρανο, ενώ τό καλοκαίρι οι ακτίνες του πέφτουν κατακόρυφα κι' έτσι έχουν μεγαλεί-τερο έντασι. Για τό ίδιο λόγο, πα-θαίνουν εύκολότερα έγκαύματα τό με-σημέρι, παρά τό πρωί ή τό άπό-γεμα.

Οι υπεριώδεις ακτίνες, που παρ-αγοίται τεχνικά (με ηλεκτρικές λάμ-πες υδρογόνου) έχουν συχνά ύψε-ρος κύματος μικρότερο άπ' τις ήλια-κές και μπορούν συνεπώς να προ-καλέσουν έγκαύματα, χωρίς να μα-υρίσουν τό δέρμα.

Όταν χρησιμοποιούνται με μέ-τρο, οι υπεριώδεις ακτίνες του ή-λιου ώφελούν πολύ στην ύγεια. Τό πρώτο αποτέλεσμα τους είναι ότι έ-ρεθίζουν τά λεπτά άκρα των νεύρων, που βρίσκονται στο δέρμα και φέ-ρουν έτσι μία γενική τόνωση. Ές άλ-λου, εισχωρώντας στο δέρμα, έπι-δρούν σ' ά τοιχοζήδι άγγεία και κά-νουν ζωοπρόση την κυκλοφορία του αίματος.

Είμε γνωστή ή έννοείά τους κα-τά τό σκεπτικισμό των παιδιών. Έ-ξήγηται δ' έως έξης άπ' τους φυσι-ολόγους: Με τις υπεριώδεις ακτίνες, γίνεται μία παράξενη «ενεργοποίη-σις» ώρισμένων λιπαρών ούσιων του δέρματος, που ονομάζονται «στερό-λη». Αυτές λοιπόν οι ενεργοποιημέ-νες ούσιες συντελούν σ' άτη συγκε-κρίτη σθεναρότητα άπ' τον παιδικό όρ-γανισμό και κάνουν γερά τά κόκ-καλα.

Σημειώτεον ότι οι τεχνικές υπε-ριώδεις ακτίνες δεν μπορούν ν' άντι-καταστήσουν τ' έλ έλ έλ τις ή-λιακές σ' όλα τά ευεργετικά τους ά-ποτέλεσματα.

Πιστεύεται συνήθως ότι τό μαύρι-σμα άπ' τον ήλιο προστατεύει άπ' την υπερβολική έπίδρασι των υπε-ριώδων ακτίνων, γιατί δεν τις άφί-νει να εισχωρήσουν και να έπίδρα-σουν στο δέρμα.

Αυτό όμως δεν είναι αλήθεια. Η «μελανίνη», ή χρωστική δηλαδή ού-σια που σχηματίζεται στο μαυρισμέ-νο δέρμα, έμποδίζει πράγματι τη δι-άδοσι των υπεριώδων ακτίνων. Άλ-λά αυτή βρίσκειται σ' ά βαθύτερα στρώματα του δέρματος, έπομένως οι ακτίνες μπορούν έλεύθερα να έπι-δράσουν σ' ά εξωτερικά στρώματα και να φέρουν τά καλά ή κακά άπο-τέλεσματά τους. Συνεπώς ένα σκε-πτικό παιδί ώφελείται άπ' τον ήλιο πάντα τό ίδιο, σ' όποιον τό χρώμα-τος που έχει τό δέρμα του.

Τό μαύρισμα του δέρματος πα-ρεμβάλλει μόνον ένα μέρος των φωτει-νών και των υπεριώδων ακτίνων, που είναι πιο διεισδυτικές.

Όστόσο όσοι έχουν μαυρίσει άπ' τον ήλιο, παθαίνουν δυσκολότερα ή-λιοκαύματα, αλλά για άλλο λόγο: Γιατί τά εξωτερικά στρώματα του δέρματος έχουν γίνει παχύτερα και φέρουν συνεπώς μεγαλύτερο έμπα-διο σ' ά διείσδυσι των υπεριώδων ά-κτίνων.

Ό καλλιεργός τρόπος για να κρί-νουμε πότε πρέπει να σταματήση ή έπίδρασις του ήλιου, είναι τό χρώμα του δέρματος μας. Όταν δηλαδή τό ίδιό μας ν' άρχισή να κοκκινίη στα-ματούμε την ήλιοθεραπεία. Δεν πρέ-πει να περιμένουμε να αισθανθούμε κάψιμο, γιατί τότε θ' άνε πιά πολύ άργά.

Τά διάφορα είδη λάδια παρέ-χουν κάποια προστασία άπ' τον ή-λιο, όχι όμως άπόλυτη. Έχουν την ιδιότητα ν' άπορροφούν τις περισ-σότερες θλαβερές ακτίνες και ν' ά-σίζουν τις άθλαβστερες να εισχω-ρήσουν στο δέρμα.

Τό φρονιμώτερο είναι να γίνεται ή ήλιοθεραπεία συστηματικά, ν' άυ-ξάνουμε δηλαδή λίγο-λίγο τη διά-δοσά της.

Όρισμένα φάρμακα, όπως π.χ. οι σουλφαμίδες, προκαλούν μία εξαί-ρετική ευαίσθησιση του δέρματος σ' τις ήλιακές ακτίνες. Όσοι λοιπόν παίρ-νουν σουλφαμίδες, πρέπει να προσφ-λάσσονται ιδιαίτερος άπ' τά έγκαύ-ματα του ήλιου.

Για τό θλαβερή ένέργεια του ή-λιου σ' έπιπτώσεις ώρισμένων ά-σθενών έχουμε γράψει άλλοτε.

Τά ήλιοκάστα θεραπεύονται ό-πως τά κοινά έγκαύματα. Άν εί-νε μικρά, χρησιμοποιούμε για άνα-κούφισι βακελίνη ή λάδι ή βορικό οξέος. Όταν υπάρχουν πόνοι, τους καταπαύουμε με άσπιρίνη. Σ' έ-σοδωτέρες περιπτώσεις χρειάζεται ή-ατοική περίποίηση. Πολλές φορές, τό ήλιοκάσ υποεί να προσκλήση ρίγη, πυρετό, παραλήρημα, κάποτε δ' έ και τό θάνατο, άν πάση τη μορ-φή έγκαύματος δεύτερου βαθμού στο ένα τρίτον της έπιφάνειας του σώ-ματος.

Έκτός άπ' τά έγκαύματα, ό ήλι-ος μπορεί να προκαλέση και ήλιασι, που εκδηλώνεται με δύο διάφορες μορφές. Στην πρώτη μορφή, ό άρ-ρώστος παθαίνει έσθονικό και δυνατό πονοκέφαλο τό βλέπει όλα κόκκινα γύρω του και χάνει τις αισθήσεις του. Η θερμοκρασία του άνεβαίνει άπίστευτα, στους 42—43 βαθμούς και κινδυνεύει να πεθάνη. Στην άλ-λη μορφή, ή θερμοκρασία πέφτει στους 32—33 βαθμούς κι' ό άρρω-στος βυθίζεται σ' ά κατάπνσι και μεγάλη άτονία.

Στην πρώτη περίπτωση, πρέπει να έπιδάδουμε να κατεβάσουμε τη θερμοκρασία, ενώ σ' ά δεύτερη πρέ-πει να ανεβάσουμε. Άν δεν έ-φασθώσουμε την κατάλληλη τακτική, μπορεί να σκοτώσουμε τον άρρωστο που προσπαθούμε να σώσουμε.

ΜΠΙΦΤΕΚΙΑ από φάλαινα!

Πώς έλύθη τό πρόβλημα της διατροφής

Λέμε ότι τό κήτος που καταπνέ τον Ίωνά, ήταν φάλαινα. Άν ειν' αλήθεια αυτό, ή άνθρωπότης πνέ-ρε τώρα τη «ρεβάν» της, γιατί... άρχισαν οι άν-θρώποι να τρώνε τις φάλαινες! Είναι μία συνέπεια της έλλειψης κρέατος που μαστίζει τις περισσότε-ρες χώρες του κόσμου...

Η πρώτη δοκιμή της νοστιμόδας και της θρεπτικής αξίας αυτού του κρέατος έγινε πρό καιρού σ' έμια παραλιακή περιφέρεια της Μασαχουσέτης. Μία φα-λάινα πλοίαζε έπιμονα σ' άτη ακτή. Όσο κι' άν την έδίωχναν, ξαναγύριζε. Κι' ή παρουσία της έμπόδιζε τό ψάρεμα σ' άλη την περιοχή. Τέλος, ένας κάποιος βόλυντ Ρόουλαντ ανέλαβε να ή σκόπη και να φάλλη τό κρέας προΐόντα της: λάδι, μπαλάνες και βιταμίνη Α. Με την ευκαιρία αυτή, δοκίμασε και τό κρέας της, στο οικογενειακό του τραπέ-ζι, και τό βρήκε περιφημο. Ένας φίλος του, που έ-φαγε ένα μπιφτέκι φάλαινας, ένθουσιάσθηκε και προσέλασε σ' έμια έστιαγό, άλλους γνωστούς του, χω-ρίς να τους φανερώση τί επρόκειτο να τους σεα-δίστη. Όλοι λοιπόν έφαγαν φάλαινα... κι' έγλυψαν και τά δαχτυλά τους!

Λίγες μέρες άργότερα, διοργανώθηκε στο Λον-δίνον έμια γεύμα, τό όποιο χαρακτηρίσθηκε ως «ί-στορικό» άπ' τον Πρόεδρο του άγγλικού «Ινστιτού-του Ψύξεως», γιατί ήταν ή πρώτη φορά που 500 συν-δοτημένες γευσιγασίες, με μπιφτέκια φάλαινας. Τό κρέας αυτό είχε πτάσει έπίθετες άπ' τον Άνταρ-κτικό, μ' έμια φαινομενική πλοία. Είχε σερβι-σθή δ' έ γαρνιρισμένο με κρεμμύδια και χορταρικά και με μία πικάντικη σάλτσα. Όσοι τόφγαν, βε-βαίωσαν ότι δεν μύριζε τίποτα φάλαινα. Ήταν έμια κρέας περιφημό, λοκούμη για τους Άγγλους, που υποφέρουν επί τόσα χρόνια από έπιποτιστικές στε-ρήσεις...

Έπειτα άπ' την έπιτυχημένη αυτή δοκιμή, άρχισε να πουλιέται στην Αγγλία κρέας φάλαινας, δίχως δελτία και σ' ά φηνη την (περίπου 4 σελίνια τό κιλό). Μεγαλειότερη ζήτησις παρατηρείται σ' ά μι-κρά μπιφτέκια των 50 δραμίων. Όπως είπε μία νο-κυκρά του Λονδίνου, «Τό κρέας αυτό μοιάζει σ' άν βωδινό, μόνον δ' άν τό μυρίση κανείς, έχει έλα-φρή μυρωδιά φάλαινα». Ό καλλίτερος τρόπος μα-γειρεύματος είναι ψήτο σ' ά σάρα.

Τό παράδειγμα της Αγγλίας ακολουθούν κι' άλ-λες χώρες, που υποφέρουν από έλλειψη τροφίμων. Έκτός όμως άπ' τό κρέας ή φάλαινα δίνει και τό λάδι της, πολύτιμο σ' ά σημερινή έποχή της παγκοσμίου έλλειψης λιπαρών ούσιων. Άκόμη και πριν άπ' τον πόλεμο, σ' ά Μεγ. Βρεταννία, τό φα-λαινολάδο αποτελούσε τό 40% περίπου των πρώ-των ύλών που έξορμηποιούντο για την παρα-σκευή μαργαρίνης, και τό 20% των χρησιμοποιου-μένων σ' ά σαπωνοποίησι. Πολύ μεγαλειότερη φυσικά είναι σήμερα ή χρησιμότης του για τους ίδιους σκοπούς.

Τον περασμένο χειμώνα οι φάλαινες ήσαν σ' ά-λιόκοι έξη διαφόρων κρατών ξεκίνησαν για τό κυ-νήγι της φάλαινας. Είχαν μαζί τους και πλωτά έρ-γοστάσια, για την έπιτόπιο κατεργασία των κητών. Σύμφωνα με μία διεθνή σύμβαση, είχαν δικαίωμα να σκοτώσουν μόνο 16.000 φάλαινες και να μαζέ-ψουν 1.600.000 βαρέλια λάδι.

Η Ιαπωνία έλαβε μέρος σ' αυτό τό κυνήγι. Στην άρχή, διάφορες άλλες χώρες είχαν αντίρρησης, τονίζοντας τη δική τους έλλειψη έλαίων και λιπών. Έπειδή όμως τό κρέας της φάλαινας αποτελούσε άνεκαθεν μία βασική τροφή για τους Γιαπωνέζους, ό στρατηγός Μάκ Άρθουρ, άπ' όφιλανθρωπία, τους έπέτρεψε να κυνηγήσουν φάλαινες, για τό κρέας τους μόνον, υπό τον όρο να παραδώσουν τό λάδι στους Συμμάχους.

Κατά τον πόλεμο, οι φάλαινες είχαν βρή την ή-συχία τους κι' είχαν υπορέσει να πολλαπλασιασθούν άνεμεπιδόσια. Ήταν σκεπτικές ασήμαντες, ό άριθμός έκείνων που σκοτώθηκαν τυχαίως από νάρκες, βόμ-βες βυθού ή άλλες πολεμικών πλοίων που νόμισαν τις φάλαινες για υποβρυχία, κλπ. Τώρα όμως ξαναάρ-χισε τό κυνήγι τους, με καινούργια έντασι.

Έκτός άπ' τους Γιαπωνέζους, κι' οι Νορβηγοί έ-πίσης έτρωγαν από αιώνας τό κρέας της φάλαινας. Σκολιάζονταν τη σημασία του από έπισιτιστικής έ-πόψεως, ό δόκτωρ Βαν Νέιμ, του Άμερικανικού Μουσείου Φυσικής Ιστορίας, τονίζει: «Είμε άνυπαλόγησι ή ποσότης του τόσο εύγε-υστου και θρεπτικού αυτού κρέατος, που πηγαίνει άπ' την έκείνη άκόμη χημείν, παρ' όλες τις σοβαρές ά-νάγκες ενός μεγάλου μέρους του πληθυσμού της γης. Άρκει να σκεφθώ κανείς ότι, σ' ά φάλαινοθη-ρική περίοδο 1937—38, που διάρκεσε 3—4 μήνες, σκοτώθηκαν στον Άνταρκτικό μόνον 46.309 φαί-νες που ζύγνιζαν δεκάδες τόνους ή καθεμία. Άπ' αυτές χορηγήθηκαν μόνο τό λάδι τους πετά-χθηκε δ' έμια ποσότης 500.000 τόνων κρέατος τό λιγότερο!

Τό κρέας αυτό είναι κόκκινο και μοιάζει σ' ά γεύση με τό βωδινό. Γιατί οι φάλαινες είναι ζωά θερ-μώμα, θηλαστικά, πνολιάζουν δηλαδή περισσότερο σ' ά οικιακό ζωά που μας προσφέρουν τό κρέας τους, παρά σ' ά ψάρι».

«...Αγαπῆτέ μου, συνέχισε κουρασμένος κάπως ο Βρινίδης, ο ὥρες που εἶνε λίγες καὶ οἱ σπιννεὶς πολυήμες. Μὴ με διακόψετε. Θὰ σᾶς πῶ μιὰ ἱστορία τοῦ σᾶς ἐνδιαφέρει πολύ... Ἐχουν περάσει τριάντα χρόνια ἀπὸ τότε... Ἡμῶνα. τοῦ λέτε τότε ὑπάλληλος ἢ καλύτρε νουμαα-τεὺς σ' ἓνα σοφὸ καὶ φημισμένο ἄνδρα, ὀνομαζόμενον Παράκελλος, τὸν ὁποῖον ἀνόρετο ὥς ὅτι πῶ ἐνός μεγάλου ἀστρονόμου καὶ γινώσκου της ἐποχῆς του. Κάποτε λοιπὸν ἀνακηρυχθὲν ἐπίτιμος καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου της. Ἡ νύχτα μᾶς βόλεκε μεσὰ στὸ δάσος τῆς Αἰνῶ καὶ ἐπῆρσamen καταθύγιος σ' ἓναν μεγάλον πύργο ὅπου τῇ νύχτῃ ἐκείνῃ φαίνεται πὼς κάτι ἐξαιρετικὸ συμβαίνει. Οἱ ὑπηρετὲς μᾶς δέχθηκαν μὲ προθυμία καὶ μᾶς παρακάλεσαν ἐκ μέους τοῦ κυρίου των, νὰ τὸν συνηγορήσουμε γιὰτὶ ἡ γυναῖκα του ἦταν εὐνοειμένη καὶ δὲν ὑπορούσε νὰ μᾶς δεχτῇ ὁ ἴδιος. Καθὼς φαινόταν ἀπὸ τὰ λόγια τῶν ὑπηρετῶν καὶ τὸν ἀείματιον, ὅλοι τοὺς ἐλάτρουσαν τὸν κύριό τους. Ἦταν δὲ αὐτὸς ὁ κόμης Φιλίππος τῆς Θούνης...

100

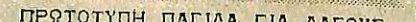
ΛΤΕΣ ἀνησυχος στήν αἰθούσα. Ξαφνικά

καὶ αὐτό. Ἀποψύχθη.

SUBMITTING TO THE

.....

000000000000

νάτου, να πληρώσει δηλαδή στον κόμπα ντε Μοράλκ τα έξοδα συντηρήσεώς σας κι' ακόμα να προσέχει να μη πληρώσετε στην Τουραίν επί τέσσερα χρόνια.

»Κι' αλήθεια διάλεξε την κόρη του που ήταν μία χουχά περόλλα και ήξερε πόσο ενέχυρη ήταν. Της άνοιξε λοιπόν την καρδιά του και της τα ωμολόγησε όλα. Στο τέλος της είπε:

— Στο παλμό μας σπίτι στο περίφορκο των Βερνάνδιν, βρίσκεται ένα κιβώτιο, το κλειδί του οποίου θα σου δώσω. Μέσα σ' αυτό υπάρχουν άκοτες χιλιάδες σκούδα. Αν δεν γυρίσω από την Ισπανία, θυμήσου να στέλνεις κάθε χρόνο χίλια σκούδα στον κόμπα ντε Μοράλκ. Η ασφάλεια του κόμπας της Θρύνης κρέμεται στα χείρα σου!

»Ο Λαντού δεν εαυγύρισε από την Ισπανία. Σε λίγους μήνες η Μαγδαληνή αποφάσισε να πάει στο παλμό σπίτι του πατέρα της. Έκει όμως την περίμενε μια έκπληξη... Στη βία του, φεύγοντας ο πατέρας της είχε ξεχάσει να της πη το μέρος που ήταν κρυμμένο το κιβώτιο. Έτσι ο ντε Μοράλκ έμεινε χωρίς χρήματα επί τρία χρόνια κι' όταν επέστρεψε αυτά, είτε για να εκδικηθεί τον Λαντού, είτε γιατί σ' είχε λυπηθεί, σ' έστειλε στην Τουραίν δίνοντας σας και την έπιστολή του πατέρα σας προς τον αδελφό σας Γοδεφρίδο.

»Δυστυχώς το γράμμα αυτό είχε κακή τύχη. Φθάσσε στην Τουραίν και μία διλονεκία έγινε αιτία να μονομαχήσετε. Πληγωθήκατε βαρεια κάτω από τα παράθυρα της Μαγδαληνής, η οποία μόλις είδε την καταπληκτική ομοιότητα σας με τον κύριο της τόν κόμπα Γοδεφρίδο, υποπτεύθηκε. Έψαξε τις τσέπες σας και βρήκε το γράμμα, για το οποίο της είχε μιλήσει ο πατέρας της. Μόλις το είδε τρούαξε. Ου μύηκε την προφητεία του Παράκελσου και υπολογίζοντας τα χρόνια, είδε πως είχε φτάσει ο χρόνος της πραγματοποίησης της προφητείας. Σας πήρε το γράμμα με την ελπίδα, ότι έτσι δεν θα μάθετε τίποτε και με την καλή της καρδιά σας κράτησε στο σπίτι της, για να περιποιηθεί την πληγή σας.

»Υστερα φώναξε έμένα, να σας γιατρέψω. Εγώ όταν σας είδα με ξάφνιασε η ομοιότητά σας με τον κόμπα Γοδεφρίδο και τότε κατάλαβα ότι είσθε το Βρόφος, που γεννήθηκε τη βραδιά που ήμουν εγώ σπίτι σας με τον Παράκελσο. Αμέσως σας αποκάλυψε μέρος του σχεδίου μου, λέγοντάς σας ότι είσθε κάτοχος μεγάλης περιουσίας. Ανέλαβα μάλιστα να σας την αποδώσω και σεις μου τάξατε τα μισά αν κατορθώσω να φέρω εις πέρας την υπόθεσή. Δεν αιδέβαλα καθόλου ότι θα πετύχαινα στα σχέδιά μου, γιατί ο κόμπα Γοδεφρίδος μου ήταν γνωστός. Ήξερα καλά τον χαρακτήρα του. Ο κόμπα διαδίδοντας το γράμμα δεν θα δίσταζε να σας αποδώσει την πατρική σας κληρονομία. Μονάχα που δεν είχα το γράμμα αυτό. Μα το πήρα ύστερ' από μία πώλη με την Μαγδαληνή. Τα πράγματα όμως ήσαν δυστυχώς άλλη τροπή. Έσείς γινήκατε άφαντος, κι' εγώ έξ αίτιας της αμελίκτης καταδωέως του Κόκκινου Διαβόλου φυλακίσθηκα εδώ, όπου και θα αφήσω τα κόκκαλά μου.

... Ο Βρινδίνος άρχισε τώρα να νοιώθει τις δυνάμεις του να εξαντλούνται. Ο Φλορεστάν πήρε το φως, πλησίασε κι' άρχισε να τον περιποιείται. Σε λίγο ο Βρινδίνος του ψύχθηκε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Εκδόσεις

Εκυκλοφόρησε το ν' τεύχος της επιθεωρήσεως έρευνών των υεταψυχικών φαινομένων «Ο Κόσμος της Ψυχής», με εκλεκτά περιεχόμενα.

»Αριστοτεχνικά μεταφρασμένο εκ του άγγλικού από τον κ. Δημ. Ι. Χρόνη έδεδοθη το περιήφω βιβλίο του Χάρου Μπεν. ζαμέν «Καλύτερη άδρασι χωρίς νηαλίαν» έξαιρετικού ενδιαφέροντος.

Πως συνελήφθη ένας επικίνδυνος κακούργος

Η ανακάλυψη κι' η σύλληψη του «στραγγιστή των νυναικών» υπήρξε μία από τις λαμπρότερες επιτυχίες της αστυνομίας της Ν. Υόρκης.

Το βράδυ της 4ης Φεβρουαρίου 1941, ένας πλούσιος έμπορος ελληνικής καταγωγής, εγκατεστημένος από καιρό στην Αμερική, ο κ. Τζών Παπας, βρήκε νεκρή στο διαμέρισμά του την ώρασιότατη Αιγυπτία σύζυγό του Κατερίνα. Κάποιος την είχε στραγγαλίσει με μία πετσέτα της κουζίνας. Με μία άλλη πετσέτα της είχε δέσει τα πόδια και μ' ένα λαμποδετή τα χέρια πίσω απ' την πλάτη. Η κρεβάτοκάμαρα ήταν λεηλατημένη. Στο τραπέζι της τραπεζαρίας υπήρχαν δυο άδειαν φλυτζάκια του τσανιού δυο ποτήρια του κρασιού κι' ένα σωληνάριο με άσπρινες.

Ο Παπας είχε παντρευτεί την Κατερίνα πρό ενός έτους στην Αλεξάνδρεια. Βεβαίως δε ότι η γυναίκα του είχε έλαχίστους γνωστούς στη Ν. Υόρκη. Οι νείτονες της είχαν έπονάσονται «Αιγυπτία προκήρυξη» για την εκθαμβωτική ψυμορφία της και τους άριστοκρατικούς τρόπους της. Ο άντρας της της είχε συστήσει να μη δέχεται ξένους στο διαμέρισμά τους. Ήδη έπαισαν λοιπόν ο άγνωστος που την είχε επίσημα και την είχε στραγγαλίσει; Η δυστυχήμενη νυναικά είχε θαλάσει όπως φαίνεται να τον περιποιήθηκε όσο μπορούσε κι' είχε βγάλει για χάρη του τα καλύτερα φλυτζάνια και ποτήρια της. Μία έρευνα στο διαμέρισμά απέδειξε ότι είχαν καλή αρκετά κοσμητικά μεγάλης αξίας.

Οι νείτονες επιβεβαίωσαν τη ληρεία του έμπορου για τη σύζυγό του. Δεν μπορούσε συνεπώς να γεννηθεί κομμάτι υποψία εις βάρος του.

Στο έντ' απ' τα ποτήρια βρέθηκαν αποτυπώματα τριών δακτύλων. Δεν έμοιαζαν όμως με κανένα από όσα υπήρχαν στα αστυνομικά αρχεία. Γι' αυτό, οι αστυνομικοί τα έστειλαν στην Υπηρεσία Αντικατασκοπείας, όπου έχουν συγκεντρωθεί όσα κατά εκατομμύρια δακτυλικά αποτυπώματα. Αλλά ούτε κι' εκεί μπόρεσε να εξακριβωθεί ποιών ανήκαν.

Ενα χρόνο ίκνος ήταν το σωληνάριο με τις άσπρινες. Οι ντεκτιβ θυμήθηκαν δυο άλλες ληστείες νυναικών, μέρα στα σπίτι τους. Ο δράστης τους είχε ζητήσει μία άσπρινη, για να απασχολήσει άλλου την προσοχή τους τους είχε έπιθεθ' και τις είχε δέσει χειροπόδαρ.

Στην πρώτη περίπτωση ο δράστης είχε φροντίσει να νυναιχίσει μ' ένα αντάμνιο, στο οποίο είχε παρουσιάσει ως πωλήν διαμαρκος μίας μικρής πόλεως της Νευποκας. Έπειτα από λίγες μέρες είχε ευνοϊγισθ' στο σπίτι του αντράνουνου αυτού σε ώρα που ήταν μόνη η κυρία. Έκείνη τον δέχθηκε μ' ενθέρους. Αφού κουβέντισαν λίγο, της είπε πως είχε δυνατό νομικό-φαλο και της ζήτησε μία άσπρινη. Καθώς η κυρία του είχε νυνίσει την πλάτη της έπιθεθ', έδεσε τα χέρια της με το λαμποδετή του και τα πόδια της με την ποδιά

της κι' έχωσε στο στόμα της ένα λερωμένο μαντήλι. Αφού της πήρε ένα δακτυλίδι που φόρουσε, την κακοποίησε κι' εξαφανίσθηκε.

Δυο μήνες αργότερα, παρουσιάσθηκε στο σπίτι μίας άλλης κυρίας, ως δίδεν φίλος του συζύγου της. Ζήτησε και πάλι μία άσπρινη και βρήκε έτσι την ευκαιρία να δέσει και να ληστέψει το θύμα του.

Οι δυο νυναικές περιέγραψαν το ληστή: Ήταν νέος, ψηλός, εύσωμος, με πρασινωπή φορεσιά και με ρεμπουήλικά ίδιου χρώματος.

Αφού δημοσιεύθηκε στις έφημερίδες η άφήγηση του στραγγαλισμού της Αιγυπτίας προκήρυξης, δυο άλλες νοικοκυρές κατέθεσαν στην αστυνομία ότι ένας νέος είχε επικειρήσει το προηγουμένο πρβί να μη στο σπίτι τους, ως φίλος δίδεν του συζύγου τους. Έκείνες όμως δεν τον είχαν δει. Αλλά, ο σύζυγος της μίας ήταν κατά σύμπτωση πεθαμένος.

Έτσι έζηγνιτο πως είχε μνη ο δολοφόνος στο διαμέρισμά του κ. Παπας. Η σύζυγός του θα δέχονταν πρόθυμα όποιον θα περνούσε ως φίλος του άντρας της, που τον έλάτρευε. Για να τηρήσει αλίστα τον έπισκέπτη, είχε βγάλει τα καλύτερα σερίβητα της.

Όσο ο αστυνομία δεν ήξερε τίποτε για την ταυτότητα του κακούργου. Ο έφημεριος της μικρής πόλεως της Νευποκας κατέθεσε στην ανάκριση ότι υπήρχε πραγματικά κάποιος άπατεών, που υπεκρίνετο τον πρώην δήμαρχο αυτής της πόλεως, κι' ότ' μάλιστα του είχε στείλει κάποτε δυο καρτ-ποστάλ με την ύπογραφή «Τζέρρυ». Οι αστυνομικοί πρόσδεσαν ότι το ψευδίο «ρ» αυτού του ονόματος ήταν παρόμοιο γραμμένο.

Συνεχίζοντας τις έρευνές της η αστυνομία εξακρίβωσε κι' άλλες ληστείες του άγνωστου εγκλημάτιου, πάντα με την ίδια μέθοδο. Ψάχνοντας σε διάφορα ξενοδοχεία και πανσιόν βρήκε επί τέλους το παράξενο «ρ» στα βιβλία του ξενοδοχείου «Μίλλας». Ο δολοφόνος είχε μείνει άλλοτε έπανελημμένος ο αυτό, με διάφορα ονόματα.

Μία βραδιά μετά τη δολοφονία της κ. Παπας, ο «στραγγιστής» λήστεψε μία νυναικά 19 έτών, στο σπίτι της στη Φιλοδέλφεια. Σε 15 μέρες, έκομε άλλη ληστεία στην Ουάσινγκτον.

Σε μία άλλη περίπτωση στο Νιού Τζέρσεϊ απέτυχε, γιατί το θύμα του ξέφυγε κι' έβαλε τις φωνές. Την ίδια νύχτα, επικειρήσε ν' ανεβή στο ελκτικό του μίας νοσοκόμης, εκείνη όμως ήταν χειροδύναμη και τον πέταξε έξω.

Στις 3 Μαρτίου, ο κακούργος έκομε και δεύτερη δολοφονία στη Ν. Υόρκη. Κάποιος Έλσαράβετ Γιένσεν βρέθηκε νεκρή στο διαμέρισμά της, δεμένη χειροπόδαρ με πετσέτες και στραγγαλισμένη μ' ένα λαμποδετή. Η αστυνομία συνεπέρασε ότι ο στραγγαλιστής είχε νυνίσει στη Ν. Υόρκη, απ' την περίοδου του στις άλλες πόλεις. Τρεις ντεκτιβ έπαισαν άμέσως στο ξενοδοχείο «Μίλλας» και περιέμεναν με την ελπίδα ότι ο κακούργος θα ζήτησε να μείνει εκεί όπως κι' άλλοτε.

Πράγματι, σε λίγη ώρα, έφτασε ένας ψηλός νέος, με πράσινα κοστούμι και καπέλλο. Υπόγραψε στο βιβλίο με το όνομα «Κοσλόσκυ». Οι αστυνομικοί τον συνέλαβαν τον έψαξαν κι' εξακρίβωσαν απ' την ταυτότητά του ότι ονομαζόταν Τζώρτζ Κίξκ. Βρήκαν επίσης σημειώσεις του, στις οποίες υπήρχε το παράξενο ψευδίο «ρ».

Τα δακτυλικά του αποτυπώματα ήσαν όμοια με του «στραγγιστή». Έξ' άλλου έννεο διάφορες νυναικές ανωνυμώσαν στο πόσωπό του το ληστή που τους είχε έπιθεθ'. Αφού άρνήθηκε επί 8 ώρες την ένοχή του, ο κακούργος, λύνει έπιτέλους κι' ψυχολόγησε το φόνό της κ. Παπας, όχι όμως και της κ. Γιένσεν.

Το δικαστήριο τον καταδίκασε στην έκατή ποινή. Την ημέρα της εκτέλεσεως, είχε καταπνίξει σωστό κρούελο, απ' τον τρούπο του θανάτου, τόσο που χρειάσθηκε να τον μεταφέρουν οχέον σκακά ως την ηλεκτρική πελιδνόρα. Ήταν ένας άπ'τους λίγους θανατοποινίτες, που έδειξαν τέτοια ανανδρία στις τελευταίες τους στιγμές.

Ο Τζών Χάλλ άρχίζει ξεροπλάχνει

Ο ήθοποιος του κινηματογράφου Τζών Χάλλ έδωσε παραγγελία στη Γ' Αλία για την αγορά δυο πυραυλοκινητών αεροπλάνων. Μόλις τελείωσε το φίλμ που γυρίζει τώρα, θα πάει να τα παραλάβει. Δήλωσε ότι τα προτίμησε απ' τα αμερικανικά, γιατί είναι μικρότερα αλλά ταχύτερα. Ο Χάλλ έχει μανία με την αεροπορία κι' έχει όρσει μία σχολή πιλότων, για την οποία προορίζονται τα δυο νέα αεροπλάνα.

ΤΑ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΑ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ!

Η ιατρική άκχεμικ των Παιριών εξεστράτευσε ένχνητιν των

Η Ιατρική Ακαδημία των Παρισίων έκπρυε ένα άνηλεη πόλεμο έναντιον των Ινστιτούτων καλλονής. Η κυριώτερη έπιθεσις έναντιον των ένινε απ' τον δόκτορα Μπουρκινιόν, διευθυντή του ηλεκτροφυσιολογικού Ινστιτούτου της Σολετρίερς που υποστηρίζει ότι αποτελούν έναν αληθινό κίνδυνο για τις νυναικές και απειλούν όχι μόνο την ομορφιά των αλλά και αυτή τη σωματική άκεραιότητα και τη ζωή τους.

Να δυο χαρακτηριστικά παραδείγματα:

Πριν από λίγον καιρό είχε πάει στο Παρίσι μία Ρουμνίδα, που ήθελε ν' απαλλαγεί από τις κόπες υπερβολικές τριχες που είχε στο σώμα της. Κατέφυγε λοιπόν, σ' ένα Ινστιτούτο καλλονής, όπου, με το πρόσχημα της έφαρμωγής νέων αποψιλωτικών μεθόδων την έγνωσαν κυριολεκτικά. Αποτέλεσμα της έφαρμωγής αυτών των μεθόδων ήταν ότι ο άριστο της πόδι έρεθίστηκε, άρχισε να πρήζεται και νέμισε πληγές. Μία επικίνδυνη γανγρίνα εκδηλώθηκε σ' ένα άκρο. Και στο τέλος, οι γιατροί στους οποίους κατέφυγε αναγκάσθηκαν να της το κόψουν από το νόστο!

Η άλλη περίπτωση άφορά μία ήθοποιό, που είχε ένα νεορμένο και νεμώτο ουδέος λαϊμό, μ' όλο που ήταν πολύ νέα άκομη. Στο Ινστιτούτο καλλονής όπου κατέφυγε της είπαν ότι το ευκολότερο πρόγμα του κόσμου ήταν να της αλλάξουν το δέρμα του λαϊμού της, θα της αφαιρούσαν το παλμό και στη θέση του θα έβγαίνει καινούριο. Για την αντίκαταστή αυτή χρησιμοποίησαν κάποιο όξύ, πιθανώς το φαινόλη. Αλλοίμονο όμως. Το νέο δέρμα που βγήκε ήταν γεμωτό χαρακίες, όπως της λεοπαράδωκε. Η δυστυχισμένη κατέφυγε σ' όλους τους γιατρούς. Κανείς όμως δεν μπόρεσε να της κάνει τίποτε. Και στο τέλος αυτοκτόνησε.

Ο δόκτορας Μπουρκινιόν κατηγορεί τα Ινστιτούτα καλλονής ότι χρησιμοποιούν λεπτοτάτα και έξαιρετικά επικίνδυνα έπιστημονικά όργανα, χωρίς εκείνοι που τα χειρίζονται να έχουν τις απαιτούμενες έπιστημονικές γνώσεις. Οι περισσότεροι, μάλιστα, παραπνεί, είναι άστοιχείωτοι και υεθαίνουν πρακτικά το χειρισμό τους χωρίς να καταλαβαίνουν πόσο μεγάλο είναι το κακό που μπορούν να κάνουν.

Ας πάρουμε για παράδειγμα την αποτοίχωση.

Κατά τον δόκτορα Μπουρκινιόν και άλλους ειδικούς, στις δώδεκα νυναικές η μία είναι δα, ουτήσως και είναι φυσικό να έπιθυμεί ν' απαλλάξει το πρόσωπό ή το σώμα της από τις υ-

περβολικές τριχες που έχει. Τα μέσα που χρησιμοποιούνται για αυτό το σκοπό είναι ήμερο το τοιμηδάκι, που έρεθίζει τις τριχες, το ζυράφι, το κερί και ο ηλεκτρισμός. Τα τρία πρώτα μέσα μπορεί να μην φέρουν πάντοτε τα προθυμωμένα αποτελέσματα, αλλά είναι σχετικά άκινδυνα (και το τοιμηδάκι προκαλεί κάποτε αρκετά σοβαρούς έρεθισμούς). Δεν συμβαίνει όμως, το ίδιο και με τον ηλεκτρισμό. Οι λεπτότερες βελόνες μέσα στις οποίες διακτετεύεται ηλεκτρικό ρεύμα πολύ μικρής έντάσεως, δεν καταστρέφουν μόνον τις τριχες, αλλά, άποσπών συνηθώς και μικρά κομμάτια από το δέρμα. Το πράγμα αυτό φαίνεται άσημαντο στην άοχη. Αλλά οι μικροσκοπικές ουλές που σχηματίζονται πολύ δύσκολα εξαφανίζονται. Και οι νυναικές απειλάσσονται βεβαία από τις περριπτες τριχες αλλά μένουν στιγματισμένες σαν από ουλές.

Όρισμένα Ινστιτούτα καλλονής χρησιμοποιούν, έξ' άλλου, για την αποτοίχωση, ειδικές κρέμες με όρμονες. Οι κρέμες αυτές στριμνίζουν στην ακολούθη παρατήρηση: οι υπερβολικές τριχες στις νυναικές απειλούνται συχνά στην έλλειψη φυλικυλίνης μίας ουσίας που εκκρίνουν οι ώθηκες. Οι κρέμες με φυλικυλίνη μπορούν να παύσουν, λοιπόν, το όλο αποψιλωτικό.

Αλλά, στο σημείο αυτό, ο δόκτορας Μπουρκινιόν κρούει και πάλι τον κίνδυνο του κινδύνου. Η φυλικυλίνη, παραπνεί, αποτελεί ένα διεγερτικό των σεξουαλικών λειτουργιών στη γυναίκα. Δεν υπονοείται, λοιπόν, να την χρησιμοποιούμε με τόσο έλαφρο συνέδηιο.

Ο δόκτορας Μπουρκινιόν και οι σοφοί συνάδελφοί του της πορισίνης Ιατρικής άκαδημίας κατ'εργινουν έπίσης το τεχνητό μούρισμα με υπεριώδεις άκτινες.

Η χρησιμοποίηση υπεριώδων άκτινων από τα Ινστιτούτα καλλονής ν' αυτό το σκοπό, παραπνεί, αποτελεί αληθινό εγκλήμα. Άκομη και ένα άπλο ήλιόλουτρο, όταν δεν τροποποιηθεί σ' απαιτούμενες προφυλάξεις, μπορεί να προκαλέσει την εμφάνιση σωματισμικής σεξουαλικής μωσοφίς σ' ένα άτομο που έχει μία έλαφρη θλάση στους πνεύμονες. Ο κίνδυνος είναι πολύ μεγαλύτερος μ' ένα λουτρό υπεριώδων άκτινων.

Οι υπεριώδεις άκτινες, όταν χρησιμοποιούνται από μη ειδικούς, μπορούν, έξ' άλλου, να προκαλέσουν σεξουατικά εγκλήματα. Σε πολλές περιπτώσεις τα εγκλήματα αυτά εξαλείφονται σε καρκίνους του δέρματος.

Ο δόκτορας Μπουρκινιόν κατακρίνει τέλος το «πλινγκ» που εφαρμόζουν πολλά Ινστιτούτα καλλονής.

Το «πλινγκ» είναι η άφαίρεσις του δέρματος ενός μέρους του προσώπου ή του σώματος. Στη θέση του αφαιρούμενου εμφανίζεται νέο Αυτό όμως, μόνον από έναν ειδικό γιατρό μπορεί να γίνει παρατήρηση ο δόκτορας Μπουρκινιόν. Εκτός της περιπτώσεως που ανέφεραμε υπάρχει και μία άλλη στο ποητικό των Ινστιτούτων καλλονής. Πρόκειται για μία νεορή ήθοποιό που, έπειτα από ένα «πλινγκ» στο πρόσωπό της, δεν μπορεί σήμερα να κλείσει το βλέφαρό της και κοιμάται μ' ανοιχτά μάτια!

Η Ιατρική Ακαδημία των Παρισίων επεκρότησε τις άποψεις του δόκτωρος Μπουρκινιόν. Στο έρώτημα που της έτεθη άπάντηση καταφατικά. Τα Ινστιτούτα καλλονής, όπως λειτουργούν, σήμερα, άποτελούν, σύμφωνα με τη σοφή έπιτυμνολογία της, κίνδυνο για τις γυναίκες.

ΑΛΛΟΥ Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΚΙ' ΑΛΛΟΥ ΤΟ ΘΑΨΜΑ

Όλοι νομίζουν ότι ο έωας είναι προνόμιον της νεότητος. Αλλά δεν γνπια μόνον τρελλά μιά καρδιά κάτω από τη φανέλα ενός νέου ή το κομψιναιζόν μιάς νέας. Χτυπά και κάτω από τη φανέλα ενός σοβαρού και άκοτε ήλικιωμένου κυρίου και κάτω από το νυχτικό μιάς ήλικιωμένης κυρίας.

Κι' αυτό θα σας το άποδείξω με την παρακάτω ιστορία. Ο Τζών καθόταν με τη υπέρετα του στο πρώτο πάτωμα μίας πολυκατοικίας ήταν πολύ καλό παιδί και άναπαύσε πολύ τη υπέρετα του.

Η Μπέττυ καθόταν με τον πατέρα της στο δεύτερο πάτωμα της ίδιας πολυκατοικίας και ήταν ακόμα πιο καλή, ως κόρη, από τον Τζών. Είχε τη συνήθεια να ναιδείη τον πατέρα της και να τον άνακατώνη τα λίγα μαλλιά που είχε στο κεφάλι του, πράγμα που έκανε έκείνον να θυμώνη πολύ. Η Μπέττυ έβρισκε ακόμα έξαιρετικά άνοητο το ότι ένας νέος αστήρως σαν τον πατέρα της έκανε νύχτα όταν έπαινε να τον φιλήσει.

Ήταν άξιαγάπητο κορίτσι η Μπέττυ. Ο πατέρας της την άναπαύσε πολύ και δεν ήξερε πως θα υπορούσε να κάνει χωρίς αυτήν.

Αλλά τι πράγμα που σου είναι ο έωας! Αν το σκεφθείτε λίγο θα όπτε, τι ποησιές και τι άόρσες παίζει στους άναπαύσους.

Αν βάλετε π.χ. δυο πρόσωπα αντίθετου φύλου κοντά το ένα στο άλλο θα όπτε σε λίγο διάστημα το αποτέλεσμα. Τα δυο αυτά πρόσωπα δεν θ' άγνίσουν ν' άσπνηθούν. Αυτός είναι ο λόγος για τον όποιον ο Τζών, που καθόταν στο διαμέρισμά που ήταν κάτω από το διαμέρισμά της Μπέττυ, την έρεωτεύεσε τρελλά. Και για τον ίδιο λόγο η Μπέττυ που καθό-

— Παιζουν μια σερενάτα για την άρορωνιαστική μου!...

να φάω, όπως κάθε βράδυ, μονάχος!

—Ποτέ, μπαμπά μου δεν θα σ' άφωνα ένόςω έχεις ανάγκη της κορούλας σου, που σε φροντίζει και σε περιποιείται πάντα, απάντησε η Μπέττυ ή η οποία είχε φάει έξω μαζί με τον αγαπημένο της Τζών.

—Ούο! Όλο τα ίδια μου λες τόσον καιρό. Έκαμε ο πατέρας της.

Μά κι' η υπτέρα του Τζών, που επίσης είχε κουρασθή να ζεσταίνει και να ξαναζεσταίνει κάθε βράδυ το φαγητό του και να τον άκούη να γυρίζει άργα τη νύχτα, άρχισε να του κάνει κι' αυτή υπαινιγμούς για ένα καλό συνοικέσιο.

—Ναι, παιδί μου, του έλεγε ένα βράδυ το ξέρω ότι μια υπτέρα πρέπει να το περιμένη δτι θα χάση μια μέρα, άργά η γρήγορα, το γιοι της. Κι' εσύ, άγορί μου, θα φύνης κάποτε από κοντά μου.

Και τέντωσε άνυπόμονα τ' αυτιά της για τ' άκούση την απάντησή του.

—Όχι μαμά, της είπε ο Τζών! Ήσωνα πάντα μια καλή υπτέρα για μένα και δεν θα σ' έγκαταλείνω ποτέ. Άκούγοντας τα λόγια αυτά η υπτέρα του, άναστενάξε δαθεία.

Το μεσημέρι, ένός Σαββάτου, ο Τζών γύρισε στο σπίτι με καθυστέρηση μόνο πενήντα λεπτά της ώρας και δεν βοήθη εκεί τη υπτέρα του.

Μά κι' η Μπέττυ όταν μπήκε στο δικό της, διαμέρισμα άντελήθη πως κι' ο δικός της πατέρας έλειπε.

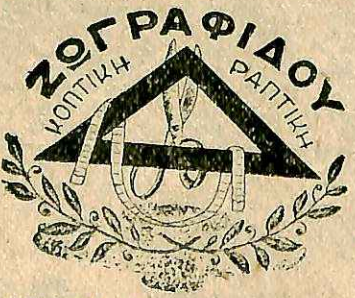
—Ω, Θεέ μου! άναστενάξαν κι' οι δύο συγχρόνως, ο Ένας στο κάτω πάτωμα κι' η άλλη στο επάνω. Τί να συμβαίνει άραγε;

Ο Τζών κι' η Μπέττυ άποάσισαν να πεταχτούν έξω και να μάθουν τι συνέβη. Συναντήθηκαν στις σκάλες. Έπρεσε ο Ένας στην άγκαλιά του άλλου και προσπάθησαν να παρηγορηθούν.

Τη στιγμή εκείνη τους διέκοψε η θυρώρος δίνοντάς τους ένα γράμμα.

—Ένα γράμμα για τους δύο σας! μουρμούρισε.

ΠΑΝΑΔΕΣ ΣΠΗΡΙΑ
ΑΣΙΡΑ ΜΑΛΛΙΑ ΦΑΚΙΔΕΣ,
ΑΚΜΗ
Τοκείο Εξαφανισίας: ΓΙΟΕΛ,
Βαλαωρίτου 12.

ΑΘΗΝΑΙ: Νίκης και Υπερείδου άριθ. 3 (Σύνταγμα).
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Νικηφόρου Φωκά άριθ. 5 (Α. Πύργος).

ΑΝΤΩΝ. ΧΡ. ΣΚΟΥΤΕΡΗΣ
Ιατρός

Μαιευτήρ - Γυναικολόγος
Λέχεται: Βύσσης 21 (πάρσοδο Αίδλου).
Ώρα 5-8 μ. μ.

Με τοόμο, που ζωγραφίσθηκε άμέσως στα πρόσωπά τους, φοβούμενοι κάποιο δυστύχημα, άνοιξαν το γράμμα και διάβασαν:

«Αγαπητή Μπέττυ πές στον Τζών (ή αν διάδωξη το γράμμα ο Τζών, να πη στην Μπέττυ) ότι η ζωή είναι πολύ μικρή για να την άφύουμε να περνάη άσκοπα. Άν δεν θέλετε μ'ήν παντοευτή, άλλα μ'ήν καταστρέφετε και τη δική μας ευτυχία! Παντρεύμαστε σήμερα και φεύγουμε άμέσως για το ταξίδι του γάμου μας. Λογαριάζουμε ότι θα γυρίσουμε σε δύο βδομάδες και έπιθυμούμε να βρούμε το ένα άπό τα δύο διαμέρισμα έτοιμο για να στεγάσμε τον έρωτά μας. Το άλλο κάνετε το ό,τι θέλετε».

Τι κεραμίδια!...

Μά άούο οι σεβαστοί γονείς τους δεν είχαν πιά ανάγκη από τα παιδιά τους, η Μπέττυ κι' ο Τζών παντρεύτηκαν κι' αυτοί άμέσως κι' έζησαν ευτυχισμένοι.

Το σωστότερο λοιπόν είναι τον Έρωτα να τον παριστάνουν σαν ένα κύριο σοβαρό, πενηντάρο, με ρυτίδες και με μια υποτίλτλη ζεστό νερό στα πόδια για τις χειμωνιάτικες νύχτες.

Έχετε αντίορση: ΖΑΝ ΟΙΝΟ

Για να νοικιάσουν το διαμέρισμα της δολοφονηθείσας

Η κρίσις της στέγης είναι πρωτοφανής στη Νέα Υόρκη. Τελευταία, οι έφημερίδες άνήγγειλαν ότι μια κυρία η Σείλα Μάννινγκ είχε δολοφονηθή-μέσα στο διαμέρισμά της. Άμέσως σ'ηχητάσθη στο δρόμο μια άτελείωτη ουρά από άνδρες και γυναίκες πάσης ηλικίας που είχαν πάει για να νοικιάσουν αυτό το διαμέρισμα.

Από δήμωχος... κλητήρας

Αυτή είναι η περίπτωση του άμερικανού ύποπταήνου Χάρολντ Ρίτσαντσον. Η κυβένησις τον άποστράτευσε τελευταία. Έπειτα από λίγες ημέρες, ο Ρίτσαντσον κατετάθη στην άστυνομία και σήμερα ύπηρετεί ως πόλιςμαν.

Ο τουρισμός στα σκανδιναυικά κράτη

Στα μεγάλα ξενοδοχεία της Σουηδίας και της Νορβηγίας έχουν κρατηθή όλα τα δωμάτια ως το 1949.

Βουτήχτηκε στο αίμα ως που να φτάση στο άνάκτορό του

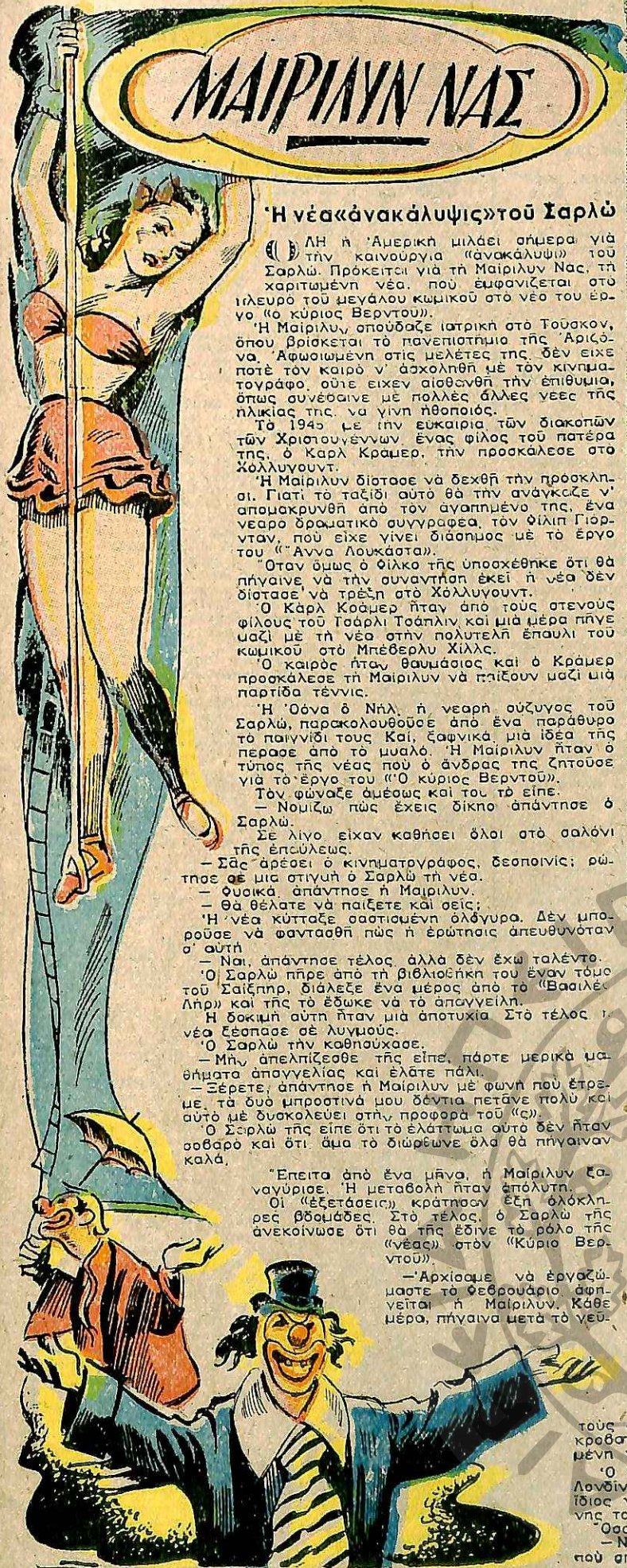
Οι κάτοικοι της Τεχεράνης ύπεδέχθηκαν το Σάχη που έπρεπε, από μια περιόδο στο έσωτερικό της χώρας μ'έναν τρόπο άσυνήθιστο και αλθινα φαντασμαγορικό.

Κατά τα τελευταία πενήντα χιλιόμετρα της διαδρομής η μεγάλη λεωφόρος που οδηγούσε στην πόλη είχε σκεπασθή με πολυτελείς τάπητες και κατά διαστήματα είχαν σπείρη 20 με γαλορεπείδες άφίδες.

Όταν τέλος ο Σάχης πλησίασε στο άνάκτορο, είδικο σφαγείο έσφαξαν έκαστο γκαμπλέ ανελάδες και πρόβατα. Έτσι, ο Πέρσης ήνευμέν διέτρεξε τα τελευταία έκαστο μέτρα που τον χώριζαν από το άνάκτορο του πατώντας μέσα σε μια λίμνη αίματος.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Γεώργιον Πράσινον: Το σταυρόλεξό σας θα ήταν τέλειον αν είχε λιγώτερες λέξεις των 3 γραμμάτων. Παντως θα ήμασταν σιωπηρή με τη σειρά του και με μερικές τροποποιήσεις. Φρούμα, Πάτρας: Το σταυρόλεξό σας έχει πολλά μαύρα τετραγωνίδια και πολλές λέξεις άσυμμετρες: ΡΛΕ, ΑΡΑΠΙ, ΡΙΣΣ, ΠΙΡ, ΡΤΩ, ΝΤΑΡΑ κ. ά. 2 πυρόν Κύρκον, Φλώρα: Το σταυρόλεξό σας έχουν πολλές γενικές και αιτιατικές. Έπίσης έχουν αρκετά μαύρα τετραγωνίδια. Στείλτε μας κάτι πιο περιποιημένο. Άνδρέαν Στεργίουπουλον, Ένταυθα: Το σταυρόλεξό σας δεν είναι τέλειον, έκτιμο με όμως την προσπάθειά σας και θα το οημοσιεύσω με μερικές τροποποιήσεις. Χ. Δ. Παπασταμέλο, Ένταυθα: Οι λέξεις ΟΚΕΛΑ, ΑΡΟΥΣΙΝ, ΑΝΑΚΛΙΣΣΑ, ΜΑΡΟΚ, ΗΔΙΚΗ, ΑΡΗΝ και μερικές άλλες καταστρέφουν το κατά τα άλλα πολύ καλό σταυρόλεξό σας. Ε. Βλαντήν, Σ. Τουλουμτζούλου, Ένταυθα: Το σταυρόλεξό σας δεν ανταποκρίνεται στις αξιώσεις μας. Στείλτε μας κάτι καλύτερο και στο σχήμα των 1Α/11 τετραγωνίων. Κώσταν Μπάμπλην: Θα δημοσιεύω με μερικές τροποποιήσεις. Έπαμ. Κοτοπούλην, Ένταυθα: Πολύ καλό το σταυρόλεξό σας, αλλά, δυστυχώς, έχει πολλά μαύρα τετραγωνίδια, που ύσκολοποιούν τη διάσταυρωσι των λέξεων. Σωμηνρώστε ένα σχέδιο από αυτά που δημοσιεύωμε. Γεώργιον Προυντζόν, Άγγρινιον: Θα δημοσιεύω με μερικές τροποποιήσεις και με τη σειρά του. Μάρκ Ντέλ, Ένταυθα: Οι λέξεις ΑΜΛ, ΕΟΛ, ΠΙΣΕΣ και ΥΛ μειώνουν κάπως την αξία του κατά τα άλλα πολύ καλού σταυρόλεξού σας. Θα δημοσιεύω. Ιωάννην Μαυρομουστάκην, Θεο/νίκη: Πολύ προχειροφτιαγμένο το σταυρόλεξό σας. Στείλτε μας κάτι καλύτερο. Άνδρέαν Ταταρίδην: Άν δεν ύπηρχαν οι λέξεις ΛΙΡΥΣ και ΣΙΡΙΤΙ, το σταυρόλεξό σας θα ήταν καλό. Θα δημοσιεύω, αν μπορούσαμε να τις αντικαταστήσωμε. Νικόλαον Ζουμπούλην, Κων/πολιν: Το σταυρόλεξό σας έχει, δυστυχώς, πολλές λέξεις των τριών γραμμάτων, που δεν έχουν καμμία άπολύτως σημασία: ΠΛΑ, ΠΓΕ, ΣΜΑ, ΕΝΣ και πολλές άλλες. Κατά τα άλλα το σταυρόλεξό σας είναι καλό και θα δημοσιεύω αν κατορθώσωμε να μετριάσωμε το κακό. Φραγκούλην Ζώνη, ΙΧ Μεραρχία: Καλό το σταυρόλεξό σας. Θα δημοσιεύω. Σπύρον Βαλαάαν, Θεο/νίκη: Παρ' όσον οι διαλέξετε για το σταυρόλεξό σας να πιο εύκολο σχέδιο (με πολλά μαύρα τετραγωνίδια), οι λέξεις που χρησιμοποιείτε είναι κοινές. Στείλτε μας κάτι πιο περιποιημένο. Φώτιον Γραμματικακήν: Το σταυρόλεξό σας περιέχει πολλές λέξεις των δύο και των τριών γραμμάτων, πολλές των οποίων μένουν και χωρίς έξηγησι: ΑΨ, ΜΝ, ΜΙ, ΙΑΣ, ΡΙ, ΤΝ, ΛΙΑ, ΙΥ και πολλές άλλες. Α. Π. Βελήν, Άγγρινιον: Καλό το σταυρόλεξό σας. Θα δημοσιεύω με τη σειρά του και με έλαφρές τροποποιήσεις. Δ. Τσιπουρήν, Χιον: Πολύ προχειροφτιαγμένο το σταυρόλεξό σας. Περιέχει ώστόσο μερικές καλές λέξεις που δείχνουν πως με λίγη προσπάθεια θα μπορούσατε να μας στείλετε κάτι πολύ καλύτερο, άποφύγοντας λέξεις όπως οι: ΙΤΗΑ, ΜΥΘ, ΟΝΚΙ, ΣΕΙΡΙΝΑ, ΧΙΣ, ΝΑΜΕ κ. ά. Πάλην Μαλτατίνιωτην: Μερικές άνορθογραφίες καταστρέφουν το κατά τα άλλα καλό σταυρόλεξό σας: ΣΥΣΤΥΜΑ, ΣΟΔΩΜΑ, ΡΥΧΟΣ κ. ά. Άν κατορθώσωμε να διορθώσωμε τα λάθη αυτά θα δημοσιεύω Κ. Θ. Μούτον, Βόλον: Το σταυρόλεξό άοριζοντίως και καθέτως θα δημοσιεύω έλαφρώς τροποποιημένο. Έπίσης και το άλλο, Μπάμπλην Χαρακάκον: Πολύ καλό άπό άπόψεως ιδέας το σταυρόλεξό σας με τη διτλή χρησιμοποίησι ώριμμένων γραμμάτων, δυστυχώς όμως το καταστρέφουν δύο-τρεις λέξεις, όπως: ΣΑΚΙΑ, ΣΑΡΑ κ. ά. Πιστεύω όμως ότι θα μπορούσατε να το διορθώσωμε. Στέφανον Παναγιωτόπουλον, Όρεστειάδα: Οι άνορθογραφίες που περιέχουν και τα δύο σας σταυρόλεξα δείχνουν ότι τα φτιάξατε χωρίς κόπο. Άλλοτε περιποιηθείτε περισσότερο τις άποστολές σας. Άγγελον Ντουσόπουλον, Άλμυρόν: Το μόνο έλάττωμα του σταυρόλεξού σας είναι ότι περιέχει πολλές λέξεις των δύο και τριών γραμμάτων. Πολλές άπό αυτές είναι και άσυμμετρες: ΓΣ, ΟΤ, ΛΘ, ΝΙΣ, ΗΕ κ. ά. Στείλτε μας κάτι πιο άποποιημένο. Δ. Ι. Κάρι, Ένταυθα: Το σταυρόλεξό σας δεν παρουσιάζει άπολύτως καμμία πρωτοτυπία. Θα προτιμούσαμε ένα καλό σταυρόλεξό σε συνθημένο σχέδιο. Γεώργιον Χρ. Μαυρομουστάκην: Πολύ προχειροφτιαγμένο το σταυρόλεξό σας. Λέξεις άπο οι ΜΑΝΑΙ, ΑΠΑΛΕ, ΥΟΤ, ΝΑΒ, ΝΗΤ κ. ά. Δεν έχουν βέσι μέσα σ' ένα καλό σταυρόλεξο. Άγγελικήν Παναταζάου: Σέ κανένα λεξικό δεν βρήκαμε τις λέξεις: ΘΟΙΑ, ΣΤΑΝΙΑΡΑ, ΜΙΡΙΑ, ΚΑΛΙΝΟΙ, ΑΔΑ και πολλές άλλες των σταυρόλεξών σας. Θα είναι άσφαλώς τα πρώτα που έμπνευσήστε να φτιάξετε. Γεώργιον Καραμάνον, Πειραιά: Καλό, θα δημοσιεύω. Το δεύτερο όμως φροντίσατε να είναι άκόμη καλύτερο. Χρήστον Κωνσταντίνου, Άρταν: Μερικές άνορθογραφίες καταστρέφουν το σταυρόλεξό σας: ΚΟΤΑ, ΙΩΚΑΣΤΗ, ΤΑΥ, ΑΣΟΡΤΗ. Περιμένω κάτι καλύτερο. Ποδαλείριον, Ρόδον: Δυστυχώς, παρ' όλη την καλή μας θέλησι και την έκτιμηση της προσπάθειας σας, δεν μπορούμε να δημοσιεύωμε και το δεύτερο αυτό σταυρόλεξό σας. Το καταστρέφουν μερικές λέξεις όπως λ. χ. ΜΑΣΑΛΙΑ, ΑΛΑΧ, ΔΑΙ και οι πολλές γενικές και αιτιατικές. Με λίγη άκόμη προσπάθεια και έπιμονή θα φτιάξετε, έίμεθα βέβαιοι, ένα πολύ καλό σταυρόλεξο. Εύτυχίαν Μούρτου: Το σταυρόλεξό σας, άν και πολύ καλό για πρώτο, έχει αρκετές άτέλειες. Στείλτε μας άμω κι' άλλα. Κ. Κυριαζήν, Θεο/νίκη: Καλό το σταυρόλεξό σας, θα δημοσιεύω με δύο-τρεις έλαφρές διορθώσεις. Μ. Άσσάρε: Καλό το σταυρόλεξό σας, θα δημοσιεύω με τη σειρά του. Κ. Β. Βοστώνη: Λάβαμε το γράμμα σας και το διαβάσαμε με ζήλο ενδιαφέρον. Μία και βρίσκαμε έδώ, σας παρακαλούμε να περάσετε άπό τα γραφεία μας. Έπιθυμούμε να σας γνωρίσωμε και να μιλήσωμε μαζί σας για διάφορα ζητήματα σχετικά με τις άποψεις σας. «Εάν υβεία Πατρινοπούλου», Πάτρας: Ζητήσατε σχετικές πληροφορίες άπό τον Έλληνοαμερικανικό Σύνδεσμον, όδός Τζωρτζ άριθ. 6, Άθήνας ή άπό την Άμερικανική Πρεσβεία. «Δύο άναγνώστες της Θεο/νίκης»: Δεν μπορούμε, δυστυχώς, να δημοσιεύωμε περισσότερο. Άλλωστε βρίσκεται σ'αχόν στο τέλος. Άπό το γράμμα σας άντελήφθημεν ότι είχατε εύγενείς άνθρωποι, με άνωτέρων μόρφωσιν και, κυρίως, με άρίστην άγωγήν. «Νεανίσκος», Ένταυθα: Το γράμμα σας μας άνεκίνησε. Κάνουμε και θα κάνουμε ό,τι μπορούμε για το ζήτημα αυτό. Μ. Γαμβρέλην, Θάσον: Σας εύχαριστούμε για τα καλά σας λόγια και για τα σκίτσα. Η γρημύλη σας έχει άρκετό χιούμορ, άλλα πρέπει ν' άσκηήτε περισσότερο. Μη βιάζεστε να δημοσιεύσετε.

Η νέα «άνακάλυψις» του Σαρλώ

«Η ή Άμερική μιλάει σήμερα για την καινούργια «άνακάλυψις» του Σαρλώ. Πρόκειται για τη Μαίριλυν Νας, τη χαριτωμένη νέα, που εμφανίζεται στο ίλιετρο του μεγάλου κυρκικού στο νέο του έργο «Ο κύριος Βερντού».

Η Μαίριλυν, σπουδάξε ιατρική στο Τούσκον, όπου βρίσκεται το πανεπιστήμιο της Άριζόνα. Αφωσιωμένη στις μελέτες της, δεν είχε ποτέ τον καιρό ν' άσχοληθή με τον κινηματογράφο, ούτε είχαν αίσθησιν την έπιθυμία, όπως συνέβαινε με πολλές άλλες νέες της ηλικίας της να γίνη ηθοποιοίς.

Το 1945 με την ευκαιρία των διακοπών των Χριστουγέννων, ένας φίλος του πατέρα της, ο Καρλ Κράμερ, την προσκάλεσε στο Χόλλυγουντ.

Η Μαίριλυν δίστασε να δεχθή την προσκλησι. Γιατί το ταξίδι αυτό θα την ανάγκαζε ν' άπομακρυνθή άπό τον αγαπημένο της, ένα νεαρό δραματικό συγγραφέα, τον Φίλιπ Τσάρντν, που είχε γίνει διάσημος με το έργο του «Άννα Λουκάστα».

Όταν όμως ο φίλος της ύποσχεθήκε ότι θα ήλθαινε να την συναντήσιν εκεί η νέα δεν δίστασε ν' άρτή στο Χόλλυγουντ.

Ο Καρλ Κράμερ ήταν άπό τους στενούς φίλους του Γάβριλ Τσάρντν και μία μέρα ήλθε μαζί με τη νέα στην πολυτελή έπαυλι του κυρκικού στο Μπέρβερν Χίλλς.

Ο καιρός ήταν θαυμάσιος και ο Κράμερ προσκάλεσε τη Μαίριλυν να παίξουν μαζί μία παρτίδα τέννις.

Η Όννα δ' Νήλ, η νεαρή σύζυγος του Σαρλώ, παρακολουθούσε άπό ένα παράθυρο το παιχνίδι τους. Και, έαφνικά, μία ιδέα της πέρασε άπό το μυαλό. Η Μαίριλυν ήταν ο τύπος της νέας που ο άνδρας της ζητούσε για το έργο του «Ο κύριος Βερντού».

Τόν φώναξε άμέσως και τον είπε:

—Νομίζω πως έχεις δική άπάντησε ο Σαρλώ.

Σε λίγο είχαν καθήσει όλοι στο σαλόνι της έπιούλεως.

—Σας άρέσει ο κινηματογράφος, δεσποινίς; ρώτησε σε μια στιγμή ο Σαρλώ τη νέα.

—Όσοι άπάντησε η Μαίριλυν.

—Θα θέλατε να παίξετε και σεις;

—Η νέα κτύπαε ρασιτισμένη ολόγυρα. Δεν μπορούσε ν' άφαντάσθη πως η έρώτησις άπευθυνόταν σ' αυτή.

—Ναι, άπάντησε τέλος, άλλα δεν έχω ταλέντο.

Ο Σαρλώ ήλθε άπό τη βιβλιοθήκη του έναν τόμο του Σαίξπηρ, διάλεξε ένα μέρος άπό το «Βασίλειον Άη» και της το έδωσε να το άπαντείται.

Η δοκιμή αυτή ήταν μία άποτυχία. Στο τέλος η νέα έξασπασε σε λυγμούς.

Ο Σαρλώ την καθούσυχασε.

—Μην άπελπίζετε της είπε, πάρτε μερικά μαθήματα άπογγελίας και έλάτε πάλι.

—Έξερτε, άπάντησε η Μαίριλυν με φωνή που έτρεμε, τα δύο μπροστίνια μου δέντια πετάνε πολύ και αυτό με δύσκολεύει στην προφορά του «ς».

Ο Σαρλώ της είπε ότι το έλάττωμα αυτό δεν ήταν σοβαρό και ότι, άμα το διορθώσε όλα θα ήλθαιναν καλά.

Έπειτα άπό ένα μήνα, η Μαίριλυν έαυανύρισε. Η μεταβολή ήταν άπόλυτη.

Οι «έξετάσεις» κράτησαν έξη ολόκληρες βδομάδες. Στο τέλος, ο Σαρλώ της άνεκοίνωσε ότι θα της έδινε το ρόλο της «νέας» στον «Κύριο Βερντού».

—Άρχισαμε να έργαζώμαστε το θεατράριο άφηνείται η Μαίριλυν. Κάθε μέρα, ήλθαινε μετά το γεύμα.

Η νέα «στάρ» Μαίριλυν Νας

μα στην έπαυλι του Σαρλώ κι' έμενε εκεί ως τις έξη. Στην αρχή διαδύαζέ τον. Έπαναλαμβάνει άδιάκοπα τον ίδιο διάλογο άπό την τελευταία σκηνή του έργου, που είχε και τη σημαντική έρη και ο διάσημος κυρκικός διώρων υπομονητικά τα λάθη του. Ποτέ δεν είδα έναν άνθρωπο τόσο υπομονητικό και τόσο απαιτητικό. Ήθελε να φτάσωμε στο τέλειον. Η πρώτη σκηνή που γύρισα ήταν άπό το τέλος του έργου. Η σκηνή αυτή έστιλιενται σ' ένα κομμάρι. Ο Βερντού, Σαρλώ κι' εγώ καθούμαστε σε μία ντουλά, ενώ ένα ζευγάρι χορεύει ένα ταγκό στην πίστα. Άλλ' ο Τσάρλι Τσάρντν δεν έμεινε ικανοποιημένος άπό το χορό. Σε μία στιγμή, δέχθηκε το γύρισμα, απκώθηκε πάνω και άρχισε να χορεύει. Ξανακάθισε έπειτα πλάι μου και ζανάνησε ο κ. Βερντού. Κάποτε, άλλοτε, έγραφε μια ολόκληρη σκηνή κατά τη διάρκεια του γυρισματος. Κάθε τόσο του έρχονται και καινούργιες ιδέες. Με τον Τσάρλι Τσάρντν δεν έζερτε ποτέ τί πρόκειται να συμβη την άμέσως έπομένη στιγμή. Γιατί το μυαλό του δουλεύει άκατάπαυστα και σας παρασύρει άπό τη μία έκπληξη στην άλλη...

Ο τύπος άρχισε άμέσως να γράφει για τη Μαίριλυν Νας. Άλλ' η νέα σ'αό μόλις προφύλαξε να λάβη όλο έπιστολές άπό άγγιστους θαυμαστές της, που της έπρότειναν να γίνη γυναίκα τους. Γιατί έπειτα άπό μερικές βδομάδες — το Μάρτιο του 1946 — οι έφημερίδες ανήν. γέιλαν τους γάμους της με τον Φίλιπ Τσάρντν.

Οι δύο σύζυγοι ζουν τώρα ευτυχισμένοι στο Χόλλυγουντ. Η Μαίριλυν φιλοδοξεί να γίνη ένα άστέρι πρώτου μεγέθους.

Μία μεγάλη έταιρία του Χόλλυγουντ της έχει άναθέσει τώρα το ρόλο μιας άκροβατίσας σ' ένα νέο φιλμ που έχει τον τίτλο: «Η πριγκίπισσα του Ιπποδρομίου».

Η Μαίριλυν Νας έχει ένθουσιασεί το σκηνιστή της και τους συναδέλφους της με την άσυνκρίτη χάρη της και τις άκροβατικές ικανότητές της! Νομίζει κανείς πως είναι γεννημένη γι' άρτίστα του τσίρκου!...

Ο Σαρλώ, που ως γνωστόν άρχισε τη σταδιοδρομία του στο Λονδίνο ως κλόουν και άκροβάτης σ' έπποδρομία, φροντίζει ό ίδιος για τη νέα είδική προπόνησι της ώρας προετοιμασίας του και της μαθαίνει όλα τα «μυστικά» του έπαγγελματός.

Όσο για την ιατρική την έχει έξολέσει ολότελα.

—Νομίζω, λέει, πως έχουν περάσει αιώνες άπό την έποχή που σπούδαζε στο πανεπιστήμιο...

Το μοιραίο δαχτυλίδι

—Θάθελα να ηυλαίσω αυτό το δαχτυλίδι, έπινε η νέα με πνιγμένη φωνή. Πόσο μου δίνεται; —Ο κοσμηματοπώλης πήρε το δαχτυλίδι στα χέρια του. —Είστε δικό σας; ρώτησε, ενώ το εξέταζε. —Ναι, κύριε. —Το δαχτυλίδι αυτό είναι μεγάλως αξιόλογο. —Θάνατος να διατάξει για μερικές στιγμές.

—Συγχωρέστε τις ερωτήσεις μου, έπινε έπειτα το δαχτυλίδι αυτό έχει ένα οικόσημο στο μέσο μέρος του. Είναι μήπως το οικογενειακό σας οικόσημο; —Οχι, απάντησε η νέα κοκκινίζοντας. Τ' όνομά μου είναι Μαρίτζα Λορτία. Το οικόσημο αυτό δεν είναι δικό μου.

—Τότε θα πρέπει να μου εξηγήσετε πως αυτό το δαχτυλίδι βρίσκεται στην κατοχή σας, έπινε ο κοσμηματοπώλης. Δεν σας κάνω άπονηλή περιέργεια αυτή την ερώτηση; —Ναι, κύριε.

—Η νέα τα είχε χαμένα. Πόσο θάθελε να ξαναπαίρνε το δαχτυλίδι και να φύγει, για να μην ακούει αυτές τις ερωτήσεις που την πληγώναν! —Αλλά, ο κοσμηματοπώλης την κούτταζε τώρα με ύποπτο βλέμμα, και βέβαια, δεν θα την άφηνε να φύγει τόσο εύκολα... Ήταν καλύτερα λοιπόν, να εξηγήσει μαζι του.

—Μου το χάρισαν, έπινε. —Ποιός;... Θα θέλατε να μου πείτε το όνομα του ανθρώπου που σας το χάρισε; —Ο άνθρωπος που μου το χάρισε είναι ο κύριος Φράνκο, απάντησε η νέα.

—Α! θαύμασα!... Είχα αναγνωρίσει το οικόσημό του. Θα έχετε την καλωσύνη να με περιμένετε να το τηλεφωνήσω μία στιγμή για την τάξη... Βλέπετε, στο επανέλαμά μας... —Η νέα άπλωσε τα χέρια, προς το μέρος του. —Σας παρακαλώ, μην το κάμετε, έπινε.

—Γιατί; —Δεν θέλω να μάθω ότι ήρθα να πουλήσω το δαχτυλίδι του. —Δεν θα του το πω, θα τον ρωτήσω μόνο αν έχω πω θά το δαχτυλίδι... —Οχι, οχι, δεν το θέλω, έπινε και πάλι η νέα.

—Σταμάτησε διατάζοντας για μερικές στιγμές, έπινε έπειτα έπινε: —Νομίζω πως είναι καλύτερα να σας το πω όλα. Ο άνθρωπος αυτός με κυνηγάει με μία παράξενη επιμονή για την τάξη... Βλέπετε, στο επανέλαμά μας... —Η νέα άπλωσε τα χέρια, προς το μέρος του. —Σας παρακαλώ, μην το κάμετε, έπινε.

—Γιατί; —Δεν θέλω να μάθω ότι ήρθα να πουλήσω το δαχτυλίδι του. —Δεν θα του το πω, θα τον ρωτήσω μόνο αν έχω πω θά το δαχτυλίδι... —Οχι, οχι, δεν το θέλω, έπινε και πάλι η νέα.

—Σταμάτησε διατάζοντας για μερικές στιγμές, έπινε έπειτα έπινε: —Νομίζω πως είναι καλύτερα να σας το πω όλα. Ο άνθρωπος αυτός με κυνηγάει με μία παράξενη επιμονή για την τάξη... Βλέπετε, στο επανέλαμά μας... —Η νέα άπλωσε τα χέρια, προς το μέρος του. —Σας παρακαλώ, μην το κάμετε, έπινε.

—Γιατί; —Δεν θέλω να μάθω ότι ήρθα να πουλήσω το δαχτυλίδι του. —Δεν θα του το πω, θα τον ρωτήσω μόνο αν έχω πω θά το δαχτυλίδι... —Οχι, οχι, δεν το θέλω, έπινε και πάλι η νέα.

—Σταμάτησε διατάζοντας για μερικές στιγμές, έπινε έπειτα έπινε: —Νομίζω πως είναι καλύτερα να σας το πω όλα. Ο άνθρωπος αυτός με κυνηγάει με μία παράξενη επιμονή για την τάξη... Βλέπετε, στο επανέλαμά μας... —Η νέα άπλωσε τα χέρια, προς το μέρος του. —Σας παρακαλώ, μην το κάμετε, έπινε.

—Γιατί; —Δεν θέλω να μάθω ότι ήρθα να πουλήσω το δαχτυλίδι του. —Δεν θα του το πω, θα τον ρωτήσω μόνο αν έχω πω θά το δαχτυλίδι... —Οχι, οχι, δεν το θέλω, έπινε και πάλι η νέα.

—Σταμάτησε διατάζοντας για μερικές στιγμές, έπινε έπειτα έπινε: —Νομίζω πως είναι καλύτερα να σας το πω όλα. Ο άνθρωπος αυτός με κυνηγάει με μία παράξενη επιμονή για την τάξη... Βλέπετε, στο επανέλαμά μας... —Η νέα άπλωσε τα χέρια, προς το μέρος του. —Σας παρακαλώ, μην το κάμετε, έπινε.

—Γιατί; —Δεν θέλω να μάθω ότι ήρθα να πουλήσω το δαχτυλίδι του. —Δεν θα του το πω, θα τον ρωτήσω μόνο αν έχω πω θά το δαχτυλίδι... —Οχι, οχι, δεν το θέλω, έπινε και πάλι η νέα.

—Σταμάτησε διατάζοντας για μερικές στιγμές, έπινε έπειτα έπινε: —Νομίζω πως είναι καλύτερα να σας το πω όλα. Ο άνθρωπος αυτός με κυνηγάει με μία παράξενη επιμονή για την τάξη... Βλέπετε, στο επανέλαμά μας... —Η νέα άπλωσε τα χέρια, προς το μέρος του. —Σας παρακαλώ, μην το κάμετε, έπινε.

—Γιατί; —Δεν θέλω να μάθω ότι ήρθα να πουλήσω το δαχτυλίδι του. —Δεν θα του το πω, θα τον ρωτήσω μόνο αν έχω πω θά το δαχτυλίδι... —Οχι, οχι, δεν το θέλω, έπινε και πάλι η νέα.

—Σταμάτησε διατάζοντας για μερικές στιγμές, έπινε έπειτα έπινε: —Νομίζω πως είναι καλύτερα να σας το πω όλα. Ο άνθρωπος αυτός με κυνηγάει με μία παράξενη επιμονή για την τάξη... Βλέπετε, στο επανέλαμά μας... —Η νέα άπλωσε τα χέρια, προς το μέρος του. —Σας παρακαλώ, μην το κάμετε, έπινε.

—Γιατί; —Δεν θέλω να μάθω ότι ήρθα να πουλήσω το δαχτυλίδι του. —Δεν θα του το πω, θα τον ρωτήσω μόνο αν έχω πω θά το δαχτυλίδι... —Οχι, οχι, δεν το θέλω, έπινε και πάλι η νέα.

ΕΝΑΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ Λαός τής Εύρώπης

Οι Βάσκοι και ο αγώνας των

Πριν από λίγες βδομάδες, μία έκρηξη κατακοιμάσε το άγαλμα του Μολα, στρατηγού του Φράνκο, σπινμένο στην κεντρική πλατεία του Μπιαρρίτο. Άλλο πρωί, η αστυνομία παρείχε επί 3 ώρες, για να κατεβεί από ένα σκεύος απρόσιτο τρούλο εκκλιόσας μία αντί-φρανκική σημαία. Και το βράδυ έγινε γνωστό ότι είχε τιναχτεί στον αέρα, σε μια γέφυρα των Πυρηνών, ένα τριών φορτωμένο με πολυμεφώδια και με Μορκινούς στρατιώτες.

—Οι Βάσκοι, αυτά τα σημάδια αποτελούν μερικές από τις εκδηλώσεις της μυστικής δράσεως της κυβερνήσεως των Βάσκων, εγκατεστημένης στο Παρίσι. Τα διηγήθηκε κατόπιν λεπτομερώς η δεκαπενθήμερη εφημερίδα «Εξκο Ντεγιάν», που τυπώνεται επίσης στο Παρίσι και κυκλοφορεί κρυφά στην Ισπανία. —Είπα, ταμάσαν όλοι οι πολιτί της Δημοκρατίας του Εξκάντι (όπως ονομάζουν οι Βάσκοι τη μικρή χώρα τους).

Οι Βάσκοι είναι περίπου 1½ εκατομμύριο, κτηνός και φάρμαδες. Πίνουν πολύ, αλλά δεν βλαστίζουν ποτέ. Αποτελούν μία από τις μυστηριώδεις φυλές της γης. Δεν είναι Ισπανοί, ούτε Γάλλοι, κανείς δεν ξέρει την προέλευσή τους. Οι αρχαιολόγοι δεν μπορούσαν να βρουν αρχαίες επιγραφές ή άλλα ντοκουμέντα, σκαλισμένα σε πέτρες ή σε μνημεία. Οι ιστορικοί δεν ανέκαλυσαν γραπτά κείμενα. Οι φιλόλογοι δεν ξέρουν μεγάλα πράγματα για την παλιά και λαρυγγώδη γλώσσα τους.

Οι σπουδές τους συνθέτουν μία παράξενη, όσα αινιγματική είναι και το παρελθόν τους. Απεκθάνονται, τους τίτλους, δεν ονομάζουν καν, «κύριο» ή «ανέξνο». Κι όμως τον καιρό που έπρεπε να ναι κανείς αριστοκράτης, για να μην ατιμωθή ελευθερία, οι Βάσκοι έβρισαν το πρόβλημα παίρνοντας όλοι αριστοκρατικούς τίτλους! Θεωρούν τα οπίτια τους ως πύργους αριστοκρατίας.

Κατοικούν σ' ένα τμήμα της Ισπανίας, αλλά περιφέρονται τους Ισπανούς, θεωρώντας τους τυμπανιστές, δολοφόνους και απεισώδεις, ενώ αυτοί καυχώνται πως είναι εθνοτικό, απλοί άνθρωποι, ειλικρινείς. Δεν υπογράφουν, ποτέ συμβόλαια, γιατί θεωρούν ιερότερο το λόγο τους. Σπάνια παραδίδουν τους νόμους, κι απαιτούν αυστηρές ποινές για κάθε παράβαση. Έχουν τόσο βαθιά ριζωμένο το συναισθήμα της ιδιοκτησίας, ώστε, αν κάποιος κόψει τα δέντρα, ποφάρα δέντρα τους ή τους κόψει μία ζήλια στο νερό, μιλούν τους, μπορούν να ζητήσουν να τιμωρηθούν ή θάνατο.

Αυτή η αγάπη τους για την ιδιοκτησία τους, για το χωριό τους, τους κάνει εχθρούς των κοινωνικών αγώνων. Δεν χωρούν άλλωστε στο μυαλό τους οι ταξικοί αγώνες, γιατί αυτοί δεν έχουν διαίρεση ποτέ σε αντιμαχόμενες τάξεις.

—Όσοσο έχουν συμμαχήσει με τους αριστοκράτες Ισπανούς, εναντίον του Φράνκο. Παραδέχονται φανερά ότι δεν τους συμπαθούν καθόλου, ότι η νομοταξία τους δεν συμβιβάζεται. Έχουν όμως συμμαχήσει μαζί τους, αν ποτέ πέρα η Κυβέρνηση του Φράνκο κι έρθουν στην εξουσία οι αντιπάλοι του, να ξαναβρουν τη χώρα των Βάσκων την αυτονομία που είχε στο 1936.

Πράγματι, το έτος αυτό, οι τρεις έπαρχιες των Βάσκων έπινε από ένα δημοψήφισμα, έγιναν μία χώρα αυτόνομη και ανεξάρτητη: η Δημοκρατία του Εξκάντι. Το περίεργο αυτό κράτος διατηρήθηκε επί 10 μήνες. Είχε αποκτήσει τη σημαία του — κόκκινη, άσπρη και πράσινη —, ένα στρατό από 100.000 άνδρες, ναυτικό από 3.000 ναύτες κι από μερικά πρώην φαρμακεία ήλποια διαρρυθμισμένα σε πολεμικά, ιδιαίτερο νόμισμα, αστυνομία, σχολεία, νόμους, φερόλογονικό σύστημα. Είχε καταργήσει κάθε φόρο στο νερό, στο αλάτι και στο τοξίμιο, γιατί οι Βάσκοι δεν μπορούσαν να καταλάβουν πως είναι δυνατόν να φορολογούνται αυτά τα είδη πρώτης ανάγκης. Μόνον οι τελωνειακοί δασμοί κι οι εξωτερικές υποθέσεις έμειναν στην Κυβέρνηση της Μαδρίτης.

—Επειδή όμως οι Βάσκοι είχαν στη χώρα τους τα 69% της παραγωγής εκρηκτικών υλών όλης της Ισπανίας, τα 53% του εμπορικού στόλου και πλούσια μεταλλεία, οι δυνάμεις του Φράνκο κατέλασαν τις έπαρχιές τους. Το χωριό Γκουεονίκα, που το θεωρούσαν ιερό όλοι οι Βάσκοι, χρησιμοποιήθηκε από τη γερμανική αεροπορία για μία δοκιμή σφοδρού βομβαρδισμού που σκότωσε 2.500 ανθρώπους. Τέλος, λύνισε η αντίστασις των Βάσκων. Εφυγαν τότε στο εξωτερικό, και ίδιως στη Γαλλία, 200.000 Βάσκοι, μαζί με τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας τους Χοσέ ντε Άγκουίρε, και δημιούργησαν στο Παρίσι μία Κυβέρνηση που συντηρείται με χρηματικές συνεισφορές των Βάσκων της Αμερικής. Αυτή έχει αναλάβει τον αγώνα για την αυτονομία της Δημοκρατίας του Εξκάντι.

Πρέπει να σημειωθεί ότι οι Βάσκοι είχαν εφευρέσει στη χώρα τους ένα ελεύθερο δημοκρατικό πολιτεύμα δίχως ταξικές διακρίσεις, ολόκληρη αιώνα πριν ο Κολόμβος ανακαλύψει την Αμερική, όταν δηλαδή η υπόλοιπη Ευρώπη ήταν απόλυτα φεουδαρχική. Διέτησαν σε την ελευθερία τους ως το 19ο αιώνα.

ΙΡΙΒΙΝΓΚ ΟΥΑΛΛΑΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΚΟΥΡΚΟΥΤΟΠΟΥΛΟΣ
Χειρουργός-όδοντίατρος
Δέχεται: Αγίου Μελετίου 105.
9-15-8
Τηλ. 83.217

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΡΕΝΟ

10ον Σερνίν, θυμάσαι την πρώτη σου συναντησίμω που μου έδεχες; Έγω αρνήθηκα τότε. Σήμερα δέχομαι.

—Είπε πολύ άργα πιά. —Α! Είπε άργα;... Έχω τότε να σου προτείνω κάτι καλύτερο... Αποσυρματά ολόκληρα από την υπόθεση Κέσσελμπαχ. Δεν θ' αντισταχθώ πια σε τίποτε. —Αν μάλιστα, με χρειάζεσαι θά σε βοηθήσω.

—Και τι ζητάς ως αντάλλαγμα; —Να μου πής πού βρίσκεται η Κατερίνα. —Ο Άλτενχάιμ άνασκήκωσε τους ώμους.

—Λες κουταμάρες Άριμάν, έπινε. Στ' αλήθεια με κάνεις να γελάω... Δεν περιμένα τέτοιες αισθηματικές οπτήσεις στην ηλικία σου... —Όστόσο, το σημείωκα κατόντημά σου με γεμίζει χαρά.

—Ηλίθιε! —Θά σου στείλω άπόψε τους μάρτυρές μου αν βέβαια, βρισκείσαι ακόμη ως τότε στη ζωή. —Ηλίθιε! Ξανσέπινε ο Σερνίν. —Εκτός αν προτιμάς να τελειώνω άμέσως, συνέχισεν ο Άλτενχάιμ. —Ας γίνη λοιπόν, η επίθυμιά σου... Καλά θα κάνης να συστήσης την ψυχρή σου στο θεό ή στο Διάβολο... Γελάς;... Κι όμως είμαι ισχυρότερος σου εδώ μέσα...

—Ηλίθιε! έπινε για τρίτη φορά ο Σερνίν. —Έβγαλε κατόπιν το ρολόγι του και κούτταζε την ώρα.

—Είπε δυο παρα τέσσερα λεπτά, έπινε. Σου μένουν ακόμη μερικές στιγμές ελευθερίας. Στις δυο ή στις δυο και πέντε το πολύ, ο υποδιευθυντής της ασφαλείας Βευπέρ και μερικοί από τους άνδρες του θά βρισκωνται εδώ... Μην γελάς! Η έξοδος στην όποιαν υπολογίζεις έχει ανακαλυφθή επίσης και φρουρείται... Είσαι πιστός;... Άν, λοιπόν, μέσα στο φάκα.

—Ο Άλτενχάιμ είχε γίνει πελιδνός. —Τό έκαμες αυτό; έπινε με υπόκωφη φωνή. Έκαμες αυτή την άτιμία; —Το σπίτι είναι ζωμένο από παντού άπάντησε ο Σερνίν. Μίλησε και ο σάκος.

—Με ποιά τρόπο; —Οι άνθρωποι που φρουρούν την έξοδο της υπογείου σκάας στο περίπτερο Όρτάνς είναι δικό μου. Σου δίνω ένα σημείωμα γι' αυτούς και σ' αφήνουν να περάσεις ελεύθερα. Μίλησε! Ο Άλτενχάιμ διατάξε.

—Μη λοφάρες, Σερνίν, έπινε. Δεν θά ποονα ποτέ τόσο αφέλγης, γιά να πείσης μόνος σου μέσα στο στόμα του λύκου.

—Σεχνάς την Κατερίνα. Άν δεν έπρόκειτο γι' αυτήν, δεν θά βρισκόμουν τώρα εδώ. Μίλησε!

—Οχι!

εσοχάν τις πόρτες. —Δεν έχω καιρό να χωνώ! —Οκέφθηκε ο Σερνίν. —Άν θέλω να σωθώ, πρέπει ν' άπολλώω άπό αυτόν τον άνθρωπο.

Κατέφυγε τότε σ' ένα τέχνασμα που τό είχε χρησιμοποιήσει με επιτυχία άρκετές φορές ως τότε. Άπλωσε τα πόδια του κι έσφιξε άνάμεσα σ' αυτά σαν σε λαβίδα, τα πόδια του Άλτενχάιμ, πιέζοντας μ' όλη του τη δύναμή τα νύχτα του αντιπάλου του.

—Ο Βάρωνος ένοιωσε ένα δυνατό πονό κι' έχασε άμέσως την ισορροπία του. Άπ' αυτή τη στιγμή της άδυναμίας του, έμφωαλήθηκε ο Σερνίν γιά να του σφιχτεί το λαιμό με τα χέρια του.

—Μην κάμης την παραμικρή κίνηση, του έπινε, γιάτί διαφορετικά σε πνίγω σαν κοτόπουλο.

Λέγοντας αυτά, έβγαλε από την τσέπη του ένα εύλυνιστο, αλλά πολύ στενό σύρμα και, μεταχειριζόμενος τό ένα του χέρι μόνο, άρχισε να δένει τους καρπούς του Άλτενχάιμ. —Επειτα πέρασε το ίδιο σύρμα στο πόδι του.

—Θεωμάσια! έπινε όταν τελείωσε. Θά χρειασθ να κοπεί, σε πολύ γιά ν' άπολλώω άπ' αυτό τό σύρμα. Κι ως τότε μπορεί να γίνουν πολλά πράγματα... Πως;... Δεν είσαι σε θέση να κρατηθεις στο πόδι σου;... Αλλά, φίλε μου, κανείς δεν σ' άμφοδίζει να σπλώθης κάτω μ' όλη σου την άνεση;... Ετοί;... Τώρα υποθέτω ότι είσαι καλύτερα... Δερωτάσαι ίσως γιάτί δεν σε σκότωσα; Αλλά δεν είναι καίριος ακόμη... Από σένα εξαρτάται να έπιπείσης ή ν' άπομακρύνης αυτή τη στιγμή...

—Αν με παραδώσεις, ή Κατερίνα θά πεθάνη! Βρυχήθηκε ο Βάρωνος. —Θά πεθάνη; Αλλά πως; Δεν καταλαβαίνεις ότι γιά τη στιγμή τουλάχιστον, είσαι άνικανός να την βιάσεις; —Θά πεθάνη χωρίς να χρειασθ να κουνήσω καθόλου το χέρι μου γι' αυτό, απάντησε ο Άλτενχάιμ. Η Κατερίνα είναι φυλακισμένη και κανείς εκτός από μένα δεν ξέρει σε ποιά μέρος. Άν έξαφανισθ ή Κατερίνα και ο Στρίμπεκ θά πεθάνουν από την πείνα.

—Ο Σερνίν ένοιωσε ένα ρίγος σ' όλο του τό σώμα. —Οέ μιλήσεις, Άλτενχάιμ! έπινε με υπόκωφη φωνή. Άν οχι, τώρα άμέσως πάντως προτού έμμερσών ή αυριανή ή μέρα.

—Εσκέψε κατόπιν προς το μέ...

—Εσκέψε κατόπιν προς το μέ...

—Εσκέψε κατόπιν προς το μέ...

—Εσκέψε κατόπιν προς το μέ...

—Εσκέψε κατόπιν προς το μέ...

—Εσκέψε κατόπιν προς το μέ...

—Εσκέψε κατόπιν προς το μέ...

—Εσκέψε κατόπιν προς το μέ...

—Εσκέψε κατόπιν προς το μέ...

—Εσκέψε κατόπιν προς το μέ...

—Εσκέψε κατόπιν προς το μέ...

—Εσκέψε κατόπιν προς το μέ...

—Εσκέψε κατόπιν προς το μέ...

—Εσκέψε κατόπιν προς το μέ...

—Εσκέψε κατόπιν προς το μέ...

—Εσκέψε κατόπιν προς το μέ...

Ἡ θαύματουργὴ ἐφεύρεσις
τοῦ Πλήξαντος

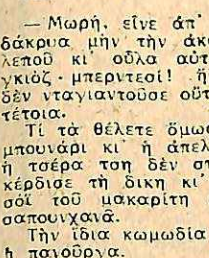
Τὸ ὠραῖο εἶνε ὅτι ὁ Πιληάτης δὲν ἔξερε
νὰ ἐξηγήσῃ πῶς ἀκριβῶς ἐνεργοῦν οἱ χη-
μικὰ οὐσίες τοῦ! Ἀλλ' ὥστε ἡ ἐφεύρεσις
τοῦ ἔγινε ἐντέλεις τυχαίως, ὅπως τόσες
μεγάλες ἀνακαλύψεις.

Τὴν συμβούλευσαν οὕτως συγκρότως νὰ μὴν ἐπανάλθῃ τὸ ἄσπερον τῆς γιὰ τὴν τότε δικαιοσύνη θὰ τῆς δώσῃ ἓνα καλὸ μά-

IBHPIA.

Βαρυγώμιες

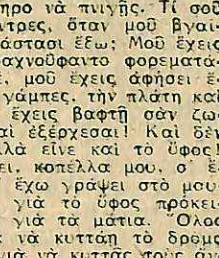
— Να κι' ἡ δευτέρα κατάρτα μου πα-
τσάδες νά τὸν κάνουν ἥπισσε. Θά πύ-
τῳ κάλλη τη μέ τὸ. . . κεφάλι τοῦ μ

Κι' έτσι το συνοικείο χάλωσε.

Πρόκλησις

— Δὲν τὸν γινώριζω, δεσποινίς. Ἐγὼ
ξέρετε, ξυρίζομαι μονάχος μου.

Η ΑΛΙΚΗ ΔΙΠΛΑΡΑΚΟΥ ΕΧΕΙ ΔΥΟ ΛΟΙΜΙΜΟΥΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ!

Το διαζύγιό της κι' ο δεύτερος γάμος της

Μιά τελευταία απόφασις τοῦ δικαστηρίου τοῦ Σηκουάνα ἔχει φέρει τὴν Ἀλίκη Διπλαράκου—πού, ὡς γνωστόν, εἶχεν ἐκλεγῇ «μὴς Εὐρώπῃ» τὸ 1932—σὲ πολὺ δύσκολη θέσι.

Λίγο καιρὸ μετὰ τὴν ἐκλογὴ της, ἡ Ἀλίκη εἶχε, ὡς γνωστόν, πανδρευθῇ τὸ Γάλλο διωμήχανο ἀεροπλάνων Πῶλ Λουί Βέλλερ. Οἱ δύο σύζυγοι εἶχαν ζήσει γιὰ πολλὰ χρόνια σὲ ἀπόλυτη ἀρμονία καὶ ἐθεωροῦντο σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ εὐτυχισμένα ἀνδρόγυνα τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας.

Ἀλλὰ, λίγο καιρὸ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐναρξί τοῦ πολέμου, διάφορα ἐπισόδια ἐδηλητηρίασαν τὴ ζωὴ τους. Ἡ Ἀλίκη ἐγκατέλειπε τότε τὴ συζυγικὴ ἐστία κατὰ τὴ διάρκεια τῆς κατοχῆς ἐφυγε ἀπὸ τὴ Γαλλία καὶ πῆγε στὸ Ρένο, τὴν περίφημη πόλιν τῆς Νεβάντα, πού εἶναι γνωστὴ γιὰ τὴν εὐκολία, μὲ τὴν ὁποία ἐκδίδονται ἐκεῖ τὰ διαζύγια.

Ἡ Ἀλίκη δὲν δυσκολεύθηκε νὰ πάρῃ τὸ δικὸ της καὶ τὸ 1945 παντρεύτηκε ἕναν ἱταλόνιο Ἀγγελο, τὸν σὲρ Τζῶν Ρουσσέμπ.

Ὁ πρῶτος της σύζυγος, ὅμως, κατέφυγε στὸ δικαστήριον. Ζητώντας τὴν ἀκύρωσι τοῦ διαζυγίου τῆς Ἀλίκης. Τὸ δικαστήριον τοῦ Σηκουάνα ἐδικαίωσε τελευταία τὴν αἰτησί του καὶ ἀκύρωσε τὸ διαζύγιον τοῦ Ρένο.

Ἔτσι, ἡ Ἀλίκη ἔχει σήμερα δύο «νομίμους» συζύγους. Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ Βέλλερ θὰ μπορούσε νὰ ἀσκήσῃ τὴ δικαίωματά του μόνον ἂν ἡ Ἀλίκη πῆγαινε νὰ ἐγκατασταθῇ στὴ Γαλλία. Γιατὶ γιὰ ὅλες τὶς ἄλλες χώρες τὸ διαζύγιον τοῦ Ρένο εἶναι νόμιμον καὶ συνεπῶς καὶ ὁ δεύτερος γάμος της μὲ τὸν σὲρ Τζῶν Ρουσσέμπ.

Ἀλλὰ ἡ ὥραία Ἀλίκη δὲν ἔχει σκοπὸ—τουλάχιστον πρὸς τὸ

παρὸν—νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα. Εἶναι ἐνθουσιασμένη μὲ τὴν ζωὴ τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἰδιαίτερως μὲ τὴν κοσμικὴ κίνησι τῆς Οὐάσιγκτων καὶ τῆς Νέας Ὑόρκης.

Πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμον ἡ ἐξαιρετικὰ ὁμορφὴ αὐτὴ Ἑλληνίδα, πού κατέκτησε μὲ τὴν καλλονὴ της ὅλη τὴν Εὐρώπην, ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς «βασιλίσσες» τῆς κοσμικῆς ζωῆς. Στὰ μεγάλα παρσιναὶ σαλόνια προκαλοῦσε σ' ὅλους τὸ θαυμασμό μὲ τὴ γοητεία της, τὴν κομψότητά της καὶ τὸ χαριτωμένο πνεῦμα της. Οἱ γνωστοὶ ζωγράφοι διεκδικοῦσαν τὴν τιμὴ νὰ φτιάξουν τὴ προσωπογραφία της καὶ δύο νεοὶ γλύπτες, ἕνας Γάλλος κι' ἕνας Τσεχοσλοβάκος, ἐφτάσαν μέχρι μονομαχίας γιὰ νὰ ἐκκαθαρίσουν τὸ ζήτημα ποῖος θὰ φιλοτεχνοῦσε πρῶτος τὸ ἀγαλμὰ της.

Ὅπως εἶναι γνωστόν ὁ πρῶτος σύζυγος τῆς Διπλαράκου ἦταν ἕνας θαυμάσιος κατὰσκευαστὴς ἀεροπλάνων. Ἡ ὥραία Ἀλίκη περνοῦσε μαζί του μιὰ «ποικηλική» ζωὴ. Οἱ ἐμφανίσεις της στὰ κοσμοπολιτικὰ κέντρα τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς καὶ τοῦ Μπάρνιτς σχολιαζόντουσαν μ' ἐθουσιασμό στὶς «κοσμικὲς» στήλες τῶν ἐφημερίδων.

Κατὰ τὶς δημοσιογραφικὲς πληροφορίες, ἡ ὥραία Ἀλίκη γνώρισε τὸν δεύτερον ἄντρα της στὸ Μόντε Κάρλο. Ὁ σὲρ Τζῶν Ρουσσέμπ, τύπος ἀθλητικοῦ καὶ φλεγματικοῦ Ἀγγλου, ἀναστατώθηκε μόλις τὴν εἶδε καὶ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ του κατὰλαβε τί θὰ πῇ κερυνόδοξος ἔρως!

Σήμερα ἡ Ἀλίκη καὶ ὁ σὲρ Τζῶν εἶναι ἕνα εὐτυχισμένο ζευγάρι, ἀγαπητὸ στοὺς ἀριστοκρατικούς κύκλους τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τῆς Οὐάσιγκτων.

Τὰ «χύρια σημεῖα» τῆς καλλονῆς

Τὸ γνωστὸ ἀμερικανικὸ «Ἰνστιτούτο Γκάλλουπ» ζήτησε νὰ ἐξακριβώσῃ μ' ἕνα δημοψήφισμα ποιά εἶναι τὰ «κύρια σημεῖα» τῆς γυναικείας ὁμορφιάς. Τὸ ἀποτέλεσμα λοιπὸν τῆς ἐρευνῆς αὐτῆς ἦταν τὸ ἑξῆς: Τὰ 20% τῶν ἀνδρῶν κυττάζουν πρῶτα τὰ μαλλιά, τὰ 19% κυττάζουν τὰ μάτια, τὰ 18% τὴν χεῖρα, τὰ 12% τὶς κνήμες καὶ τὰ 11% τὴν τουαλέτα καὶ τὰ κοσμήματα.

Τὸ «γυνὸν» στὴ Βενεζουέλα

Οἱ γλύπται κι' οἱ ζωγράφοι τῆς Βενεζουέλας παραπονούνται γιὰ ἔλλειψιν μοντέλλων «γυνῶν». Ὁχι γιὰτὶ οἱ γυναῖκες τοῦ τόπου τους εἶναι κακοφτιαγμένες, ἀλλὰ γιὰτὶ ἔχουν τόση σεμνότητα ὥστε ἀκόμη κι' ὅσοι ἐξασκοῦν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μοντέλλου, ἀρνούνται νὰ ποζάρουν μὲ τὸ κοστούμι τῆς Εὐρώπης. Ὄταν λοιπὸν οἱ Βενεζουελανοὶ καλλιτέχναι καταφεροῦν καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς νὰ γυθῇ, τὴ φυλάνε πιά σὰ θησαυρό...

Βιολί στὸ δικαστήριον

Ὅταν σὲ μιὰ δίκη τοῦ παρουσιᾶσαν ὡς πειστήριον ἕνα βιολί Στραδιάριου τῶν 25.000, δολλαρίων, ὁ Ἀμερικανὸς δικαστὴς ἔνταρκτο Μπρόμπερκερ δὲν μπόρεσε ν' ἀντιστῇ στὸν πειρασμό: Τὸ πῆρε κι' ἐπαῖξε μ' αὐτὸ μιὰ μελωδίαν, ἐμπρὸς στὸ ἐκπληκτὸ ἀκροατήριον. Ὁ Μπρόμπερκερ μαζεύει μουσικὰ ὄργανα, δὲν εἶχε ἰδῇ ὅμως ποτε ἄλλοτε ἕνα Στραδιάριον.

Ἐξωφρενικὰ σπόρ

Οἱ ἀγῶνες «μίτζετ» καὶ «ράσερ»

Οἱ ἀγῶνες μοτοσυκλετῶν σὲ πίστα σκεπασμένη μὲ στάχτη ἀποτελοῦσαν πρὸ πολλοῦ ἕνα ἀγαπημένο σπόρ τῶν Ἀμερικανῶν. Φαίνεται ὅμως πῶς ἄρχισαν πιά νὰ παλινῶνουν, καὶ γι' αὐτὸ οἱ φίλοι τῆς ποικιλίας ἀναζητοῦσαν καὶ καινούργιο.

Οἱ μοτοσυκλέττες λοιπὸν ἀντικαταστάθηκαν μὲ «αὐτοκίνητα - βολίδες». Ἀλλὰ τί αὐτοκίνητα; Μικροσκοπικὰ, σωστά... ἀνιοδισιλιτικά παιχνίδια! Τὰ «μίτζετ», ὅπως ἔχουν ἐπονομασθῇ, δηλαδὴ τὰ «μυγάκια». Οἱ σωφὸρ τοῦ τὰ ὀδηγοῦν, σκουπιίζουν σχεδὸν τὴ γῆ μὲ τὰ ὀπίσθιά τους. Ἡ στάχτη πού σηκώνεται μὲ τὸ τρέξιμόν μαζὶ μὲ τὸν ἰδῶτα καὶ τὸ γάσο, τοὺς κάνουν ἀνγώριστους...

Τὰ αὐτοκίνητάκια αὐτὰ ἐκκινοῦν μ' ἕνα διαβόλεμένο θόρυβο, καὶ τρέχουν ἱλιγγιώδως. Στὶς στροφές, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ντεραποῦν Μονγκοίζον, δυστροποῦν προγυροῦν μ' ἀπότομα πηδηματά καὶ κάνουν σὰν νάγουν... λάεγκκα! Οἱ ὀδηγοὶ ποτέτι νὰ νερ «ἄσσοι» γιὰ νὰ τὰ φέρουν σὲ λογαριασμό. Οἱ διασημότεροι ἀπ' αὐτοὺς εἶνε ἕνας Ἀγγλος ἕνας Σκωτσέζος κι' ἕνας Ἰσπανός.

Τὸ σπόρ αὐτὸ εἶνε ἐντυπωσιακὸ καὶ φαίνεται ἐκ πρώτης ὀψεως πολὺ ἐπικίνδυνον. Στὴν πραγματικότητά ὅμως τὸ κέντρον βάρους τῶν αὐτοκινήτων δοῖσεται τόσο χαμηλὰ ὥστε δὲν μπορεῖ ν' ἀνασταπῶν κι' ἂν ἀκόμη συγκροσθοῦν μεταξὺ τους. Ὁ μόνος σοβαρὸς κίνδυνος εἶνε νὰ πέσῃ, ἐν' αὐτοκίνητο πάνω σ' ἐκεῖνον πού προηγεῖται, μὲ ταχύτητα 60—70 χιλιομέτρων!

Τὸ εἰσιτήριο κοστίζει ἀκριβὰ ἀκριβὰ γιὰτὶ ἔχον τόσα ἔξοδα αὐτοὶ οἱ ἀγῶνες: προετοιμασία τῆς πίστας καὶ τῶν αὐτῶν ἡτῶν ἕνα εἶδος ἐλκύνθου γιὰ τὸ ἴσιωμα τῆς στάχτης ἕνας καταδοκίμητῆρας γιὰ νὰ φέρῃ τὸ σύννεφο πού σηκώνεται, σὲ κάθε κόουσα καὶ πού εἶνε τεράστιον—σὰν ἐκεῖνον πού ἔδωκε τὴν Πουμπία—τέσσερες νοσοκόμοι γιὰ περιποίησι δυστυχημάτων, μηχανικοὶ γιὰ τὶς ἐπισκευές τῶν μοτέρ... Οἱ τελευταῖοι ἔχουν τὴν περισσότερεσ δουλειά, γιὰτὶ τὰ «μίτζετ» εἶνε φοβερά ἰδιότροπα! Τρεῖς μόνον ἂν τοὺς ἀρέσῃ: ἀλλοίως μένουν ἀκίνητα καὶ δουδὰ. σὰν πεισματῆρικα γαϊδουράκια... Κι' οἱ θεαταὶ πού ἀκρίβοιπληρώνουν τὸ εἰσιτήριόν τους κι' ἐννοῶν νὰ ἱκανοποιηθοῦν γολοῦν τότε τὸν κόσμον ἀπ' τὶς διαμαρτυρίες!

Ἐξ ἴσου παράξενον μὲ τίς κόουσεσ τῶν «μίτζετ» εἶνε οἱ ἀγῶνες τῶν «ράσερ». Αὐτοὶ δὲν γίνονται στὴν Ἀμερική ἀλλὰ κοντὰ στὸ Παρίσι. Στὴν στέφαν τοῦ πάρκου Σῶ, κάθε Κυριακὴ πρῶτ. Τους παρακολοῦθοῦν δὲ τὰ 250 μέλη τῆς «Λέσχης τῶν μικροσκοπικῶν γιγῶν».

Πράγματι, τὰ «ράσερ» εἶνε καραβάκια—παιχνίδια ἀλλὰ ἐξαιρετικὰ καλοφτιαγμένα ἐπιστὰ ἀοιστονοήματα στὸ εἶδος τους. Ἐχουν ἑστῆδη καρόνα καὶ μήκος 50—60 πόιντων, ἢ τὸ πολὺ 1 μέτρον. Ζυγίζουν ἀπὸ 1.800 ὡς 2.500 γραμμάρια καὶ κινοῦνται μ' ἕνα μοτέρ μικροσκοπικόν, μὲ κωπηλικὴτητα κυλίνδρος, 10 κυβικῶν πόιντων. Ὅλος ὁ μηχανισμός των εἶνε μικρότερος ἀπὸ ἕνα ἐμπνῆστήριον. Τὸ ρεζερβουάρ τῆς καυσίμου ὕλης δὲν εἶνε μεγαλύτερον ἀπὸ ἕνα βούλωμα σαμπάνιας. Μέσα στὸ νερό τὸ μοτέρ αὐτὸ κάνει 15.000 στροφές στὸ λεπτό στὸν ἀέρα δὲ 29.000 στροφές. Γιὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς τί σημαίνει αὐτὴ ἡ ταχύτης, ἀρκεῖ νὰ σκεφθῇ ὅτι οἱ μηχανεὲς τῶν συνηθισμένων αὐτοκινήτων κάνουν μόλις 6.000—7.000 στροφές.

Τὰ «ράσερ» δένονται σ' ἕνα πάσσαλο στημένο σὲ μῆση τῆς στέφανς μ' ἕνα σχοινί μήκους 15,95 μετῶν. Ἔτσι, περιστρέφονται γύρω ἀπ' τὸν πάσσαλο, διατρέχοντας σὲ κάθε γύρον ἀκριβῶς 100 μέτρα. Ἡ καίσιμος ὕλη τους ἀρκεῖ γιὰ νὰ κάμουν 10—15 γύρους. Ἡ ταχύτης τους χρονόμετρεται μὲ ἀκρίβεια, κι' ἔτσι δοῖσεται ποιά ἀπ' ὅλα ἐκείνησ τὸν ἀγῶνα. Τὴν παγκόσμιον ρεκόρ ἀνέχει σ' ἕνα Ἀμερικανόν, πού τὸ «ράσερ» του ἔφτασε τὰ 122 χιλιομέτρα τὴν ὥρα! Οἱ συνηθισμένες ὁμως ἐπιδόσεις εἶναι 50—70 χιλιομέτρα.

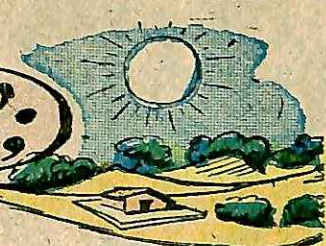
Ἡ ταχύτης τοῦ «ράσερ» ἐξαρτᾶται πολὺ ἀπ' τὴν καύσιμον ὕλην του. Ἔτσι, κάθε ἰδιοκτήτης ἔχει μιὰ οἰκὴ του συνταγῇ. Τὰ καλλίτερα ἀποτελέσματα ἔδωκε ἕνα μίγμα ρετινιδοῦ καὶ «μεθυλικῆς ἀλκοόλης».

Ὅλ' αὐτὰ δὲ γιὰτὶ; Πρόκειται ἀπλόωστα γιὰ μιὰ τοῖλλα πού χαρακτηρίζει τὴν ἐποχὴν μας. Γιὰ τὴν τοῖλλα τῆς ταχύτητος τὴ μῆση τοῦ ἱλιγγίου. Ταχύτης εἰς ὅλα. Εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα πού συγκινεῖ τοὺς σημερινοὺς ἀνθρώπους.

Οἱ παλαιοὶ ἐκινῶντο μὲ δῆμα σημειωτόν. Σήμερα ὅμως τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Οἱ ἀνθρώποι μεταβλήθησαν σὲ ροκέτες.

Πῶς θὰ πῇ ἡ ἡμέρα μας;

Ἡ σημασία τῶν πρῶτῶν «συναντήσεων»

Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἀρχίζομε τὴν ἡμέραν ἔχει μιὰ ἰδιαίτερον σημασία γιὰ τὰ γεγονότα πού πρόκειται νὰ μᾶς συμβοῦν κατὰ τὴ διάρκεια τῆς καὶ ἀσκεῖ συνεπῶς μιὰ ἀναμφισβήτητη ἐπίδρασι στὴ ζωὴ μας.

Ἐνας συννεφιασμένος οὐρανὸς ἢ ἕνα ἡλιόλουστο πρῶνόν, ἕνα τιποτένιον περιστατικόν, ἕνα τραγούδι πού ἀκούμε κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά μας ἢ ἕνας πόντος πού φεύγει ἀπὸ τὶς κάλτσες μας εἶνε ἀρκετὰ γιὰ νὰ δημιουργήσουν μιὰ ὀρισμένη ψυχολογικὴ κατάστασι, καὶ νὰ δώσουν τὸ ἐξωκρίστο τῆς χροῖας στὴν ἡμέραν πού ἀρχίζει. Δὲν λέμε, ἄλλωστε, συχνά: σήμερα σηκώθηκα καλὸκεφός ἢ κακόκεφος;

Τὸ πιὸ μικρὸ περιστατικόν πού μᾶς συμβαίνει κατὰ τὴν ἀφύπνισί μας μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἕναν τεράστιον ἀντίκτυπον στὴν ψυχολογικὴ καὶ κατάστασι καὶ στὴ στάσι μᾶς ἀπέναντι στὰ διάφορα γεγονότα τῆς ἡμέρας.

Γι' αὐτὸ, ἡ ματαιὰ ἀπέδωκε ἀνάκαθεν μεγάλη σημασία στὰ πρόσωπα ἢ τὰ ἀντικείμενα, πού πρωταγωνιστοῦν στὴν ψυχολογικὴ καὶ κατάστασι καὶ στὴν στάσι μᾶς ἀπέναντι στὰ διάφορα γεγονότα τῆς ἡμέρας.

Τὰ πρόσωπα, τὰ ζῶα ἢ τὰ ἀντικείμενα πού ἡ τύχη οἶνε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὑποστά μᾶς ἀποκοῦν συνεπῶς, συμβολικὴν σημασία. Εἶνε πιθανόν ὅτι περνάτε ἴσως ὑποστά τους χωρὶς νὰ τὰ βλέπετε. Ἀλλ' ἡ παρουσία τους θὰ ἔχῃ ἐπίδρασι ἀσυνείδητα στὴν ψυχολογικὴ καὶ διανοητικὴ σας κατάστασι. Ἐκτός ἀπ' αὐτὸ ἀποτελοῦν ἴσως μιὰ μυστηριώδη προειδοποίησι τῆς μοίρας γιὰ κάποιο γεγονός πού πρόκειται νὰ σᾶς συμβῇ.

Ἀλλ' ἂς δοῦμε ποιά εἶνε ἡ σημασία πού ἔχουν οἱ «συναντήσεις» πού μποροῦμε νὰ κάμωμε. Βγαίνοντας τὸ πρῶτὸ ἀπὸ τὴν πόρτα μας.

★

Τὰ παιδιὰ ἀποτελοῦν πάντοτε εὐοίωνα μηνύματα. Συμβολίζουν τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς καὶ τὴν οἰκογενειακὴ εὐτυχία, ὅταν εἶνε ὁμοσφα καὶ ὕγιη. Ἀντὶθέτα, τὰ παιδιὰ πού θὰ συναντήσετε εἶνε ἄσχημα, καχεκτικά ἢ κλαψιάρικα, αὐτὸ σημαίνει ὅτι πρέπει ν' ἀποκρούσετε τὶς προσπάσεις πού θὰ σᾶς γίνουν κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας.

Ἐνα μικρὸ ἀγοράκι σημαίνει πολλές φορὲς τὴν ἑκατομῖαν καὶ καινούργια ἐρωτικὴ περπετεία. Ἀν εἶνε πρόσχαρον, αὐτὴ ἡ περιπέτεια θὰ εἶνε εὐτυχισμένη. Ἀντὶθέτα, θὰ σᾶς γεμίσι πίκρες καὶ ἀπογοητεύσεις ἂν αὐτὸ τὸ ἀγοράκι κλαίῃ ἢ εἶνε λυπημένο.

Τὸ ντύσιμό του—φτωχικὸ ἢ πλούσιον—ἀποτελεῖ ἐπίσης μιὰ εὐδει γιὰ τὴν κοινωνικὴ θέσι τοῦ προσώπου μὲ τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ σχετισθῇ.

Ἐνα κοριτσάκι προαναγγέλλει μιὰ μεγάλη οἰκογενειακὴ χαρὰ. Εἶνε πάντοτε ἕνα εὐχάριστο προμήνυμα γιὰ τὴν ἡμέραν πού ἀρχίζει, ἐκτός μόνον στὴν περίπτωσι πού εἶνε λυπημένο. Στὴν περίπτωσι αὐτῇ, ἡ συνάντησις του προαναγγέλλει μιὰ στενοχωρία. Ἐνα εὐπρόδιο.

Ἀν τὰ ρούχα του εἶνε ἀκάθαρτα ἢ ἐσοχισμένα, ἡ στενοχωρία αὐτὴ θὰ εἶνε αἰσθηματικῆς φύσεως.

Ἐνα ὁμορφο καὶ πρόσχαρον μωρὸ προαναγγέλλει πάντοτε μιὰ μεγάλη χαρὰ.

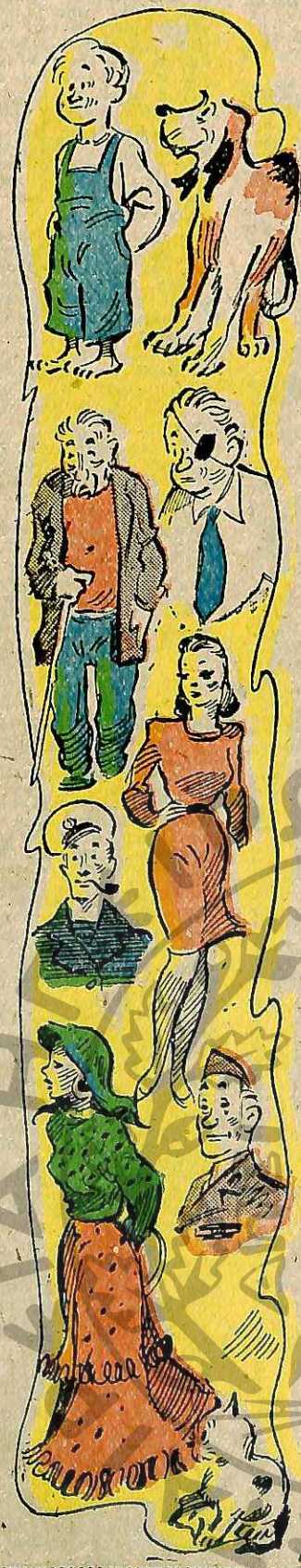
Οἱ ἐφηβοὶ καὶ τῶν δύο φύλων προαναγγέλλουν μικρὲς χαρὲς χωρὶς σοβαρότερον ἀντίκτυπον στὴ ζωὴ σας.

Μιὰ νέα ὁμορφὴ καὶ γελαστὴ εἶνε ἕνα εὐοίανον σημάδι. Προαναγγέλλει τὴν ἐπιτυχία τῶν σχεδίων σας.

Μιὰ κακοφτιαγμένη γυναῖκα προαναγγέλλει μιὰ ἀδιάρθεσι ἢ ἕνα ἀτύχημα.

Μιὰ γυναῖκα μὲ λευκὴ ἐπιδερμίδα καὶ κομψὸ ντύσιμον εἶνε ἐπίσης εὐχάριστο σημάδι.

Ὅταν, ὁμῶς, εἶνε ντυμένη μαύρα κι' ἔχει σκού-

ρα ἐπιδερμίδα ἀποτελεῖ προμήνυμα προσεχοῦς ἁσθενείας.

Μιὰ ἑγκυὸς γυναῖκα σημαίνει εὐμεροία. Ἐνας νέος ντυμένος μ' ἀνοιχτόχρωμα ρούχα, θεωρεῖται πολὺ καλὴ «συνάντησις».

Ἀν εἶνε γέρος ἢ ντυμένος μὲ σκούρα ρούχα, προαναγγέλλει ἕνα δυσάρεστο γεγονός.

Γενικά οἱ ἡλικιωμένοι ἄνδρες προαναγγέλλουν δυσχέρειες ἢ στενοχωρίες. Ἰδίως ἂν εἶνε ἀνάπηροι καὶ φτωχικὰ ντυμένοι.

Ἀν τὸ πρῶτον πρόσωπον πού συναντᾶτε εἶνε ἕνας φίλος ἢ μιὰ φίλη: εὐχάριστη συνάντησις, ἐπίσκεψις ἢ ἐπιστολή.

Ἐνας μονόφθαλμος σημαίνει ὅτι θὰ κάμετε κακὸ σὲ κάποιον χωρὶς νὰ τὸ θέλετε, ἕνας κουτσός ὅτι τὰ σχέδιά σας θ' ἀποτύχουν. Ἀντὶθέτα, ἕνας καμπούρης σημαίνει πάντοτε ὅτι οἱ ὑποθέσεις σας θὰ εὐοδωθοῦν.

Ἀν συναντήσετε τὸν ταχυδρόμον: θὰ λάβετε ἐντὸς τῆς ἡμέρας μιὰ ἐπιστολὴ πολὺ ἐνδιαφέρουσα.

Μιὰ νεκροφόρος: ἂν θέλετε νὰ ζήσετε εὐτυχῶς, λείει ἡ παλὰ σοφία, πρέπει νὰ ξεχάσετε ἀμέσως αὐτὸ τὸ περιστατικόν.

Ἐνα κάρρο ἢ ἕνα αὐτοκίνητον πού μεταφέρει οἰκιακὰ ἐπιπλά καὶ σκεύη: εἶνε καιρὸς νὰ μεταβάλετε τρόπον ζωῆς.

Ἐναν κληρικό: οἱ γνώμες διχάζονται. Ἡ συνάντησις αὐτὴ σημαίνει μιὰ ἀπορόπτη ἐπιστολὴ ἢ μιὰ ἀπορόπτη ἀποτυχία.

Ἐναν ἀστυνομικό: θὰ γλυτώσετε ἀπὸ ἕναν κίνδυνον.

Ἐναν χτίστη: ἀπορόπτη κέρδος. Ἐνα ναυτικό: ἐρωτικὴ περιπέτεια πού θὰ ἔχῃ ἄσχημον τέλος.

Ἐνα ζιπιάνο: ἀσθένεια ἢ ἀτύχημα μετὰ τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἀμέσου περιβάλλοντός σας.

Ἐνα στρατιώτη: υπερδέματα καὶ ἐμπόδια στὶς ὑποθέσεις σας.

Ἐναν ἀξιωματικό: οἱ ὑποθέσεις σας θὰ εὐοδωθοῦν.

Ἐνα φανατοζῆ: θὰ ἔχετε μιὰ βίαιη ἀλλ' ἀναγκαία ἐξήγησι.

Μιὰ καλὸνῶρα: σωματικὴ καὶ ψυχικὴ ἡρεμία. Μιὰ τσιγγάνα: θὰ σᾶς προτείνουν μιὰ ὑπόθεσι ὅχι πολὺ καθαρή καὶ ἐπικίνδυνη.

★

Ἀς ἔδωκε τώρα στὰ ζῶα.

Ἐνα σκυλὶ σημαίνει στορνὴ, τρυφερότητα, πίστι. Ἀν ὁμως εἶνε μαύρον, ἀποτελεῖ κακὸ προμήνυμα. Θὰ θογήσετε τὸ θάνατον κάποιου ἀπὸ τοὺς δικούς σας. Ἀν τὸ σκυλὶ σᾶς ἐπιτεθῇ, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ὑποσθῇτε μιὰ βίαιη καὶ ἀπροσδόκητη ἐπίθεσι ἐκ μέρους ἐκείνων μὲ τοὺς ὁποῖους βρισκόσαστε σ' ἐπαφῇ. Ἐνα σκυλὶ πού περιφέρεται ἀδέσποτον προαναγγέλλει ἀσυνεπείας καὶ παρεκτροπές.

Ἡ γάτα σημαίνει ἀναπόφευκτη ἐρωτικὴ προσδοκία. Ἀν νιαουρίσῃ: κουτσουμπολιὸ εἰς βάρος σας. Ἀν τριβεταί πάνω σας: ὑποκρισία ἐκ μέρους φίλικού σας προσώπου ἢ ἕνος ἀπὸ τοὺς οἰκείους σας. Ἀν ὀμώσῃ πάνω σας: προδοσία πού θὰ σᾶς λυπήσῃ πολὺ.

Ἐνα ὥρασι ἄλογο εἶνε καλὸ προμήνυμα. Ἀν εἶνε ἀδύνατον καὶ γέριον: κακὸ σημάδι. Λευκὸ ἄλογο: θρίαμβος. Μαύρον ἄλογο: λύπη ἀπὸ τὴν ὁποῖον ὅμως θὰ παρηγορηθῇτε. Καφεκόκκινον ἄλογο: ἐπιτυχία. Ζεφυμένον ἄλογο: θ' ἀποδύθητε σ' ἐπιτυχή ἐπιχείρησι. Ἄλογο πού καλπάζει: οἱ ἐπιθυμίες σας θὰ πραγματοποιηθοῦν. Ἄλογο πού χρομετρεῖται: θὰ συναντηθῇτε μὲ κάποιον πρόσωπον, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ συνδεθῇτε.

Ἐνα πουλὶ προαναγγέλλει γενικὸν μιὰ ἱκανοποίησι ἢ μιὰ εὐχάριστη εἰδησι, ἰδίως ἂν κελαδῇ.

Τέλος μὴν ξεγινάτε νὰ βγαίνετε τὸ πρῶτὸ ἀπ' τὸ σπῆτι σας μὲ τὸ δεξιὸ πόδι. Φέρνει, λένε, κι' αὐτὸ γούρι.

Ἐρωταποκρίσεις

- Τί εἶνε πεθερά;
- Ὁ ἄγγελος τοῦ διαζυγίου!

★

- Τί εἶνε χήλεια;
- Κόλασις, στὴν ὁποία ἀγαπᾷ κανεὶς ἀκόμη.

★

- Τί δίνει ὁ πλοῦτος;
- Πολλοὺς φτωχοὺς φίλους.

★

- Τί ὑπάρχει στὸ βάθος κάθε καρδιάς;
- Τὸ ἐγώ.

★

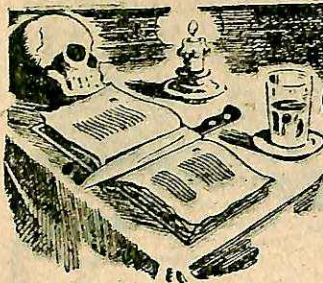
- Ποιὸ μυστικὸ φυλάει κανεὶς καλλίτερα;
- Ἐκεῖνον γιὰ τὸ ὁποῖον ἀδιαφορεῖ.

★

- Ποῦ πηγαίνει ἡ ἐλπίδα ὅταν μᾶς ἐγκαταλείψῃ;
- Νὰ σκαῖπῃ τὸν τάφο μας.

★

- Σὲ τί χρησιμεύει νὰ εἶνε κανεὶς κουφός;
- Στὸ νὰ μὴ πιστεῖται παρὰ ὅ,τι βλέπει.

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Μπρέρα, μ'ας άναγνώνεις;

— Πατρίά μου, ψιθυρίζει έ. κείνη με κόπο, θα πεθάνω... το αισθάνομαι... Μην, κλαίει.

— Άρουνά πάντα τόσο καλή μαζί μας, λέει ο βαρώνος...

— Έκανες τόσες θυσίες για όλους μας, προσθέτει ο κόμης.

— Όχι, παιδιά μου, είμαι μια κακή μητέρα... έκανα ένα μεγάλο σφάλμα στη ζωή μου... ένα έγκλημα... ζήτησα απ' το θεό να με σωθώ... πρέπει να ομολογήσω...

Στάθηκε μία στιγμή, άνασσε με πολύ κόπο και συνέχισε:

— Απάτησα τον πατέρα σας... τον καλό σας τον πατέρα... Ένας από σας δεν είχε παιδί του... Είπε ό... Είπε ό...

Έγινε το κεφάλι της κι έσχες τις αισθήσεις της. Τα τρία παιδιά βγήκαν απ' το δωμάτιο και κάθησαν στο πλαγινό σαλόνι. Ο μαρκήσιος είπε ελαφρά συγκινημένος:

— Ακούσαμε τη θλίβερή ό. μολονί που ό άνάσσε δεν άφησε τη μητέρα μας να τη συμπληρώσει. Το μυστικό αυτό θα μείνει μεταξύ μας. Κανείς δεν θα υποπτευθή τίποτα. Στά μάτια όλων, έ. νω, ό Ζάν. θα είναι ό μαρκήσιος, ό Ρενέ, ό κόμης κι ό Φρανσουά, ό βαρώνος, όλοι παιδιά του Ντε Γκεμπριάν. Μα τώρα που ξέρουμε πως κάποιος από μας έ. χει ξένο αίμα στις φλέβες του μπορούμε να εξακολουθούμε να ζούμε μαζί, δεν θα πρέπει να διαλύσουμε την αμφιβολία που βαρύνει τη γέννησή μας και να δούμε ποιος απ' τους τρεις μας είναι ό έξνος; Τι λέτε;

— Έχεις δίκιο, Ζάν, ά. πάντως ό κόμης Ρενέ. Μ' αυτά που θα σας πω, όρα κι' αν υποφέρω, θα πω την φαντασίωση όλων μας ή ά. γωνία. Νομίζω πως ή μητέρα μας έννοωσε έμένα στην τρομερή αποκάλυψη που δεν πρόφτασε να συμπληρώσει. Έξηνούσε. Έού.

— Κόμης, είπες ό πιο ήλι. κωμένο, ότ' τρία άδέρ. φια, όσο θλίβερή κι' αν είναι αυτό που θα σας πω, είστε άντρες... Λοιπόν, κυρά. γιο... Το τέλος πλησιάζει...

Τα τρία παιδιά βρίσκονται τώρα στο δωμάτιο με τα κλειστά παράθυρα, που μό. λης φωτίζεται. Στέκονται ά. κίνητα γύρω απ' το κρεβά. τι της μητέρας τους, που άναπνέει δύσκολα, που μοιάζει σά σκελετός, τόσο είναι άδυνατισμένη, τόσο τα μάτια της έ. κασαν τη λάμ. φη τους.

Ο μαρκήσιος ρωτάει:

Ζάν, που είναι ό πρωτό. κος, γεννήθηκε το έτος που ακολουθούσε το γάμο του πατέρα μας με τη μητέρα μας. Καμία λοιπόν αμφιβολία δεν υπάρχει πως είναι νόμιμος γιός. Έού, Φρανσουά που είναι ό τελευταίος, γεννήθηκε λί. νους μήνες ύστερ' απ' το θάνατο της άδελφής μας. Ούτε και συ λοιπόν είναι δυνατό ναάσι νόθος. Ένω έ. νω, γεννήθηκε, μακριά απ' τη Γαλλία, όταν ό πατέρας μας ήταν πρεσβευτής στην Πετρούπολη... Η μητέρα μας ήταν ώραία... μόλις είκοσι ακτ' χρονών τότε κι' όλοι της έ. καναν κόρτε... Τέλος πάντων, το ναιώθω, έ. νω είμαι ό έξνος άναμέσω στους τρεις. Και τώρα περι. μένω την απόφασή σας.

Ο μαρκήσιος Ζάν κι' ό βαρώνος Φρανσουά πλησία. σαν ό ένας τον άλλον. Κα. τάπιν ό μαρκήσιος είπες στον κόμης Ρενέ με ψυχρό κι' εύ. ενικό ύφος:

— Κύριε ό άδελφός μου κι' έ. νω σας ευχαριστούμε για την ειλικρίνεια σας. Για όλους, εκτός από μας, θα είστε πάντα ό κόμης ντε Γκεμπριάν. Μονάχα δεν θα κατακούμε πια μαζί. Πότε φεύγετε;

— Εκκληρώσε, ό κόμης Ρε. νέ άπάντησε.

— Μα έπειτα απ' την κη. δεία.

Και οι τρεις τους ξανα. μπήκαν κατόπιν στην κά. μα, ρα της νεκρής, μα άπισθο. χώρησαν φοβισμένοι. Η μαρκήσιος κουνήθηκε. Δεν είχε λοιπόν παθα λιποθυμή. σει; Άνασκήκωσε με κόπο και άδρωσε καθαρά:

— Το νόθο παιδί μου είναι ό μαρκήσιος... είναι ό Ζάν! Και ξανάπεσε στο μαελά. ρι της νεκρής του τη φορά.

ANPY LABENTAN

Οι Άμερικανοί μπερκ- δες περισσεύουν

Σύμφωνα με τις στατιστι. κές, ό αριθμός των υπε. κρήδων στις Ηνωμ. Πολι. τείες αυξήθηκε κατά 35 % στο διάστημα του πολέμου. Το 1945, έφτασαν τα 58.250. 000, ένω το 1940 ήταν μό. νο 42.900.000. Η καταναλώ. σις καθόρου άλκοόλ (με τον υπολογισμό της περιε. κτικότητας των διαφόρων ποτών) ανέβηκε σε 13,90 λίτρα το άτομο, ένω πριν ήταν 12,38 λίτρα. Σημείωσε δηλαδή αύξηση κατά 4,5%. Οι Άμερικανοί άνω των 15 ετών πίνουν λιγότερη μπύ. ρα και δυνατό ποτά από ό. τι έ. πιναν προπολεμικά, αλλά περισσότερο κρασί. Οι 10 άμερικανικές πολιτείες, όπου γίνεται ή μεγαλύτε. ρη κατανάλωσις άλκοόλ, είναι κατά σειράν οι έ. ζες: Νεβάδα, Καλιφόρνια, Νιού Τέρεσε, Κοννέκτικουτ, Μά. ριλαντ, Ντελαγουάρ, Νέα Υόρκη, Πανσυλβανία, Ού. σκοναίν, και Ίλλινόις. Η πολιτεία όπου πίνουν λιγώ. τερο, είναι ή Βέρμους Κορ. δόνα, ακολουθούν δε οι έ. ζες: Άλαμπάμα, Νότιος Καρολίνα, Τέννεση, Τέξας, Γεωργία, Βέρμونت, Άϊοδα, Νότιος Ντακότα και Νέον Μεξίκον.

Η «αίωvία λάμπα» Οι πρόοδοι της ατομικής έ. νεργείας, θα μας έ. πιτρέ. ψουν σε προεχές μέλλον ν' αποκτήσουμε την «αίωvία λάμπα». Θα βασιζέται στη διάσπαση του ατόμου. Θα κοστίζει άρκετά ακριβά, άλ. λα θα φωτίει τον ιδιοκτήτη της ό' όλη του τη ζωή, χω. ρίς άλλη δαπάνη.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ ΣΚΟΡΔΟ

Και μία συνταγή για τους κοιλιοδούλους

Όταν οι Ιουδαίοι είδεζαν την έ. ρημο της Άραβίας, υπό την άρχηγία του Μωυσή βαρβάρηκαν το ούρανο. πτο «μάννα», που τους είχε έ. σαφω. λεί, ό ήγέτης τους, και ζήτησαν σκόρδο! Το είπαν, λαχταράει, γιατί δεν έ. λειπε ποτε απ' την τροφή τους στην Αίγυπτο...

Πράγματι, οι άρχαίοι Αίγυπτιοι θεω. ρούσαν το σκόρδο ως έ. κλεκτό τροφι. μ. Ήταν μάλιστα απαραίτητο να φα. νει τρεις σκελίδες σκόρδο κάθε μέρα, για λόγους ερσοκευτικούς, προς τιμήν δηλαδή της θεάς Ίσιδος, που πίστευ. αν ότι τους προφύλαγε απ' τη έ. ρηπ. τία έ. ξανθήματα. Στην πραγματικότητα, ή προστάσι αυτή απ' τη σπειρία δεν άφείλετο στη θεά, αλλά στις θερα. πευτικές ιδιότητες του σκόρδου, γνω. στές από των άρχαιοτάτων χρόνων. Και σήμερα ακόμη ή ιατρική παραδέχεται ότι το σκόρδο φέρνει άριστα άπο. τε, λείματα ως διουρητικό, αντίσπασμ. δικό, διενεργικό της πέψης, παρρά. τοκτόνο κλπ. Το συνιστούν επίσης ως προληπτικό του καρκίνου, της φθίσε. ως και της πνευμονικής γανγραινης.

Έχει άξιοσημείωτη έ. νεργεια κατά του καρκίνου, του βρογχικού κατάρρου των παρσοφυτικών ρευματισμών. Για. τρένει τους κάλους, καθώς και ψι. ομένες περιπτώσεις βαρκοκίας...

Τόσες θεραπευτικές ιδιότητες ήταν φυσικό να έ. σοφολοίσουν στο σκόρδο μια άληθινή ερσοκευτική λατρεία. κα. τα την άρχαιοτάτη. Το συντονίζουν λοιπόν ανακατεμένο σε διάφορες τε. λε. τες, πρ'όληψις κλπ. Οι Άσσυριοι π. χ., για να «έ. ρκίσουν» τις άρρώστειες τους, έ. ρριχναν σκόρδο στη φωτιά, λε. νοντας συγχρόνως: «Όπως ή φλόγα καταβροχθίζει αυτό το σκόρδο ως που να μη μείνει πια τίποτε, έτσι να χα. νη κι' ή άρρώστεια μου!»

Μία σκετική συνθήκη συναντάται σήμερα ακόμη στην Προβηγκία της Γαλλίας, όπου ψήνουν στις φωτιές του Άπ. Γιάννη μερικές σκελίδες σκόρδο και τις φυλάνε «για γούρι».

Είχε ύποπτος και τους έ. χθέρους του το σκόρδο. Ο βασιλεύς Άλφόνσος της Καστίλλης απαγόρευε επί 40 μέρες στον ιππότη που είχε φάει σκόρδο, να πατήσει το πόδι του στην Αύλη, ή έ. στ' και ν' άνοιξη το στόμα του!... Ο Ρωμαιοί ποίητες Όράτιος σιχαίνονταν το σκόρδο και το θεωρούσε άπλητήριο. Οι άρχαίοι Έλληνες το άνωμάζαν «θωμερο, τριαντάφυλλο» κι' άπαγό. ρευαν την είσοδό στους ναούς των έ. πειτα από σκόρδοφανα.

Σ' ένα γαλλικό φαγητό, ιδιαιτέρως δημοφίλες στην Κιωνή Άκτη συναν. τούμε το σκόρδο ζευγαρωμένο... με το μυρωδάτο βασιλικό... με το άπλητο ή διηνητικό την ιστορία αυτού του «γαστρονομικού θούμωτα» όπως το χαρακτηρίζουν οι έ. σοφωτά του.

Το 1799, ό μαρκήσιος ντε Ραβέν. ένδοξος άρχοντας και γενναίος πο. λειστή έ. λαβε μέρος σ' ένα έ. πσημο γεύμα, που προσέφεραν οι Βουρβόνοι της Ισπανίας. Δίπλα του καθόταν ή Προβηγκιανή δούκισσα ντε λα Μαίντε. νάνς, γυναικά μ' έ. κθαυμνική μορ. φιά. Ο μαρκήσιος την έ. ρωτεύθηκε κε. ραυνοβόλα, αλλά κι' αυτή άνταποκρί. θηκε στο αίσημά του. Αποφάσισαν λοιπόν να παντρευτούν. Έ. νω τ'ω με. τ'ε. συ όμως ό μαρκήσιος άναγκάστηκε να φύγει για τη Γενόβα.

Διάφορα έ. πηόδια δεν άφισαν τους δυό έ. ρωτευόμενους να πραγματοποιή. σουν άμέσως το όνειρό τους. Το έ. π. μενο έτος ή Γενόβα πολιορκήθηκε απ' τον έ. χθρό. Η πείνα έ. ρριζε τους κα. τοίκους της. Τότε ό Ραβέν άπήσθυσε μια άπεννημένη έκκληση στη δούκι. σα. Κι' έ. κείνη κατάφερε, με χίλιες δυσκολίες να του στείλ' ένα πορτίο από φασόλια ντουμάς, πατάτες, τυρί παρμεζάνα και... βασιλικό! Το συνά. δευε μ' ένα γράμμα της, που του συ. νιστούσε να φτιάξει ένα φαγητό για τους πεινασμένους Γενοβέζους, βρά. ζοντας όλα τα χαρτορικά μαζί και ά. ρωματίζοντάς τα με τυρί και βασιλικό! Ο μαρκήσιος ακολουθήσε τις ά. νηγες της. Από τότε, το φαγητό αυτό έ. με. νε πατροπαράδοτο σ' όλη την περιφε. ρεια, ως την Κιωνή Άκτη.

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ διαθήκες γυναικών

Η μεταξανάτις έκδικησις μιζς γεροντοκέρης

Άπό την έ. ποχή του κόμης της Μιράντολας, που πέθανε στη Λου. κα, πριν από τρεις περίπου αιώνες, ά. φηντας όλη την κολοσσία πε. ριοσύια του σ' ένα κυρίον, που ά. νέτρεφε από είκοσι χρόνια σε μια στένια στο σπίτι του, οι παράξενες διαθήκες δεν έχουν ούτε άρχή ούτε τέλος. Άλλά φαίνεται ότι στο ζήτημα αυτό το ρεκόρ της πρωτοτυ. πίας και της έ. κκεντροκίτητος το έ. χουν οι γυναίκες και όχι οι άντρες.

Μια άχι λιγότερο περίεργη δια. θήκες γυναικών ήταν και της κυ. ρίας Κρεσπέν, άδελφής της γνωστής έ. ξερευνητριάς ντε Γκάστ.

Η κυρία Κρεσπέν είχε πάει μια μέρα στο Υπουργείο της Παιδείας για να συναντήσει τον ύπουνο. Ό ύ. πουργός άπουσίαζε, όμως, έ. κείνη την ώρα και ή έ. πiskeπρία Βοήκε στον προθάλαμο του γραφείου του ένα φρακοφορεμένο κλητήρα, που την ύποδεχόθηκε με μεγάλη εύ. νεργεια και προσθυποποιήθηκε να της δώση όλες τις πληροφορίες που του ζή. τησε.

Όταν έ. ουσε, ή κυρία Κρεσπέν του είπες ένθουσιασμένη:

— Ποτέ δεν συνάντησα έναν ύ. πουργικό κλητήρα τόσο εύ. νερικό, σαν και σας.

Άπ' τότε ή κυρία Κρεσπέν πη. γε πολλές φορές στο Υπουργείο της Παιδείας και κάθε φορά εύ. ρι. σκε την εύκαρία ν' ανταλλάξη με. ρικά λόγια με τον εύ. νερικό κλητήρα του ύπουνο.

Μια μέρα τέλος, του είπες:

— Είμαι καταγοητευμένη μαζί σας. Σας προτείνω μια μικρή έ. κπληξη... Θα θυμηθείτε μια μέρα τα λόγια μου...

Η «μικρή έ. κπληξη» ήταν ότι ή κυρία Κρεσπέν, πεθαίνοντας, ά. φησε με τη διαθήκη της γενικό κληρονό. μο της τόν κλητήρα του γραφείου του Υπουργείου της Παιδείας. Η περιοσύια της ύπολονίσθηκε την έ. ποχή έ. κείνη σε πέντε έ. κατομμύρια τρ'οπολεμικά φράγκα!

Η άδελφή της, ή έ. ξερευνητριάς ντε Γκάστ, νάλασε τόν κόσμο για να έ. πτύχη την άκέρωσι αυτής της διαθήκης. Άλλά οι προσπάθειές της πήγαν ναμένες, γιατί το δικαστήριο άναγνώρισε ότι ή κυρία Κρεσπέν εί. γε σωές τις φόνες της και ότι δεν είχε παρουσιάσει ποτέ κανένα σύμ. πτωμα διαονητικής διαταραχής.

Μια άλλη περίεργη διαθήκη ήταν της κυρίας Ρεβεντύ, που ά. φησε μια περιοσύια δώδεκα έ. κατομμύριων φράγγων στον κούρεά της!

Στη διαθήκη της έ. ξηνούσε ότι «ώφειλε σ' αυτόν τόν καλλιτένην τις ά. νώτερες φορές της ζωής της, γιά. τι εί. γε κατούσσει, να δώση σ' ό. μαλλιά της ένα γράμμα γουσοφί. με έ. λασφά άπόγορσι προς το άσπυ, που προκάλούσε τα θαυμαστικά βλέμματα όλων έ. κείνων που την έ. δλεπαν».

Πρέπει να σημειωθεί ότι ό Φιγκα. ρό, που εί. γε έ. στρελλάνει την κυρία Ρεβεντύ ήταν καμπούρης και πολύ κακοφτιαγμένος.

Ένας καδικ-άλλος της διαθήκης της ώφειλεν ότι έντολεις κληρονό. μος της ώφειλε να κατασκευάση μια είδική Βαφή για τα μαλλιά στην ό. ποιαν θα έ. δινε το όνομα «χρώμα Ρεβεντύ».

Όπως συνέβη και με την κυρία Κρεσπέν, οι κληρονόμοι της κυρίας Ρεβεντύ ζήτησαν την άκέρωσι της διαθήκης της, ισχυριζόμενοι ότι και μόνο το γεγονός πως εί. γε ά. φησε κληρονόμο τόν κούρεά της, ά. ποδεί. κνυε την τελλία της. Άλλά οι δικα. στεί Βοήκαν πως αυτός-ό ισχυρι. σμός ήταν παράλογος και άναγνώ. ρισαν την έ. κυρότητα της διαθήκης.

Μια άχι λιγότερο περίεργη κλη. ρονομική ύπόθεσις άπασχολεί αυτή τη στιγμή το δικαστήριο του Ση. κούνα.

Πρόκειται για μια αίτησι άκέρω. σεις της διαθήκης μιας πλούτιου. της γεροντοκόρης, που πέθανε τόν περασμένο γειώνα.

Η δεσποινίς Όρτανσία-Μαρία ντε Λαβαλλιέρ ήταν ιδιοκτήτρια έ. νος μεγάλου στην άριστοκρατική συνοικία του Άγίου Γεωργίου στο Παρίσι. Το μέγαρο αυτό ήταν γε. υατό από συλλογές σπανίων άντι. κειμένων και έ. γων τέχνης. Η Λα. βαλλιέρ εί. νεν επίσης μια πολυτε. λε. στάτη έ. παυλη στη Νίκαια, έναν πύργο στην Τουραρίνη και άρκετες δεκάδες έ. κατομμύρια.

Η πλουσία αυτή γεροντοκόρη ζούσε μαζί με δύο ύπηρετίες στο δεύτερο πάτωμα του μεγάρου της, στο Παρίσι, χωρίς να δέχεται ποτέ κανένα έ. κεί. Η πόρτα της ήταν κλει. στη ίδιως στους ά. νειούς και τις ά. νεμίες της.

Η δεσποινίς ντε Λαβαλλιέρ έ. ξη. σεν έτσι ως την ηλικία των 83 έ. τών και έ. ξανε πέσει στο γεύωvα από πνευμονία, που ώφείλετο πιθα. νώτα στο γεγονός ότι δεν ήθελε κανένα είδος θερμάνσεως στο σπίτι της από φόβο υπ'ως καθ'έ. ζωτανή.

Άλλά οι ά. νειοί και οι ά. νεμίες της τόν κάκου, περίμεναν πως θα την κληρονομήσουν. Ο συμβολαιο. γράφος τους έ. δήλωσε πως δεν ά. φη. νε τίποτε γι' αυτούς. Πραγματικά ή ίδιονοση διαθήκη της δεσποινίδος ντε Λαβαλλιέρ περιείχε τα έ. ζες:

«Θα πεθάνω ά. νω. Όπότες δεν έ. νεινα γεροντοκόρη από ό. πλο κα. τ'ότισιο. Την έ. ποχή που ήμουν νέα, ώραία και γοητευτική — και επί. πλέον πλουσία — άρροβωνιάστικα τέσσερες φορές. Άλλά οι ύπηρετίες μου ήσαν ά. νωροί χωρίς πίστι και χωρίς λόγο και μ' έ. κτάλεψαν και τις τέσσερες φορές. Οι άδελφοί και οι άδελφές μεν γάσκαν κούφα για τις αισθηματικές μου άτυχίες γιά. τι έ. καναν τη σέψη πως αυτοί ή τα παιδιά τους θα με κληρονομήσουν. Άλλά δεν θα δοκιμάσουν αυτή τη γασά. Άποκλρώνω όλους τους συγ. νειούς μου και ά. φηω όλη μου την περιοσύια — άκίνητα, κοσμήματα, έ. ρνα τέχνης και ιερότητα — στις δεσποινίδες Λουκιανή Α. και Άρ. υαδνή Ρ., που εί. ν' ά. νωτες — σαν και μένα — και θύματα — σαν και μένα — ανθρώπων που ά. θέτησαν το λόγο τους».

Το άξιοσημείωτο είναι ότι οι δύο αυτές γεροντοκόρες δεν εί. αν ιδι. πο. τέ τους τη δεσποινίδα ντε Λαβαλ. λιέρ και ά. νωροισαν σχεδόν την ύ. παρξή της, ως την ημέρα που έ. μ. σαν με κατάπληξη και μ' εύ. νόητο έν. θουσιασμό το περιεχόμενο της δια. θήκης της.

Η άπόφασις του δικαστηρίου δεν έ. ξεδωθή ακόμη, άλλ' όποια και ά. ν είναι, ή διαθήκη της δεσποινίδος ντε Λαβαλλιέρ θα παραμείνη πάντα ή πιο περίεργη στο είδος της.

ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ ή βαρκοϊα;

Δύο νέα φάρμακα

Η ανακάλυψις μιας νέας θεραπευτικής μεθόδου έ. ρχεται να ώση καινοτομίες έ. λπιδες στους βαρ. κοκούς, έ. φ' όσον ή πάθησι τους ώφειλεται σε έ. λα. τωματική λειτουργία του ακουστικού νεύρου. Οι πε. ρισσότεροι βαρκοκοί ιδίως δε έ. νωvαται έ. ργοστα. σίων και μικρά παιδιά, δεν ά. κούνε τους ό. ρεις ή. κους, με 4-8 χιλιάδες παλμούς. Σ' αυτή λοιπόν κυρίως τη γενική περίπτωση φαίνεται ότι φέρνει τα καλύτερα άποτέλεσματα ή νέα μεθόδος.

Πρόκειται για μια είδική «χημική διατροφή» με κα. άρες βιταμίνες και με άμινωέα, που άναζώ. γονει το άρρωστημένο ακουστικό νεύρο (τά άμινω. εα είναι 22 βασικές χημικές ένωσεις, με το συν. δυ. σμό των οποίων παράγονται τα διάφορα ζωικά και φυτικά λευκώματα).

Η μεθόδος ώφειλεται στους Νεούρκεζους γιά. τρους Χάινς Χιρφέλντ και Μάξ Τζακμπεσον. Τα σκετικά πείραματα έ. νιναν πάνω σε 53 βαρκοκούς, σε μια είδική κλινική της Ν. Υόρκης. Οι 30 απ' αυ. τους παρουσίασαν μεγάλη βελτίωσι, άλλοι 13 μικρο. τερη κι' οι υπόλοιποι 10 δεν έ. δείξαν καμία μετα. βολή.

Ένας απ' τους πάσχοντες, τραγουδιστής, ύ. π. φερε από μια παράξενη ακουστική άνωμαλία: Ά. κουνε τόν ίδιο ήχο σε διαφορετικό τόνο με το κάθε αυτί του. Άντιλαμβάνονταν το τραγούδι του ά. λλοί. τω με το δεξί κι' αλλιώς με το άριστερο αυτί, γιατί τα δύο νεύρα δεν βρίσκονταν σε συν. τονισμό. Με τη νέα θεραπεία, σε λίγες βδομάδες ή ά. κή του έγινε κανονική κι' απ' τα δύο αυτιά.

Ένας ά. νδρας 37 έ. τών έ. θέλεπε ν' αυξάνεται δια. ρ. κώς ή βαρκοϊα του επί 15 χρόνια. Εί. γε μάλιστα ά. π. λαλην απ' το στρατό για το λόγο αυτό. Η έ. λαττώσις της ακουστικής του ικανότητος έ. φτανε τα 37% για την όμιλία και τα 63% για τους άλλους ή. κους. Έπειτα από 6 εβδομάδων θεραπεία ή έ. λα. τώσις αυτή εί. γε περιορισθή σε 26% για την όμιλία και 48% για τους άλλους ή. κους.

Ένα παιδί 15 έ. τών, που εί. γε χάζει μέσα σε 2 μήνες την ά. κή του κατά το ήμισυ, έγινε τελείως κώ. λος.

Ιδίως ή καλλιτέρευσή της ά. κής άφορνούσε σ' όλες τις περιπτώσεις τους ό. ρεις ή. κους, δηλαδή τους σπουδαιότερους για την όμιλία, για τις τηλεφωνικές συνδιαλέξεις και για την καθημερινή ζωή έν. γένει. Η νέα έ. ρεαπειτική μεθόδος χρησιμοποιεί δυό φάρμακα. Το ένα απ' αυτά χορηγείται σε ένέστες και περιέχει διάφορες βιταμίνες Β (θειαμίνη, ρι. μ. πολιβίνη, πυριδοξίνη, νικωτιναμίδη, χολίνη) και άμινωέα (γλουταμινικόv ό. ζυ, ιστιδίνη, μεθιονίνη, ούρια).

Το δεύτερο φάρμακο πίνεται απ' το στόμα, σε κά. φουλες, περιέχει δε βιταμίνες Α και Κ, παντοθεν. κόν άσθεσιον, κυστείνη, τυροζίνη, έ. κχύλισμα σ. κ. τίου και μεντά της υπύρας.

Οι ένέστες γίνονται ένδομύκτες, στην ά. ρχή 3 φορές τη βδομάδα κι' έ. πειτα 2 φορές, επί 5-6 βδο. μάδες έν όλω συγχρόνως, δίδονται 3 κάφουλες την ημέρα.

Μια δοκιμή των ίδιων φαρμάκων πάνω σε άτομα με κανονική ά. κή τους έ. φερε μια υπερίδνεροσι του ακουστικού νεύρου, έτσι που ά. κούναν ακόμη και ή. κους που δεν εί. γε συνήθως ά. ντιληπτοί απ' το ά. ν. θρώπιο αυτί.

Κατά τη γνώμη των δυό Νεούρκεζων γιά. τρων, τα μίνωτα βιταμινών και άμινωέων άποτέλουν μια ά. ριστη «τροφή των νεύρων», που αυξάνει τη δράσι τους τα διατρέφει και συγχρόνως τα διενεργεί.

Έννοείται ότι, όταν το ακουστικό νεύρο έ. κη πά. ρει μεγάλες και άθεράπευτες βλάβες, δεν μπορεί πια ν' αναζωογονηθή. Επομένως, ή νέα μεθόδος δεν φέρνει άποτέλεσμα όταν έ. ραρμοσθή τόσο κα. θυστηριένω.

Όταν ήπαρξη μια κληρονομική τάσις σχηματισμού όγκων ή άλλων παθήσεων του ακουστικού νεύρου, ή θεραπεία με τις βιταμίνες και τα άμινωέα πρέπει ν' ά. ροξίη απ' τη μικρή ηλικία του παιδιού που εί. γε κομψούς γονείς, πριν ά. κούη παρουσίαση και το ίδιο σημείο βαρκοκίας. Έτσι υπάρχουν μεγάλες πιθα. νότητες να προληφθή ή πάθησις.

Πιο ό. λα τα ένθαρσυντικά άποτέλεσματα των πε. ρισμάτων τους, οι δυό Νεούρκεζοι γιά. τροι δεν θέ. λουν ά. κούη να δώσουν υπερβολικές έ. λπιδες στους βαρκοκούς. Τους συιστούν να περιμένουν με ύ. πο. νη, ως ότου συμπληρώσουν τις έ. ρευνές τους.

Z. LAL

Πού ώφειλεται ή φαλάκρα

Σύμφωνα με τις νεώτερες έ. ρευνες, ή φαλάκρα ώφειλεται στην ά. νειάρκη τροφονόησι με αίμα της κορυφής του κροινίου. Αυτή πάλι είναι άποτέλεσμα πολλών παραγόντων. Άλλοτε προέ. ρχεται απ' τη σύσπαση των υλών, έ. ζ αιτίας της υπερβολικής ά. να. πύεως του κροινίου κι' άλλοτε από έ. ξωτερική πι. εσι, π. χ. έ. ζ αιτίας ένός στενού καπέλου. Άλλά και πολλά θύματα της ατομικής βόμβας έ. πασαν πρώην φαλάκρας.

Το παιδί της άμαρτίας

Το μέγαρο, με τα ψηλά του παράθυρα, τις μορμά. ρινες σκάλες του και τα σκαλιστά θάβανα του, σι. ψηλό όπως ήταν, φωνόνταν άκατοίκητο. Τρεις άντρες, κάθονταν στο σαλόνι του πρώτου πατώματος, δί. κως να μιλάνε. Ο μαρκήσιος, ό κόμης και ό βαρώνος. Πε. ριμένα με ά. νωvια να τε. λείωσι το ιατρικό συμβού. λιο. Άπ' τη μία στιγμή ως την, άλλη θα ά. φανιαν (έ. πσημο) αν ά. πομένε κάποια έ. λπιδά για τη ζωή της Γα. βριέλλας. Ά. νωvς-Σοφίας, μαρκήσιος ντε Γκεμπριάν, που ήταν ή μητέρα τους και χήρα του μαρκήσιου Ήρα. κλη ντε Γκεμπριάν.

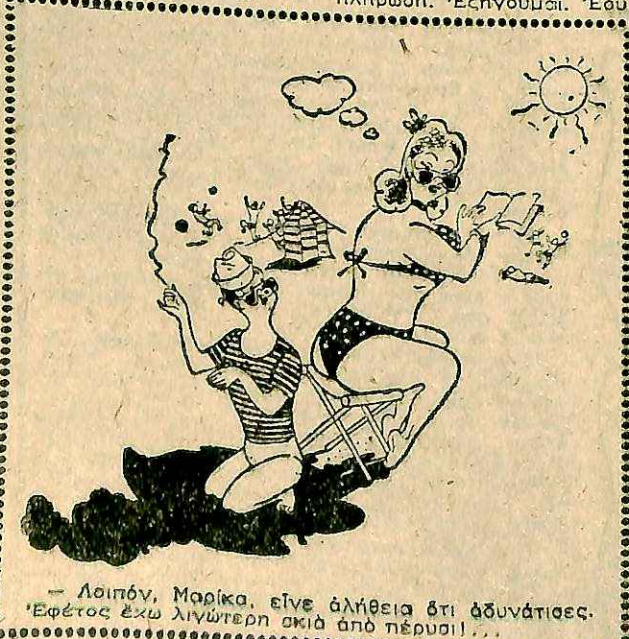
Ο μαρκήσιος ήταν ψηλός κι' ά. δύνατος, με ά. σθητό πρόσωπο, τριάντα χρόνών. Ο κόμης λίγο πιο κοντός, έ. ξαιρετικά συμπαθητικός και ά. νωιτόκαρδος εί. κοσι τριών χρόνων. Ο βαρώνος, ό πιο μικρός άδερφός απ' τους τρεις, μόλις ήταν εί. κοσι χρόνων, ά. δύνατος και κα. χεκτικός.

Σε λίγο ή πόρτα ά. νωίξε και οι πέντε γιά. τροι φάνη. καν.

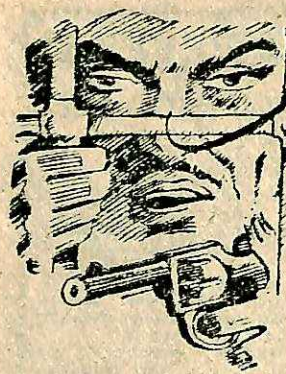
— Κύριε, είπες ό πιο ήλι. κωμένο, ότ' τρία άδέρ. φια, όσο θλίβερή κι' αν είναι αυτό που θα σας πω, είστε άντρες... Λοιπόν, κυρά. γιο... Το τέλος πλησιάζει...

Τα τρία παιδιά βρίσκονται τώρα στο δωμάτιο με τα κλειστά παράθυρα, που μό. λης φωτίζεται. Στέκονται ά. κίνητα γύρω απ' το κρεβά. τι της μητέρας τους, που άναπνέει δύσκολα, που μοιάζει σά σκελετός, τόσο είναι άδυνατισμένη, τόσο τα μάτια της έ. κασαν τη λάμ. φη τους.

Ο μαρκήσιος ρωτάει:

— Λοιπόν, Μαρίκα, είναι αλήθεια ότι ά. δύνατες. Έ. φέτος έχω λιγώτερο σκιά από πέρυσι...

Αστυνομικό Διήγημα

Ιο κόλπο του γκάγκοτερ

Πριν από τη Λέσχη, όπως συνήθως κατά τις 3, η Έλεν Ντίξον, η γνωστή ηθοποιός του Χόλλυγουντ, πέρασε προηγούμενως από ένα γιαπωνέζικο καθιστήριο, για να ιδεί αν ήταν έτοιμα τα φορέματά της. Φορέματα όχι έτοιμα... της είπε ο καταστηματάρχης. Περασάροντάς της έτοιμα να πάρει. Γυρίζοντας για να βγει απ' το καθιστήριο, η Έλεν έπαιξε πάνω σε κάποιον που στεκόταν πίσω της. Του ζήτησε συννεύμαση, κι' ο άγνωστος της είπε, παρεμπιπτόντως: —Σας παρακαλώ... Μην ενοχλείστε!

Πρόφερε τα «ο» αυτά μ' ένα παράξενο τρόπο, που έκανε εντύπωση στη νέα ηθοποιό. Στην πόρτα η Έλεν κοιντοστάθηκε και κτύπησε πίσω της μηχανικά. Ο άγνωστος είχε ζητήσει απ' τον Γιαπωνέζο να του αλλάξει δεκά δολάρια, κι' εκείνος είχε ξεκλειδώσει το συρτάρι του κι' είχε βγάλει ένα μάστορ χαρτονομίσματος. Η Έλεν εκέφθηκε για μια στιγμή πως δεν ήταν διόλου ασφαλής αυτός ο τύπος να φυλάει τα χρήματά του...

Μπήκε έπειτα στο αυτοκίνητό της κι' έκανε ένα περίπατο στην πόλη. Πέρασε απ' τη λεωφόρο Σάνοετ κι' από το Κινεζικό θέατρο. Στη γωνία της όπισθεν του αυτοκινήτου της, έβλεπε τον γιαπωνέζο.

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΜΑΛΛΙΑ ΛΕΥΚΑ JEUNESSE (46081)

Η μοναδική συνταγή για να διατηρηθούν τα μαλλιά σας στο φυσικόν των χρώματων. Εάν τα μαλλιά σας είναι ήδη λευκά κάμτε ολίγας έπαιλειφεις με το θαυματουργό

JEUNESSE

και άμεσως θα επαναστατήσουν το φυσικόν των χρώματων. Γνωστοποιούμεν εις την άσσηνία πελάταιν μας ότι κατόπιν των αναγνωρισθέντων καταπληκτικών αποτελεσμάτων του προϊόντος μας, άπεφασίσαμεν να του δώσωμεν έπαιλιως την όνομασίαν

JEUNESSE

Ουτω εις το εξής θα το ζήγατε με την νέαν όνομασίαν του

JEUNESSE

Φαρμακείον Κ. ΛΕΜΠΕΣΗ ΔΕΡΟΥ 3 & ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ Τηλ. 53.291

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ:

Θεσσαλονίκη: ΣΠΥΡΟΣ Ι. ΜΑΥΡΗΚΟΣ Μ. Παπαδοπούλου 26. (πάρδος Έλενθ. Βενιζέλου). Κρήτη: (Ηράκλειον): ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΓΚΙΚΑΣ Λακωνία (Μονεμβάσι): ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΓ. ΓΕΛΑΚΟΣ

Όταν έφτασε κοντά στη ντουλάπα άκούσθηκε με τρόπο το χέρι της από το δίσκο της κι' έσπασε τα φώτα. Έπειτα τα ζα, νάναψε, σε απόστασι 30 ή 40 μέτρων απ' τον άρχιφύλακα, και τα ζανόσθους άδελφες.

Ο Ρούλ, έζω φρενών, της έκοψε νόημα να σταματήσει.

—Πρόσεξε μη σου ξεφύγουν καρμιά λέξι γιατί θέναι η τελευταία σου! μούγκρισε πίσω της ο άγνωστος.

Η Έλεν κατέβασε το κούσταλλο κι' είπε στο Ρούλ:

—Ή, λυπούμαι πολύ κύριε άρχιφύλακα...

—Δεν μ' έλπιζε πως η λήψη σου! τη διέκοψε εκείνος ζερά. Αυτή τη φορά θα σας καταγγείλω.

Είπε ακόμη κι' άλλα πολλά, για να ζεθωνήσει... Ένώ αυτός μιλούσε, η Έλεν προσπαθούσε να του δώσει να καταλάβει τι της συνέβαινε. Ήταν απελπισμένη. Κι' όμως δεν τολμούσε να προφέρει λέξι για τον κινδύνο που διέτρεχε. Δοκίμαζε μόνο, με μορφοσμούς και με κλεισίματα των μυτών, να ελπίσει την κρίση της. Μά εκείνος την κύττασε μ' άπορία, δίχως να καταλαβαίνει.

—Μήπως είδατε άρρωστη; η ρώτησε άπότομα.

—Όχι. Γιατί...

—Κάπως περίεργο μου φαίνεται το ύφος σας... Αν δεν σθε καλά, δεν θάπρεπε σιωφτεστε...

Κι' ο Ρούλ ζάρωσε τα φρύδια του.

—Μην άνησυχείτε... μωρουσίστε... η νέα νυνάικα.

—Καλά, μπορείτε να πηγαίνετε. Θα λάβετε την κλήσι για το δικαστήριο.

—Εμπρός, ξεκίνα... μούγκρισε η φωνή πίσω απ' την Έλεν. Όταν βγούμε απ' την πόλη θα σου δείξω εγώ πως μπορεί να τρέξει τ' αυτοκίνητό!

Άφισαν πίσω το Χόλλυγουντ, διέτρεξε ο άγνωστος, θα πηδήσω τώρα μπροστά, για να πάσω τη θέσι σου. Έχω, την εντύ...

Η Ζυγαριούλα του 1947

Όπως κάθε χρόνο από την

ΔΕΥΤΕΡΑ 28 ΙΟΥΛΙΟΥ

μέχρι 9 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΝΕΟ Μινιόν

ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ

Σ' ΟΛΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΜΑΣ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ 13

Σ. ΧΟΤΣΟΝ

Η ζέστη διεγείρει ΤΗΝ ΙΔΙΟΦΥΪΑ

Άλλά και το πολεμικό μένος

Όλη η Ευρώπη φίνεται απ' τη ζέση. Στά εργοστάσια, στα καταστήματα, στα γραφεία, η δουλειά έχει πάρει έναν άργο ρυθμό... Ένας Λονδρέζος ρεπόρτερ είχε την εμπνεύση να πάρη συνέντευξη από μερικούς συγγραφείς, ζωγράφους και μουσικούς για να τους ρωτήσει αν η ζέση επηρεάζει τη δημιουργικότητά τους.

—Καθούλα! άπάντησε ο Μπέρναρ Σώου, που έννοει πάντα να διαφωτίζει με τον υπολοιπο κόσμο. Εγώ εργαζόμαι καλλιτεχνά απ' όλους τους μήνες τον Ιούλιο και τον Αυγούστο όταν όλοι γύρω μου μούσκελουν στον ιδρώτα...

Το περιεργό είναι ότι έδωσε την ίδια άπάντησι κι' ένας απ' τους διασημότερους Άγγλους επιστήμονες: ο σέρ Απλκντ, ο εφευρέτης του ράντάρ. Βεβαίως ότι είναι περισσότερο στη φόρμα του το καλοκαίρι, παρά το χειμώνα.

Σημειώτεον ότι το φαινόμενο δεν είναι καινούριο. Πάντα η ζέση ελπίσθηκε να επηρεάσει τη δημιουργία. Οι γλύπτες οι μουσικοί, οι συγγραφείς έχουν τον Αυγούστο τουλάχιστον ως γονιμότητα με το Δεκέμβριο. Έξαιρούνται όμως οι ζωγράφοι, γιατί ο πολύ δυνατός ήλιος «ακλινάει» τα χρώματα της φύσεως.

Ο Βάγγερ έγραφε κάποτε στο βαρβάρων Βις ότι «οι ώραιότερες μουσικές εμπνεύσεις του έρχονται όταν όταν ήταν ζαλισμένοι από μια μέρα τροπικής ζέσης».

Ο Βέρντι δεν έκρινε το χειμώνα, γιατί άναγκαζόταν να ντυνεται επισημότερα και γιατι πάντως τα πόδια του. Ο Μπλάσκο Ιμπάνιθ έλεγε συχνά ότι «οι άνθρωποι και τα ζώα νοιούν ευχάριστοι μόνον όταν οι ηλκικές άκτινες καίεσθουν το πρόσωπό τους» κι' ότι «το κρύο μας κάνει όμοιους με τους ανθρώπους των σπηλαίων, που άπεφνεγαν τη φύσι, αντί να την άναπούν».

Ο λόρδος Βύρων κι' ο μισάνθρωπος Στριντπεργκ βεβαίως άτι εργαζόντουσαν καλλιτεχνά το καλοκαίρι, έπειδή άκριβώς τότε ο παραθερισμός τους έδινε μια πρόσφα να τρυπεί, λίαν άν ήθελαν...

Ο Ανατόλ Φράνς δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί οι διανοούμενοι συνήζαν να μην κάνουν τίποτε απ' τον Ιούλιο ως το Σεπτέμβριο. Κι' η Γαλλία ποίησε κάμψα ντε Νωάιν διηγείτο ότι τα ζεστά καλά...

ΠΡΟΣΟΧΗ

Εκτακτες ευκαιρίες ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ Κας ΜΕΧΤΙΔΟΥ

Ο οίκος Μ. Μεχτιδου παρέχει μίαν έκτακτον ευκαιρίαν εις τας κυρίες και δεσποινίδας που επιθυμούν — και παραμένει ανεκπλήρωτος η επιθυμία των από λόγους κυρίως οικονομικούς — όπως λάβουν μαθήματα κοπτικής και ραπτικής από ένα σοβον Οίκον και με δίδακτρα ελάχιστα. Διά τους μήνας ΑΥΓΟΥΣΤΟΝ και ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΝ άλλάττωσε το δίδακτρο ΜΟΝΟΝ εις το έν τρίτον του πλατυμένου ήδη τιμολογίου διδάκτρων.

Η πολυτής πείρα το σύγχρονο και ευμεθεδο σύστημα της ένγυναντι δια την ταχείαν και άρτίαν εκμάθησιν.

Όχι υποσχέσεις άλλ' έργασία, σύστημα, άπλότης δίδακτρα, με προσωπικην διδασκαλίαν, της Κας Μ. Μεχτιδου.

Έτρωφίθετε της παρεχόμενης ευκαιρίας διά τους μήνας ΑΥΓΟΥΣΤΟΝ ΚΑΙ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΝ.

ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΤΑ τύπου «MASCHELL» πωλείται σε τιμή έκτακτου ευκαιρίας. Πληροφορίες στα γραφεία μας ή στο 55.780.

καινά βράδυ της έφεραν τις περισσότερες εμπνεύσεις.

Ας περάσουμε τώρα και στους επισημότερους. Ένας απ' τους βιογράφους του Έντinson διηγείται ότι ο μεγάλος αυτός σοφός ήταν νεύρικός κι' εργαζόταν σκληρά την άνοιξη και το φθινόπωρο, άρρωσταίαν πολύ συχνά το χειμώνα, και μόνον το καλοκαίρι άνέπτυσσε όλη του τη δραστηριότητα. Επίσης ο Άρνολντ παραπονείται συχνά ότι ο χειμώνας «στενεύει το μυαλό του». Προσθέτει δε ότι, αν είχε υγιέστερο σκέπτι, θα του άρεσε πολύ να περάση την υπόλοιπη ζωή του σε κάποιο μέρος της Αφρικής ή της Νοτίου Αμερικής, όπου θάβρισκε πολλή ζέστα...

Με θερμότητα 40 βεθμών υπό σκιάν, ο Μαρκονι εργαζόταν 10 ώρες την ημέρα στο εργαστήριό του, χωρίς νάχη καν παντζούρια ή κουρτίνες στα παράθυρα, για να του δούσαν τον ήλιο!

Αν η αύχσις αυτή της δραστηριότητας των καλλιτεχνών, των μουσικών, των συγγραφέων, των επιστημόνων, με την επιδρομή του καλοκαιριού, αποτελεί ένα ευχάριστο φαινόμενο, δεν μπορούμε βεβαίως να πούμε το ίδιο για την ένισχυσι του πολεμικού μένους, που προκαλεί το άνεδαμα του θερμότερου.

Οι σπουδαιότεροι πόλεμοι του 20ού αιώνα (για να μην άνατοέσουμε στο μακρυνότερο παρελθόν) άρχισαν σχεδόν όλοι καλοκαίρι: Ο πόλεμος του 1914 στα τέλη Ιουλίου, ο ισπανικός τον Ιούλιο του 1936, ο κινεζικός μετά ένα έτος άκριβώς, ο πόλεμος του 1939 την 1η Σεπτεμβρίου. Η πρώτη μάχη της Γαλλίας έγινε το Μάιο κι' Ιούλιο του 1940, η επίθεσις του Χίτλερ κατά της Ρωσίας τον Ιούλιο του 1941, η συμμαχική άποβάσις της Νορμανδίας τον Ιούλιο του 1944.

Στη μακρινή έποχή του σιμφώνου Κέλλογκ — Μπρίαν, που είχε το σκοπό να θέση τόν πόλεμο (εκτός νόμου), όταν ο Άμερικανός πολιτικός Κέλλογκ έφτασε στην Ευρώπη έγινε δεκτός στο Λονδίνο απ' το βασιλέα Γεώργιο Ε', ο οποίος ένδιαφερόταν επίσης για το σχέδιόν του. Κατά τη συνάντησι αυτή μετά, ζυ των άλλων ο Κέλλογκ ειπε στο Γεώργιο Ε':

—Αν συναντήση πολλή αντίδρασι ή προτασι μου να καταργηθή ο λότελα ο πόλεμος, θα συστήσω να γίνη μια διεθνής συμφωνία: να σταματήσιν κάθε έχθροπραξία κατά τις μεγάλες καλοκαιρινές ζέστες και τα δυνατά χειμωνιάτικα κρύα. Έχω ελπίδες να το επιτύχω γιατί η άνάμνησις των περασμένων πολέμων κάνει πολλές φορές να φοβούνται ιδίως τις χειμωνιάτικες εκστρατείες, ενώ άλλες φοβούνται τον πόλεμο στην έποχή των κυνικών καυμάτων.

—Η προτασι σας είναι περίφημη, άπάντησε ο βασιλεύς, θα μπορούσε όμως να συμπληρωθή με τόν όρο ότι οι χώρες που φοβούνται το κρύο, δεν θάχουν δικαίωμα ν' άρχίσουν πόλεμο παρά μόνο το χειμώνα, κι' δε άλλες τον Ιούλιο με Αυγούστο! Έως τότε να γίνη πραγματικότητα το όνειρο της παγκόσμιας και μόνιμου ειρήνης!

Γυναικεκρατία

Στη Μαλασία, για έκδήλωση της ύπεροχής του γυναικείου φύλου — που δεν είναι διόλου «άσθενες» — τα παιδιά παίρνουν το όνομα της μητέρας τους, και μόνον οι κόρες μπορούν να κληρονομήσουν την περιουσία των γονέων τους.

Σε μερικές φυλές της Βεγγάλης, αν ο σύζυγος κάνει χρέη, η γυναίκα του έχει δικαίωμα να τον πωλήσει ως σκλάβο, για να αποζημιώσει τους δανειστές του.

Οι Ιθαγενείς των νήσων Παλάος της Ωκεανίας άφείλουν άπόλυτη ύπακοή στη γυναίκα τους, που μπορεί άκούη και να τους θανατώση, αν θέλουν!

Ποιός μπορεί ν' άμφισβητήση ότι ο δικός μας κόσμος είναι σωστός παράδεισος για τους άντρες;...

Η μια νάτα στην άλλη: Λες να τ' άνη;

—Ξέρεις γιατί δεν πλησιάζουν τα καράβια; Γιατί το πούκαμιο μου είναι τόσο βρώμικο, που το πέρανε για κουράδικη σημαία!...

ΑΚΡΟΝ ΑΥΤΟΝ ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ

—Ποιόν προτιμάτε απ' όλους μας;...

Το ένα άλογό στο άλλοι Συγγνώμη, κάτι σας έπιασε!...

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Οι Έλντριν κι' ο Ζάν Ντεμπό είχαν έγκυρα, έδω κι' οχτώ μέρες στο εξοχικό σπίτι. Αυτό το βράδυ, έπιναν τον καφέ τους στην βεράντα. Σώπαίναν και οι τρεις τους απολαμβάνοντας τη νυχτερινή ησυχία. Όλη η εξοχή γύρω τους ανάδινε ένα μεθυστικό άρωμα.

— Τι όμορφη νύχτα! είπε η κυρία Έλντριν, αναστενάζοντας.

— Δεν αισθάνεσαι καλά, φίλε μου; πρόσθεσε γυρίζοντας στον άντρα της που φωνάζαν κουρασμένοι.

— Έχω τρομερό πονόκοιλο, είπε εκείνος. Καλύτερα να πάω να πλυνώ. Καλή νύχτα, αγάπη μου. Τη φίλησε στο μέτωπο.

— Καληνύχτα, Ζάν, είπε έπειτα στο γραμμάτιό του. Θα έρχομαι αύριο.

— Καληνύχτα, αγαπητέ μου μαύρο, είπε ο Ντεμπό.

Η κυρία Έλντριν κι' ο Ντεμπό άκουσαν τα βήματα του γέροντος που απομακρύνονταν.

— Μου δίνετε τη μαντίλια μου; Εύχαριτώ, είπε στον Ζάν όταν της την έδωσε.

— Λουίζα! είπε εκείνος σιγανά.

— Αγκαλιάστηκαν με πάθος και ανταλλάξαν θερμά φιλήματα, χέλιμη με χέλιμη.

— Ώ! μικρούλη μου! μ' αγκαλιά μου! πόσο σ' αγαπώ! έλεγε με νάζι η Λουίζα. Τι θέλεις από μένα;

— Έσένα! είπε με ύφος ίκευτικό, έσένα... πάντα!... Λίτσι! γλυκιά μου Λίτσι! έκανε στεναχίζοντας ο Ζάν.

— Έλα, αγάπη μου, άς κάνουμε ένα γύρο.

Το φεγγάρι αόριζε τον ουρανό. Τυλίχτηκε με την μαντίλια της και βγήκαν αθόρυβα απ' την πόρτα του κήπου. Ακολουθώντας τον μονοπάτι που τραβούσε άναμεσα απ' τους άγρους.

— Πόσο γερονάει! είπε χαφνικά η Λουίζα.

— Ναι, γερονάει! είπε ο Ζάν.

Και η σκέψη τους πέταξε στον ένοχλητικό αυτό σύζυγο, που τους εμπόδιζε να ολοκληρώσουν την ευτυχία τους. Καθώς προχωρούσαν αντίκρισαν στο βάθος, σε μια στροφή του δρόμου, το σπίτι του εγκλήματος. Καθώς το φωτίσε το φεγγάρι, είχε μίαν παράξενη όψη.

— Δε βρίσκεσαι, είπε η Λουίζα, πως απ' τους τοίχους του στάζει δηλητήριο;

— Ναι, είπε ο Ζάν.

— Γιατί τόκανε αυτό;

Η κυρία Έλντριν υπονοούσε την «άλλη», αυτή τη γυναίκα που δηλητηρίαζε τον άντρα της, από πάθος, αυτή που είχε αυτό κτηνώδες.

— Ναι, γιατί έκανε το εγκλημα;

— Ονειροπόλησαν μία στιγμή και η Λουίζα ξανάπε:

— Η ζωή είναι τόσο σύντομη!

— Ναι, είπε ο Ζάν. Γι' αυτό πρέπει να την απολαύσουμε.

Και σκέφτηκε κι' αυτός, όπως κι' εκείνη, το γέρο που κοιμόταν, ήρεμος, γεμάτος εμπιστοσύνη, και που κάθε μέρα που περνούσε τον πλησίαζε στον τάφο. Ποτέ του δεν τους είχε κάνει κανένα κακό.

— Δεν είμαστε κι' έτσι ευτυχισμένοι; είπε η Λουίζα. Κι' όμως θάμουνε λιγότερο ένοχη, αν ήμουνε χήρα.

— Ο Ζάν ψιθύρισε:

— Ποιος ξέρει; Μπορεί σε λίγο...

— Σώπα, σώπα, είπε. Για να σε κρατήσω κοντά μου κι' εγώ δεν ξέρω τι θα έκανα.

— Ανατρίχλασαν και οι δύο τους γιατί η σκέψη του εγκλήματος πέρασε απ' το μυαλό τους. Θα έγκλημα; τούσαν λοιπόν κι' αυτοί; Το σπίτι με τα φαντάσματα παρουσιάζονταν. Ήταν εκεί στο βάθος, το αντίκριζε, τους έσπρωχνε στο κακό.

— Ώ! Ζάν! Ζάν! αγάπη μου! είπε η κυρία Έλντριν αναστενάζοντας κι' σφίχτηκε φοβισμένη πάνω του, φίληθκαν με πάθος.

— Τι θαλассες; είπε ο Ζάν, αν.

— Σώπα, σώπα! φώναξε η Λουίζα τρέποντας σύντομα.

Προσπαθούσαν να διώξουν την εγκληματική σκέψη.

— Θάμαστε έλευθεροι, αγάπη μου ξανάπε ο Ζάν με φωνή σταθερή αυτή τη φορά. Δεν θα κρυφάμαστε...

— Είναι τόσο καλός!

— Ναι, μα και τόσο γέρος! Τι σημασία έχει ο θάνατος του;

— Όχι! όχι! ψιθύρισε η Λουίζα. Όχι! το έγκλημα, Ζάν.

— Πρέπει, Λουίζα, πρέπει. Κιττάει εκεί κάτω! Το σπίτι μας το προστάζει.

— Όχι! όχι! ξανάπε η Λουίζα με σθεναρή φωνή. Άς φύγουμε, άς φύγουμε από δω, φοβάμαι...

— Έτρεμε, ολόκληρη και πάλευε με τον εαυτό της, με τη συνείδησή της, — ενώ μια κρυφή φωνή την έσπρωχνε στο έγκλημα.

Ξαναγύρισαν φοβισμένοι στο σπίτι. Διασχίσανε τον κήπο. Στάθηκαν έπειτα λίγα στη βεράντα για να αναπνεύσουν.

— Έλα! της είπε ο Ζάν, έλα πριν ξημερώσει.

— Θα το έκανες αυτό; ρώτησε τρέποντας.

— Ναι, γι' αυτό την αγάπη μας...

Τη φίλησε κι' ύστερα την παρέσυρε μαζί του. Τον ακολουθούσε σαν αυτόματο. Έφθασαν αθόρυβα, έξω απ' την κρεβατοκάμαρα του γέροντος. Άνοιξαν με προφύλαξη την πόρτα, προχώρησαν στο κρεβάτι. Η Λουίζα, καθώς πλησίαζε, έβγαλε μία κρουνη. «Ο κ. Έλντριν με το μάτι όρθωνόταν φαίνεται να τους κυττάει». Ο Ζάν, πλησίασε κι' αυτός, έσκυψε από πάνω του, τον κυττάει κατάματα. Ύστερα τον κούνησε μία — δύο φορές... και τότε κατάλαβε. Ο κύριος Έλντριν ήταν νεκρός! Η θεία Πρόντα τους είχε προλάβει τους είχε σώσει απ' το να γίνουν, έγκλημα, τις.

Η Λουίζα, κλαίοντας, αναφύλλετο. Έπεσε ο άντρας άγχαλίστα στο Ζάν.

ΠΩΛ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ

Ο Άντρας ή η γυναίκα ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ;

Ένα δικασκεδαστικό στείχημα

Ποιος κάνει, τη δουλειά, τον δουλειά, ο άντρας ή η γυναίκα; Το παλιό αυτό ερώτημα μένει πάντα έκκεντρο, γιατί το κάθε φύλο άπαντα όπως το συμφέρει... Έτσι λοιπόν κι' ο Μπόμπ Τρέντ, ένας κάτοικος της αμερικανικής πόλεως Νιού Μπρούκ, οδίκ ιδιοκτήτης ενός μικρού υπάρχει αναψυκτηρίου, άπαντούσε πάντα:

«Μα βέλε, ρώτημα: Η δουλειά του άντρας είναι ολόκληρη σκληριά, ενώ της γυναίκας είναι παιχνιδάκι!».

Δεν άρκεσθηκε ωστόσο να το λη αυτό, όπως τόσοι άλλοι σύζυγοι. Αποφάσισε και να το άποδείξει έμπροστω. Πράγματι, πρό όλίγων έβδομάδων, έκανε την έξης συμφωνία με τη γυναίκα του Μυριέλ: Θ' αναλάμβανε αυτός επί 3 ημέρες να κάνει όλες τις δουλειές του σπιτιού, να μαγειρεύει να σιγουριζόταν τα τέσσερα δωμάτια τους, να περιποιείται το άνοράκι τους, κλπ. κλπ. 1 έτους... Αν δεν τα κατάφερνε να τα τελειώσει όλα και να του περισσέψει μάλιστα αρκετά ώρα για διασκεδάσει, θα παίρνανε από τη γυναίκα του ένα άγριο φώρεμα των 20 δολαρίων.

Στο διάστημα αυτό η Μυριέλ θα τον άντικρύστουσε στο κατάστημα του — ένα υπάρ — για να καταλάβει «πόσο εύκολα βγαίνουν τα λεφτά...».

«Πόσο ο Μπόμπ πρόσθεσε μεγαλόψυχα άπορούσε η Μυριέλ να παραστήσει πρίν απ' τις 3 ημέρες αν έβρισκε τη δουλειά υπερβολικά βαριά...».

Το πρώτο που του περιόρισε άφου η Μυριέλ έφυγε για το κατάστημα, ο Μπόμπ καταπίεσθηκε με την πρώτη δουλειά του σπιτιού: Έπρεπε να πλύνει βασιτικά 5 ή 6 παιδικά σουαλάκια πρίν άρχισή εινε σ' ένα ντεϊντο:

«Ετοιμάσε τα παιδικά σου! Θα τα βγάλω περίπου μαζί με το δικό μου μόλις τελειώσω... άλλωθεν σε μια ώρα το πολύ».

Τέσσερες ώρες άργότερα, ο Μπόμπ μουσκεμένος απ' το πλούσιο άνοράκι σήκωσε να παραστήσει απ' την περιπαική: «Καλά — εινε φιλοσοφικά — παροδύχομαι ότι εινε βαριά δουλειά το πλύσιμο. Το μαγειρεύει όμως με ξεκουράσει και θα με διασκεδάσει».

Το πρώτο φαντά που έπιασε η τον μακρόνιο με τυρί. Η Μυριέλ τα βρήκε πολύ καλά — ίσως από ευγένεια. Άλλα ο Μπόμπ δεν μπόρεσε να τα χαρή, γιατί του πονούσε φοβερό το χέρι του. Είχε καθ' άσχημα πιάνοντας ένα ζευγαριό τεντέρ.

Πλένοντας κατόπιν τα σερβίτοια, έσπασε δύο πιάτα κι' ένα ποτήρι.

Την άλλη μέρα, έβγαλε να βράσει μία κόττα. Σέχασε όμως να βγάλει όλο το χαρτί, με το οποίο ήταν δηλωμένο, το θυμήθηκε μόνον μετά μία ώρα. Έβγαλε τότε την κόττα απ' το τεντέρ και σούρωσε το ζουμί, γι' να το απαλλάξει απ' τα μισολυμένα χαρτιά... Όταν ξανάβλεπε τον τεντέρ, στη φωτιά έδεχσε να τον σκεπάζει και το ζουμί έστειλίσθηκε όλο! Ο Μπόμπ τα άντικατέστησε... με νερό. Περιττόν να πουμε ότι το «ζουμί» αυτό δεν είχε στο τέλος καμμία διαφορά από σκέτο νερόζουμι!

Τα πράγματα χειροτέρευαν διαρκώς. Κι' επιτέλους την τρίτη μέρα, ο Μπόμπ βρέθηκε σε άδιέξοδο, πέταξε την ποδιά κι' άπολόγησε την άπτα του!

Σ' αυτό το διάστημα, η Μυριέλ τα πήγαίνε περίφημα στο υπάρ. Οι πελάτες είχαν κατενθουσιασθή μαζί της. Οι εισπραξίες του καταστήματος διπλοάισθησαν οχεδόν.

Όταν, μετά τις 3 ημέρες, η Μυριέλ ξαναγύρισε στο νοικοκυριό της, την περιμένε ένας όγκος δουλειάς: έπλε τα σερβίτοια και παιδικά ρούχα τριών ημερών, καμμάτια από πιάτα και ποτήρια σκορπισμένα έδω κι' εκεί, έπι πλά σκονισμένα και το στομάχι του παιδιού της χαλασμένο απ' την άκονιστή διαίτα... Την άπασχόλησε τόσο πολύ ό' αυτά ώστε επί μισή βδομάδα δεν μπόρεσε να πάρει άνοράση το φώρεμα που είχε κερδίσει.

Από τότε, ο Μπόμπ Τρέντ έδειξε άλάφει γνύμη και λέει και ξανά: «Η δουλειά του άντρας διαρκεί ά το πρωί ως το ήλιοσάσιμα, άλλι της γυναίκας δεν τελειώνει ποτέ».

Όχι άπόψε...

— Γιατί όχι άπόψε; ρώτησε ο Παύλος την ώραία υπαλλοίνα Τιτίκα. Γιατί;

Μέσ' στο κατάφωτο καμαρίνι της, η Τιτίκα έτοιμαζόταν. Λευκή και ρόδινη, με τα χρυσάφια μαλλιά της πουδραρισμένα με τα χέλια της βαμμένα, έμοιαζε μ' άγγελό.

Μαργαριτάρια στόλιζαν το λαιμό της και το μισόγυμνο στήθος της. Έβαλε ένα διάδημα στο άραιο της κεφαλή, έδεσε τη γουστή ζώνη της στη μέση και κάθωσε τέλος ένα μπουκέτο ρόδα στο στήθος της. Ήταν έτοιμη να βγεί στη σκηνή.

Με άδιαφορία γύρισε κι' άπάντησε στον Παύλο:

— Γιατί όχι άπόψε; Γιατί έτσι! Όπως κατόπιν υπό τους ήχους της τραλλίης μουσικής, στη σκηνή, όπου άλλες χορεύτριες με τούλια, με βελούδινα κορσά, την περιστοιγίζαν σε μία λευκή άπτασία.

— Όπως κάθε βράδυ. Έτσι κι' άπόψε η άμορφη Τιτίκα νόρεψε θαυμασία με άνθισμένο το άφελος και...

— Γιατί όχι άπόψε; Γιατί έτσι! Όπως κατόπιν υπό τους ήχους της τραλλίης μουσικής, στη σκηνή, όπου άλλες χορεύτριες με τούλια, με βελούδινα κορσά, την περιστοιγίζαν σε μία λευκή άπτασία.

— Όπως κάθε βράδυ. Έτσι κι' άπόψε η άμορφη Τιτίκα νόρεψε θαυμασία με άνθισμένο το άφελος και...

— Γιατί όχι άπόψε; Γιατί έτσι! Όπως κατόπιν υπό τους ήχους της τραλλίης μουσικής, στη σκηνή, όπου άλλες χορεύτριες με τούλια, με βελούδινα κορσά, την περιστοιγίζαν σε μία λευκή άπτασία.

— Όπως κάθε βράδυ. Έτσι κι' άπόψε η άμορφη Τιτίκα νόρεψε θαυμασία με άνθισμένο το άφελος και...

— Γιατί όχι άπόψε; Γιατί έτσι! Όπως κατόπιν υπό τους ήχους της τραλλίης μουσικής, στη σκηνή, όπου άλλες χορεύτριες με τούλια, με βελούδινα κορσά, την περιστοιγίζαν σε μία λευκή άπτασία.

— Όπως κάθε βράδυ. Έτσι κι' άπόψε η άμορφη Τιτίκα νόρεψε θαυμασία με άνθισμένο το άφελος και...

— Γιατί όχι άπόψε; Γιατί έτσι! Όπως κατόπιν υπό τους ήχους της τραλλίης μουσικής, στη σκηνή, όπου άλλες χορεύτριες με τούλια, με βελούδινα κορσά, την περιστοιγίζαν σε μία λευκή άπτασία.

— Όπως κάθε βράδυ. Έτσι κι' άπόψε η άμορφη Τιτίκα νόρεψε θαυμασία με άνθισμένο το άφελος και...

— Γιατί όχι άπόψε; Γιατί έτσι! Όπως κατόπιν υπό τους ήχους της τραλλίης μουσικής, στη σκηνή, όπου άλλες χορεύτριες με τούλια, με βελούδινα κορσά, την περιστοιγίζαν σε μία λευκή άπτασία.

— Όπως κάθε βράδυ. Έτσι κι' άπόψε η άμορφη Τιτίκα νόρεψε θαυμασία με άνθισμένο το άφελος και...

— Γιατί όχι άπόψε; Γιατί έτσι! Όπως κατόπιν υπό τους ήχους της τραλλίης μουσικής, στη σκηνή, όπου άλλες χορεύτριες με τούλια, με βελούδινα κορσά, την περιστοιγίζαν σε μία λευκή άπτασία.

— Όπως κάθε βράδυ. Έτσι κι' άπόψε η άμορφη Τιτίκα νόρεψε θαυμασία με άνθισμένο το άφελος και...

— Γιατί όχι άπόψε; Γιατί έτσι! Όπως κατόπιν υπό τους ήχους της τραλλίης μουσικής, στη σκηνή, όπου άλλες χορεύτριες με τούλια, με βελούδινα κορσά, την περιστοιγίζαν σε μία λευκή άπτασία.

— Όπως κάθε βράδυ. Έτσι κι' άπόψε η άμορφη Τιτίκα νόρεψε θαυμασία με άνθισμένο το άφελος και...

— Γιατί όχι άπόψε; Γιατί έτσι! Όπως κατόπιν υπό τους ήχους της τραλλίης μουσικής, στη σκηνή, όπου άλλες χορεύτριες με τούλια, με βελούδινα κορσά, την περιστοιγίζαν σε μία λευκή άπτασία.

— Όπως κάθε βράδυ. Έτσι κι' άπόψε η άμορφη Τιτίκα νόρεψε θαυμασία με άνθισμένο το άφελος και...

— Γιατί όχι άπόψε; Γιατί έτσι! Όπως κατόπιν υπό τους ήχους της τραλλίης μουσικής, στη σκηνή, όπου άλλες χορεύτριες με τούλια, με βελούδινα κορσά, την περιστοιγίζαν σε μία λευκή άπτασία.

— Όπως κάθε βράδυ. Έτσι κι' άπόψε η άμορφη Τιτίκα νόρεψε θαυμασία με άνθισμένο το άφελος και...

— Γιατί όχι άπόψε; Γιατί έτσι! Όπως κατόπιν υπό τους ήχους της τραλλίης μουσικής, στη σκηνή, όπου άλλες χορεύτριες με τούλια, με βελούδινα κορσά, την περιστοιγίζαν σε μία λευκή άπτασία.

— Όπως κάθε βράδυ. Έτσι κι' άπόψε η άμορφη Τιτίκα νόρεψε θαυμασία με άνθισμένο το άφελος και...

γαρούμενο χαμόγελό της στα κόκκινα χείλη της. Μα το βλέμμα της είχε κάτι το θλιμμένο, το πονεμένο — κάτι που πρώτη φορά το άτελειόθηκαν. Οι θεαταί και ιδιαίτερα ο Παύλος που την παρακολούθουσε άπο ένα θεωρείο. «Όταν τελείωσε το γοσό της, η Τιτίκα έστειλε με τα τσούφερά της γέλια φίλια στο κοινό που την χειροκροτούσε μ' ένθουσιασμό».

— Όταν γύρισε στο καμαρίνι της, ο Παύλος την ξαναρώτησε έπίμονα, ένοχλητικά:

— Γιατί όχι άπόψε, αγάπη μου;

— Γιατί έτσι! το άπάντησε και πάλι η Τιτίκα.

Τραλλές από λύσσα κι' από ζήλεια, μεθυσμένος από πόθο, ο Παύλος της είπε:

— Δεν μ' αγαπάς πιά;

— Πάντα σ' αγαπά. Μα όχι ά πώπε, το άπάντησε εκείνη.

— Γιατί ποίό λόγο;

— Γιατί έτσι. Μη με ρωτάς.

Η Τιτίκα ήταν είκοσι χρονών. Μία άτυχη περιπέτεια στα δεκάη της χρόνια την είχε κάμει υπέρα. Ένα κοριτσάκι ξαθμάλλο και χαριτωμένο ήταν ο κορμός του σφάλματος της. Ο διαθοροάς της την έγκατέλειπε. Όταν η κορούλα της, η μικρή Αννούλα, πάτησε τα δύο γονάκια της, η Τιτίκα γύρισε τον Παύλο. Συνδεθήκανε, αγαπηθήκανε κι' έκαναν γίλια δύο σχέδια για το μέλλον. Ο Παύλος την σιανούσε κάθε βράδυ στίτη της και περνούσε τη νύχτα μαζί της. Ήξερε την περιπέτεια της κι' αγαπούσε το κοριτσάκι της σαν δικό του παιδί.

— Γιατί όχι άπόψε; Γιατί έτσι! Όπως κατόπιν υπό τους ήχους της τραλλίης μουσικής, στη σκηνή, όπου άλλες χορεύτριες με τούλια, με βελούδινα κορσά, την περιστοιγίζαν σε μία λευκή άπτασία.

— Όπως κάθε βράδυ. Έτσι κι' άπόψε η άμορφη Τιτίκα νόρεψε θαυμασία με άνθισμένο το άφελος και...

— Γιατί όχι άπόψε; Γιατί έτσι! Όπως κατόπιν υπό τους ήχους της τραλλίης μουσικής, στη σκηνή, όπου άλλες χορεύτριες με τούλια, με βελούδινα κορσά, την περιστοιγίζαν σε μία λευκή άπτασία.

— Όπως κάθε βράδυ. Έτσι κι' άπόψε η άμορφη Τιτίκα νόρεψε θαυμασία με άνθισμένο το άφελος και...

— Γιατί όχι άπόψε; Γιατί έτσι! Όπως κατόπιν υπό τους ήχους της τραλλίης μουσικής, στη σκηνή, όπου άλλες χορεύτριες με τούλια, με βελούδινα κορσά, την περιστοιγίζαν σε μία λευκή άπτασία.

— Όπως κάθε βράδυ. Έτσι κι' άπόψε η άμορφη Τιτίκα νόρεψε θαυμασία με άνθισμένο το άφελος και...

— Γιατί όχι άπόψε; Γιατί έτσι! Όπως κατόπιν υπό τους ήχους της τραλλίης μουσικής, στη σκηνή, όπου άλλες χορεύτριες με τούλια, με βελούδινα κορσά, την περιστοιγίζαν σε μία λευκή άπτασία.

— Όπως κάθε βράδυ. Έτσι κι' άπόψε η άμορφη Τιτίκα νόρεψε θαυμασία με άνθισμένο το άφελος και...

— Γιατί όχι άπόψε; Γιατί έτσι! Όπως κατόπιν υπό τους ήχους της τραλλίης μουσικής, στη σκηνή, όπου άλλες χορεύτριες με τούλια, με βελούδινα κορσά, την περιστοιγίζαν σε μία λευκή άπτασία.

— Όπως κάθε βράδυ. Έτσι κι' άπόψε η άμορφη Τιτίκα νόρεψε θαυμασία με άνθισμένο το άφελος και...

— Γιατί όχι άπόψε; Γιατί έτσι! Όπως κατόπιν υπό τους ήχους της τραλλίης μουσικής, στη σκηνή, όπου άλλες χορεύτριες με τούλια, με βελούδινα κορσά, την περιστοιγίζαν σε μία λευκή άπτασία.

— Όπως κάθε βράδυ. Έτσι κι' άπόψε η άμορφη Τιτίκα νόρεψε θαυμασία με άνθισμένο το άφελος και...

— Γιατί όχι άπόψε; Γιατί έτσι! Όπως κατόπιν υπό τους ήχους της τραλλίης μουσικής, στη σκηνή, όπου άλλες χορεύτριες με τούλια, με βελούδινα κορσά, την περιστοιγίζαν σε μία λευκή άπτασία.

— Όπως κάθε βράδυ. Έτσι κι' άπόψε η άμορφη Τιτίκα νόρεψε θαυμασία με άνθισμένο το άφελος και...

— Γιατί όχι άπόψε; Γιατί έτσι! Όπως κατόπιν υπό τους ήχους της τραλλίης μουσικής, στη σκηνή, όπου άλλες χορεύτριες με τούλια, με βελούδινα κορσά, την περιστοιγίζαν σε μία λευκή άπτασία.

— Όπως κάθε βράδυ. Έτσι κι' άπόψε η άμορφη Τιτίκα νόρεψε θαυμασία με άνθισμένο το άφελος και...

— Γιατί όχι άπόψε; Γιατί έτσι! Όπως κατόπιν υπό τους ήχους της τραλλίης μουσικής, στη σκηνή, όπου άλλες χορεύτριες με τούλια, με βελούδινα κορσά, την περιστοιγίζαν σε μία λευκή άπτασία.

— Όπως κάθε βράδυ. Έτσι κι' άπόψε η άμορφη Τιτίκα νόρεψε θαυμασία με άνθισμένο το άφελος και...

— Γιατί όχι άπόψε; Γιατί έτσι! Όπως κατόπιν υπό τους ήχους της τραλλίης μουσικής, στη σκηνή, όπου άλλες χορεύτριες με τούλια, με βελούδινα κορσά, την περιστοιγίζαν σε μία λευκή άπτασία.

— Όπως κάθε βράδυ. Έτσι κι' άπόψε η άμορφη Τιτίκα νόρεψε θαυμασία με άνθισμένο το άφελος και...

— Γιατί όχι άπόψε; Γιατί έτσι! Όπως κατόπιν υπό τους ήχους της τραλλίης μουσικής, στη σκηνή, όπου άλλες χορεύτριες με τούλια, με βελούδινα κορσά, την περιστοιγίζαν σε μία λευκή άπτασία.

— Όπως κάθε βράδυ. Έτσι κι' άπόψε η άμορφη Τιτίκα νόρεψε θαυμασία με άνθισμένο το άφελος και...

Πώς δά περιποιηθήτε ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ ΣΑΣ

Μερικές άπαρχίτητες φροντίδες

Τα γάντια εινε το άπαραίτητο συμπλήρωμα μιάς κομψής τρυαλέτας, τόσο κατά το χειμώνα όσο και κατά το καλοκαίρι.

Η διατήρησις τους σε καλή κατάσταση απαιτεί, όμως, μερικές φροντίδες. Γιατί, διαφορετικά, παλινώνουν και φθείρονται εύκολα και η εμφάνισις τους καταστρέφει το σύνολο σας.

Να τι θα κάμετε, άνάλογα με το είδος των γαντιών που φερείτε:

Τα πέτσινα γάντια

Θα τα καθαρίσετε με διυλισμένη βενζίνη. Βάλτε τα γάντια σας πάνω σ' ένα τραπέζι, βρέξτε ένα λευκό πανί ή ένα ύφασμα του ίδιου χρώματος με το γάντι και άρχιστε να τα τρίβετε έλαφρά. Θα προχωρήσετε από το μέρος του καρπού προς την άκρη των δακτύλων. Ποτέ αντίθετα.

Όταν στεγνώσουν, θα τα περάσετε με μία λευκή κρέμα απ' αυτές που πουλούν στο εμπόριο για τα παπούτσια. Η κρέμα αυτή θα ξαναδώσει στα γάντια σας τη στιλπνότητά τους.

Ο τρόπος αυτός καθαρισμού εφαρμόζεται στα γάντια οποιοδήποτε χρώματος, τόσο στα λευκά όσο και στα μαύρα.

Τα πέτσινα γάντια που πλένονται

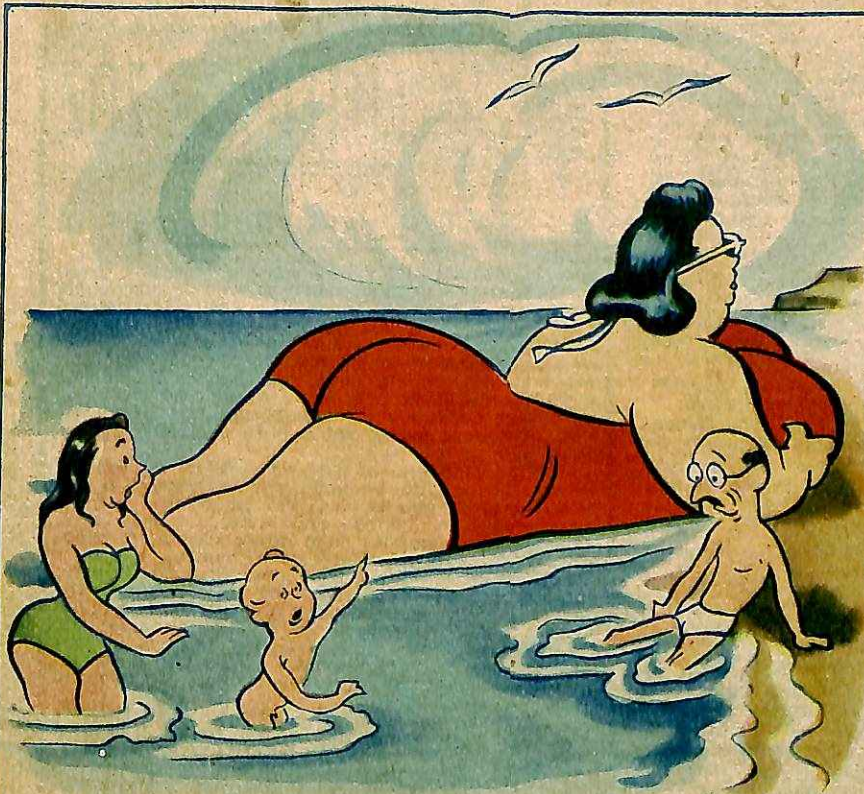
Στην περίπτωση αυτή θα τα φερ έστε στα χέρια σας και θα τα πλύνετε καλά με σαπουνάδα. Κατόπιν θα τα ξεπλύνετε με χλιαρό νερό.

Μετά το ξεπλύμα, θα τα σκουπίσετε με ένα καθαρό πανί λευκού χρώματος προσέχοντας να μην τα ζαρώσετε και να μην καταστρέψετε τη φόρμα τους.

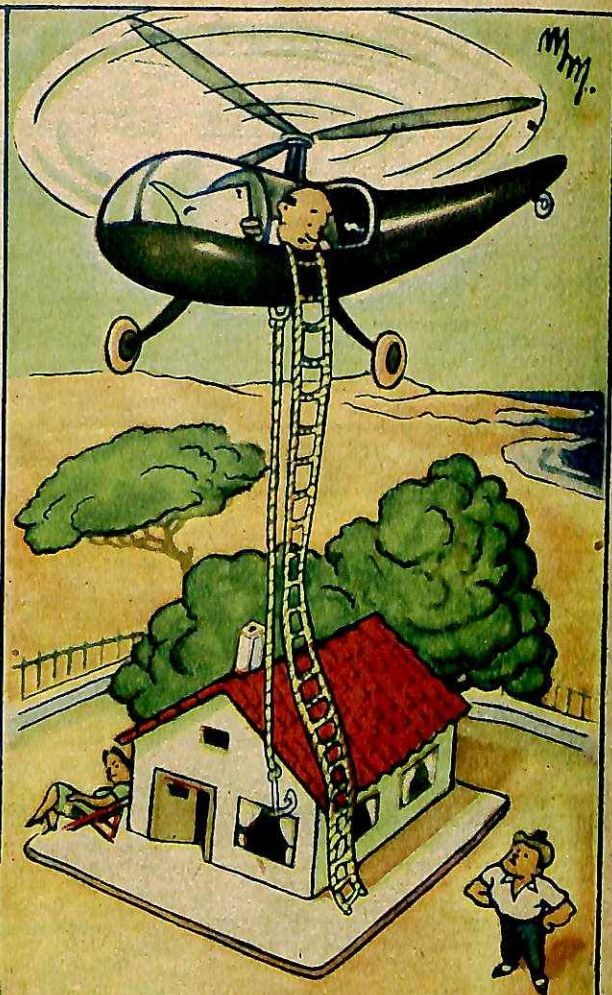
Το στεγνώμα θα γίνει στη σκιά. Δεν θα κρεμάσετε τα γάντια σας, αλλά θα τα απλώσετε πάνω σ' ένα τραπέζι ή οποιοδήποτε άλλο έπιπλο.

Τα γάντια από δερμιν έλάφου

Αν εινε «λαβαμπλά» θα τα πλύνετε όπως και τα άλλα πέτσινα γάντια που πλένονται.

— Μαμά! θέλω... τσουλίθρα!...

— "Ελα άπάνω, Αριστείδη! Έχω τσακωθή. Ξέρεις, με τη Χαρίκλεια και δέν θέλω νά κατεβώ κάτω!..."

(Σκίτσο Ν. Νομικού)

Η ΠΡΩΤΗ ΝΥΧΤΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

— Καλά σου έλεγα εγώ νά μ'ήν παντρεύουμε τ'α παιδιά τη Πέμπτη!

(Σκίτσο Μ. Γαλλία)

Ο φωτογράφος: Μειδιάστε, παρακαλώ!

(Σκίτσο Μ. Γαλλία)

— Γυναίκα, μάζεψε τ'α στρώματα! Χάλασε πάλι ο καιρός!...

(Σκίτσο Ν. Νομικού)